

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kraliçeşi

Garlin

*Erika
Johansen*

Tearling Kraliçesi

TEARLING KRALİÇESİ

Orijinal adı: The Queen of The Tearing

© Erika Johansen, 2014

Yazan: Erika Johansen

İngilizce aslından çeviren: Melike Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Kasım 2015 / ISBN 978-605-09-3044-3

Sertifika no: 11940

Harita: Rodica Prato

Baskı: Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 3 Topkapı - İSTANBUL

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (212) 482 99 78

Sertifika no: 16053

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tearling Kraliçesi

Erika Johansen

Çeviren: Melike Sıla Arlı

Christian ve Katie için...

Birinci bölüm

Onuncu at

Glynn Kraliçesi – Kelsea Raleigh Glynn, Tearling’in yedinci kraliçesi. Damgalı Kraliçe olarak da bilinir. Carlin ve Bartholomew Glynn (Muhterem Barty) tarafından büyütülmüştür. Annesi: Kraliçe Elyssa Raleigh. Babası: Bilinmiyor. Söylentiler için Ek XI’e bakınız.

Erken Dönem Tearling Tarihi, AKTARAN MERWINIAN

Kelsea Glynn, hiç kıpırdamadan oturmuş, bir bölük askerin eve doğru yaklaşmasını izliyordu. Hepsi de Tearling kraliyet muhafızları gibi gri renkte giyinmiş, askeri düzende, köşelerde gruptan ayrı birer atlıyla ilerliyordu. Hareket ettikçe pelelerinleri dalgalanıyor, pahalı silahları açığa çıkıyordu. Silahlar Mortmesne çeliğinden yapılmış kılıç ve kamalardı. İçlerinden birinin bir güzü bile vardı; Kelsea güzün eyerde oluşturduğu yükseltiyi görebiliyordu. Adamların burada olmayı hiç istemedikleri atlarını eve doğru isteksizce sürüşlerinden belliydi.

Kelsea ön kapının on metre uzağındaki bir ağacın dalında, pelerininin başlığını başına geçirmiş oturuyordu. Baştan ayağa yemyeşil giyinmişti, çizmeleri de çam yeşiliydi. Boynundan aşağı parlak gümüş zincire takılı safir bir taş sallanıyordu. Kelsea bu mücevheri ne zaman gömleğinin içine saklasa onun bir yolunu bulup dışarı çıkmak gibi pek sevimsiz bir huyu vardı. Bugün tam safir taşının günüydü, başına bu dertleri o açmıştı.

Dokuz adam, on at.

Askerler, evin önündeki toprak alana gelince durup attan indiler. Başlıklarını çıkardıklarında, Kelsea kendisinden yaşça çok büyük olduklarını fark etti. Otuzlarında, hatta kırklarındaydılar. Yüzlerinde savaşların ödettiği bedellerden kalma sert, yaşlı bir hava vardı. Gürzlü asker bir şeyler söyleyince hepsinin elleri birdenbire kılıçlarına gitti.

“Bir an önce yapılsa iyi olur.” Konuşan, otoriter ses tonundan lider olduğu anlaşılan uzun boylu, zayıf bir adamdı. Öne doğru bir adım atıp ön kapıyı üç kere çaldı. Kapı, Barty sanki hep orada bekliyormuşçasına hemencecik açıldı. Kelsea’nin durduğu yerden bile Barty’nin yuvarlak yüzündeki çizgiler, şiş ve kızarmış gözleri fark ediliyordu. Barty, o sabah üzüldüğünü görmesin diye Kelsea’yi ormana gönderecekti. Kelsea itiraz etmiş, Barty ise onu dinlememiş, en sonunda kapıdan dışarı itelerken ona, “Git de ormana veda et kızım. Uzun bir süre kendi kendine dolaşmana izin vermeyeceklerdir” demişti.

Bunu duyan Kelsea dışarı çıkmış, o sabah ormanda dolaşp ağaçlara tırmanmış, ormandaki muazzam hayat enerjisiyle tuhaf bir tezatlık oluşturan mükemmel sessizliği dinlemek için arada sırada mola vermişti. İş olsun diye bir tavşan bile yakalamış, hem Barty ve Carlin’in ete ihtiyacı olmadığından hem de hayvanı öldürmek istemediğinden onu serbest bırakmıştı. Tavşanın zıplayarak çocukluğunun neredeyse tamamını geçirdiği ormanda kayboluşunu izlerken, Kelsea yine ağzında toz varmış hissi yaratan o sözcüğü düşündü: Kraliçe. Karanlık bir geleceğin habercisi, uğursuz bir sözcük.

“Barty” diye seslendi grubun lideri. “Uzun zaman oldu.”

Barty anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Kızı almaya geldik.”

Barty başını sallayıp iki parmağını ağzına götürerek tiz, sert bir ıslık çaldı. Kelsea kalbi güm güm atarak sessizce ağaçtan inip saklandığı yerden çıktı. Tek bir kişi saldırırsa,

bıçağıyla kendisini nasıl koruyacağını biliyordu, Barty ona öğretmişti. Ama baştan ayağa silahlı bir bölük yüreğini ağzına getirmişti. Adamların gözlerini üzerinde hissetti, sanki onu tartıyorlardı. Kraliçeye benzer bir tarafı yoktu, bunu kendi de biliyordu.

Çenesinde yara izi olan sert yüzlü lider, Kelsea'yi başıyla selamladı. "Majesteleri. Benim adım Carroll. Merhume kraliçenin muhafızlarının komutanıyım."

Sonra diğerleri de başlarıyla selam verdiler. Gürzü olan adam başını neredeyse hiç eğmemiş, çenesinin ucuyla selam vermişti.

"İşareti görmek zorundayız" dedi kızıl sakalından yüzü seçilemeyen muhafızlardan biri. "Mücevheri de elbette."

Barty kulakları tırmalayan bir sesle, "Herhalde krallığı kandıracak halim yok" dedi.

Kızıl sakallı adam, "Annesine hiç benzemiyor" diye sertçe cevap verdi.

Kelsea'nin yüzü kızarmıştı. Carlin'e bakılırsa, Kraliçe Elyssa sarışın, uzun boylu ve esnek vücutlu, klasik bir Tearling güzeliydi. Kelsea de uzundu ama esmer ve sadeydi. Öyle olağanüstü bir güzelliği de yoktu. Çok hareketli olduğu gibi iştahı da yerindeydi.

"Onda Raleigh gözleri var" dedi başka bir muhafız.

"Mücevheri ve yara izini görsek daha iyi olacak" diye cevap verdi lider. Kızıl sakallı adam da başıyla onayladı.

"Göster onlara Kel."

Kelsea gömleğinin altından safir kolyeyi çekip çıkararak ışığa doğru tuttu. Kendini bildi bileli boynunda taşıdığı kolyeyi, şimdi zincirini kopardığı gibi adamlara vermek istiyordu. Ama Barty ve Carlin bunu yapmasına asla izin vermezdi. O, Tearling tahtının vârisiydi. On dokuzuncu yaş günü gelip çatmıştı. Ta Jonathan Tear'dan beri Tearling hükümdarlarının tahta çıktığı yaşıtı bu. Tekmeler savurup çılgınlık atsa bi-

le kraliçenin muhafızları Kelsea'yi bir arabaya tıkıp Keep'e götürerek oraya hapseder, kadifeler ve ipeklere sarılı halde öldürüleceği günü beklerdi.

Komutan, safir mücevheri başıyla onaylayınca Kelsea pelerininin sol kolunu sıvadı. Çıplak kalan kolunda bıçak biçiminde, bileğinden pazısına uzanan kabarık bir yara izi ortaya çıktı. Yara izini gören adamlardan biri bir şeyler söyleyince diğerleri geldiklerinden beri ilk kez ellerini kılıçlarından çektiler.

“Tamamdır öyleyse” diye buyurdu Carroll. “Haydi gidiyoruz.”

Carlin, Barty'yi eliyle iterek kapıya kadar gelip “Bir dakika” dedi. Carlin bunu elleriyle değil ancak bilekleriyle becerebilmişti, herhalde bugün eklem ağrıları azmıştı. Her zaman olduğu gibi muhteşem görünüyordu. Beyaz saçları enseinde düzgünce toplanmıştı. Kelsea onun gözlerinin de kızardığını görünce şaşırdı. Carlin ağlayacak biri değildi, duygularını neredeyse hiç belli etmezdi.

Carlin'i gören bazı muhafızlar doğruldular. Hatta gürzlü olanla birlikte bir ikisi, birkaç adım geriledi. Kelsea Carlin'in muazzam asaletinin farkındaydı ama yaşlı bir kadının bu silahlı adamların gözünü korkutmasına şaşırmıştı.

Tanrı'ya şükürler olsun, ondan tek korkan ben değilmişim.

“İspat edin” diye gürledi Carlin. “Keep'ten geldiğinizi nereden bileceğiz?”

“Başka kim böyle bir günde onu burada bulacağını bilebilirdi?” diye sordu Carroll.

“Katiller.”

Askerlerin bazıları pis pis sırıttı. Pelerininin içinde gürz sallanan asker ileri doğru birkaç adım attı.

Carlin bir an ona dikkatle baktı. “Seni tanıyorum.”

Asker, “Kraliçenin emirlerini getirdim” diyerek beklemekten sararmış kalın bir zarf çıkardı. “Belki beni hatırlamazsınız diye.”

“Seni kimsenin unutacağını sanmıyorum Lazarus” diye sesinde olumsuz bir tonla cevap verdi Carlin. Eklem ağrılarına rağmen çabucak yırttığı zarfa göz gezdirdi. Kelsea büyülenmiş gibi mektuba bakıyordu. Annesi uzun zaman önce ölmüştü ama işte yazdığı, gerçekten dokunduğu bir şey oracıktaydı.

Carlin memnun olmuş görünüyordu. Mektubu muhafaza geri verdi. “Eşyalarını toplaması gerek.”

“Sadece birkaç dakika sürsün majesteleri. Gitmek zorundayız.” Carroll yine başını eğerek Kelsea’ye döndü. Kelsea onun Carlin’i çoktan unuttuğunu fark etti. Carlin de bunun farkına varmış, yüzü taş gibi olmuştu. Kelsea çoğu zaman onun içindeki sessiz, soğuk ve uzak yere saklanmasındansa öfkelenmesini tercih ederdi. Çünkü Carlin’in sessizlik anları pek hayra alamet değildi.

Kelsea atların yanından geçerek eve girdi. Giysileri çoktan heybelere doldurulmuştu ama onları toplayacağına Carlin’in kütüphanesine doğru yürüdü. Duvarlar sıra sıra kitap doluydu. Barty rafları Tearling meşesinden kendisi yapıp Kelsea’nin dördüncü Noel’inde Carlin’e hediye etmişti. Hafızasının uzak bir yerinde o gün pek belirgin ve parlaktı: Carlin’in kitapları raflara yerleştirmesine yardım etmiş ama renklere göre düzenlemesine izin çıkmayınca azıcık ağlamıştı. O günün üzerinden yıllar geçmişti ama Kelsea hâlâ kitaplara bayılıyor, her bir cildi yerini bulmuş halde yan yana görmek çok hoşuna gidiyordu.

Kütüphane aynı zamanda bir derslik işlevi gördüğünden pek de sevimli bir yer sayılmazdı. Temel matematik, Tear dili grameri, coğrafya, çevre ülkelerin lisanları, başta zor gelip Kelsea ve Carlin bir dilden öbürüne, Mort dilinden geçerek “Cadarca”ya uğrayıp tek bir hece bile atlamadan daha basit ve sakın Tearling diline demirledikçe kolaylaşıp hızlanan tuhaf aksanları... En çok da tarih, insanlığın ta Geçiş öncesine dek giden tarihi. Carlin hep “Tarih her şeydir” derdi, çünkü aynı

yanlışıları tekrar etmek insanın doğasında vardı. Bunu söylerken ağarmış kaşlarını çatarak paylayacak gibi Kelsea'ye bakardı. Carlin adildi ama aynı zamanda sertti. Kelsea akşam yemeği saatine kadar ödevlerini bitirirse ödülü kütüphaneden bir kitap seçerek onu bitirene kadar uyumamak olurdu. Hikâyeler... Hiç olmamış şeyleri anlatan, onu evin hiç değişmeyen dünyasından koparan hikâyeler Kelsea'yi alıp götürüyordu. Bir keresinde, bayağı kalın bir romanı bitirmek için sabaha kadar uyumayınca, ertesi günü hiçbir şey yapmayıp yatakta geçirmesine izin verilmişti. Ama bazı uzun aylar olurdu ki, Kelsea sürekli dersten yorulup içine kapanırdı. Hiç hikâye olmaz, kütüphaneye girilmez, sadece ev işi yapılır, yalnızlık ve Carlin'in memnuniyetsiz suratı çekilirdi. Ama sonunda Kelsea yine dersliğe dönerdi.

Barty kapıyı kapatıp ayaklarını sürüye sürüye Kelsea'ye yaklaştı. Çok uzun zaman önce, bir kılıç darbesi dizine gelip de sakat kalıncaya dek o da kraliçenin muhafızlarından biriydi. Elini dostça Kelsea'nin omzuna koydu. "Onları bekletmemelisin Kel."

Kelsea arkasına dönünce Carlin'in pencereden dışarı baktığını gördü. Evin önünde askerler huzursuzca dolanıyor, ormana doğru kaçamak bakışlar atıyorlardı.

"Kapalı yerlere alışmışlar" diye düşündü Kelsea, "açık alanlar onları korkutuyor." Bunun anlamı, Keep'te yaşayacağı hayata dair verdiği ipucu, onu tam da gözyaşlarının dindiğini düşündüğü bir anda dehşete düşürdü.

"Çok zor zamanlardan geçiyoruz Kelsea." Carlin pencereye doğru konuşmuştu, sesi sanki uzaktan geliyordu. "Dayın da olsa, gözünü Naip'ten ayırma. Ana rahmine düştüğü günden beri tahtta gözü var. Ama annenin muhafızları iyi adamlardır, eminim ki seni koruyup kollayacaklardır."

"Benden hoşlanmadılar Carlin" diye patladı Kelsea. "Sen bana eşlik etmenin onlar için bir onur olacağını söylemiştin.

Oysa burada olmayı bile istemiyorlar.”

Carlin ve Barty bakiştılar. Kelsea aralarında geçmiş pek çok tartişmanın bir hayaletini görür gibi oldu. Onlarınkı tuhaf bir evlilikkti. Carlin Barty’dan neredeyse on yaş büyüktü, yetmişine yaklaşıyordu. Bir zamanlar çok güzel olduğunu ama şimdi güzelliğinin katılaştığını görmek için olağanüstü bir hayal gücüne ihtiyaç yoktu. Barty ise yakışıklı değildi. Carlin’dan daha kısa boylu ve tombuldu, ama iyi niyetli bir yüzü, ağarmış saçlarının tam altında gülümseyen gözleri vardı. Kitaplarla da pek işi olmazdı. Kelsea çoğu zaman kendisi yanlarında olmadığında aralarında ne konuştuklarını merak ederdi. Hiçbir şey konuşmuyorlardı galiba, belki de onları bir arada tutan tek şey Kelsea’ydi. Öyleyse şimdi bu ikisine ne olacaktı?

Carlin en sonunda cevap verdi: “Annene, sana onun hatalarından söz etmeyeceğimize dair yemin ettik Kelsea. Bugüne dek de bu sözü tuttuk. Ancak Keep’te işler pek sandığın gibi olmayacak. Barty’yle sana iyi bir şeyler öğrettik, bizim görevimiz buydu. Ancak tahta çıktığında, kendi zorlu kararlarını kendin almak zorunda kalacaksın.”

Barty onaylamaz bir tavırla burnunu çekip Kelsea’nin eşyalarını yüklenmek üzere eğildi. Carlin ona delici bir bakış fırlattı ama Barty görmezlikten gelince kaşlarını çatarak Kelsea’ye döndü. Kelsea’nin karnı ağrıyordu, gözlerini yere dikmişti. Uzun zaman önce, ormanın bir yerinde, kırmızı yosunun ne işe yaradığına dair bir dersin tam ortasında, Barty durup dururken patlayıvermişti: “Kel, bana kalsa, yeminimi bozup sana bilmek istediğin her şeyi anlatırdım.”

“Neden yapamıyorsun?”

Barty’nin elindeki yosuna çaresizce bakakaldığını gören Kelsea her şeyi anlamıştı. Evdeki hiçbir şey Barty’nin sorumluluğunda değildi, her şey Carlin’dan soruluyordu. Carlin daha akıllıydı; her şeyiyle bir bütündü. Barty ise sonradan ge-

liyordu. Kelsea, zalim bir kadın olmasa da, Carlin'in çelikten iradesi yüzünden acı çeken Barty'nin hislerini anlayabiliyordu. Bu meseleyi de Carlin'in iradesi yönetiyordu. Kelsea'nin tarih bilgisi, annesinin hükmettiği dönem dahil çok eksikti. Köye gidip bazı cevapları öğrenmesine izin verilmemiş; tüm çocukluğu sürgünde geçmişti. Ama bazı geceler birkaç defa Barty ile Carlin'i aralarında konuşurken duyduğundan şimdi en azından esrarın bir kısmını çözebilmişti. Naip'in muhafızları yıllardan beri ülkenin her tarafını karış karış gezerek kolyesi ve yara izi olan bir çocuğu, yani Kelsea'yi arıyorlardı.

Carlin, "Eşyalarının arasına senin için bir hediye sakladım" deyince Kelsea kendine geldi.

"Ne hediyesi?"

"Ne olduğunu buradan ayrıldıktan sonra sen keşfedeceksin."

Bir an Kelsea'nin siniri burnuna geliverdi. Carlin hep bir sır saklıyordu! Sonrasında kendinden utandı. Barty ve Carlin sadece Kelsea gidiyor diye değil, evlerini kaybedecekleri için de üzüyorlardı. Naip'in adamları herhalde şimdiye kadar çoktan Tearling'de kraliçenin muhafızlarının peşine düşmüşlerdi. Barty ve Carlin artık burada kalamazdı; Kelsea gider gitmez, onlar da güneyde, Barty'nin doğup büyüdüğü Cadare sınırındaki Petaluma köyüne doğru yola çıkacaklardı. Barty yakınında orman olmayınca çok üzülecekti belki ama keşfedeceği başka ormanlar olacaktı. Asıl ödünü Carlin veriyor, kütüphanesinden vazgeçiyordu. Geçiş döneminde yerleşimcilerin saklayıp istiflediği, yüzyıllar boyunca korunan bu kitaplar, onun her şeyiydi. Kitapları yanında götüremezdi, bir arabanın izinin sürülmesi çok kolay olurdu. Öyleyse bütün bu kitaplar yok olup gidecekti.

Kelsea pencereden onuncu ata bakarak heybesini sırtına vurdu. "Bilmediğim öyle çok şey var ki."

"İhtiyacın kadarını biliyorsun" dedi Barty. "Bıçağını aldın, değil mi?"

“Evet.”

“Onu yanından sakın ayırma. Bir de ne yediğine ve yediklerinin nereden geldiğine çok dikkat et.”

Kelsea ona sarıldı. Barty, o cüssesine rağmen yorgunluktan ayakta duramıyordu. Kelsea, birdenbire Barty’nin ne kadar yorulduğunu, yaşlılığı için saklaması gereken bütün enerjiyi onun eğitimine harcadığını fark etti. Kalın kollarıyla Kelsea’yi biraz daha sıkıp mavi gözlerinde delici bakışlarla geri çekildi. “Sen kimseyi öldürmedin Kel, bu çok iyi bir şey. Ama bugünden itibaren peşindeler, anladın mı? Artık ona göre davranmalısın.”

Kelsea, her zaman kaba kuvvetin aptallara göre olduğunu söyleyen Carlin’in Barty’yle ters düşmesini bekledi. Fakat Carlin de onaylayarak başını salladı. “Seni, düşünen bir kraliçe olarak yetiştirdim Kelsea, elbette öyle olacaksın. Ancak öyle bir döneme girdin ki, hayatta kalmak artık her şeyden daha önemli. Bu adamlar seni Keep’e sağ salim ulaştırma şerefine nail olacaklar. Ondan sonrası içinse Barty’nin öğrettikleri, sana verdiğim derslerden daha çok işine yarayacaktır.”

Carlin, pencerenin yanında durduğu yerden ayrılp elini Kelsea’nin sırtına koyunca onu korkutmuştu. Carlin pek kimseye dokunmazdı. En fazla şöyle bir sırt sıvazlama, o da kırk yılda bir, işte o kadar. “Silahların, zihnini ele geçirmesine izin verme Kelsea. Her zaman keskin bir zekân oldu, zaman içinde onu kaybetme. Eline kılıcı aldığında bu işten bile değildir.”

Sert bir yumruk ön kapıyı çaldı.

“Majesteleri!” diye seslendi Carroll. “Gün batıyor.”

Barty ve Carlin geriye çekildiler. Barty Kelsea’nin son parça eşyasını yükledi. İkisi de çok yaşlı görünüyordu. Kelsea, onu yetiştiren ve bildiği her şeyi öğreten bu iki insanı burada bırakmak istemiyordu. Bir an aklının pek de akılcı olmayan kısmından, bütün eşyasını orada bırakıp öylece arka kapıdan kaçmak geçti.

“Sizinle korkmadan haberleşebilmem için ne kadar zaman geçmesi gerekecek?” diye sordu. “Ne zamana kadar saklanacaksınız?”

Barty ve Carlin şöyle bir bakıştılar; Kelsea bu kaçamak bakışmayı fark etmişti. Sonunda Barty cevap verdi: “Bir süre görüşmeyeceğiz Kel, sen de biliyorsun...”

“Senin için başından aşkın olacak” diye sözünü kesti Carlin. “Artık halkını, bu krallığın sorunlarını düşüneceksin. Tekrar görüşene kadar uzunca bir zaman geçmiş olacak.”

“Carlin...”

“Gitme zamanı geldi.”

Askerler atlarına binmişlerdi. Kelsea evden çıktığında, askerler bakışlarını ona doğru çevirdiler, bir ikisinin gözlerinde belirgin bir küçümseme vardı. Lazarus, güzü olan asker, Kelsea’ye hiç bakmıyordu; gözlerini ufka dikmişti. Kelsea eşyalarını ata yüklemeye başladı. Bu, Barty’nin aygırından daha sakın görünen demir kırk bir kısraktı.

Asker kısrakların dizginlerini elinde tutarak, “Herhalde ata binebiliyorsunuzdur majesteleri?” diye sordu. “Majesteleri”ni sanki bulaşıcı bir hastalıktan söz eder gibi telaffuz etmişti. Kelsea dizginleri ondan aldı. “Evet, binebiliyorum.”

Kelsea, dizginler elinde olduğu halde kışlık yeşil pelerini giydi, düğmelerini ilikledi. Atına binerken her şeyin sona erdiğine dair berbat bir önseziyle baş etmeye çalışarak Barty’ye doğru baktı. Adam, vaktinden önce yaşlanmıştı ama daha önünde yaşayacağı uzun yıllar vardı. Kaldı ki, önsezi-ler çoğu zaman hiçbir anlam ifade etmezdi. Barty’nin dediğine göre, bizzat Mort kraliçesinin falcısı, on dokuzuncu yaş gününü göremeyeceği kehanetinde bulunmuştu, ama Kelsea işte buradaydı.

Kelsea, cesur görüldüğünü umut ederek Barty’ye gülümsedi. “Yakında size haber vereceğim.”

Barty cesur ama zorlama bir gülüşle başını salladı. Carlin’in

yüzü öyle beyazdı ki, Kelsea düşüp kalacağından endişe etti. Oysa Carlin ileri doğru bir adım atıp elini uzatmıştı. Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, Kelsea de elini uzatmayı akıl edene kadar bir süre öylece bakakaldı. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Carlin Kelsea'nin elini hiç tutmamıştı.

“Zamanla anlayacaksın” dedi Carlin, elini kuvvetle sıkarak. “Bütün bunların neden gerekli olduğunu anlayacaksın. Geçmişe çok dikkat et, Kelsea. Kendine mukayyet ol.”

Şu anda bile Carlin açık konuşmuyordu. Kelsea, Carlin'in onu eğitmekten hoşnut olmadığıнын, dengesiz mizacı ve omuzlarındaki devasa yüke karşı umursamaz tavrının onu hayal kırıklığına uğrattığıнын daima farkında olmuştu. Kelsea elini geri çekip Barty'ye baktığında rahatsızlığının geçtiğini fark etti. Barty, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını artık saklamıyordu. Kelsea gözlerinin yine dolduğunu hissetti ama dizginleri kavrayıp atını Carroll'a doğru sürdü. “Artık gidebiliriz komutan.”

“Emredersiniz hanımefendi.”

Komutan dizginleri sallayıp yola koyuldu. “Hepiniz, kraliçenin çevresini sarın” diye omzunun üzerinden geriye doğru seslendi. “Günbatımına kadar at süreceğiz.”

Kraliçe. İşte yine o sözcük. Kelsea, kendisini bir kraliçe olarak düşünmeye çalıştı ama beceremedi. Hızını muhafızların hızına göre ayarlamaya çalıştı; arkasına bakmamakta kararlıydı. Arkasına yalnızca bir kere, yolun kıvrımını aşmaya yakın döndü. Barty ve Carlin, sanki unutulmuş bir masal-daki ormanda yaşayan yaşlı bir çift gibi avluda dikilmiş, hâlâ Kelsea'nin ardından bakıyorlardı. Bir zaman sonra ağaçlardan görünmez oldular.

Görünüşe bakılırsa Kelsea'nin kısırağı çok güçlüydü, inişli çıkışlı yolu sağlam adımlarla ilerliyordu. Barty'nin atı ormanda hep tökezlerdi. Barty, bu aygırın bir aristokrat olduğunu, düz yol dışında hiçbir yerde yürüyemeyeceğini söyler-

di. Ama Kelsea o ata bindiği zaman bile evin birkaç kilometre ötesine hiç geçmemişti. Carlin sıkı sıkıya tembih etmişti. Kelsea, kendi küçük dünyasının dışındaki şeylerden ne zaman özlemle söz etse, Carlin gizliliğin ne derece gerekli olduğundan, bir gün devralacağı tahtın öneminden dem vururdu. Carlin, Kelsea'nin başarısızlık korkusuna hiç katlanamazdı. Bu konudaki endişelerini duymak bile istemezdi. Görevi, dış dünyaya merak duymadan, başka kimseye ihtiyacı olmadan öğrenmek ve mutlu olmaktı.

Bir keresinde, Kelsea on üç yaşındayken, Barty'nin atıyla ormanda kaybolmuş, kendini hiç tanımadığı bir yerde bulmuştu. Ağaçları da, geçtiği iki dereyi de daha önce hiç görmemişti. Daireler çizmeye başladığını fark edince pes edip ağlamaya başlayacaktı ki ufka doğru baktığında yüz metre ötedeki bir bacadan duman yükseldiğini gördü.

Yaklaşınca, Barty ve Carlin'inkinden daha yoksul, taştan değil de, ahşap bir kulübe olduğunu anladı. Kulübenin önünde, Kelsea'den birkaç yaş küçük iki oğlan çocuğu, mahsusçuktan kılıç kuşanmış dövüşüyorlardı. Kelsea bir süre durup onları seyredince daha önce hiç fark etmediği bir şeyi gördü: Kendisinininkine uzaktan yakından benzemeyen bir çocukluk. O ana kadar, her çocuğun aynı hayatı yaşadığını sanıyordu. Çocukların giysileri eski püsküydü ama kısa kollu gömlekleriyle pek rahat görünüyorlardı. Kelsea, yalnızca dik yakalı, kollarını sımsıkı saran, uzun kollu gömlekler giyebiliyordu. Böylece yabancılar kolundaki yara izini ya da çıkarması yasak olan kolyeyi göremezdi. Konuşmalarına kulak kabartınca iki çocuğun da Tear dilini pek de düzgün konuşmadıklarını fark etti. Herhalde hiç kimse kafalarını Tanrı'nın her günü gramer bilgisiyle şişirmemişti. Saat ikindiye geliyordu ama çocuklar okulda değildi.

“Sen Mort’sun Emmett, Ben Tear oldum!” diye haykırdı büyük çocuk gururla.

“Ben Mort olmam! Yemişim Mort’u!” diye bağırdı küçük olan. “Annem dedi ki, birazcık da beni Tear yapacaktışsın!”

“İyi tamam, sen Tear ol. Ama ben de büyü yapacağım!”

İki çocuğu bir süre seyredince, Kelsea gerçeğin farkına vardı. Bu iki çocuk birbirlerinin can yoldaşıydı. Onlardan birkaç adım uzakta duruyordu ama ikisinin arasındaki muhabbet ona kendisini aya gitmiş gibi yabancı hissettiriyordu. Bu his, Carlin’in zarafetinden uzak, tombul anneleri oğlanları yemeğe çağırarak için dışarı çıkınca iyice yoğunlaştı.

“Haydi Martin! Gelip elinizi yüzünüzü yıkayın!”

“Hayır!” dedi küçük oğlan. “Daha bitirmedik.”

Yerdeki yığından eline bir sopa alan anne, oğlanlar kıkırdayıp çığlıklar atarken oyunlarının ortasına dalıp ikisiyle de şakalaşmaya başladı. En sonunda anne her iki çocuğu da kucağına aldı. Birbirlerine sarılıp eve doğru yürüdüler. Gün batmak üzereydi. Kelsea artık eve dönme vaktinin geldiğini fark etse de bu sahneden ayrılamıyordu. Carlin sevgisini Barty’ye bile göstermezdi. Kelsea en fazla bir gülümsemeyle yetinmek zorundaydı. Tear tahtının vârisiydi ve Carlin ona belki binlerce kez bunun ne büyük bir onur olduğunu anlatmıştı. Ama eve doğru at sürdüğu uzun yol boyunca Kelsea iki oğlan çocuğunun ondan çok daha fazla şeye sahip olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Eve vardığında, akşam yemeği çoktan yenmişti. Barty ve Carlin çok endişelenmişlerdi. Barty azıcık bağırmıştı ama Kelsea yine de onun yüzündeki rahatlamayı fark etmiş, hatta odasına gitmeden önce onu kucaklamıştı bile. Carlin ise gözlerini Kelsea’ye dikip bir hafta boyunca kütüphaneye girmekten mahrum olduğunu söylemekle yetinmişti. Kelsea, o gece, tek kelimeyle kandırıldığına inanarak yatağa kaskatı serildi. O güne kadar, Kelsea Carlin’i, annesi değilse de, üvey annesi biliyordu. Oysa şimdi anlamıştı ki, onun bir annesi filan yoktu. Sadece talepkâr ve esirgeyen, yaşlı, soğuk bir kadın vardı.

Bundan iki gün sonra Kelsea Carlin'in sınırlarını, bu sefer isteyerek delmiş, ormandaki kulübeyi bulmaya niyetlenmişti. Ama yolun yarısına geldiğinde vazgeçip geri dönmüştü. İtaatsizlik hoşuna gitmemiş; Carlin'in gözlerini ensesinde hissetmiş gibi ölesiye korkmuştu. Kelsea bir daha o sınırı hiç aşmadı, böylelikle de dış dünyayı hiç görmedi. Bütün tecrübesi ormanda geçirdiği günlerden ibaretti. On yaşına geldiğinde ormanın her bir köşesini artık ezbere biliyordu. Şimdi muhafızlar onu ortalarına almış, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken içten içe gülümseyip o güne dek hiç görmediği ülkesini seyre koyuldu.

Ülkenin kuzeybatısında yüzlerce hektarlık bir alana yayılan Reddick Ormanı'nın en derinlerine, güneye doğru at sürüyorlardı. Her yer Tearling meşesi doluydu. Bazı ağaçlar onlarca metre boyundaydı, başlarının üzerinde yeşil bir gök kubbe gibi uzanıyordu. Ağaçların dibinde, Kelsea'nin hiç bilmediği çalılar da vardı. Dalları alerjilere iyi gelen ve lapa yapmak için kullanılan ürpertiotuna benziyordu. Ama bunların yaprakları daha uzun, yeşil ve kıvrımlıydı, yaprakların uçları da kızılımsıydı; bu, meşenin zehirli olduğunu gösteriyordu. Kelsea kırsağın bitkilere basmasını engellemeye çalışıyordu ama yokuş aşağı inerken çalılar bazı yerlerde o kadar sıklaşıyordu ki bu mümkün değildi. Orman yolundan bayağı uzaktalardı. Ama sararmış meşe yapraklarından altın renkte çıtırdayan bir halının üzerinde gittiklerinden Kelsea'ye sanki bütün dünya oradan geçtiklerini duyuyor gibi geldi.

Muhafızlar çevresini elmas biçiminde sarmıştı. Toprağın yapısı değiştikçe hızları da değiştiği halde, muhafızların Kelsea'ye uzaklığı değişmiyordu. Gürzlü asker Lazarus, arkada bir yerlerde, gözden uzaktaydı. Sağında pek güvenilir olmayan kızıl sakallı asker vardı. Yol boyunca Kelsea onu gizliden izliyordu. Kızıl saçta pek rastlanmazdı. Geçiş'ten bu yana geçen üç yüz yıldan beri yavaş yavaş yok olmuştu. Car-

lin Kelsea'ye bazı kadınların, hatta erkeklerin, az rastlanan şeyler pek değerli olduğundan saçlarını kızıla boyadıklarını anlatmıştı. Muhafızı çaktırmadan bir saat boyunca inceledikten sonra Kelsea adamın gerçekten kızıl saçlı olduğuna kuvvetle inandı. Hiçbir boya bu kadar iyi olamazdı. Adamın boynunda küçük altın bir haç sallandığını görünce Kelsea duraladı. Haç, Tanrı'nın Kilisesi'nin simgesiydi. Carlin, Kilise'ye ve rahiplere güvenmemesi gerektiğini defalarca kez tembih etmişti.

Kızıl saçlının arkasında sarışın bir adam vardı. Adam, öylesine yakışıklıydı ki, kendisinden çok yaşlı, neredeyse kırklarında olmasına rağmen, Kelsea gözünü ondan alamıyordu. Yüzü, Carlin'in Geçiş öncesi sanat kitaplarında resmedilmiş meleklerin yüzleri gibiydi. Adam başını çevirip de Kelsea'nin bakışlarını yakalayınca Kelsea yanaklarının kızarmasına engel olamayıp hızla önüne döndü.

Kelsea'nin solunda esmer, geniş omuzlu, uzun boylu bir muhafız vardı. Birisini tehdit etmek isterseniz yanınızda götürceğiniz tipte biriydi. Onun gerisindeki, çok daha kısa boylu, zayıf, kumraldı. Kelsea bu adamı dikkatlice inceledi, çünkü kendi yaşına yakındı, otuzunda ya var ya yoktu. Adını anlamaya çalıştı ama iki muhafız birbirleriyle konuşurken, besbelli o duymasın diye hep fısıldaşıyorlardı.

Liderleri Carroll, grubun en önünde ilerliyordu. Kelsea arkadan onun bir tek gri pelerinin görebiliyordu. Arada bir yüksek sesle emrettiği duyulunca bütün grup yönünü hafifçe değiştiriyordu. Kimsenin rehberliğine ihtiyaç duymadan kendinden emin ilerlediğinden Kelsea gidecekleri yer konusunda ona güveniyordu. Bu rehberlik yeteneği, herhalde bir muhafız komutanında olması gereken bir özellikti. Carroll, başına bir şey geldiği takdirde en çok ihtiyacı olacak kişiydi. Ama bu adamların sadakatini nasıl kazanacaktı? Kelsea'nin, hatta tüm kadınların zayıf olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Tepelerinde bir şahinin cıglığını işittiler. Kelsea pelerini-
nin başlığını indirdi. Şahinler çok güzel canlılardı, etleri de
lezzetliydi. Ama Barty bir keresinde laf arasında şahinlerin
Mortmesne'de suikast silahları gibi eğitildiklerini anlatmıştı.
Havadan sudan konuşurken laf arasında söylediği bu bilgiyi
Kelsea hiç unutmamıştı.

Carroll, "Güneye arkadaşlar!" diye haykırınca grup yine yö-
nünü değiştirdi. Güneş ufukta hızla batıyor, akşam rüzgârı
buz gibi esiyordu. Kelsea duraklayacaklarını ümit etti ama
ağzını açacağına eyerin üzerinde donmayı tercih ederdi. Sa-
dakata saygıyla kazanılırdı.

"Tebaasının saygısını kazanmamış hiçbir hükümdar ik-
tidarda uzun süre kalamamıştır" demişti Carlin defalar-
ca. "Gönülsüz bir tebaayı kontrol etmek isteyen hükümdar-
lar hiçbir şey başaramadıkları gibi en sonunda kellelerini de
kaybederler."

Barty'nin tavsiyesi ise pek vecizdi: "Ya halkı kazanırsın ya
da tahtı kaybedersin."

Kelsea bu önemli sözlerin anlamını şimdi daha iyi kavrı-
yordu. Ama ne yapacağı konusunda herhangi bir fikri yoktu.
İnsanları nasıl yönetecekti?

On dokuz yaşındayım. Artık hiçbir şeyden korkmamalıyım.
Yine de korkuyordu.

Kelsea dizginleri daha sıkı kavradı. "Keşke eldivenlerimi
giyseydim" diye düşündü ama evin önündeki rahatsız edici o
sahnedeki bir an önce kaçmak istemişti. Şimdi parmaklarının
ucunu hissetmiyordu. Avuçları dizginler yüzünden kıpkırmı-
zı olmuştu. Pelerininin kol ağızlarını ellerine doğru çekmeye
çalışarak yola devam etti.

Bir saat sonra Carroll grubu durdurdu. Ürpertiotu ve kır-
mızı yapraklı esrarengiz bitkiden oluşan çalılar ile Tearling
meşelerinin çevrelediği küçük bir açıklığa geldiler. Kelsea
muhafızların bitkinin cinsini bilip bilmediklerini merak et-

ti. Her muhafız grubunun bir şifacısı vardı; şifacılar bitkilerin ne işe yaradığını bilirlerdi. Barty de bir şifacıydı. Botanik öğrenmesine gerek olmadığı halde, Kelsea birçok bitkinin ne işe yaradığını öğrenmişti.

Muhafızlar Kelsea'nin etrafını sarıp Carroll'u beklediler. Carroll Kelsea'ye doğru at sürüp dizginlerin verdiği ıstırapı anlamış gibi kızarmış yüzüne bakıp şöyle dedi: "Gece için burada mola verebiliriz isterseniz majesteleri. Bugün epey yol aldık."

Kelsea dişlerinin titremesine engel olmaya çalışarak dizginleri elinden bırakıp başlığını çıkardı. Sesi çatlak ve güçsüzdü: "Size güveniyorum komutan. Ne kadar gitmemiz gerektiğini düşünüyorsanız o kadar ilerleyeceğiz."

Carroll bir an Kelsea'ye bakıp sonra açık alana göz gezdirdi. "Burası uygun hanımefendi. Uzun süredir yoldayız ama sabah erkenden uyanmamız gerekecek nasıl olsa."

Adamlar atlarından indiler. Uzun süre at binmeye alışkın olmadığından bedeni tutulan Kelsea, yere beceriksizce atladı, az kalsın düşüyordu. Dengesini bulana kadar biraz bocaladı.

"Pen, sen çadırla ilgilen. Elston, Kibb, siz gidip odun toplayın. Diğerleri de etrafı kolaçan etsin. Mhurn, sen bize bir şeyler avla. Lazarus, sen de kraliçenin atıyla ilgilen."

"Ben kendi atımla ilgilenirim komutan."

"Nasıl isterseniz hanımefendi. Lazarus neye ihtiyacınız varsa size verir."

Askerler işlere koşturmak için etrafa dağıldılar. Kelsea yere eğilip tutulmuş omurgasını açmaya çalıştı. Uylukları sanki bir sürü darbe almış gibi ağrıyordu. Ama bu kadar adamın önünde bacaklarını esnetecek hali yoktu. Aslında Kelsea'nin ilgisini çekecek yaşta değillerdi, bayağı yaşlılardı. Ama erkek olmaları yeterdi. Kelsea birden kendini onların önünde Barty'yle hiç olmadığı kadar rahatsız hissetti.

Atını açık alanın en ucundaki ağaca doğru yedeğine alıp dizginleri bir dala gevşekçe bağladı. Kısrağın ipeksi boynunu

nazikçe okşadı. Ama at başını çekip kişnedi; okşanmak istemiyordu. Kelsea de geri çekildi. “Oldu kızım. Anlaşılan senin de gönlünü kazanmam gerekecek.”

Arkasında “Majesteleri” diye bir ses duydu.

Kelsea dönünce Lazarus’u elinde bir kaşağıyla beklerken buldu. Adam sandığı kadar yaşlı değildi, saçları henüz seyrilmeye başlamıştı. Herhalde kırklarına yeni girmişti. Ama yüzü kırışmış; ifadesi sertleşmişti. Elleri yara izi doluydu. Asıl dikkat çeken, kemerine takılı güzrdü: Her biri iğne gibi sivriltilmiş çelik çivilerle kaplı demirden düzgün bir top.

“Öldürmek için doğmuş” diye düşündü. Bir güzr, onu hakıyla kullanmak için gereken gaddarlık olmadığı müddetçe göstermelik bir şeydi. Silah, Kelsea’nin yüreğine korku salmalıydı, oysa hayatının büyük bölümünü besbelli şiddetle baş başa geçirmiş bu adamın varlığı Kelsea’yi rahatlatıyordu. Kaşağıyı alırken adamın gözlerini yere diktiği dikkatini çekti. “Teşekkür ederim. Herhalde kısrağın adını bilmiyorsunuzdur.”

“Kraliçe sizsiniz hanımefendi. Adı, siz ne dersiniz odur.” Boş bakışları bir an Kelsea’nin gözleriyle kesişti, sonra yine uzaklara gitti.

“Ona yeni bir ad takacak halim yok. Adı nedir?”

“Ne arzu ederseniz onu koyabilirsiniz.”

“Adı, lütfen.” Kelsea sinirlenmişti. Adamların hiçbiri ondan hoşlanmamıştı. Nedenini bilmiyordu.

“Ona her zaman May demişimdir. Öylesine bir isim işte hanımefendi.”

“Teşekkür ederim. Hoş bir isim.”

Adam gitmeye yeltenince Kelsea cesaret bulmak için derin bir nefes alıp kibarca seslendi: “Gidebileceğini söylemedim Lazarus.”

Lazarus boş boş bakıp geri döndü. “Özür dilerim. Başka bir isteğiniz var mıydı hanımefendi?”

“Hepiniz atlara binerken bana neden bir kısrak getirdiler?”

“Ata binebileceğinizden emin değildik hanımefendi” diye cevap verdi Lazarus. Sesindeki alaycı ton bu sefer çok belirgindi. “Bir aygırla baş edebilir misiniz bilemedik.”

Kelsea gözlerini kıstı. “Bütün o yıllar boyunca ormanda ne halt ettiğimi sandınız?”

“Oyuncak bebeklerle oynadığınızı hanımefendi. Saçlarınızı taradığınızı. Elbise giyip çıkardığınızı filan.”

“Hiç hanım kıza benziyor muyum Lazarus?” Kelsea sesinin yükseldiğini hissetti. Bazı başlar onlara doğru çevrilmişti. “Aynanın önünde saatlerce vakit geçirecek birine benziyor muyum?”

“Hiç de benzemiyorsunuz.”

Kelsea zoraki gülümsedi. Barty ile Carlin’in evinin hiçbir yerinde ayna yoktu. Hatta Kelsea uzun bir süre aynalara bakmasını engellemek için böyle yaptıklarını düşünmüştü. On iki yaşındayken, bir gün evin arkasındaki berrak havuzda yüzünü görünce işin içyüzünü kavramıştı. Yüzü havuzdaki su kadar sadeydi.

“Artık gidebilir miyim hanımefendi?”

Bir süreliğine yüzüne düşünerek bakıp cevap verdi: “Bilemem Lazarus. Bir heybe dolusu oyuncak bebeğim ve elbisem var. Saçlarımı taramak da ister misin?”

Lazarus bir an durdu, koyu renk gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu. Sonra hiç beklenmedik bir anda başıyla selam verdi. Bu abartılı hareket, samimi olamayacak kadar sertti. “Bana isterseniz Gürz deyin hanımefendi. Genelde herkes öyle der.”

Sonra da gidiverdi. Soluk gri renkteki pelerini, batan günün kamp alanına vurmuş gölgelerine karışmıştı. Kelsea kaşığı elinde tuttuğunu hatırlayarak bir yandan zihni zehir gibi işlerken dönüp atla ilgilenmeye başladı.

Acaba dik durmak onların gönlünü kazanmamı sağlar mı?

Bu adamlar sana hiçbir zaman saygı duymayacak. Keep'e varana kadar ölmezsen iyi.

Belki de. Ama mutlaka bir şey yapmam gerek.

Sanki seçme şansın varmış gibi davranıyorsun. Oysa onlar ne derse onu yapmak zorundasın.

Ben kraliçeyim. Onlara bağımlı değilim.

Herhalde pek çok kraliçe de boyunları vurulmadan önce böyle kara kara düşünmüştür.

Akşam yemeğinde, ateşte iyice kızarınca sinirlerinden ancak yenebilir hale gelen geyik eti vardı. Herhalde çok yaşlı bir geyikti. Reddick'ten gelirken, Kelsea yolda yalnızca birkaç kuş ve sincap görmüştü. Su sıkıntısı olamazdı, her yer yemyeşildi. Kelsea, askerlere neden bu kadar az hayvan olduğunu sormak istediği halde yemeğin lezzetinden şikâyet ettiğinin düşünülmesinden endişelendi. Sert eti çiğnemeye devam edip silahları kemerlerinden sarkan, çevresini sarmış muhafızlara bakmamaya çalıştı. Adamlar hiç konuşmadığından Kelsea varlığının onları her zaman yaptıkları eğlenceli konuşmalarından alıkoyduğunu düşündü.

Yemekten sonra aklına Carlin'in hediyesi geldi. Ateşin çevresindeki fenerlerden birini alıp kırsağın eyerine asılı heybesini almaya gitti. Yolculuk sırasında dikkatini çeken uzun boylu, geniş omuzlu muhafızla Lazarus ateşin başından ayrılıp onu derme çatma otlığa kadar sessiz adımlarla takip ettiler. Yıllardır tek başına olmaya alışmış Kelsea bir daha hiçbir zaman yalnız kalamayacağını fark etti. Bu fikir, onu rahatlatması gerekirken içini ürpertti. Yedi yaşındayken, Barty'nin et ve kürk satmak için köye doğru yola çıkmaya hazırlandığı bir hafta sonunu hatırlamıştı. Üç dört ayda bir düzenli yapılan bu yolculuğa bu sefer Kelsea de katılmak istemiş; öylesine ısrarcı olmuştu ki, birlikte gidemezlerse öle-

ceğini sanmıştı. Kütüphanedeki halının üzerinde sinir krizi geçirmiş, hatta sinirden yeri tekmelemişti.

Carlin'in böyle sahnelere tahammülü hiç yoktu. Birkaç dakikalığına Kelsea'yi sakinleştirmeye çabalayıp sonra kütüphanesine çekilmişti. Kelsea'nin yüzünü gözünü silip ağlaması kesilene dek onu dizinde oturtan Barty olmuştu.

Barty ona, "Sen çok değerlisin Kel" demişti. "Sen deri kadar, altın kadar değerlisin. Burada bizimle olduğunu bilseler, seni alıp götürmek isterler. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Ama burada olduğumu kimse bilmiyorsa, yapayalnızım demektir" diye cevap vermişti Kelsea ağlayarak. Bundan emindi. O bir sırdan ibaretse, demek ki yapayalnızdı.

Barty gülümseyerek başını iki yana sallamıştı. "Doğru Kel, senin burada olduğundan kimsenin haberi yok. Ama kim olduğunu cümle âlem biliyor. Bir düşünsene. Herkes her an seni düşünüürken, nasıl yalnız olabilirsin?"

Yedi yaşındayken bile, Kelsea bunun Barty'ye göre pek uyduk bir cevap olduğunu fark etmişti. Gözyaşlarını kesmesine ve öfkesini dindirmesine yettiyse de, haftalarca kafasında evirip çevirerek bu cevabın neden hoşuna gitmediğini düşünmüştü. Neredeyse bir yıl sonra, Carlin'in kitaplarından birini okurken aradığı sözcüğü bulmuştu: O yalnız değil, kimliksizdi. Kimliği yıllarca gizli kalmıştı. Uzunca bir süre, Barty'nin değilse de Carlin'in, kimliğini onu kötülüklerden korumak için gizlediğine inanmıştı. Ancak şimdi iki uzun boylu adam yanı başında dikilirken, kimliksiz olmanın belki de bir lütuf olduğunu düşünüyordu. Öyle bile olsa, bu lütfu artık kaybetmişti.

Adamlar ateşin çevresinde uyuyacaktı ama açıklığın birkaç metre ötesinde ona da bir çadır kurmuşlardı. Kelsea, çadırın içine girip perdesini kapadığında önce iki muhafızın girişin iki yanına yerleştiğini duydu, sonra her yer sessizliğe gömüldü.

Yüklerini yere indirdikten sonra Kelsea giysilerinin ara-

sında bir süre Carlin'in az sayıdaki lüksünden biri olan beyaz parşömenden zarfı arandı. Zarfın içinde bir şey hafifçe oynayıp kaymıştı. Kelsea şiltenin üzerine oturup aradığı cevapların orada yazdığı ümidiyle mektuba baktı. Daha bir yaşına varmadan Keep'ten kaçırılmıştı; gerçek annesini hiç hatırlamıyordu. Yıllar içinde Kraliçe Elyssa hakkında birkaç şey öğrenebilmişti: Çok güzeldi, okumayı sevmiyordu, yirmi sekiz yaşında ölmüştü. Kelsea'nin, annesinin nasıl öldüğü hakkında bir fikri yoktu; bu konu kapalı bir kutuydu. Onun hakkında sorduğu tüm sorular dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, Carlin başını sallayarak "Söz verdim" diye mırıldanıyordu. Carlin'in verdiği sözün belki de mühleti bugün dolmuştu. Kelsea zarfa bir süre daha baktı, sonra eline alıp Carlin'in mührünü kırdı.

Zarfın içinden iyi kalite gümüş bir zincire takılı mavi bir mücevher çıktı.

Kelsea zinciri eliyle tutup fener ışığında inceledi. Bütün hayatı boyunca boynunda taşıdığı kolyenin bir eşiydi bu: İnce, zarif bir gümüş zincire takılmış dikdörtgen kesimli bir safir taşı. Taş fener ışığında parıltıyor, çadırın içi mavi ışıltılarla doluyordu.

Kelsea belki bir mektup vardır diye zarfın içine bir daha baktı. Hiçbir şey yoktu. Eliyle zarfın iki köşesini de yokladı. Zarfı yukarı kaldırıp ışığa doğru tutunca mührün altında Carlin'in el yazısıyla karalanmış bir söz gördü.

Dikkat et.

Kamp ateşinin çevresinden birdenbire yükselen kahkahalar Kelsea'nin yüreğini ağzına getirdi. Kalbi hızla çarparak çadırın önünde bekleyen iki muhafıza kulak kabarttı ama hiçbir şey duyamadı.

Sonra kendi boynundakini çıkarıp iki kolyeyi yan yana tut-

tu. Kolyeler, zincirlerinin en ince kıvrımına kadar birbirinin tıpatıp aynısıydı. Onları birbirine karıştırmak işten bile değildi. Kelsea kendi kolyesini hemen boynuna taktı.

Mücevherin ileri geri sallanmasını kafası karışmış bir halde izleyerek yeni kolyeyi bir daha eline aldı. Carlin, Tearing tahtının her vârisinin doğduğu günden itibaren üzerinde böyle bir safir taşıdığını anlatmıştı. Mücevherin ölüme karşı bir tılsım olduğu da rivayet edilirdi. Kelsea küçükken, birden fazla kere mücevheri çıkarmayı düşünmüş, ama batıl inançları üstün gelmişti; ya üzerine yıldırım düşüverirse ne yapacaktı? O yüzden çıkarmaya hiç cesaret edememişti. Carlin ikinci bir mücevherden hiç söz etmediği halde, demek ki bunca zamandır bu kolyeyi saklamıştı. Sırlar... Carlin hakkında her şey birer sırdı. Kelsea, neden Carlin'e emanet edildiğini ya da onun geçmişte nasıl biri olduğunu hiç bilmiyordu. Herhalde önemli biri olmalıydı; Carlin bir kulübede yaşamak için fazla önemli biriymiş gibi davranırdı hep. O bir oda-ya girmeye görsün, Barty'nin bile varlığı hissedilmezdi.

Kelsea zarfın içine yazılı sözü inceledi: *Dikkat et*. Yeni yaşamında dikkatli olması için bir hatırlatma daha mıydı bu? Olamazdı, zaten haftalardır bu konuyu işliyorlardı. Herhalde yeni kolyenin eskisinden farklı, belki de daha tehlikeli olduğuna dair bir uyarıydı. İyi de nasıl? Kelsea'nin taktığı kolye hiç de tehlikeli değildi, yoksa Barty ile Carlin onu her gün takmasına asla izin vermezlerdi.

Diğer kolyeyi dikkatle inceledi; fenerin loş ışığında bir sürrü parıltı saçarak öyle havalı havalı sallanıp duruyordu. Kelsea saçmaladığını düşünerek mücevheri pelerinin göğüs cebine sokuşturdu. Gün ışığında iki kolye arasında bir fark görmenin daha kolay olacağını düşündü. Kelsea, zarfı fenerin ışığına tutarak alevlerin kalın parşömeni yakmasını biraz öfkelenerek izledi. Cevap vermek yerine yeni sorular yaratmak tam da Carlin'e göreydi.

Gerinerek çadırın tavanına baktı. Dışardaki adamlar sayılmazsa, kendini yalnız hissediyordu. Hayatı boyunca her gece bir kat aşağıda Carlin'in uyumadan önce kitap okuduğunu, Barty'nin ise yeni keşfettiği bir bitkiyi kesip bir parça sakınleştirici ya da antibiyotikle karıştırdığını bilirdi. Şimdi Barty ile Carlin çok uzaktalardı; çoktan güneye doğru yola çıkmışlardı.

Sadece ben varım.

Yine gülüşmeler duyuldu. Kelsea bir anlığına kalkıp oraya giderek en azından muhafızlarla sohbet etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Herhalde kadınlardan, savaşlardan ya da eski dostlardan söz ediyorlardı; varlığından hoşnut olmazlardı. Kaldı ki, yolculuk ve soğuk hava onu çok yormuştu, bacak kasları feci ağrıyordu. Feneri söndürüp yan dönerek huzursuz bir uykuya daldı.

Ertesi gün daha yavaş yol aldılar, çünkü hava çok kasvetliydi. O buz gibi ayaz yoktu ama şimdi de ince, yapışkan bir sis her şeyi sarmış, ağaçların tepelerine çöreklenmiş, dikkat çekici dalgalar halinde toprağın üzerinde ilerliyordu. Etraf yavaş yavaş düzleşiyor, orman her geçen saat seyreliyor, ağaçların yerini sık çalılar alıyordu. Kelsea'nin pek bilmediği türden pek çok hayvan ortaya çıkmaya başlamıştı: Daha küçük sincaplar ve grupla birlikte ilerleyen uysal hayvanlar olmasalardı kurt denebilecek, köpeğe benzeyen yaratıklar. Ne var ki, tek bir geyiğe bile rastlamamışlardı. Sabahın ilerleyen saatlerinde Kelsea içindeki huzursuzluğu artıran bir şeyin daha farkına vardı: Hiç kuş sesi duyulmuyordu.

Muhafızlar da suskunlaşmıştı. Kelsea gece boyunca birkaç kere onların kahkahalarına uyanmış, ne zaman seslerini kesip uyuyacaklar diye merak etmişti. Şimdi onların neşesi de sanki havanın berraklığıyla birlikte kaçmıştı. Gün ilerledikçe Kelsea kendisi ağaçlardan başka bir şey göremezken, mu-

hafızların arkalarına doğru sık sık kaçamak bakışlar fırlattıklarını fark etti.

Öğleye doğru, ormanı ikiye bölen bir dere den atların su içmesi için mola verdiler. Carroll bir harita çıkarıp bazı muhafızlarla çevresine toplandı; Kelsea'nin duyabildiği kadarıyla sis yüzünden yönü tayin etmekte zorlanıyorlardı.

Derenin yanında büyük yassı bir kayaya tırmandı. Yere oturmak işkence gibiydi, dizlerini büktüğünde bacaklarındaki kaslar kemiklerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu. Biraz uğraşarak bağdaş kurmayı becerdi ama eyerin üzerinde saatler geçirdiği için poposunun da çürüdüğünü fark etti.

Yol boyunca Kelsea'nin yanında at süren iriyarı, geniş omuzlu muhafız Elston onu kayaya kadar takip edip birkaç metre ötede durdu. Kelsea, başını kaldırınca adamın ağzındaki bir sürü kırık dişi ağıza çıkararak sevimsiz gülümsemesini fark etti. Onu görmezlikten gelerek bir bacağına esnetip ayağına dokunmaya çalıştı. Sanki üst bacak kasları parçalıyordu.

“Ağrıyor mu?” diye sordu Elston. Eksik dişleri telaffuzunu zorlaştırdığından Kelsea bir anlığına adamın ne dediğini anlayamadı.

“Yok, hiç ağrıyorum.”

“Hadi canım, kıpırdayamıyorsunuz bile.” Kıkırdayıp ekledi: “Hanımefendi.”

Kelsea uzanıp ayak parmaklarına dokundu. Kasları sanki çılglık atıyordu. Kelsea onları sadece et olarak, bedeninin içinde açılıp kanayan damarlar olarak hissetti. Ayak parmaklarını beş saniye kadar kendine çekip bıraktı. Elston'a yeniden baktığında dişlerini hâlâ görebiliyordu. Adam başka hiçbir şey demedi, tekrar at binme zamanı gelinceye kadar orada dikilmeye devam etti.

Günbatımına yakın kamp kurdular. Kelsea dizginleri bırakıp ayağını yere basar basmaz Gürz'ün kısırağı yedeğine alıp

uzaklaştığını gördü. Tam ağzını açmak üzereydi ki vazgeçip her biri kendi işiyle uğraşan muhafızlara sırtını döndü. En genç muhafızın heybesinden Kelsea'nin çadırının parçalarını çıkardığını fark etti.

“Ben yaparım!” diyerek elini sanki hangisi olursa olsun bir silaha uzanmak istercesine kaldırıp kamp alanını geçti. Kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

Muhafız ona düz bir çekiç vererek, “Çadırı kurmak için iki kişi gerekiyor majesteleri” dedi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Kelsea, “Çok iyi olur” diye cevap verdi memnuniyetle.

Bir kişi diğerine yardım edince çadırı kurmak kolay işti, Kelsea bir yandan çekiçle işini görürken bir yandan da muhafızla konuşuyordu. Adı Pen'di, diğerlerine göre gerçekten daha gençti, en fazla otuz yaşında görünüyordu. Yüzü de diğer muhafızlarıinki gibi kırışık ya da yorgun değildi. Koyu renk saçları ve açık, sakin tabiatlı yüzüyle çok yakışıklıydı. Öte yandan annesinin muhafızlarının hepsi, kırkını geçmiş olanlar, hatta ağzını açmadığı müddetçe Elston bile yakışıklıydı. Herhalde annesi muhafızlarını tiplerine göre seçmiş olamazdı.

Kelsea Pen'le sohbet etmeyi sevmişti. Ona kaç yaşında olduğunu sorduğunda, Pen dört gün önce otuz yaşına girdiğini söyledi.

“Annemin muhafızlarından biri olmak için çok gençsin.”

“Doğru hanımefendi. Annenizi tanı mıyordum.”

“Öyleyse seni neden yanlarında getirdiler?”

Pen omuz silkerek kılıcına dokunmak suretiyle cevabını verdi.

“Ne kadar zamandır muhafız alayındasın?”

“Gürz beni bulduğunda on dört yaşındaydım hanımefendi. O gün bugündür eğitimdeyim.”

“Ortada bir hükümdar yokken bile mi? Dayımın muhafızlığını da yaptın mı?”

“Hayır hanımefendi.” Pen’in yüzünde Kelsea’nin hayal gördüğünü zannedeceği kadar kısa süreliğine memnuniyetsiz bir ifade peyda oldu. “Naip’in kendi muhafızları vardır.”

“Anladım.” Kelsea yere bir kazık daha çakmıştı. Doğrulup yüzünü ekşiterek gerinirken sırtının çıtladığını hissetti.

“Hızımıza uyum sağlayabildiniz mi majesteleri? At sırtında uzun yolculuklar yapmadığınızı tahmin ediyorum.”

“Hızlı olmak iyi. Böyle gerekiyor sanırım.”

“Evet hanımefendi.” Pen çevresine göz gezdirerek sesini alçalttı: “Sıkı takip ediyoruz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Şahinler.” Pen gökyüzünü işaret etmişti. “Keep’ten ayrıldığımızdan bu yana peşimizdeler. Dün geç kaldık, çünkü izimizi kaybettirmek için dolambaçlı yollardan geldik. Ama şahinleri kandırmak mümkün değil. Onları her kim kontrol ediyorsa şimdi peşimizde olmalı.”

Pen duraksadı. Kelsea eline bir kazık daha alıp “Ben bugün şahin sesi filan duymadım” dedi.

“Mort şahinleri ses çıkarmaz hanımefendi. Sessiz durmaları için eğitilmişlerdir. Eğer azmederseniz belki gökyüzünde onları görebilirsiniz. Şeytan gibi hızlıdırlar.”

“Neden saldırmıyorlar?”

“Sayımızdan ötürü.” Pen, Kelsea’nin kazığa bağlayabilmesi için çadırın son köşesini de gerdi. “Mort’ta şahinler asker gibi eğitildiklerinden kendilerinden daha güçlü gördüklerine saldırıp kuvvetlerini harcamazlar. Yakalayabilseler, hepimize teker teker saldırlar.”

Pen yine duraksadı. Kelsea çekici ona doğru salladı. “Beni korkuttuğun için endişelenmene gerek yok. Ne anlatırsan anlat, ölümünden korkmalıyım.”

“Belki de hanımefendi, ama bazen korku da insanı total bırakır.”

“Bu takipçiler... onları dayım mı gönderdi?”

“Büyük ihtimalle hanımefendi. Ama şahinlerden anladığım kadarıyla dayınıza yardım eden birileri var.”

“Anlat.”

Pen omzunun üzerinden bakıp “Bu bir emir” diye mırıldandı. Eğer Carroll sorarsa, öyle diyeceğim. Dayınız yıllardır Kızıl Kraliçe’yle bir arada. Kimileri gizlice işbirliği yaptıklarından söz ediyor.”

Mortmesne Kraliçesi. Hiç kimse onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu. Oysa Kızıl Kraliçe, neredeyse yüzyıldır uzun ve kanlı bir dönemin hükmünü süren kudretli bir hükümdardı. Carlin, Mortmesne’i bir tehdit olarak algılar, bu komşu krallıkla işbirliğinin iyi bir şey olduğunu düşünürdü. Kelsea yeni sorularını sormadan Pen başka konulara geçmişti. “Mort, Tear’a silah satamıyor ama yeterince parası olan herkes karaborsadan Mort şahinleri satın alabilir. Bence bizi takip edenler Caden’den.”

“Şu suikastçı loncası mı?”

Pen güldü. “Lonca mı? Böyle deyince hiç olmadıkları kadar organize görünüyorlar hanımefendi. Ama evet, onlar suikastçı, hem de mahir olanlarından. Rivayete göre dayınız sizin izinizi bulana büyük bir ödül vaat etmiş. Caden’dekiler böyle şeylere bayılır.”

“Sayımız onları korkutmaz mı?”

“Hayır.”

Kelsea çevresine bakınırken bu bilgileri hazmetmeye çalıştı. Kamp alanının ortasında üç muhafız bir kucak odunun etrafına toplanmış, yakamadıkça habire küfür ediyorlardı. Diğerleri devrilmiş ağaçları sürükleyerek kampın çevresine kaba bir çit çekiyordu. Bütün bu savunma önlemlerinin gerisinde neyin yattığını anlayınca Kelsea suçluluk duygusuyla karışık bir parça korku hissetti. Kendisiyle birlikte bu dokuz adam da birer hedefti artık.

“Efendim!”

Carroll ağaçların arasından paldır küldür çıktı. “Ne var?”

“Bir şahin, efendim. Kuzeybatı yönünde.”

“İyi fark etmişsin, Kibb.” Carroll şakağını kaşıyarak bir anlık duraksamadan sonra çadıra yaklaştı.

“Pen, git onlara akşam yemeği için yardım et.”

Pen Kelsea’ye hafiften muzipçe, belli ki iyi niyetle gülümseyerek alacakaranlıkta gözden kayboldu.

Carroll’un gözlerinde kara halkalar belirmişti. “Geliyorlar hanımefendi. İzleniyoruz.” Kelsea başını salladı.

“Savaşabilir misiniz?”

“Tek bir saldırgana karşı kendimi bıçağım ile savunabilirim. Ama kılıç işini beceremem.” Kelsea aniden, kendini savunmak için refleksleri genç bir adamınki kadar güçlü olma-yan Barty tarafından eğitildiğini hatırladı. “Ben bir savaşçı değilim.”

Carroll kara gözlerinde alaycı bir pırıltıyla başını yana eğdi. “Onu bilemem hanımefendi. Sizi yolculuk boyunca gözlemledim, rahatsızlığınızı gizlemeyi iyi beceriyorsunuz. Ama öyle bir noktaya geldik ki...” Carroll etrafı kolaçan ederek sesini alçaltıp devam etti: “Öyle bir noktaya geldik ki, izimizi kaybettirmek için adamları iki gruba ayırmam gerekebilir. Öyle bir durumda size koruma olarak vereceğim adamların nitelikleri sizin becerilerinize bağlı olacak.”

“Çok hızlı okurum. Bir de çok güzel yahni yaparım.”

Carroll başını salladı. “Bu durumda bile espri yapabiliyorsunuz hanımefendi. Bu ileride çok işinize yarayacak. Çünkü büyük tehlikelerle dolu bir hayata adım atmak üzeresiniz.”

“Her biriniz büyük tehlikelere rağmen bana Keep’e kadar eşlik etmeyi kabul ettiniz, öyle mi?”

“Bize bu görevi anneniz vermişti hanımefendi” diye sertçe cevap verdi Carroll. “Şerefimiz daha azına müsaade etmezdi.”

“Annemin muhafızlarındandın, öyle mi?”

“Öyleydim.”

“Peki Keep’e vardığımızda, Naip’in tarafına mı geçeceksin?”

“Henüz karar vermedim hanımefendi.”

“Bu karara etki edecek bir şey yapabilir miyim?”

Carroll başını çevirdi, rahatsız olduğu belliydi. “Hanımefendi...”

“Lütfen rahat cevap ver.”

Carroll elleriyle çaresizlik belirten bir hareket yaptı. “Hanımefendi, bence görüldüğünüzden daha güçlüsünüz. Bir gün gerçek bir kraliçe olacağınızdan adım gibi eminim, ama ölüm alnınıza yazılmış, sizinle beraber olan herkes için de bu böyle. Benim bir ailem var. Çocuklarım. Böyle bir oyunda, hem de bu şartlarda, çocuklarımı tehlikeye atıp sizin yanınızda olmayı seçerek onların hayatını hiçe sayamam.”

Kelsea hayal kırıklığını gizleyerek başını salladı. “Anlıyorum.”

Carroll rahatlamış görünüyordu. Herhalde Kelsea’nin mızızlanacağını düşünmüştü. “Rütbemden ötürü size yönelik bir komplodan haberdar olmam imkânsız. Yerinizde olsam bizim Gürz’e, Lazarus’a sorardım. O, başkalarının farkına varmadığı şeyleri keşfetmekte her zaman usta olmuştur.”

“Tanıştık.”

“Tanrı’nın Kilisesi’ne dikkat edin. Papa’nın Naip’e özel bir sevgi beslediğini sanmam, ama her kim tahtta oturup hazinenin anahtarlarını elinde tutuyorsa onu pek sevdiği kesin. O da tıpkı bizim gibi dengelere oynayacaktır.”

Kelsea yine başını salladı. Sadece birkaç gün önce, Carlin de benzer şeyler söylemişti.

“Hayatım pahasına bahse girerim ki, bölüğümdeki bütün askerler çok iyi adamlardır. Günü geldiğinde, celladınız, bizden biri olmayacaktır.”

“Teşekkürler komutan.” Kelsea muhafızların en sonunda ateşi yakarak ufak alevi yellemeye başlamalarını izledi. “Anlaşılan bundan sonrası çetrefilli olacak.”

“Anneniz de on sekiz yıl önce sizi geri getirme görevini bana verdiği zaman böyle demişti.”

Kelsea şaşırmişti. “Sana beni kaçırma görevi verilmemiş miydi?”

“Hayır. Sizi bebekken kalenin dışına kaçıran Lazarus’tu. Bu görevi üstlendiği için onun yeri ayrıdır.”

Carroll, Kelsea’nin anlayamadığı bir şeyi hatırlamış gibi gülümsedi. Güzel bir gülümseyişi vardı ama Kelsea yüzünün zayıflığını fark edince onun hasta olup olmadığını merak etti. Carroll’un gözü bir yolunu bulup Kelsea’nin gömleğinden fırlamış safire takılmıştı. Aniden arkasını dönünce, Kelsea baş etmesi gereken bir dolu bilgiyle kalakalmıştı. Elini pelerini-
nin cebine sokup orada duran ikinci mücevhere dokundu.

Pen, artık alev alev yanmaya başlamış kamp ateşinin oradan, “Majesteleri!” diye seslendi. “Eğer yıkanmak isterseniz, doğruya doğru küçük bir dere var.”

Kelsea başını salladı, bir yandan da Carroll’un söylediklerini kayda değer bir mesele olarak kafasında evirip çevirmeye devam ediyordu. Kendi emrinde adamlara ve bir korumaya ihtiyacı vardı. Naip’in tehditlerine ya da rüşvetlerine direnebilecek kadar sadık insanları nereden bulacaktı? Sadakat bir şeyler üzerine inşa edilmeliydi, elbette satın alınamazdı, kaldı ki bu arada bir şeyler yemesi de gerekecekti.

Keşke Carroll’a annesi hakkında daha çok soru sormak aklına gelmiş olsaydı. Kraliçe Elyssa’ya bunca yıl hizmet etmiş olduğuna göre onu iyi tanıyor olmalıydı. Gerçi kraliçenin her bir muhafızı gizlilik yemini ederdi. Carroll, Kelsea’ye bile olsa, tek bir şey ifşa etmezdi. Kelsea dişlerini gıcırdattı. Yeni bir hayata başlamanın bütün sırlara kendiliğinden bir son vereceğini sanmıştı, sonuçta kraliçe değil miydi? Fakat bu adamlar da bildiklerini anlatmaya en az Carlin kadar gönül-süzlerdi.

Kelsea bu gece mola verdiklerinde banyo yapmaya niyet-

lenmişti. Saçları yağlanmıştı. Hareket ettikçe kendi ter kokusu burnuna geliyordu. Yakındaki dere bunun için biçilmiş kaftandı ama Pen'in, Elston'ın, daha da beteri Lazarus'un meraklı bakışları altında banyo yapmak söz konusu bile olamazdı. Pasaklı olmaya katlanmak zorundaydı, hem muhafızlar da pek hoş kokmuyorlardı. Yağlı saçlarını kavrayıp topuz yaptı, sonra oturduğu kayadan aşağı atlayarak dereyi bulmaya gitti.

O gece muhafızlar yine kamp ateşinin etrafında şamata yapıyorlardı. Kelsea çadırında uyumayı bekliyordu. Beyni sorularla doluyken uykuya dalmak zaten zordu, sarhoşların art arda patlayan kahkahaları işi iyice zorlaştırmıştı. Pelerinini başına dolayarak onları duymazlıktan gelmeye çalıştı. Fakat gül dövme bir kadın hakkında edepsiz bir şarkıya başlamalarıyla, Kelsea'nin altına girdiği pelerini üzerine giyerek çadırdan dışarı fırlaması bir oldu.

Muhafızların ateşin çevresine serdikleri uyku tulumları hiç kullanılmamış gibiydi. Hava boğucuydu. Carlin kulübede alkollü hiçbir şeye izin vermediği halde, Kelsea havadaki sevimsiz, mayamsı, ağır kokunun bira olduğunu tahmin ediyordu.

Adamlara yaklaşıncı sadece Carroll ve Gürz ayağa kalktı. Onlar ayık gibiydi ama diğerleri geldiğinin farkına bile varmamıştı. Elston kafasını kalın bir meşe kütüğüne dayamış uyuyordu.

“Bir ihtiyacınız mı var hanımefendi?” diye sordu Carroll.

Kelsea iki saattir bastırıldığı uykusuzluğun acısını çıkarmak için önce onlara bağırarak istedi. Ama sonra kızarmış yüzlerine bakıp bundan vazgeçti. Carlin, “Bir sarhoşla konuşmak, bir bebekle konuşmaktan daha zordur” derdi. Kaldı ki, okuduğu kitaplardaki sarhoşlar hiç sır tutamazdı. Belki de Kelsea onların kendisiyle konuşmasını sağlamalıydı.

Pelerinini altına alarak Elston ile Pen'in arasına oturdu. "Yeni Londra'ya vardığımızda neler olacağını merak ediyorum."

Pen ona yorgun gözlerle baktı. "Ne olacağını mı?"

"Keep'e vardığımızda dayım beni öldürmeye çalışacak mı?"

Gürz bir cevap verene kadar hepsi ona baktı. "Muhtemelen."

"Dayınız kimseyi öldürmez" diye mırıldandı Coryn. "Ben olsam asıl Caden'den korkardım."

"Bizi onların takip ettiğinden emin değiliz" diye karşı çıktı kızıl sakallı olan.

Carroll kısık sesle, "Hiçbir şeyden emin değiliz" diyerek Kelsea'ye döndü. "Hanımefendi, sizi korumamız için bize güvenmeniz yetmez mi?"

"Anneniz bize hep güvenirdi" diye ekledi kızıl sakallı.

Kelsea gözlerini kıstı. "Adın nedir?"

"Dyer, hanımefendi."

"Dyer, karşıdaki annem değil. Benim."

Dyer gözlerini loş ışıktaki bir baykuş misali kırptı. Sonra, "Saygısızlık etmek istememiştim hanımefendi" diye mırıldandı.

Kelsea başını sallayıp Carroll'a döndü. "Oraya vardığımızda ne olacağını sormuştum."

"Keep'e girmek için savaşmak zorunda kalacağımızı sanmam hanımefendi. Oraya vardığımızda gün çoktan doğmuş olacak, şehirde hafta sonu kalabalığı varken, Naip sizi herkesin gözü önünde öldürmeye cesaret edemez. Ama Keep'te peşinize düşecekler, bundan hiç şüphem yok."

"Kim düşecek?"

Sözü Gürz aldı. "Ölmenizi isteyen tek kişi dayınız değil hanımefendi. Kızıl Kraliçe'nin de Naip'in tahtta kalmasında büyük menfaati var."

"Keep'in içindeki kale güvenli değil mi peki?"

"İçinde ayrıca bir kale filan yok. Keep kocaman bir yer ama tek bir yapıdan oluşuyor, orası işte sizin kaleniz."

Kelsea kızarmıştı. “Bunu bilmiyordum. Bana Keep hakkında pek bir şey anlatılmadı.”

“Bu kadar zaman boyunca ne öğrendiniz peki?” diye sordu Dyer.

Carroll kıkırdadı. “Barty’yi bilmez misin? İyi bir şifacıdır ama başka bir şeyden anlamaz. Tabii eğer pek değerli bitkilerinden bahsetmiyorsa.”

Kelsea başka insanların Barty’yle ilgili tecrübelerini duymak istemiyordu. Dyer’in daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, “Peki ya takip edenler?” diye sordu.

Carroll omuz silkti. “Muhtemelen Mort’un desteklediği Caden. Gördüklerimiz sıradan şahinler de olabilir, ama sanmam. Dayınız Mort’tan yardım almaktan utanmaz.”

“Elbette hayır” diye geveledi Elston; ağzından salyalar akıtarak oturduğu kütükte doğrulmuştu. “Naip’in kendi kadınlarını kalkan olarak kullanmadığına şaşırdım.”

“Tearling’in yoksul olduğunu sanıyordum” diye sözünü kesti Kelsea. “Böyle bir işbirliği karşılığında dayım onlara ne veriyor? Kereste mi?”

Muhafızlar birbirlerine bakınca Kelsea sanki daha önce aralarında sözleşmişler de sessizce kendine karşı birleşmişler gibi hissetti.

“Hanımefendi” dedi Carroll özür dilercesine. “Pek çoğumuz ömrümüz boyunca annenizin muhafızıydık. Öldü diye onu korumayı bırakmış değiliz.”

“Ben hiç Kraliçe Elyssa’nın muhafızı olmadım” diye çıkıştı Pen. “Ben şey yapsam...”

“Pen, sen de bir kraliçe muhafızısın.”

Pen sustu.

Kelsea onlara baktı. “Hepiniz babamın kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Onlar da ona sessiz bir isyanla baktılar. Kelsea sinirlenmeye başladığını hissediyor, eskiden kalma bir refleksle sağ ya-

nağının içini ısıırıyordu. Carlin, bir hükümdarın öfkeli bir mizacı kaldıramayacağı konusunda onu birçok kez uyarmıştı. Bu yüzden Kelsea onun yanındayken öfkesini bastırıyor, Carlin de buna kanıyordu. Ama Barty her şeyin farkındaydı. Kelsea'ye yatışmak için bir şeyi ısırmasını tavsiye eden oydu. Acı, öfkeyle en azından bir süreliğine ters yönde çalışarak bu duyguyu başka bir yere gönderiyordu. Ama hayal kırıklığı bir yere gitmiyordu. Kelsea sanki yine derslikte Carlin'le baş başa kalmıştı. Bu adamlar bir sürü şeyi bildikleri halde ona anlatmıyorlardı. "Peki, öyleyse bana biraz Kızıl Kraliçe'den söz edin."

"O bir cadı" dedi sakince yakışıklı sarışın muhafız. Kelsea onun konuştuğuna ilk kez şahit oluyordu. Ateş, heykele benzeyen simetrik yüzünü aydınlatıyordu. Mavi gözleri duru ve hüzünlüydü. Annesi bu adamları tiplerine göre mi seçmişti? Kelsea bu düşünceden utandı. Annesinin nasıl bir insan olduğu hakkında son derece keskin bir fikri vardı. Bu fikri pek küçükken yaratmış, kulübede yaşadığı yıllar boyunca değiştirip geliştirmişti. Carlin ne kadar soğuk ve uzaksa, annesi de o kadar güzel, nazik, sıcak ve erişilebilir bir kadındı. Annesi hiçbir zaman kendini geriye çekmezdi. Bir gün çıkıp gelerek onu bu kulübeden, bitmek bilmeyen öğrenme, çalışma ve hazırlık sarmalından çekip çıkaracaktı. Bu şimdi değilse de, günün birinde olacaktı.

Kelsea yedi yaşındayken, Carlin bir gün kütüphanede yanına oturup annesinin uzun zaman önce öldüğünü anlattı. Böylece kaçma hayalleri sona erdi. Yine de bu Kelsea'yi yeni ve daha gelişmiş fanteziler kurmaktan alıkoymamıştı. Kraliçe Elyssa muhteşem biriydi, halkı tarafından çok sevilen, yoksulları doyurup hastalara şifa dağıtan bir kahramandı. Kraliçe Elyssa tahtında oturup adalet peşindekilere adalet dağıtıyordu. Öldüğünde kentte büyük bir cenaze töreni düzenlenmiş, insanlar ağlarken Tear ordusundan bir tabur asker kılıçlarıyla selam durmuştu. Kelsea sıkıldığı her an, bu

hayali çağırarak üzere saklıyordu. Kraliçe olma korkusunu bu hayalle yatıştırıyordu. On dokuz yaşına gelip de tahta çıkmak için kente dönünce onu da törenle karşılayacaklar, Kelsea de Keep'e kadar alkışlar ve çığlıklar eşliğinde yol boyunca toplananlara en yüce haliyle el sallayacaktı.

Şimdiyse kamp ateşinin etrafında toplanan adamlara baktığında, kendini bir parça rahatsız hissetti. Annesi, yani kraliçe hakkında gerçekte ne biliyordu ki? Carlin anlatmayı hep reddettiğinden, zaten ne bilebilirdi?

“Hadi oradan Mhurn” diye başını sallayarak cevap verdi Dyer sarışın askere. “Kızıl Kraliçe’nin gerçekte bir cadı olduğunu nereden biliyorsun?”

Mhurn ters ters baktı. “O elbette bir cadı. Güçleri olup olmadığının bir önemi yok. Mort işgalini görmüş herkes onun bir cadı olduğunu bilir.”

“Mort işgali de nedir?” diye sordu Kelsea ilgiyle. Carlin ne işgali ne de sebeplerini doğru dürüst anlatmıştı. Yirmi yıl önce, Mort Tearling’e girmiş, ülke boyunca ilerleyip Keep’in duvarlarına kadar gelmişti. Sonrasında hiçbir şey olmamıştı. İşgal sona ermişti. Her ne yaşandıysa, Carlin tarih derslerinde bu kısmı hep atlardı.

Mhurn kendisine kaşlarını çatın Carroll’u görmezlikten gelerek devam etti: “Hanımefendi, Crithe Savaşı’na katılmış bir arkadaşım var. Kızıl Kraliçe Tearling’e Mort ordusundan üç birlik göndererek onlara Yeni Londra’ya kadar serbest geçiş hakkı tanımış. Crithe Savaşı baştan sona bir katliammış. Tear köylüleri tahta kılıçlar kuşanmış, demir ve çeliğe bürünmüş Mort askerlerine karşı savaşmışlar. Erkekler beş ila seksen yaşındaki bütün kadınları...”

“Mhurn” diye mırıldandı Carroll, “kiminle konuştuğunu unutma.”

Elston hiç beklenmedik bir anda konuştu. “Bütün gün onu izledim. İnanın bana, küçük olduğuna bakmayın, çok güçlü biri.”

Kelsea az daha gülecekti, ama Mhurn ateşe büyülenmiş gibi bakarak konuşmaya devam ettikçe bu hissi çabucak geçti. “Mort ordusu yaklaşıncı, arkadaşım köyünü ailesiyle birlikte terk etmiş. Crithe’i geçip kuzeydeki köylere ulaşmak istemiş ama yeterince hızlı davranamamış. Maalesef genç ve güzel de bir karısı varmış. Kadın, onuncu Mort askeri üzerinden geçerken gözlerinin önünde ölmüş.”

“Tanrı aşkına Mhurn!” Dyer yerinden kalkıp kampın öbür ucuna doğru uzaklaştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Carroll.

“Nereye olacak? İşemeye.”

Kelsea, Mhurn’ün bu hikâyeyi onu korkutmak için anlattığından şüphelendiği için yüzündeki ifadeyi bozmadı. Ama askerler başlarını başka yöne çevirir çevirmez zorlukla yutkunmuş, boğazının arkasında ekşi bir şey hissetmişti. Mhurn’ün anlattıkları, savaş hakkında kitap okumaya benzemiyordu.

Mhurn etrafına bakınıp sarışın başını sertçe eğdi. “Sizce, bunu kraliçenin bilmemesi için bir sebep var mı?”

“Zamanlaman hatalı, hıyar” diye cevap verdi Carroll yaşıya. “Tahta çıktıktan sonra senin hikâyelerin için bol bol vakti olacak.”

“Eğer tahta çıkabilirse.” Mhurn bardağından büyükçe bir yudum alıp zorlukla yuttu. Kan çanağına dönmüş gözleri öyle yorgun görünüyordu ki Kelsea onun artık içmemesi gerektiğini düşündü ama bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemedi. “Tercavüz ve katliam, yollarına çıkan her köyde, ülke boyunca ta Argive’den Yeni Londra’nın duvarlarına kadar sürüp gitmiş hanımefendi. Bebekleri bile kılıçtan geçirmişler. Ducarte adlı bir Mort komutanı, Almont Ovası’ndan Yeni Londra’ya ulaşana kadar kalkanına bir Tear bebeğinin cesedi takılı halde at sürmüştü.”

Kelsea, Yeni Londra duvarlarında ne olduğunu sormak istedi, çünkü Carlin’in anlattıkları hep orada son bulurdu.

Ama Carroll'a hak vermişti, Mhurn biraz dizginlenmeliydi. Kaldı ki ilk ağızdan anlatılacak başka bir hikâyeyi daha kalıdırabileceğini pek sanmıyordu. “Ne demek istedin?”

“Demek istediğim şu ki, askerler, en azından bir kısmı böyle davranmayı ana karnında öğrenmiyor. Böyle davranmak için eğitilmiyor da. Savaş suçları iki ayrı kaynaktan doğuyor: Durumdan ya da liderlikten. Durum bunu gerektirmiyordu. Mort ordusu Tearling içinden tereyağından kıl çeker gibi geçmişti. Sanki tatile çıkmışlardı. Bu derece mezalim ve katliam, Kızıl Kraliçe'nin istediği bir şeydi. Son nüfus sayımında Tearling'in nüfusu iki milyondur. Ama durumlarının ne kadar nazik olduğunu bildiklerinden emin değilim. Yine de hanımefendi, bunu sizin bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

Kelsea yutkunarak sordu: “Arkadaşına ne oldu?”

“Onu karnından bıçaklayıp öylece ölüme terk etmişler. Bece-remediklerinden hayatta kalmış. Ama on yaşındaki kızını Mort ordusu almış. Bir daha da kızını dünya gözüyle görememiş.”

Dyer ağaçların arasından yavaşça çıkıp kendini uyku tulumunun üzerine bıraktı. Kelsea ateşe bakarken Carlin'in kütüphanesindeki masada geçirdiği bir sabahı hatırladı. Carlin ona Tearling ile Yeni Avrupa arasındaki sınırın eski bir haritasını göstermişti. Bu, Reddick Ormanı'nın doğu ucundan Almont Ovası'na kadar uzanan kırık bir çiziydi. Carlin Yeni Avrupa'ya hayrandı. Sınırların henüz çizildiği ve Yeni Dünya'nın güneyinin savaş lordlarının cirit attığı bir yer olduğu Geçiş'in ilk zamanlarında bile, Yeni Avrupa'da neredeyse herkesin seçimlere katıldığı iyi işleyen bir demokrasi vardı. Ama Kızıl Kraliçe her şeyi değiştirmişti, Yeni Avrupa'nın adı artık Mortmesne'di ve demokrasi yok olup gitmişti.

“Kızıl Kraliçe ne istiyor öyleyse?” diye sormuştu Kelsea Carlin'e. Haritalarla hiç ilgilenmediği gibi dersi de bitirmek istiyordu.

“Fethedenlerin hep istediğini Kelsea, olup olabilecek her yeri.”

Kelsea, Carlin’in ses tonundan bir şeyi çok iyi anlamıştı. Hiçbir şeyden korkmayan Carlin, Kızıl Kraliçe’den korkuyordu. Kraliçenin muhafızlarının da hiçbir şeyden korkmaması gerekiyordu, ama Kelsea etrafına bakınca askerlerin gözlemindeki farklı havayı sezdi. Sesinin tonunu ayarlayarak, “Peki öyleyse” dedi, “bir daha Kızıl Kraliçe’nin Tear’ı işgal etmesine izin vermeyeceğim.”

Dyer güldü. “Eğer kafasına koyarsa, sizin yapabileceğiniz pek bir şey yok hanımefendi.”

Carroll ellerini çırpı. “Mhurn’dan uykudan önce masalımızı dinlediğimize göre artık uyuyabiliriz. Elston’dan da iyi geceler öpücüğü isteyenleriniz varsa haber versin.”

Elston kıkırdarak kollarını açtı. “Haydi, aşkta sertlikten hoşlananlar buyursun.”

Kelsea pelerinine iyice sarınıp ayağa kalktı. “Sabahleyin hepimiz akşamdan kalma olacaksınız.”

“Muhtemelen” diye mırıldandı esmer muhafız Kibb.

“Böyle bir yolculukta çoğunuzun sarhoş olması pek iyi bir fikir değil.”

Carroll güldü. “Bir tek Lazarus ve ben gerçek muhafızlarız hanımefendi. Diğer yedi kişi vitrinden ibaret.”

Hepsi kahkahalarla gülmeye başlayınca kendini yine dışlanmış hissederek Kelsea gerisingeri çadırına döndü. Adamların hiçbiri onu takip etmeyince o gece çadırda nöbet tutulup tutulmayacağını merak etti. Ama arkasına dönünce o karanlıkta bile başkasıyla karıştırılamayacak kadar iri cüssesiyle Gürz’ü gördü.

“Böyle sessizce yaklaşmayı nasıl beceriyorsun?”

Gürz omuz silkti. “Doğuştan gelen bir yetenek.”

Kelsea çadıra girdi. Gerinerek yatağa yatıp bir elini yanığının altına koydu. Kamp ateşinin orada havasından geçil-

mezken Şimdi göğsünden tüm vücuduna doğru bir titreme yayılmıştı. Carlin'in dediğine göre Mortmesne, komşularının üzerine kâbus gibi çökmüştü. Kızıl Kraliçe her şeyin idaresini ele almak istemiş, bunu da başarmıştı. Eğer Naip gerçekten onunla işbirliği içindeyse, bu, kraliçenin Tearling'e de sahip olması demekti.

Kamp ateşinin oradan kuru bir öksürük duyuldu, ama Kelsea bu sefer sestten rahatsız olmadı. Pelerininin cebini karıştırıp bulduğu ikinci kolyeyi bir avucunda, kendi kolyesini diğer avucunda kuvvetlice sıktı. Çadırın tepesine gözlerini dikip tecavüze uğramış kadınları, kılıçtan geçirilmiş bebekleri düşünmeye başladı. Uzunca bir süre uyuyamadı.

Takip

Tearling çok büyük bir krallık olmamakla birlikte geniş bir coğrafya ve iklime yayılmaktadır. Ülkenin kalbi, büyük oranda geniş tarım alanlarından oluşur, düz ve ılımandır. Krallığın batıdaki sınırları Tearling Körfezi'nde son bulurken onun ilerisinde Glynn Kraliçesi'nin hükümdarlığına kadar hiç geçilmemiş Tanrı Okyanusu yer alır. Güneydeki Cadare sınırlarına doğru gidildikçe, ülke kuruyup çoraklaşır. Kuzey sınırında, Red-dick Ormanı'nın biraz ilerisinde, geçilmesi çok zor dağlık bölge Fairwitch'e varılır. Doğuda ise, bilindiği gibi Mortmesne'le zikzaklı bir sınır vardır. Yıllar geçip de Mortmesne'in Kızıl Saltanatı alıp yürüdükçe, Tearling hükümdarları, doğu sınırını gitgide derinleşen bir tedirginlikle izlediler... Haklı nedenleri vardı.

Askeri Bir Millet Olarak Tearling, ŞEHİT CALLOW

Mortmesne kraliçesi, sabahın erken saatlerinde daha henüz güneş ufukta yükselmeden bir kâbustan uyandı.

Hızlı hızlı nefes alarak odasının tanıdık kırmızı rengine gözleri alışana dek bir süreliğine hareketsiz yattı. Odanın duvarları Tear meşesinden panellerle kaplıydı. Üzerlerine kırmızı renkli ejderler resmedilmişti. Kraliçenin kocaman yatağına dümdüz kırmızı ipek çarşaf lar serilmişti. Başının altındaki yastıksa terden sıırılsıklamdı. İki haftadır her gece aynı rüyayı görüp uyanıyordu: Bir kız, ateş, yüzünü tam se-

çemediği gri giysili bir adam ve en sonunda ülkesinin topraklarına doğru bir kaçış.

Kraliçe yatağından kalkıp tüm şehri gören pencerelere ilerledi. Camların kenarları buz tutmuştu, dışarısı görünmüyordu. İçerisiyse bayağı sıcaktı. Cadare camcılarını öylesine olağanüstü bir yalıtım yapmışlardı ki, kimileri bu işte sihir kullandıklarını iddia ediyordu. Ama kraliçe böyle olmadığına emindi. Çevre krallıkların hiçbirinde, kendi izni dışında sihir kullanılamazdı, Cadare halkına da camları büyülemek için bir belge filan çıkartılmamıştı. O yüzden bu yalıtım gerçekten çarpıcıydı. Her yıl, Mortmesne, Cadare ülkesinden vergi niyetine büyük miktarda cam satın alıyordu.

Kraliçenin baktığı yerde, sessiz ve karanlık başkent Demesne uzanıyordu. Göge bakınca saatin henüz dört bile olmadığına hükmetti. Bu saatte ancak fırıncılar ayakta olurdu. Kalede ölümcül bir sessizlik hâkimdi, herkes kraliçenin gün doğmadan uyanmayacağını bilirdi.

Oysa uyanmıştı.

Kız, ah o kız. O kız, mutlaka sakladıkları çocuk, Elyssa'nın çocuğuydu, başka kimse olamazdı. Kraliçenin rüyalarındaki kız, gürbüz, koyu renk saçlı, güçlü ve kararlı bir yüze sahipti, yeşil Raleigh gözlerini annesinden almıştı. Fakat Elyssa'nın tersine bu kız fazlasıyla sadeydi. Sanki her şeyi ele veren sinir bozucu ayrıntı da bu sadelikti. Rüyanın geri kalanı bölük pörçük bir kovalamacadan; kraliçenin, grili adamdan ve onun arkasındaki dev bir yangına benzeyen şeylerden kurtulmaya çalışmasından ibaretti. Uyanmıştı, ama kızın, tıpkı kendi gençliğindeki gibi yuvarlak ve sade yüzü, gözünün önünden gitmiyordu.

Kraliçe, bir falcıdan rüyanın tabirini isteyebilirdi, ama falcıları, duvakların arkasına saklanmaktan başka bir şey bilmeyen sahtekârlardı. Gerçekten yeteneği olan tek kişi Liriane'di, ama o da ölmüştü. Gerçi kimsenin gaptten haber vermesine

gerek yoktu. Rüyanın anlamı, gayet açıktı: Felaket.

Kraliçe kalın, boğuk bir ses duyup arkasına döndü. Yatağındaki köleydi bu. Onu orada unutmuştu. Performansı iyiydi, geceyi de orada geçirmişti. İyi bir düzüşme, kâbusları uzakta tutuyordu. Ama kraliçe horlama sesinden nefret ederdi. Bir süre onu izleyip bir daha horlayacak mı diye gözlerini kısarak bekledi. Köleyse hafifçe homurdanarak öbür tarafa döndü. Bir zaman sonra kraliçe de dönüp pencereden dışarı bakarak bambaşka düşüncelere daldı.

O kız. Eğer şimdiye kadar ölmediyse, yakında ölecekti. Gerçi mücevherlerin bunca yıldır bulunamaması içine dert olmuştu. Liriane bile kızın nerede olduğunu asla görememişti, oysa Liriane Elyssa'yı kraliçeden daha iyi tanırdı. Bu çıldırtıcı bir şeydi. Yaşı bilinen bir kız çocuğu, kolunda belli bir yara iziyle nasıl bulunamazdı? Çocuk mücevherleri sakladıysa bile bu çok zorlu bir arayış olmasa gerekti. Tearling o kadar büyük bir krallık değildi ki.

Onu nereye sakladın, kaltak?

Belki de kız Tearling'in dışında bir yerdeydi. Fakat bu Elyssa'nın hayal gücünün çok gelişmiş olduğu anlamına gelirdi. Kaldı ki, Tearling'in dışındaki herhangi bir yerde olması demek, çocuğun daha büyük Mortmesne topraklarında olması demekti. Bu olacak şey değildi, Elyssa son nefesine kadar, çocuğu bekleyen tehlikenin Tearling dışından geleceğini varsaymıştı. Kız, Tearling'de bir yerlerde olmalıydı.

Yataktan yine bir horultu sesi geldi.

Kraliçe gözlerini kapatıp şakaklarını ovdu. Horlama sesinden öyle böyle nefret etmiyordu. Şömineye ateşi yakmak istercesine baktı. Karanlık Şey, eğer soru soracak cesarete sahip olsaydı, ona istediği cevapları verebilirdi. Ancak çok gerekmedikçe çağrılmaktan hoşlanmıyor, zayıflığa da hiç katlanmıyordu. Ondan yardım dilenmesi, çocuğu kendisinin bulma kabiliyetinden şüphe duyması anlamına gelecekti.

Artık bir çocuk değil. Onun hakkında böyle düşünmekten vazgeçmeliyim. Kız şimdi on dokuz yaşına gelmiş olmalıydı. Elyssa da aptal değildi elbet. Her nereye gönderildiyse, birisi onu hayatta kalması için, ileride hükmetmesi için eğitiyor olmalıydı.

Ama mücevherler ortada yok.

Endişe verici bir düşünce daha. Rüyalarında kızın boynunda kolye görünmüyordu, iki safirden de eser yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Elyssa mücevherleri başka bir yere mi saklamıştı?

Köle şimdi sabit horlamaya başlamıştı. Önce kendi halindeki hafif horultu dalgalarının şiddeti, yirmi kat aşağıdaki fırıncıların bile duyacağı kadar artmıştı şimdi. Kraliçe köleyi esmer teni ve Mort kanının kesin bir göstergesi olan kartala benzer burnu yüzünden seçmişti. Köle, Sürgünlerden biriydi; batıdaki, himaye altındaki Callae ülkesine gönderilen Mort hainlerinin soyundan geliyordu. Her ne kadar onları Callae'ye gönderen kendisi olsa da, Kraliçe Sürgünlerin durumunu tuhaf biçimde çok ilgi çekici buluyordu. Ama kimse'nin horlayan bir köleyle işi olmazdı.

Pencerenin yanındaki duvarda biri siyah, diğeri kırmızı iki tane düğme vardı. Kraliçe bir an düşünüp siyah düğmeye bastı.

Kapıya diğersaray muhafızları gibi siyahlar içinde dört adam geldi. Dördü de kılıçlarını çekmişti. Komutanları Ghislaine aralarında yoktu. Geceleri çalışamayacak kadar yaşlanmıştı.

Kraliçe yatağı işaret etti. Muhafızlar horlayan köleyi her biri bir uzvuna yapışarak kısıkvrak yakaladılar. Köle nefesi kesilmiş halde uyanıp karşı koymaya çalıştı. Sol ayağıyla muhafızların birini tekmeleyip yatağın öbür ucuna yuvarlanarak kaçmak istedi.

"Majesteleri?" diye sordu rütbeli muhafız; dişlerini gıcırda-

tırken bir yandan da kölenin kıpırdayıp duran koluna yapışmıştı.

“Onu laboratuvara indirin. Dili ve küçükdili kesilsin. Olur da sesi kesilmezse diye ses telleri de alınsın.”

Muhafızlar onu yatakta zapt etmeye çalıştıkça köle daha yüksek sesle bağırıp daha çok boğuşuyordu. Hakkını vermek gerekirdi; sağ kolunu ve sol bacağını kurtarmayı becermişti ama muhafızlardan biri dirseğini kölenin ense köküne bastırıverdi. Köle çaresizce son bir çığlık atıp sakinleşti.

“Ameliyattan sonra ne yapalım majesteleri?”

“İyileşir iyileşmez, onu iyi dileklerimizle Leydi Dumont’a gönderin. Eğer kabul etmezse Lafitte’e verin gitsin.”

Muhafızlar hâlâ bağırان köleyi odadan çıkarırlarken kraliçe yüzünü pencereye döndü. Helene Dumont ondan hoşlanabilirdi. Sohbet edemeyecek kadar aptal olduğundan erkeğin sessiz olmasını tercih ederdi. Muhafızlar kapıyı kapadıktan sonra çığlıklar gitgide uzaklaştı, en sonunda da tümünden kayboldu.

Kraliçe parmaklarını pencerenin pervazına düşünceli düşünceli vurdu. Şömine yakılmak için adeta yalvarıyordu. Kraliçe öyle yapılmaması gerektiğine emindi. Durum o kadar da vahim değildi. Naip, işin içine Caden’i sokmuştu. Tear’dan gelen her şeyden nefret etmesine rağmen, kraliçe bile Caden’i küçümsemezdi. Kaldı ki kız Yeni Londra’ya sağ salim ulaşabilse dahi, Thorne’un adamları icabına bakacaktı. Öyle ya da böyle, mart ayına kadar kraliçe, kızın kellesini duvarına asıp iki kolyeye de sahip olacaktı. Böylece derin, rüyasız bir uykuya dalabilecekti. İki elinin parmaklarını şıklattı. Batı yönündeki ufuk çizgisinde, Tear sınırı yakınında şimşekler çakıyordu.

Kraliçe yatağına geri yattı.

Yolculuğun üçüncü günü, henüz gün doğmadan başlamıştı. Kelsea çadırın dışından gelen karanlıktaki kılıç şakırtılarını duyunca uyanıp giyinmeye başladı. Muhafızlara fırsat

vermeyip çadırı kendisi toplamak istiyordu. Lambayı yakacaktı ki etrafı görebildiğini fark etti. Çadırdaki her şey ince, zayıf bir ışıqla aydınlanmıştı; köşedeki gömleğini kolaylıkla seçti. Ama rengi maviye dönmüştü.

Işığın nereden geldiğini anlamak için dikkatle etrafına baktı. Yansımasını göremeyince ışığın kaynağının kendisi olduğunu fark etti.

Boynunun çevresindeki safir kolye ılık saçarak parılıyordu. Bu ateşin ışığında her zaman yansıttığı çini rengi pırıltı değil, mücevherin içinden geldiği anlaşılan derin, mavimsi yeşil renkte bir alevdi. Safir taşı eliyle kavrayınca ikinci bir şeyi daha keşfetti: Kolye, ciddi bir sıcaklık yayıyordu. Mücevher, kendi bedeninin ısısından en az beş derece daha sıcaktı.

Kolyeyi bırakıp mavi ışığın çadırın bezden iç duvarlarındaki dansını izledi. Ömrü boyunca boynundan çıkarmadığı safir kolye, ara sıra giysilerinin dışına fırlamak gibi rahatsız edici alışkanlığı dışında dikkate değer hiçbir şey yapmamıştı. Oysa şimdi karanlığın içinde ışıldıyordu.

Gök mavisi ışığa dikkat kesilmişken *Sihir bu*, diye düşündü Kelsea. *Sanki Carlin'in kitaplarından fırlamış gibi.*

Eğilip pelerinini alarak cebindeki diğer mücevheri heyecanla çıkardı ama hayal kırıklığına uğradı. İkiz mücevherin her zamankinden farkı yoktu; avucunda büyük, mavi bir safir duruyor, ılık filan da saçmıyordu.

“Galen! Ata eyer vurmama yardım et!”

Dışarıdan gelen bir ses, Gürz'ün olduğuna hükmettiği haysuz gürleme, Kelsea'yi kendine getirdi. Işığa hayret edecek vakti yoktu, hatta bunu kimse fark etmese daha iyiydi. Heybenin içindeki en kalın, koyu bordo renkteki yün gömleği bulup giyerek kolyeyi gömleğin altına gizledi. Saçlarını sıkı bir topuz yaparak yünlü, kalın bir berenin içine sokuşturdu. Mücevher, göğüslerinin arasında, sabahın erken saatlerinin soğuşunu keserek hoş bir ısı yayan minik, sıcak bir parça kö-

mür gibiydi. Yine de onu bütün gün ısıtacak değildi; Kelsea dışarı çıkmadan önce bir kat daha giyinip eldivenlerini taktı.

Doğuya doğru, tepelerin gölgesinde yalnızca ince bir çizgi halinde mavi kantaron çiçekleri seçiliyordu. Kelsea'nin yaklaştığını gören Galen, atları eyerleyen gruptan ayrılıp ona yarım yamalak pişmiş bir parça et getirdi. Kelsea çok acıkmıştı. Çadırını kendisi toplamış, kimsenin yardımı gelmediğine sevinmişti. Atların bağlı olduğu koruluğa giderken onu başıyla hafifçe selamlayan Carroll'un neredeyse hiç uyumadığını ele veren yüzü hâlâ düşünceliydi.

Kelsea kendi heybeleriyle ilgilenmeden önce çadırını Pen'in atına yükledi. Kısrağı May bile neredeyse bir gecede ona ısınmış gibiydi; Kelsea Gürz'ün getirdiği sepetten aldığı havucu May'e eliyle yediriyor, hayvan bundan memnun görünüyordu.

"Efendim, şahinler! Doğu tarafında ufukta, iki taneler!"

Kelsea ışıyan gökyüzünü taradı ama hiçbir şey göremedi. Sinir bozucu bir sükûnet hüküm sürüyordu. Şahinlerin cirit attığı bir ormanda büyümüşü; tiz, vahşi çığlıkları oldum olası kanını dondururdu. Ama bu sessizlik daha beterd.

Carroll atına heybeleri yüklerken, o anda durup gökyüzüne bakarak aklından bir şeyler geçirdi. Sonra diğerlerine seslendi: "Çabuk buraya gelin! Hepiniz! Pen, bir an önce o ateşi söndür!"

Pek çoğu öteberi taşıyan adamların hepsi bir araya geldiler. En son Pen geldi, yüzü gözü is olmuştu. Eşyayı heybele-re doldurmaya çalışırlarken Carroll bağırdı: "Olduğu gibi bırakın!"

Uykulu gözlerini ovuşturdu. "Peşimizdeler arkadaşlar. İcimden bir ses, çok yaklaştıklarını söylüyor."

Muhafızların bazıları başlarını salladı.

"Pen, en ufağımız sensin. Kraliçeye pelerinini ve zırhını ver."

Pen'in yüzü gerildi, ama başını sallayarak pelerinini çözüp zırhını çıkarmaya başladı. Kelsea kendi pelerinini çıkarmadan önce elini cebine atıp ikinci kolyeyi sıkıca avucunda tuttu. Pen'in zırhını parça parça onun bedenine geçirmeye başladılar. Demir öylesine ağırdı ki, üzerine her yeni parça takıldığında Kelsea inliyordu.

“Birbirimizden ayrılacağız” dedi Carroll. “Kalabalık olduklarını sanmıyorum. Dua edelim de hepimizi takip edecek durumda olmasınlar. Yan yana olmadığınız müddetçe istediğiniz yöne gitmekte serbestsiniz. Keep Otlığı'nda yeniden bir araya geleceğiz.”

Pen'e döndü. “Pen, kraliçeye atını da vereceksin. Şansımız yaver giderse, bütün enerjilerini kısrağı takip etmeye harca-yacaklardır.”

Mhurn omuzlarına bir göğüslük oturtunca Kelsea hafiften sendeledi. Göğüslük dümdüzdü, erkeklere göreymi. Arkadan çekştirilince göğüsleri acıyla sıkıştı.

“Kraliçeyle kim gidiyor?” diye sordu Dyer. Kendi dışında kim giderse gitsin diye dua eder gibi bakıyordu.

“Lazarus gidecek.”

Kelsea, Carroll'un arkasında, grubun en sonunda ayakta duran Gürz'e baktı. Gürz, Carroll ona bir ağaca eşlik etmesi görevini vermişçesine ifadesizdi. Kelsea'nin şüpheleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki Gürz, “Haydi itiraz etsene” dercesine kaşlarını kaldırmıştı.

Kelsea bir şey demedi.

Carroll adamlarına cesaretle gülümsediği halde yüzü bulutlanmıştı. Kelsea onun varlığında ölümü hissetmişti, ölüm omuzlarına çökmüş kapkara bir gölgeydi sanki. “Bu, bizim sonuncu ama en önemli görevimiz. Kraliçe, biz bu uğurda ölsek bile Keep'e ulaşmalıdır.”

Eliyle işaret edince adamların hepsi atlarına yöneldi. Kelsea tam o sırada olanca gücüyle bağırdı. “Durun!”

“Hanımefendi?” Carroll geriye dönmüş, diğerleri de duraklamıştı. Kelsea hepsine teker teker baktı. Sabahın alacakaranlığında yüzleri sert ve kararlıydı. İçlerinden bazılarının bunu açıktan söylemeye şerefleri müsaade etmediği halde içten içe ondan nefret ettiğini biliyordu.

“Hiçbirinizin bu görevi isteyerek üzerine almadığını biliyorum, ama yine de hepinize teşekkür ederim. Sizleri muhafızlarım arasında görmeyi çok isterim. Size yemin ederim, ailelerinizin güvenliği her durumda sağlanacaktır. Ne pahasına olursa olsun.”

Sonra kendisini tam anlam veremediği bir ifadeyle izleyen Carroll’a döndü. “Artık gidebiliriz komutan.”

“Hanımefendi.” Carroll başıyla işaret edince adamlar atlarına bindiler. Carroll, “Lazarus, sana bir diyeceğim var!” dedi.

Gürz, ikisinin yanına doğru geldi. “Benim atımı alamazsınız komutan” dedi.

“Buna yeltenmezdim” dedi Carroll. Yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. “Kraliçenin peşinden ayrılma Lazarus. Ama çok da yakınlaşma ki, birlikte olduğunuz anlaşılmasın. Ben şehre kadar Caddell Nehri’ni takip edeceğim. Nehir yükselince izinizden eser kalmaz.”

Gürz başını salladı, ama Kelsea’nin içine bir kurt düşmüştü. Gürz, o anda Carroll’un söylediği güzergâhı beğenmeyecek kendi yolunu çoktan çizmişti bile.

“Hikâyeler için zamanınız yok hanımefendi, ama bizim Lazarus pek mahir bir kaçaktır. Şansımız yaver giderse, peşimizdekileri faka bastırırverir.”

Kelsea zırhı tamamıyla kuşanmıştı. Pen de yeşil pelerini omzuna sıkıca bağladı. “Yolunuz açık olsun hanımefendi” diyerek yanlarından ayrıldı.

“Komutan.” Kelsea o anda kulübenin kapısında ürkütücü ve göstermelik bir iyimserlikle dikilen Carlin ve Barty’yi hatırlamıştı. “Sizi kısa bir süre sonra tahtıma bekliyorum.”

“Hayır hanımefendi, beklemeyin. Ben bu yolculukta öleceğimi biliyorum. Tahta oturmanız benim için yeter de artar.” Carroll yüzünde kötü ve umutsuz bir ifadeyle atına bindi. Gürz elini uzattı, tokalaştılar. “Ona dikkat et Lazarus.”

Carroll, atını mahmuzladı ve ormanda gözden kayboldu.

Kelsea ve Gürz baş başa kalmışlardı. Atların nefesleri buhara dönüşürken Kelsea havanın ne kadar soğuk olduğunun farkına henüz varıyordu. Pen’in gri pelerinin eline aldı, üzerine giymeden önce ikinci kolyeyi göğüs kısmında bulduğu cebe sokuşturdu. Kamp alanı bomboş görünüyordu; küme küme ölü yapraklar, kamp ateşinden artakalan belli belirsiz duman ve başlarının üzerinde yükselen ağaçların iskeletimsi dallarından ibaretti.

“Hangi yoldan gideceğim?” diye sordu Kelsea.

“Solundaki kuru ağacın oradan gideceksin.” Gürz, Kelsea’nin, Pen’in kendi kısırağından çok daha yapılı yağız aygırına binmesine yardım etti. Kelsea, Gürz’ün yardımıyla bile olsa, Pen’in zırhıyla ağırlaşmış vücuduyla eyere otururken inlemeden yapamadı. “Kuzeye doğru birkaç yüz metre gideceksiniz hanımefendi. Sonra doğuya doğru bir daire çizerek güneye ilerleyeceksiniz. Beni görmeseniz de çok yakınınızda olacağım.”

Altındaki atın büyüklüğünü hisseden Kelsea, “Çok iyi bir binici değilim Lazarus” diye itiraf etti. “Üstelik hiç dörtnala gitmedim.”

“Farkındayım hanımefendi. Ama Rake en nazik aygırlarımızdandır. Onu önce yavaş sürün, böylelikle sizi tanımadığı halde sırtından atmaya kalkmaz.” Gürz, birden başını yukarı kaldırıp gözlerini göğe dikti. “Haydi hanımefendi. Geliyorlar.”

Kelsea tereddüt etti.

“Tanrı aşkına!” Gürz atın gerisine bir şaplak atınca Rake ileri atıldı. Kelsea az kalsın dizginleri düşürecekti. Gürz’ün “Oyuncak bebekler ve elbiseler, hanımefendi! Sizi bundan daha sert bilirdim!” dediğini duydu.

Ardından Kelsea ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu.

Berbat bir yolculuktu. Atı, Gürz'ün tarif ettiği gibi geniş bir daire çizerek sürmüştü. Yolu doğrultup hızlanacağı anı bütün bedeniyle bekliyordu. Yeterince geniş bir daire çizdiğine inandıktan sonra, kayaların üzerindeki yosunlara göre güneye doğru yol almaya başladı. Pen'in gri pelerini sırtında dalgalanıyordu. İlk birkaç dakika boyunca üzerindeki zırh çok ağır gelmiş, Rake koştukça bütün bedeni zırhın altında ezilecek gibi olmuştu. Fakat bir zaman sonra, metalin ağırlığını hiç hissetmez oldu. Şimdi Barty'nin yaşlı aygırına binerken hiç hissetmediği ölçüde duru ve kesintisiz bir hız duyusuyla baş başaydı. Orman yanı başında boylu boyunca uzanıyor, uçarcasına bazen öyle yakınlaşıyordu ki, dallar zırhla örtülü bedenini kırbaçlıyordu. Kulaklarında dondurucu bir rüzgârın çılgınlığını duyuyor ve boğazında adrenalinin acısını hissediyordu.

Görünürde olmasa da Gürz'ün yakınlarda olduğuna emin di. En son söylediği şey, yol boyunca ikide bir aklına geldikçe rüzgârın verdiği uyuşukluk hissine rağmen yüzü kızarıyordu. Bütün yolculuk boyunca çok güçlü ve çok cesur olduğunu düşünmüş; onlarda büyük bir etki bıraktığına kendini inandırmıştı. Carlin, Kelsea'ye, yüzünün her şeyi ayan beyan ele verdiğini söylerdi. Ya kibrinin farkına vardılarsa? Onlarla bir daha hiçbir zaman yüz yüze gelemeyecek miydi?

Bu saçmalığı hemen kes!

Kafasının içinde Carlin'in bütün aşağılanmalardan, bütün şüphelerden daha güçlü sesi gürlemişti. Kelsea bacaklarını iyice sıkarak Rake'in daha hızlı gitmesini sağladı. Yanakları yeniden ısınınca da kendi kendini tokatladı.

Yaklaşık bir saat süren yolculuktan sonra orman bitti. Kelsea birdenbire kendini tarım arazilerinde, Almont Ovası'nda

bulmuştı. Özenle sürülmüş yeşil alanlar göz alabildiğine uzanırken, arazinin dümdüz oluşundan, her yerin birbirine benzemesinden içten içe endişe etti. Birkaç ağaç vardı gerçi, ama hepsi de gökyüzüne uzanan, zayıf ve yapraksız gövde-lerden ibaretti; hiçbirinin altına sığınılmazdı. Kelsea ekin-lerin arasında yollar bularak çok gerekmedikçe tarlalara gir-meden at sürmeye devam etti. Tarım arazileri içinde ahşap, damları samanla örtülü alçak kır evleri vardı. Çoğu, kulübe-den biraz büyüktü. Kelsea uzaklarda, kâhyalara ya da soylu-lara ait olan daha yüksek ve güçlü ahşap evler gördü.

Yolda çok sayıda çiftçiye de rastladı. Kimisi o geçerken doğrulmuş, hatta el sallamıştı. Ama çoğunluk, ekinleriyle uğ-raşırken onunla ilgilenmemişti. Tear ekonomisi tarıma da-yanıyordu. Çiftçiler soyluların toprağında yaşayabilmek kar-şılığında tarlaları ekip biçiyor, ama hükümdara ödenen ver-gi haricindeki kâr, toprak sahibi soyluya kalıyordu. Carlin'in kütüphanedeki kitapların arasında yankılanan ödün vermez ses tonu, şimdi Kelsea'nin kulaklarındaydı. "Kölelik bu Kel-sea, başka bir şey değil. Daha beteri, devlet tarafından göz yumulan bir kölelik bu. Bu insanlar, soylular rahat bir ömür sürsün diye canlarını dişlerine takıp çalışıyorlar. Şansla-rı yaver giderse, hayatta kalmalarına izin veriliyor. William Tear, Yeni Dünya'ya duru bir sosyalizm hayaliyle gelmişti. Şimdi şu gelinen noktaya bak."

Carlin bu noktayı kim bilir kaç kere vurgulamıştı, ama her şeyi kendi gözüyle görmek Kelsea'ye çok ilginç gelmişti. Tar-lalarda çalışan insanlar aç görünüyorlardı, pek çoğu üzerin-den dökülen biçimsiz giysiler giymişti. Ekinlerin arasında at-larıyla gezdiklerinden kolaylıkla seçilen kâhyalarsa aç gö-rünmüyorlardı. Geniş ve düz şapkaları, ne işe yaradığı bes-belli tahta sopaları vardı. Kelsea içlerinden birinin yanından geçerken, sopanın ucunun koyu vişneçürüğü renginde oldu-ğunu fark etti.

Doğuda herhalde soylulardan birine ait bir ev vardı: Kırmızı tuğladan yüksek bir kuleydi bu. Gerçek tuğladan! Tearling tuğlası, daha iyi harçla yapılan ve her birinin ağırlığı çok daha fazla olan Mortmesne tuğlasıyla karşılaştırıldığında zayıf bir inşaat malzemesiydi. Carlin'in, Barty'nin gerçek tuğlalardan ördüğü ona özel bir fırını vardı. Kelsea çoğu zaman tuğlaların Mortmesne'de karaborsadan satın alındığını düşünmüştü. Mort esnafı, mallarını Tear'a satamazdı ama sınırın bu tarafında Mort ürünleri çok para ederdi. Bir keresinde Barty, Kelsea'ye fiyatını ödedikten sonra her şeyin bulunabildiğini söylemişti. Ama Barty karaborsayla azıcık haşır neşir olduysa bile, Carlin'le ikisinin tuğladan bir eve para yetiştirebilmelerine imkân yoktu. Bu evde yaşayan soylu, herhalde çok zengindi. Kelsea, tarlalara dağılmış insanların, korkuluklarınkine benzeyen yanakları ve boyunlarına bakınca, zihninde belli belirsiz bir öfkenin açığa çıktığını fark etti. Hayatı boyunca kraliçe olma fikrinden nefret etmişti. Barty ile Carlin ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları halde, bu iş için uygun olmadığını biliyordu. Bir kalede yetişmemiş, ayrıcalıklı bir hayatı olmamıştı. Hükmedeceği ülkenin büyüklüğü gözünü korkutuyordu. Ama tarlalarda çalışan kadınların ve adamların önündeyken, içinde bir şeyler ilk defa ayağa kalkıp nefes almaya başlamıştı. Bu insanların hepsi onun sorumluluğundaydı.

Kelsea, ufuktan yükselen güneşin doğuşunu izlemek için soluna döndüğünde bir karaltının, gözlerini kamaştıran gökyüzünü kurşun gibi geçerek çıt çıkarmadan gözden kaybolduğunu gördü.

Bir Mort şahini!

Topuklarıyla Rake'i mahmuzlayıp dizginleri elinden geldince gevşetti. Aygır hızlanmıştı ama boşunaydı; birinin sürdüğü bir at, avlanan bir şahini asla geçemezdi. Kelsea can havliyle dört bir yanı taradı ama etrafta hiçbir şey, altına sı-

ğınabileceği tek bir ağaç bile göremedi. Sadece uçsuz bucaksız tarım arazileri ve uzaktaki bir nehrin mavi ışıltısı seçiliyordu. Pelerininin ceplerinde bıçağını arandı.

“Eğil! Aşağı eğil!” Gürz haykırdı. Kelsea’nin eğilmesiyle az önce kafasının olduğu yerde şahinin saldırgan pençelerinin rüzgârını hissetmesi bir oldu.

“Lazarus!”

“Çabuk hanımefendi!”

Kelsea, Rake’in boynuna daha sıkı sarılarak dizginleri iyice gevşetti. Şimdi kırdı öylesine hızlı ilerliyorlardı ki, Kelsea tarlalardaki çiftçileri birbirinden ayıramaz olmuştu. Sadece kahverengi ve yeşilden oluşan aralıksız bir bulanıklık seçiliyordu. Atın, kendisini üzerinden atıp boynunu kırmasına ramak kaldığını düşündü. Ama bu fikir bile tuhaf biçimde özgürleştiriciydi. Kim derdi ki bu kadar uzun süre hayatta kalacak? Kontrolünü kaybetmiş, vahşice gülerken buldu kendini. Kahkahaları rüzgâra karışıyordu.

Şahin sağından saldırınca Kelsea yine eğildi ama bu sefer pek hızlı olamamıştı. Kuşun pençeleri boynunu delip derisini parçaladı. Ilık kanı, boyun kemiğine sızdı. Şahin hızla bir de solundan saldırdı. Kelsea o yana dönünce boynundaki yarının acı vererek iyice açıldığını hissetti.

Sağında toynak sesi duydu ama dönmeye cesaret edemedi. Şahin şimdi tam önünde gözlerine bir hamle yapmak üzereydi. O güne dek gördüğü bütün şahinlerden daha büyüktü bu. Rengi, bildik kahverengi yerine akbabayı andıran koyu bir siyahtı. Kuş, Kelsea’ye pençelerini açarak bir daha saldırdı. Kelsea, yüzünü korumak için kolunu kaldırıp atının üzerine üçüncü kez kapandı.

Sonra başının üzerinde boğuk bir çarpma sesi duydu. Kelsea’ye bir şey olmamıştı, bir an bekleyip yukarıyı kolağan ettiyse de hiçbir şey göremedi.

Can havliyle sağına bakınca Gürz’ü yanı başında buldu.

Şahin, bir kan, tüy ve parlayan iç organ yumağı şeklinde güzün çivili topuzunda sallanıyordu. Lazarus, kuş yere düşene kadar güzünü hırsıyla sapından salladı.

“Bir Mort şahini mi?” dedi kız rüzgâra karışan sesini fazla titretmemeye çalışarak.

“Evet hanımefendi. Bunlar dünyadaki başka hiçbir şahine benzemezler; gece gibi kara, köpek kadar büyüktürler. Kim bilir Kızıl Kraliçe onları nereden buldu?” Gürz atını yavaşlatıp meraklı gözlerle Kelsea’ye baktı. “Yaralanmışsınız.”

“Sadece boynumdan.”

“Şahinler katildir ama iz de sürerler. Bir grup suikastçı birazdan peşimize düşecektir. Ata binebilecek misiniz?”

“Evet, ama kan izlerini takip edebilirler.”

“Güneybatıya doğru birkaç kilometre sonra annenize yakın asilzade bir hanımın kalesi var. Oraya kadar dayanabilir misiniz?”

Kelsea ona ters ters baktı. “Benim eve kapatılmış, zayıf bir kadın olduğumu mu sanıyorsun Lazarus? Yaralandım sadece. Kaldı ki hayatım boyunca bu yolculuktaki kadar iyi vakit geçirmemiştim.”

Gürz’ün koyu renk gözleri anlayışla aydınlandı. “Hem genç hem de cesursunuz hanımefendi. Bir savaşçı için olmazsa olmaz bu özellik bir kraliçenin işine yaramaz.”

Kelsea surat astı.

“Haydi gidelim hanımefendi. Güneybatıya.”

Güneş çoktan ufukta yükselmişti. Kelsea gidecekleri yeri görebileceğini düşündü. Nehrin mavi çizgisinin biraz ötesinde, tuğladan bir başka kuleydi bu. Kule, o mesafeden oyuncak gibi duruyordu, ama yaklaştıkça herhalde kat kat yükselecekti. Kelsea, orada yaşayan kadının nehirden vergi alıp almadığını merak etti. Carlin, ona nehir ya da yol kenarında yaşayan soyluların gelip geçenden para topladıklarını söylemişti.

Yol boyunca Gürz'ün başı sanki bir mil üzerinde dönüyor-muşçasına ileri geri sallanıyordu. Temizlemeye bile zahmet etmeden kemerine taktığı gürzün üzerinde ölü şahinin iç organları vardı. Görüntü Kelsea'nin midasını bulandırdı. Boy-nunun acısını unutmaya çalışarak çevresini incelemeye ko-yuldu. Artık Tearling'in geniş tarım ovalarının, Almont'un tam ortasındalardı. Dört bir yanda dümdüz araziler dışında başka bir şey yoktu. Karşıdaki nehir ya Caddell ya da Crit-he olmalıydı. Fakat Kelsea batıya doğru ne kadar mesafe al-dıklarını kestiremiyordu. Güneybatı tarafında kahverengi tepelere doğru kara bir leke seçiliyordu, orası herhalde Ye-ni Londra'ydı. Kelsea'nin gözleri terden bulanmıştı. Görüşü normale döndüğünde kahverengi tepeler bir serap gibi göz-den kaybolmuş, yerini göz alabildiğine uzanan yemyeşil ara-zilere bırakmıştı. Tearling, Carlin'in haritalarında göründü-ğünden çok daha müthiş bir yerdi.

Kuleye doğru yolu yarılamlışlardı ki Gürz uzanıp Rake'in gerisine sert bir şaplak attı. Aygır kızgınlıkla kişnedi ama adımlarını da açtı. Nehrin üzerinden öyle hızla geçti ki, Kel-sea neredeyse düşecekti. Aygırın hareketlerine uyum sağla-maya çalıştığı halde Rake'in toynakları hızla yere her vurdu-ğunda boynundaki yara sanki yeniden açılıyordu. Kelsea, bir anda gelen baygınlık hissiyle baş etmeye çalıştı.

Bir süreliğine arkasında yalnızca Gürz vardı. Sonra yavaş yavaş, peşlerine düşmüş çok sayıda toynağın başka bir şey-le karıştırılamayacak sesi duyuldu. Omzunun üzerinden bak-tığında korktuğu şeyin başına geldiğini gördü: Caden peşle-rindeydi, dört kişi, parlak kırmızı pelerinleri rüzgârda dalga-lanarak yaklaşık elli metre geriden geliyordu. Kelsea çocuk-ken Caden'den söz edildiğini duyunca Barty'ye profesyonel suikastçıların neden bu kadar parlak ve dikkat çeken şeyler giydiklerini sormuştu. Barty'nin cevabı pek de iç açıcı değildi: Caden öyle mahir katillerden oluşuyordu ki, güpegündüz kır-

mızı giymekten çekinmiyorlardı. Bu pelerinlerin verdiği mesaj çok açıktı. Onları görür görmez Kelsea'nin kanı donmuştu.

Gürz, bir küfür sallayıp "Sağda!" diye bağırdı.

Kelsea o yana dönünce bu sefer ikinci bir grup gördü. Kuzey-batı yönünde, onlar nehre ulaşmadan önce yolları kesişecek şekilde at süren siyah pelerinli dört beş adam vardı. Rake her iki grubu da arkada bırakacak kadar hızlı olduğu halde, neredeyse yirmi metre genişliğindeki nehir Kelsea'nin yolunu kesti. Kelsea, koyu yeşil suyun dipteki kayaları ara sıra açığa çıkaran çırpıntılarla hızla aktığını görebiliyordu. Nehir fazla hızlı ve vahşi akıyordu, yüzülecek gibi değildi, ortalıkta bir kayık filan da yoktu. Kelsea ne yapacağını bilemedi. Düşünceleri, arkasında bıraktığı, uçsuz bucaksız geniş yeşil arazilere, insanlarla dolu tarlalara kaydı çaresizce. Kendi sorumluluğundaki insanlardı onlar.

Nehir boyunca batıya doğru dörtlüyle gitmeyi düşündü, böylece peşindeki her iki grup da onu takip etmek zorunda kalırlar, yolunu kesemezlerdi. Onu nasılsa mutlaka yakalayacaklardı, ama en azından bir mucize için daha çok zamanı olurdu. Kendini toplayıp nehre atlayıverdi. Boynundaki yara-dan sızan kan, her adımda, çenesine, yanaklarına sırıyordu.

Elli metre kadar ilerledikten sonra, Kelsea peşindeki atlıları sağa dönerek şaşırtabileceğini düşündü. Ama Rake kafası karışıp da birden durunca Kelsea uçtu, baş aşağı duran bir nehirle gökyüzünden oluşan bir karmaşanın içinden geçerek karnının üzerine düştü. Nefesi kesilmişti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları izin vermedi. Rahatlamak istediği halde alabildiği sadece ağır aksak birkaç nefes oldu. Yaklaşan atların sesleri sanki dünyayı tümten doldurmuştu.

Solunda bir adam bağırdı: "Kıza bak! Kıza bak salak herif! Gürz'le sonra uğraşırsın, önce kıza bak!"

Tam önünde bir şey yere düştü. Kelsea başını kaldırıncı Gürz'ü gördü, bir elinde kılıcı, diğer elinde gürzüyle kırmı-

zı pelerinli dört adamın karşısındaydı. Caden üyeleri birbirlerinden hep farklıydı, kimi esmer, kimi sarışın, kimi uzun, kimi kısaydı. İçlerinden birinin bıyığı bile vardı. Ancak her bir yüzde, aynı sert, ifadesiz ve gaddar bakışlar vardı. Açık tenli suikastçı, kılıcının ucuyla Gürz'ün köprücük kemiğini yarıyordu. Caden'in suratına sıçrayan kan pelerininin kırmızısına işledi, ama yara Gürz'ün umurunda değildi. Tek eliyle uzanıp saldırganın boğazını kesti. Adam, kanlar içinde, hırıltılar ve tuhaf sesler çıkararak yere yığıldı. Soluk borusu parçalanmıştı.

Gürz, kendini toparlayıp Kelsea'nin karşısında dimdik durdu. İki elinde de birer silahla bekliyordu. Başka bir Caden daha ona saldırınca Gürz diz çöküp kılıcını havaya kaldırdı. Caden yere düşmüş, acı içinde avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Sağ bacağı dizinin üstünden yarılmıştı; bacağından fişkırان kan, ırmağı kırmızıya boyuyordu. Bir süre sonra, Kelsea adamın nabzının yavaşladığını fark etti, kanı hayat damarından kumların üzerine akıyordu.

Kelsea'nin içinden bir şey yapması gerektiğı geçti. Ama bacakları hâlâ tepkisizdi, kaburga kemikleri de feci sızlıyordu. Diğer iki Caden Gürz'e yaklaştılar, ama Gürz sıyrılıp topuзуyla adamlardan birinin kafasını parçalayıverdi. Ama yeterince hızlı davranamamıştı; diğeri onu yakalayıp kılıcıyla Gürz'ün belindeki kemerden girip onu kalçasından yaraladı. Gürz adama doğru bir hamle yaptı, onu şöyle bir çevirdi ve tıpkı bir hayvan zarafetiyle doğrulup gürzü salladığı gibi katilin omurgasını kırdı. Kelsea sanki Barty bir dalı kesermiş gibi bir çıtırtı duydu, sonra Caden yere düştü.

Birden, siyah cüppeli adamların Gürz'ün hemen arkasında atlarından inerek kılıç çektiklerini gördü. Kelsea meraktan çok hayal kırıklığıyla onları izlerken, Gürz hızla dönüp onlara doğru hücum etti... Sanki burada ölürse, Gürz'e yazık olacaktı. Kelsea daha önce hiç kimsenin Caden'in adamlarından

değil dördünü, birini bile yendiğini duymamıştı. Eliyle boynunu yoklayınca, yarasının kanadığını fark etti. İnsan, böyle hafif bir yaradan ölebilir miydi? Barty ölümden ya da ölmekten hiç bahsetmemişti ki.

Birisi Kelsea'yi kollarının altından kavrayıp sırtına aldı. Kızın gözünün önünde siyah noktalar dans ediyordu. Boynundaki yara açılmış, daha da çok kanamaya başlamıştı. İki yana açılmış bacaklarında sanki cam kırıkları saplanmışçasına acı veren korkunç bir duygu hissediyordu. Yüzüne doğru eğilmiş birini gördü; dipsiz kara delikler gibi gözleri ve kana bulanmış ağzıyla, ölümün beyaz yüzüydü bu. Kelsea gördüğünün sadece bir maske olduğunu anlamayarak kendini tutamayıp çılglığı bastı.

"Efendim. Gürz."

Kelsea dikkatle bakınca, siyah maskeli başka bir adam gördü.

"Yere yatır onu" diye emretti beyaz maskeli adam. "Onu da bizimle birlikte götüreceğiz."

"Efendim?"

"Etrafına bir baksana How. Dört Caden'i tek başına öldürdü! Başımızı belaya sokacağı kesin, ama böyle bir savaşçıyı kaybetmek bize pahalıya patlar. Bizimle geliyor."

Kelsea yarasına rağmen doğrulmayı becerince her yerinden kanlar sızan Gürz'ü gördü, etrafı siyah maskeli adamlarla sarılmıştı. İçlerinden biri, gelincik hızıyla öne atılıp kılıcının kabzasıyla Gürz'ü boynundan yakaladı.

Gürz yere çökerken, "Yapma!" diye bağırdı Kelsea.

"Ona bir şey olmayacak kızım" dedi tepesinde dikilen beyaz maskeli adam. "Topla kendini."

Kelsea ayağa kalkmıştı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Bize hesap soracak halde değilsin kızım." Matarasını uzattı ama Kelsea içmedi. Maskenin ardında parıldayan siyah gözler, kızı süzerek dikkatlice yarasına baktı.

"Berbat bir yara. Nasıl oldu bu?"

“Bir Mort şahini” diye cevap verdi Kelsea homurdanarak.

“Şu dayın yok mu? Giyinmesini beceremediği gibi, bir de kendine Mort’tan dost edinmiş.

“Efendim! Yine Caden geliyor! Kuzeyden!”

Kelsea kuzeye döndü. Tarlaların ilerisinde bir toz bulutu belirmişti. Bu mesafeden bakıldığında çok küçük görünse de, Kelsea gelenlerin en az on kişi olduğunu düşündü, ufuk çizgisi boyunca uzanan kızıl bir kütleydi bu.

“Başka şahin var mı peki?” diye sordu liderleri.

“Hayır. Bir tanesini How vurup öldürdü.”

“Çok şükür. Atları bağlayın; onları bizimle birlikte götürceğiz.”

Kelsea nehre baktı. Derin ve vahşiydi; kenarları, suya dalarını en az birer metre sarkıtmış ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Eğer yüzerek geçebilirse, muhtemelen kurtulurdu.

“Amma da talibin varmış” dedi liderleri. “Hayret doğrusu.”

Kelsea hızla nehre yöneldi. Ama daha üç adım bile atamadan adam onu dirseğinden yakalayıp neredeyse bir ayı iriliğindeki diğerine doğru fırlattı. O da kızı yakalayiverdi.

“Bizden kaçmaya çalışma kızım” dedi liderleri kıza; sesi donuktu. “Seni öldürebiliriz, evet ama seni asıl Caden öldürecek, hem de Naip’e ödül olarak kelleni sunacak.”

Kelsea seçeneklerini tartınca hiç şansının olmadığına karar verdi. Etrafı beş maskeli adam tarafından sarılmıştı. Gürz birkaç metre ileride yerde yatıyordu; Kelsea onun nefes aldığını görebiliyordu ama bedeni hareketsizdi. Adamlardan biri Gürz’ün ellerini bağladı, diğer ikisi gelip onu atının eye-rine yerleştirdi. Kelsea’nin kılıcı yoktu. Zaten olsa da nasıl kullanılacağını bilmiyordu ki. Liderlerine dönüp başıyla “tamam” dedi.

“Morgan, onu atının terkisine al.” Liderleri ata binerken bir yandan da bağıırıyordu: “Haydi, çabuk! Atlıları kollayın!”

“Haydi hanımefendi” dedi Morgan; siyah maskeyle heybet-

li görünümünün aksine sesi şaşılacak biçimde kibardı. “Bu-
raya basın.”

Kelsea ayağını adamın üzengi şeklinde tuttuğu eline koyarak ata bindi. Yarası yine kanamaya başlamıştı; gömleğinin sağ omzu kandan sıırıslıklam olmuştu. Kendi kanının kokusunu alabiliyordu Kelsea; Barty’nin özel kutusunda sakladığı eski madeni paraların bakırımsı kokusu gibiydi. Barty haftada bir titizlikle paralarını cilalayıp Kelsea’ye gösterirdi: Üzerinde heybetli sakalıyla bir adamın resmi olan mat, yuvarlak bakır paralar, çok eski zamanlardan kalmıştı. Güzel bir anının kan kokusuyla akla gelmesi ne tuhaftı.

Morgan kızın arkasına bindi; Kelsea atın onun ağırlığıyla çöktüğünü hissetti. Adam, kollarıyla kızı her iki yanından kavramıştı. Kelsea elbisesinin kolundan yarasını sarabilecek büyüklükte bir parça kumaş yırttı. Yaranın bir an önce dikilmesi gerekiyordu, ama Kelsea ardında bir damla bile kan izi bırakmamaya kararlıydı.

Nehir kıyısı boyunca dörttnala gidiyorlardı. Kelsea nereye gittiklerini anlayamadı, çünkü nehir atların yüzemeyeceği kadar hızlı akıyor, bir köprü filan da görünmüyordu. Kuzeyden gelen kırmızı pelerinli grubun yön değiştirdiğini fark etti, şimdi doğrudan yollarını keseceklerdi. Fakat maskeli adamlar nereye gittiklerine veya kaçmak için nasıl bir planları olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyorlardı. Liderleri önden gidiyor, bir diğeri yedeğinde Gürz’ün atıyla onları takip ediyordu. Gürz de eyere bağlıydı, hareketsiz bedeni atın her adımında zıplıyordu. Kelsea üzerinde biraz kan görebiliyordu, ama Gürz’ün bedeni kısmen gri peleriniyle kapanmıştı. Maskeli adamlar hep yola bakıyor; ne takip edenleri izliyor ne de Kelsea’yle ilgileniyorlardı. Kelsea öyle çaresizdi ki, canı daha da çok acıdı. Oracıkta, öylece tek başına ölebilirdi.

“Şimdi!” diye bağırdı liderleri.

Morgan’ın atı yeri dövüyordu, nehre doğru hızla yol alıyor-

lardı. Kelsea gözlerini kapatıp nefesini tuttu, kendini buz gibi suya hazırlamıştı, ama beklediği olmadı. Akıntı çok güçlüydü; havaya sıçrayan dondurucu su damlaları, Kelsea'nin pantolonunu dizlerine kadar ıslattı. Ama Kelsea gözlerini açınca gerçekten de nehri geçtiklerini fark etti, atlar nehrin nedense hâlâ sert zemini üzerinde suyu yarararak ilerliyordu.

İnanılır gibi değil, diye düşündü, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Fakat gerçek önünde duruyordu işte: Nehri yarararak ilerliyorlardı, her adım onları karşı kıyıya biraz daha yaklaşıtıyordu. İki dev kayanın arasından geçtiler, öyle yakındılar ki Kelsea kayaların yüzeyini kaplamış dipteki züm-rüt yeşili yosunları görebiliyordu. Boynundaki akkor müceveri düşününce az kalsın gülecekti. Nasıl bir gündü bu böyle.

Karşı kıyıya ulaştıklarında, atlar hemen ormana girdi. Ağaç dalları Kelsea'nin yüzünü bugün ikinci kez çizip hırpalıyordu. Ama o çenesini göğsüne bastırıp susmakla yetindi.

Dev bir meşenin gölgesine gelince liderleri elini kaldırıp atlıları durdurdu. Nehir ağaçların arkasında kalmış, görünmüyordu. Liderleri atıyla bir daire çizip durdu. Arkalarında bıraktıkları kıyıyı inceliyordu.

“Bu onları bir süreliğine oyalayacaktır” diye mırıldandı adamlardan biri.

Kelsea başının dönmesini umursamadan meşenin dalları arasından geriye baktı. Suyun üzerinde parlayan güneş dışında hiçbir şey görünmüyordu. Siyah maskeli bir adamsa kendi kendine gülerek, “Onları bayağı şaşırttık, saatler boyunca orada kalacaklar” dedi.

Kelsea şimdi takipçileri duyabiliyordu: Yükselen seslerini ve birinin “Ne bileyim ben!” diye bağırdığını.

“Hanımefendiye dikiş atılması lazım” dedi Morgan Kelsea'yi ürküterek. “Çok fazla kan kaybediyor.”

Liderleri siyah gözlerini kıza dikip “Doğru” diye cevapladı. Kelsea de gözlerini adama dikti, bir yandan da maskesi-

ne bakmamaya çalışıyordu. Maske bir soytarı maskesiydi, ama daha çok şeytani bir havası vardı, Kelsea tam da adını koyamıyordu. Maske ona çocukken gördüğü kâbusları hatırlatıyordu. Ama yine de dik durarak kendini adama bakmaya zorladı; gömleğinin kolu artık tümüyle kana bulanmıştı. “Sen de kimsin?”

“Ben Tearling’in uzun ölümüyüm. Bizi affet.” Kızın üzerinden ileriye doğru bakarak başını salladı. Kelsea’nin arkasını dönmesiyle dünya karanlığa gömülüverdi.

Fetch

Gerçek bir kahramanın alametifarikası, en büyük şeyleri gizlice başarmasıdır. Öylelerinin yaptıklarını duymayız bile. Ama dostlarım, bir şekilde farkındayızdır.

Rahip Tyler'in Vaazları, ARVATH ARŞİVİ'NDEN

“Uyan kızım.”

Kelsea gözlerini öylesine masmavi bir gökyüzüne açtı ki, kendini hâlâ rüyada sandı. Ama etrafına şöyle bir göz gezdirince bir çadırda olduğunu fark etti. Bir hayvan postuna sarınmış, yerde yatıyordu. Geyik postu değildi bu, öyle olsaydı hemen anlardı, ama onu ayağa kalkmayı istemeyecek kadar sıcak tutuyordu.

Kendisini uyandıran kişiye baktı, mavilere bürünmüş bir adamdı. Ses tonu hoş bir baritundu, yüzünde maskesi olmadığı halde Kelsea kim olduğunu hemen anlamıştı. Sinekkaydı tıraş olmuştu, çıkık elmacıkkemikleri ve hoş ağzıyla pek yakışıklıydı. Nehir kenarındayken düşündüğünden çok daha gençti, kesinlikle yirmi beşten fazla görünmüyordu, siyah saçları gürdü. Ama çizgisiz yüzünü esir almış bir çift siyah göz, Kelsea'yi duraksatmıştı: bu gözler yirmi beşten çok daha yaşlıydı.

“Nerelerdeydin bakalım yakışıklı?”

“Artık evimdeyim” diye cevapladı adam. “Giyinip kuşanıp da ne yapacağım?”

Kelsea ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama hareketlenince boyunun sağ tarafına büyük bir acı saplandı. Parmaklarını boynuna götürünce, yaranın dikildiğini, üzerinin de yapışkan bir sıvıyla kaplanıp sarıldığını fark etti.

“İyileşecek. Bizzat kendim ilgilendim.”

“Teşekkür ederim” diye yanıtladı Kelsea. Sonra üstündekilerin kendi kıyafetleri olmadığını fark etti. Beyaz, uzun, pelelerin gibi bir şey giymişti, galiba ketendi. Saçlarına dokununca pürüzsüz ve yumuşacık olduğunu fark etti; herhalde biri onu yıkamıştı. Yanakları kızararak adama baktı.

“Evet, seni yıkayan da benim” dedi adam gülümsemesi yüzüne yayılarak. “Ama endişelenmene gerek yok, kızım. Bana göre fazla sadesin.”

Adamın sözleri canını acıtmıştı, ama Kelsea ıstırabını yüzündeki ufak bir gerilmeyle geçiştirdi. “Pelerinin nerede?”

“Orada.” Başparmağıyla köşedeki kıyafet yığınına işaret etti. “Ama içinde hiçbir şey yok. Bunun peşinde koşmayacak bir adam düşünemiyorum.”

Elinde gök mavisi kolye sallanıyordu. Kelsea baktı, kendi kolyesi hâlâ boynundaydı.

“Her ikisini de sana vermişler, kızım. Kralın mücevherlerinin ikisinin de kaybolduğu söyleniyordu.”

Adam, Kelsea’nin ikinci kolyeye doğru bir hamle yapacağını umuyordu ama kız kendini tuttu. Yine de mücevherin öne arkaya sallanmasını izlemekten kendini alamadı.

“Bu kolyeyi hiç takmadın” dedi adam.

“Nereden biliyorsun?”

“Eğer bunu takmış olsaydın onu senden asla alamazdım.”

“Nasıl yani?”

Adam ona kuşkuyla baktı. “Bu mücevherler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Biliyorum, onlar benim.”

“Peki, bunları kazanmak için ne yaptın? Kolunda yanık iziy-

le ikinci sınıf bir kraliçenin çocuğu olarak doğmak dışında?”

İkinci sınıf. Bu da ne demek oluyordu? Kelsea söyleyeceklerini itinayla seçti ama bu sözü de aklının bir köşesine yazdı. “Böyle olmasını istemezdim.”

“Herhalde.”

Sesinin tonu Kelsea’yi ürpertti ve tehlikede olabileceğini düşündürttü. Peki ama bu adam nehir kenarında onun hayatını kurtarmışken şimdi neden böyle bir şey yapsındı ki? Mücevhere baktı. Olup bitenleri anlamaya çalışırken mavi ışıltılar yüzüne vuruyordu. Pazarlık etmek için elde bir şey olması gerekirdi. Bilgiye ihtiyacı vardı.

“Adınızı sorabilir miyim, efendim?”

“Ne önemi var. Bana Fetch de gitsin.” Tepkisini beklerken arkasına yaslandı.

“Bu isim bana bir şey ifade etmiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Ben tecrit altında büyütüldüm, biliyorsunuz.”

“Pekâlâ, öyle olmasaydı adımı bilirdin. Naip benim başıma büyük ödül koydu, giderek de artırıyor.”

“Neden?”

“Onun atını çaldım. Başka şeylerini de.”

“Siz hırsız mısınız?”

“Dünya hırsızlarla dolu. Diyelim ki, ben hırsızların ferişta-hıyım.”

Kelsea zoraki güldü. “Bu yüzden mi hepiniz maske takıyorsunuz?”

“Tabii ki. İnsanlar sahip olmadıkları şeyleri kıskanırlar.”

“Belki de hırsızları sevmediklerindendir.”

“Birinin başının belaya girmesi için hırsız olmasına gerek yok, kızım. Senin kellen için de hatırı sayılır bir ödül var bu arada.”

“Benim kellem” dedi Kelsea hafifçe.

“Evet, seninki. Dayın eğer kellen tanınır halde getirilirse

iki katı ödül vereceğini söyledi. Mort fahişesi için bir ödüldür herhalde, muhtemelen onu bir yere asacaktır. Ama dayın kanıt olarak hem mücevherleri hem de kolunu istiyor.”

Carlin’in hükümdarların kaderleri hakkında söyledikleri Kelsea’nin zihninde tekrar canlandı. Kafasını bir mızrağın ucunda hayal etmeye çalıştı ama olmadı. Carlin ve Barty, Kelsea’nin dayısı Raleigh Naibi’nden nadiren bahsederlerdi, ama ne demek istedikleri belliydi. Ona güvenmezlerdi, Kelsea de güvenmemeliydi. Dayısının onu öldürmek istediği gerçeği Kelsea’yi hiç rahatsız etmemişti; onu hiç ciddiye almamıştı, asıl önemli olan annesiydi. Dayısı, hakkından gelinmesi gereken biriydi sadece. Dikkatini tekrar Fetch’e verip derin bir nefes aldı; adam şimdi bıçağını çıkarıp dizine koymuştu.

“Pekâlâ, kızım.” Fetch aldatıcı hoş bir sesle devam etti: “Seni ne yapacağız?”

Kelsea’nin karnına ağrılar girmişti, kafasından bir sürü düşünce geçiyordu. Bu adama yalvaracak hali yoktu.

Değerli biri olduğumu ona ispatlamalıyım. Hemen.

“Öyle çok aranan bir adam olduğuna göre, sana merhamet etmeliyim.”

“Edeceksin tabii, eğer tahtta birkaç saatten fazla oturabilirsen, ki hiç sanmıyorum.”

“Ama tahta çıkabilirim” diye cevapladı Kelsea. Boynundaki yara çok fena sızlamaya başlamıştı ama bunu önemsemedi, aklına Carroll’un sözleri geliyordu. “Göründüğümde çok daha güçlüyüm.”

Fetch kıza uzun uzun dikkatle baktı. Kelsea ne olduğunu anlamadıysa da, adam ondan bir şey istiyordu. Her geçen saniyeyle Kelsea kendini daha da rahatsız hissediyordu ama gözlerini adamdan kaçıramıyordu. Sonunda kafasındaki soruyu soruverdi: “Neden anneme ikinci sınıf kraliçe dedin?”

“Herhalde birinci sınıf olduğunu düşünüyorsun.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kimse bana ondan söz etmedi.”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu imkânsız. Carlin Glynn olağanüstü yetenekli bir kadındır. Ondan daha iyisini bulamazdık.”

Kelsea’nin ağzı açık kalmıştı. Annesinin muhafızları dışında hiç kimse onun büyüdüğü yeri bilmiyordu, yoksa Naip’in adamları evin kapısında yıllar önce biterdi. Fetch’in devam etmesini bekledi ama adam bir şey demedi. Sonunda Kelsea, “Nerede olduğumu Mort ve Caden bile bilmezken sen nasıl bilebilirsin?” diye sordu.

Fetch, elini öylesine salladı. “Mort eşkiyadır, Caden ise dayın onların dudak uçuklatacak ücretlerini ödeyecek kadar umutsuz hale gelinceye dek senin peşine düşmedi. Eğer Caden başından beri peşinde olsaydı, çoktan ölmüş olurdun. Annen seni o kadar da iyi saklayamadı; hayal gücü pek kuvvetli değildi.”

Kelsea suratını asmamaya çalıştı ama bu kolay değildi. Adam annesini küçük düşüren sözler söylüyordu, oysa Carlin Kraliçe Elyssa hakkında tek bir kötü söz söylemezdi.

Ama niye yapsındı, öyle değil mi? diye Kelsea hoşnutsuzca kendi kendine sordu. *Söz vermişti.*

“Neden annemden bu kadar nefret ediyorsun? Sana bir şey mi yaptı?”

Fetch başını yana eğdi, bakışlarıyla onu tartıyordu. “Çok gençsin, kızım. Kraliçe olmak için çok ama çok gençsin.”

“Annemle ilgili derdinin ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Bunun için bir sebep göremiyorum.”

“Pekâlâ.” Kelsea kollarını birleştirdi. “Öyleyse ben de onun birinci sınıf bir kraliçe olduğunu düşünmeye devam edeceğim.”

Fetch onaylayarak güldü. “Gençsin genç olmasına, ama annenin en zeki halinden bile daha zekisin.”

Kelsea’nin yarası şimdi daha fena sızıyordu. Alnı terliyor-

du, adam da bunu fark etmişti. “Başını eğ.”

Kelsea düşünmeden adamın dediğini yaptı. Fetch cebinden bir kese çıkarıp içindeki merhemden Kelsea’nin boynuna sürmeye başladı. Kelsea canı acıyacak diye kendini sıktı. Adamın parmakları kızın teninde hafifçe geziniyordu. Birkaç saniye içerisinde, Kelsea bu adama karşı kendini koruması gerektiğini hissedip gözlerini kapadı, kaderine boyun eğmişti. Carlin’in kitaplarında geçen bir söz geldi aklına: *Serseri’nin teki işte...* Kendini aptal gibi hissederek, ayak parmaklarını iyice sıktı.

Merhem hemen işe yaramış, acısı birkaç saniye içinde hafiflemişti. Fetch Kelsea’nin işini bitirip keseyi cebine koydu. “Acının kalanını, daha sonra bal likörüyle dindiririz.”

“Bana büyüklük taslama!” diye haykırdı Kelsea; bu adamı çekici bulduğu için kendine kızıyordu. Adamın bunun farkında olmaması onun için çok önemliydi. “Eğer gerçekten beni öldürmeye niyetliysen çekinme, öldür hadi!”

“İsteseydim yapardım bunu.” Fetch’in gözleri parladı, Kelsea saygıdan olduğunu düşündü. “Beni şaşırttın kızım.”

“Sana yalvarmamı mı bekliyordun?”

“Eğer öyle yapsaydın, seni oracıkta öldürürdüm.”

“Neden?”

“Annen dilencinin tekiydi.”

“Ben annem değilim.”

“Herhalde değilsin.”

“Neden bana ne istediğini söylemiyorsun?”

“Senin bir kraliçe olmanı istiyoruz.”

Kelsea buradaki imayı hemen anlamıştı. “Annem olamadığı için, öyle mi?”

“Babanın kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır, umurumda da değil.”

“Benim umurumda. Adamlarımdan biriyle bahse girdim.”

“Bahse mi?”

Adamın gözleri parladı. “Babanın kim olduğu, bu krallıkta-ki en büyük bahis konularından biridir. Güneyin uzak kasabalarından birinde yaşayan, çoktan ununu eleyip eleğini asmış yaşlı bir kadın tanıyorum, yıllardan beri gerçeğin açığa çıkmasını bekliyor. Yani konu oralara dek yayılmış durumda.”

“Aman ne güzel.”

“Kraliyet soyundansın kızım. Artık hayatındaki hiçbir şey özel kalamaz.”

Kelsea dudaklarını büzdü, konuşmanın geldiği noktadan memnun değildi. Dayısı gibi babası da gözüne hiç önemli görünmemişti. Önemli olan tek kişi, krallığı yöneten kadın olarak annesiydi. Kelsea’nin babası her kimse, onu doğumunda terk etmişti... Ama bu terk ediş annesininki kadar yaralamamıştı onu hiç. Kelsea odasında, pencerede annesini bekleyerek geçirdiği günleri hatırladı; sonunda güneş hep batıyor, oysa annesi bir türlü gelmiyordu.

“Senin nasıl bir şey olduğunu görebilmek için çok uzun süre bekledik, kızım” dedi Fetch. “Kandırıp tehdit etmeyi iyi bilirim, şimdi de beni kandırdılar. Beklediğimiz gibi değilsin.”

“Beklediğimiz gibi mi?”

Fetch arkasına doğru işaret etti. Kelsea çadırın dışındaki adamların seslerini duyabiliyordu, biraz daha uzaktan odun kesme sesleri geliyordu.

“Adamlarını bir arada tutan şey nedir?”

“Bu zekice bir soru, bu yüzden tabii ki de cevabını alamayacaksın.” Ayağa fırladı, hareketi o kadar aniydi ki Kelsea ürküp dizlerini birleştirdi. Onun bir bıçağı olsaydı, adamınsa hiç silahı olmasaydı bile, o Kelsea’yi bir dakikadan kısa süre içinde öldürebilirdi. Fetch, ona Gürz’ü hatırlatıyordu: Gizli bir şiddete bürünmüştü, bu şiddeti içinde öyle bir güvensizlikle tutuyordu ki, açığa çıktığında daha da ölümcül oluyordu. Gürz’ü sormayı unuttuğunu fark etti, ama şimdi sırası değildi. Fetch bıçağını kemerine takınca biraz rahatladı.

“Giyin ve dışarı gel, kızım.”

Fetch çadırdan çıkıp gözden kaybolunca, Kelsea yerdeki koyu renkli giysi yığınınına baktı. Hepsi erkeklere göreydi, ona olmazdı ama yapacak bir şey yoktu. Kelsea de öyle pek ahım şahım sayılmazdı zaten.

Senin endamından kime ne?

Doğru, diye cevapladı Carlin bir yandan mırıldanıp bir yandan buruşuk keten elbiseyi üzerine geçirirken. Buradaki tehlikeyi gözden kaçırarak kadar aptal değildi: yakışıklı, akıllı ve biraz da kötü bir adam. Carlin’in kütüphanesinde sadece tarih kitapları yoktu elbette, başka şeyler de vardı.

Ama benim kimseye zararım dokunmuyor, diye ısrar etti kız. *Eğer tehlikeyi bilirsem, bana zarar veremez.*

Bu düşünce, kafasının içindeyken bile ona pek doğru gelmedi. Fetch gideli dakikalar geçmişti, fakat Kelsea adamın peşinden gidip onu tekrar görmeye can atıyordu.

Aptal olma, birden kendine gelmişti. *Onun için fazla çirkinsin, bunu o da söyledi.*

Üzerini giyinmişti. Parmaklarını saçlarından geçirerek ayağa kalkıp çadırın dışına çıktı.

Güneyden buraya çok uzun bir yol katetmiş olmalıydılar. Konakladıkları yerin etrafı artık ormanlık değildi, tarım alanı bile değildi; bir dağın tepesinde, güneşten sararmış yabani otlarla çevrili bir düzlüktelerdi. Dört bir yanlarında benzer tepelikler vardı; sanki dalgalı sarı bir denizdelerdi. Bu alan henüz çölleşmemişti ama Cadare sınırından çok uzakta olamazlardı.

Kelsea ilk bakışta bu kampın bir sirk gösteri grubu tarafından kurulduğunu düşündü: çukura açılmış bir ateşin etrafında, parlak kırmızının, sarının ve mavinin değişik tonlarına boyanmış çadırlar. Bir şey pişiyordu, Kelsea havaya hafif hafif yayılan dumandan pişen etin kokusunu alabiliyordu. Diğer tarafta, Kelsea’yle benzer biçimsiz kıyafetler giymiş kısa boylu sarışın bir adam odun kesiyordu.

Üç adam Kelsea'nin çadırının yakınında bir araya gelmiş kısık sesle bir şeyler konuşuyordu. Biri Fetch'ti; diğeri boyuna ve omuzlarına bakıldığında olsa olsa devasa Morgan olabilirdi. Kelsea yanlarına giderken adamın sarı saçlarını ve yuvanlık yüzünü sevimli buldu. Diğer adamın siyahi olduğunu fark edince duraksadı. Kelsea daha önce hiçbir siyahi görmemişti. Adamın güneş altında parıltıyan derisi ilgisini çekti.

Hiçbiri Kelsea'yi selamlamamıştı, gerçi o da onlardan selam beklemiyordu. Fetch eliyle onu çağırdı, Kelsea de öne doğru bir hamle yaptı, adam onu çağırdı diye gidiyormuş gibi görünmemek için olabildiğince yavaş hareket ediyordu. Kelsea yanlarına yaklaşıncı Fetch ona başıyla iki arkadaşını gösterdi. "Yoldaşlarım, Morgan ve Lear. Sana zarar vermezler."

"Eğer onlara bunu emretmezsen."

"Elbette."

Kelsea çömeldi ve üçünün de delici bakışlarla gözlerini kendisine diktiklerini fark etti. Tehlikede olduğu düşüncesi katmerlenmişti. Fakat olur da öldürülürse, dayısı tahtta kalmaya devam edecekti. Tahtın bir sonraki vârisi olduğuna göre, kral bile olabilirdi. Bu pazarlıkta kullanılacak bir koz değildi ama yine de bir şeydi. Carlin'e göre Naip, Tearling'de sevilen bir insan değildi ama belki de ona bu konuda da yalan söylemişti. Kelsea uzaklara baktı, hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu. Annesi, Naip, Kızıl Kraliçe... Ona doğruyu söyleyecek birine ihtiyacı vardı.

Peki ya gerçek, duymak istemeyeceğin bir şeyse?

Yine de bilmek istiyordu. Birinin bu cevapları verebileceğini hatırladı. "Lazarus nerede?"

"Gürz'ün mü? Orada." Fetch yaklaşık dokuz metre ilerideki parlak kırmızı bir çadırı işaret etti. Fetch'in geniş alınlı, saman sarısı saçlı adamlarından biri kapıda nöbet tutuyordu.

"Onu görebilir miyim?"

"Nasıl istersen, kızım. Bak bakalım onu sakınleştirebile-

cek misin? Kendisi tam bir baş belası.”

Kelsea kaygıyla çadıra yöneldi. Kötü niyetli insanlara benzemiyorlardı ama zorlulardı. Gürz de pek sıradan bir esir sayılmazdı. Kırmızı çadırın önündeki adam Kelsea’ye baktı, kız başıyla onu selamlayınca adam içeri girmesine izin verdi.

Gürz, bir kazığa sıkıca bağlanmış, yerde yatıyordu, gözleri bağlıydı. Becerikli eller, onun yarasına da Kelsea’ninki gibi dikiş atmıştı. Ama el ve ayak bilekleri iplerle sarılmıştı, bir ip de boynunun çevresindeydi. Kelsea gayriihtiyari ıslık çalınca Gürz sesin geldiği yere döndü. “Size zarar verdiler mi hanımefendi?”

“Hayır.” Kelsea çadırın dışında bekleyen adamı aklından çıkarmayarak bağdaş kurup yere Gürz’ün yanına oturdu ve sessizce onunla konuşmaya başladı. “Sadece beni birazcık tehdit ettiler, o kadar.”

“Eğer sizi öldürecek olsalardı, öldürürlerdi. Dayınızın yaşamınıza ihtiyacı yok.”

“Bunu yapmayacaklar...” Kelsea sesini biraz daha alçaltmıştı, tuhaf hislerini dile getirmekte zorlanıyordu. “Onları dayımın gönderdiğini sanmıyorum. Benden bir şey istiyorlar, ama bunun ne olduğunu bana söylemiyorlar.”

“Acaba bağları çözebilir misiniz? Öyle bir düğüm atmışlar ki.”

“Kaçmanın işimize yarayacağını düşünmüyorum, Lazarus. Bu adamlardan kaçamayız.”

“Bana Gürz demeyi tercih etmez misiniz?”

“Carroll demiyordu.”

“Carroll ile benim uzun bir geçmişimiz var hanımefendi.”

“Buna şüphem yok.” Kelsea düşünüp taşındı, onu her zaman Gürz olarak hatırladığını fark etti. “Yine de Lazarus’u tercih ediyorum. Sanki bu ad iyiye işaret gibi.”

“Nasıl isterseniz.” Gürz kıpırdayıp kaslarını gerince el ve ayak bileklerindeki ipler de iyice sıkılaşıyordu.

“Canın acıyor mu?”

“Rahat değilim. Gerçi başıma daha kötü şeyler de gelmişti. Nehirden nasıl geçtik?”

“Sihir.”

“Nasıl yani...”

“Lazarus!” Kelsea birden sözünü kesmişti. “Bazı cevaplara ihtiyacım var.”

Adam ipleri daha da gererek irkildi.

“Dayımın kellem için ödül koyduğunu biliyorum. Peki, Tearling’e ne yaptı?”

“Aklınıza ilk geleni söyleyin hanımefendi. Dayınız muhtemelen onu yapmıştır.”

“Açıkla.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bunu sizinle tartışamam hanımefendi.”

“Neden? Dayımın muhafızlarından biri miydin?”

“Hayır.”

Adamın detaylıca anlatmasını bekledi ama o yattığı yerde öylece kalakaldı. Kelsea adamın gözlerinin bağın ardında bile sanki sorgulanıyormuşçasına sıkıca kapalı olduğunun farkındaydı. Kelsea yanaklarını ısırarak sinirini dizginlemeye çalıştı. “Hiçbir şey bilmezken nasıl doğru karar vereceğim, anlayamıyorum.”

“Geçmişin üzerinde neden bu kadar duruyorsunuz hanımefendi? Kendi geleceğinizi inşa edebilecek güçtesiniz.”

“Oyuncak bebeklerim ve elbiselerim ne âlemde?”

“Dik durup duramayacağınızı görebilmek için sizi zorlayayım diye öyle demiştim. Ve siz de durdunuz.”

“Peki, sana konuşmanı emretsem?”

“Emredin hanımefendi, elinize ne geçecek görün bakalım.”

Kelsea bir dakika düşündü ve yapmamaya karar verdi. Bu doğru bir hamle olmayacaktı; emir verse bile, Gürz zaten

kendi bildiğini okuyacaktı. Kelsea, onu huzursuzca kıpırdanırken izledikten bir süre sonra, kafasındaki sıkıntılı düşüncelerin yerini merhamete bıraktığını fark etti. Onu çok sıkı bağlamışlardı; kıpırdayabileceği çok az bir alan vardı.

“Başın nasıl?”

“İyi. Hayvan herif, tam yerine indirdi. Kötü vurdu.”

“Sana yiyecek verdiler mi?”

“Evet.”

“Carroll, bebekken beni Keep’ten kaçırın kişinin sen olduğunu söyledi.”

“Bendim.”

“Kraliçenin muhafızı mıydın hep?”

“On beş yaşımdan beri.”

“Böyle bir hayatı seçtiğine hiç pişman oldun mu?”

“Hayır, bir kere bile.” Gürz tekrar kıpırdadı; bacakları kasılıyor, sonra rahatlıyordu. Kelsea ise adamın bağlarından kurtulmuş ve boşta uzanan ayağını şaşkınlıkla izliyordu.

“Bunu nasıl yaptın?”

“Biraz zahmete katlandıktan sonra bunu herkes yapabilir hanımefendi.” Kasılmayı giderebilmek için ayağını büktü. “Bir saat sonra elimin birini de kurtaracağım.”

Kelsea bir süre ona baktıktan sonra ayağa kalktı. “Ailen var mı Lazarus?”

“Hayır hanımefendi.”

“Benim baş muhafızım olmanı istiyorum. Kaçarken bu konu hakkında da düşün.”

Kelsea, adamın cevabını beklemeden çadırı terk etti.

Güneş batmaya başlamıştı, ufukta turuncu koyu bir çizgi bırakıyordu. Kelsea kampa şöyle bir göz gezdirince Fetch’in bir ağaca yaslanmış, kendisine baktığını fark etti, biraz boş ama sorgular bakışlardı bunlar. Göz göze gelince adam gülümsedi, bu donuk ve karanlık gülümseme Kelsea’yi ürkütmüştü.

Sadece bir hırsız değil, aynı zamanda bir katil. Kelsea, bu

yakışıklı yüzün başka bir adamı gizlediğini hissediyordu; yüzeyi buz tutmuş bir gölün derinlikleri kadar karanlık bir gize-me sahip korkunç bir adam. *Pek çok insanı öldürmüş bir katil.*

Fikri bile içini ürpertmeliydi. Kelsea uzunca bir an bekledi, ama sonra daha kötü bir gerçekle yüz yüze geldi: Bunun hiçbir önemi yoktu.

Akşam yemeği beklenmedik bir şekilde lüks bir ziyafetti. Kelsea'nin daha önce kokusunu aldığı et geyik etiydi. Günler önce yediği etten çok daha güzeldi. Haşlanmış yumurta bile vardı, Kelsea önce şaşırdı ama sonra çadırının hemen yanındaki küçük tavuk kümesini gördü. Morgan günün büyük bir kısmını tandırda ekmek pişirerek geçirmişti. Dışı çıtır, içi yumuşak, lezzetli ekmeklerdi bunlar. Saman sarısı saçlı adam Howell, ona bir bardak bal likörü ikram etti. Kelsea daha önce bundan hiç içmemişti, o yüzden ihtiyatı elden bırakmadı. İçki ve yönetme eylemi bir arada iyi gitmezdi; kitapların dediğine göre içkiyle bir aradaki her şey kötü giderdi.

Bir şeyler yedi. Uzun zamandan beri ilk kez kilosundan endişe etti. Evde her zaman çok fazla yiyecek olurdu. Kelsea genelde akşam yemeklerinin yanında fazladan bir şeyler atıştırmayı da ihmal etmezdi. Ama şimdi kuş kadar yemişti, obur biri olduğunu düşünmelerini istemiyordu. *Onun* böyle düşünmesini istemiyordu. Adam yanına oturmuştu. Güldüğünde veya kahkaha attığında aralarında Kelsea'nin içini gıdıklayan görünmez bir bağ oluşmuştu sanki.

Fetch, Kelsea'den çocukluğundan söz etmesini istedi. Bununla neden ilgilendiğini anlayabilmiş değildi, fakat adam ısrar edince üzerindeki bakışlardan utansa da anlatmaya başladı. Bal likörü dilini çözmüş olmalıydı, çünkü birdenbire söyleyecek çok fazla şeyi olduğunu fark etmişti. Onlara Barty ve Carlin'den, evlerinden, aldığı derslerden bahsetti. Barty sabahtan öğleye kadar onunla ilgilenirdi, akşam ye-

meğine kadar da Carlin'le vakit geçirirdi. Carlin ona kitaplardan bahsederdi, Barty de dışarıdaki hayattan. Kelsea onlara, bir geyiğin derisini nasıl yüzebileceğini ve etini füme yapıp aylarca nasıl saklayabileceğini bildiğinden, ev yapımı bir kapanla tavşan avlayabileceğinden, yeterince hızlı olmasa da bıçak kullanabildiğinden bahsetti. Onlara her gece akşam yemeğinden sonra, sadece kendi zevki için bir roman okumaya başladığından, genelde kitabı bitirmeden yatmadığından söz etti.

“Hızlı bir okuyucusun, öyle mi?” diye sordu Morgan.

“Çok hızlı” diye cevapladı Kelsea utanarak.

“Çok eğlenceli zamanlar geçirmişsin gibi görünüyor.”

“Amaç eğlenmek değildi zannımca.” Kelsea likörden bir yudum daha aldı. “Ama neyse, şimdi telafi ediyorum nasıl olsa.”

“Eğlenceli olmakla nadiren itham ediliriz” dedi Fetch. “Açıkça görülüyor ki içki sana iyi gelmiyor.”

Kelsea kaşlarını çattı ve kadehi masaya bıraktı. “Bunu içmeyi sevdim halbuki.”

“Belli, ama biraz yavaş git yoksa How’dan seni durdurmasını isteyeceğim.”

Kelsea tekrar kızarınca herkes gülmeye başladı.

Diğerlerinin teşvikiyle siyahi adam Lear ayağa kalktı ve Geçiş zamanı batan ve birçok Amerikalı sağlık uzmanını da beraberinde götüren Beyaz Gemi’nin hikâyesini anlatmaya başladı. Lear hikâyeyi güzel anlatmıştı, bunu asla beceremeyen Carlin’den çok daha iyiydi. Geminin batışı Kelsea’yi göz yaşlarına boğmuştu.

“Neden bütün doktorları tek bir gemide toplamışlar?” diye sordu. “Her geminin kendi doktorunun olması daha mantıklı olmaz mıydı?”

“Malzeme” diye yanıtladı Lear hafifçe burnunu çekerek; anlaşılan hikâye anlatmaktan hoşlanıyor ama sonrasında soru cevaplamaktan hazzetmiyordu. “Tıbbi malzeme ve ekipman,

William Tear'ın Geçiş'e getirilmesine izin verdiği tek teknolojik şeydi. Fakat ilaçlarla beraber onlar da kaybolup gitti.”

“Tam olarak kaybolmuş değiller” diye yanıtladı Kelsea. “Carlin bana Tear’da doğum kontrolüne izin verildiğini söylemişti.”

“Yerel doğum kontrolüydü o. Karaya Çıkış’ta deneme yapılmayla yerel bitkilerden yapmışlardı. Tearling’de gerçek bilim hiçbir zaman var olmadı.”

Kelsea kaşlarını çattı, Carlin’in neden bundan bahsetmediğini merak etti. Elbette Carlin’e göre de doğum kontrolü, nüfus çizelgesinde dikkate alınacak çok sayıda şeyden yalnızca biriydi. Fetch yanına oturunca Kelsea kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Karanlıkta onunla yan yana otururken böyle şeyler düşünmek biraz tehlikeliydi.

Akşam yemeği bitince iki masayı birleştirip Kelsea’ye nasıl poker oynanacağını öğrettiler. Daha önce hiç kart oyunu görmeyen Kelsea, bundan inanılmaz keyif aldı. Kraliçenin muhafızlarının Carlin’in kapısına dayanmalarından bu yana ilk defa bir şeyden keyif alıyordu.

Fetch yanına oturup Kelsea’nin kartlarına göz gezdirdi. Kelsea yüzünün giderek kızardığını hissetti, ama Fetch’in bunu fark etmemesini umdu. Adamın cazibesi inkâr edilemezdi, fakat cazibesinin asıl kaynağı daha farklıydı: Hakkındaki düşüncelerini zerre umursamıyordu. Kelsea, acaba kim senin sözüne kulak asıyor mu, diye düşünmeden edemedi.

Birkaç elden sonra oyunu kavramaya başlamıştı, gerçi yüksek puan alabilmek için aynı anda birçok şeyi akılda tutmak gerekiyordu. Fetch, ıskartaya çıkardığı kartlar konusunda yaptığı ve Kelsea’nin övgü olarak kabul ettiği yorumlara bir son verdi. Buna rağmen her elde kaybediyor ama nedenini anlayamıyordu. Oyunun kuralları bayağı basitti, çoğu zaman da içinden geldiği gibi davranıyordu. Bunu her yaptığında, nasıl oluyorsa, oyunu hep daha küçük eli olan biri ka-

zanıyor, Fetch de kahkahalara boğuluyordu.

Pejmürde, sarışın bir adam (Kelsea onun adının Alain olduğunu düşündü), kâğıtları karıştırıp dağıtmak için toplarken Kelsea'nin bakışlarını yakalayınca hemen yorum yaptı: "Çok acil poker suratına ihtiyacın var."

"Katılıyorum, kızım" dedi Fetch. "Duygularının her biri gözlerinde apaçık belirliyor."

Kelsea likörden bir yudum daha aldı. "Carlin benim açık bir kitap gibi olduğumu söyler."

"Evet, bunu düzeltmen gerek, hemen. Olur da seni öldürmekten vazgeçersek, kendini yılanlarla dolu bir mağarada bulursun. Dürüstlük insanı hasta eder."

Onun öldürme hakkındaki rutin konuşması midesini bulandırır da Kelsea renk vermeyen mimikler takınmıştı.

"Daha iyi" diye belirtti Fetch.

"Neden beni öldürme konusundaki kararını bir an önce verip bu işi bitirmiyorsun?" diye sordu Kelsea. Bal likörü hem onu sersemletmiş, hem de kafasını açmıştı anlaşılan; kesin bir cevap duyabilmek için can atıyordu.

"Ne tür bir kraliçe olacağını görmek istiyoruz."

"Neden beni test etmiyorsunuz o halde?"

"Test mi?" Fetch gözleri parlayarak sırtıttı. "Ne ilginç bir fikir o öyle."

"Bu, güzel bir oyun" diye homurdandı Howell. Sağ elinde yanık izi gibi duran, görünüşe bakılırsa ıstırap veren geniş bir yara vardı. Tabii ki oyuna dönmek istiyordu; çoğu kez kazanan o olmuştu, en kötü kartlarla bile.

"Şimdi farklı bir oyun oynayacağız" dedi Fetch ve Kelsea'yi oturdıkları sıradan pek de nazik olmayan bir şekilde itti. "Bu gayet münasip bir sorgulama, kızım. Hadi geç oraya."

"Sorguya çekilmek için fazla içkiliyim."

"Yazık."

Kelsea ona ters ters baktı ama yine de kalktı, biraz şaşkın-

lıkla ayakta sabit duramadığını fark etti. Beş adam da onu izlemek için döndüler. Kâğıtları dağıtan Alain, son bir kez daha karıştırdı ve el çabukluğuyla kâğıtları cebine koydu.

Fetch öne eğilerek ellerini çenesinin altında birleştirdi, dikkatlice onu izliyordu. “Gerçekten bir kraliçe olsan ne yapardın?”

“Ne mi yapardım?”

“Kafanda herhangi bir plan var mı?”

Fetch düşünmeden konuşuyordu, fakat gözleri kasvetliydi. Kelsea, sorunun altında, vereceği cevaba dair umutsuz bir gereksinimle huysuz bir ilişki içinde olan sınırsız ve çok etkili bir sabrın olduğunu hissediyordu. Eğer yalan söylerse içgüdüsel olarak test bitecek, konuşma kapanacaktı. Ne söyleyeceğini bilmeden ağzını açınca Carlin’in sözleri karanlığa saçılmaya başladı. Carlin’in görüşleri kütüphanede o kadar çok tekrarlanmıştı ki Kelsea şimdi bu sözcükleri Tanrı’nın İncili Kilisesi’nden okumuş olmasına rağmen, aynı şekilde tekrar ediyordu. “Yönetilenin iyiliği için yöneteceğim. Her bir vatandaşın düzgünce eğitildiğinden ve sağlık hizmeti aldığından emin olacağım. Müsrif harcamalara son vereceğim ve toprağı, malları ve vergileri yeniden bölüştürerek yoksulun yükünü hafifleteceğim. Krallıkta yeni bir hukuk sistemi inşa edeceğim ve burayı Mortmesne’in etkisinden kurtaracağım...”

“Demek ondan haberdarsın!” diye bağırdı Lear.

“Mortmesne’den mi?” Boş gözlerle adama baktı. “Mortmesne’in bu krallıktaki hâkimiyetinin her geçen gün arttığını biliyorum.”

“Mortmesne hakkında başka ne biliyorsun?” diye çıkıştı Morgan; devasa bedeni alevlerin ışığında daha da irileşmişti.

Kelsea omuzlarını silkti. “Kızıl Saltanat’ın erken dönemi ni okudum. Ve bana dayımın Kızıl Kraliçe’yle ittifak kurduğu söylendi.”

“Başka?”

“Başka pek bir şey yok. Bir de Mort gelenekleriyle ilgili birkaç bilgi.”

“Mort Antlaşması?”

“O da ne?”

“Ulu Tanrım” diye mırıldandı Howell.

“Muhafızlar bile gizlilik andı içmiştir” dedi Fetch diğerlerine kafasını sallayarak. “Bunu biliyor olmalıyız.”

Kelsea Carlin’in suratını, sesini düşündü, hep pişmanlık doluydu: *Söz verdim.*

“Nedir bu Mort Antlaşması?”

“En azından Mort baskınından haberin vardır?”

“Evet.” Kelsea memnuniyetle yanıtladı, sonunda bir şey biliyor olmaktan memnundu. “Keep’in duvarlarına kadar gelmişlerdi.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Bilmiyorum.”

Fetch yüzünü kızıdan çevirip karanlığa baktı. Kelsea gecenin karanlığındaki gökyüzüne dalmıştı; binlerce, on binlerce yıldız vardı. Her şeyden kilometrelerce uzakta, öylece oradaydılar ve gökyüzü muazzamdı. Dönüp adamlara tekrar baktığında başı dönmüştü, kendini tutmadan önce hafifçe tökezledi.

“Sana başka likör yok” dedi Howell, kafasını sallayarak.

“Sarhoş değil” diye karşı çıktı Morgan. “Bir an için bacaklarını hissetmedi, ama aklı hâlâ başında.”

Fetch zor bir karar verecek olmanın kesinliğiyle tekrar onlara döndü. “Lear, bize bir hikâye anlat.”

“Ne hikâyesi?”

“Mort baskınının kısa tarihini, Geçiş’ten Felaket’e kadar.”

Kelsea gözlerini kıstı; ona yine küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Adam tekrar ona dönünce sanki düşüncelerini okuyormuşçasına pis pis sırıttı.

“Bunu hiç hikâye gibi anlatmadım” diye belirtti Lear.

“Pekâlâ, ondan bir masal çıkar, çıkarabilirsen.”

Lear boğazını temizledi, likörden bir yudum aldı ve Kelsea'ye baktı. Ortada merhamet namına hiçbir şey yoktu, hem de hiç yoktu. Kelsea ise ayaklarına bakmamak için kendini zorluyordu.

“Bir zamanlar, Tearling adında bir krallık vardı. Bu krallık William Tear adında, içinde her şeyden fazlasıyla bulunan bir ülkeyi hayal eden ütopyacı bir adam tarafından kuruldu. Ne gariptir ki, Tearling’de her şeyden zar zor bulunurdu, çünkü İngilizler ve Amerikalılar gidecek yer seçme konusunda hiç de şanslı değillerdi. Tearling’de hiç maden yoktu, üretim de olmazdı. Tearlar çiftçilik yapıyordu; tek varlıkları yetiştirdikleri ürünler, besledikleri hayvanların etleri ve meşe ağaçlarından kestikleri az miktarda keresteydi. Hayat zordu, temel ihtiyaçları karşılamak güçtü. Yıllar geçtikçe birçok Tear yoksul düştü, eğitimden yoksun kaldı. Her şeylerini komşu yerleşimlerden temin etmek zorundalardı. Zor durumda oldukları için fiyatlar da hiç ucuz değildi.

Yanlarındaki krallık Geçiş döneminde daha şanslıydı. Tearling’de olmayan her şeye sahiplerdi. Avrupa’nın yüzyıllık bilgi birikimine hâkim doktorları vardı. Duvarcı ustalarına, doğru dürüst atlara ve William Tear’ın yasakladığı teknolojiye sahiplerdi. En önemlisi de, yeraltında geniş demir ve kalay yatakları vardı. Yani sadece maden yatakları yoktu, aynı zamanda çelik uçlu olağanüstü silahlarıyla bir orduları da vardı. Bu krallık Yeni Avrupa’ydı. Uzun bir süre boyunca zengin ve fethedilemez olmaktan, yurttaşlarının sağlıklı yaşayıp huzurla ölüyor olmalarından gayet memnundardı.”

Kelsea başını salladı; bunların hepsini zaten biliyordu. Fakat Lear’ın sesi derinden ve uyutucu bir etkiye sahipti, peri masalı anlatır gibi konuşuyordu, sanki Carlin’in *Grimm Masalları* eve geri dönmüştü. Kelsea Gürz’ün de çadırından bu hikâyeyi duyup duymadığını ve ellerini çözüp çözemediğini merak etti. Zihnini asla odaklayamıyordu. Lear devam

ettikçe kafasını sallayıp boşaltmaya çalışıyordu.

“Fakat ikinci Tear yüzyılının sonlarına doğru Yeni Avrupa’yı kendince yönetebilmenin yollarını arayan büyücü bir kadın ortaya çıktı. Demokratik yollarla seçilen temsilcileri, onların eşlerini, hatta beşikteki bebeklerini katletti. Ailelerinin ölüsünü bulmaya çalışan yurttaşların evlerini ateşe verdi. Halkı yatıştırmak neredeyse yarım yüzyıl sürdü, fakat sonucunda demokrasi diktatörlüğe teslim oldu ve civardaki krallıklar bu zengin toprakların bir zamanların Yeni Avrupa’sı olduğunu tamamen unuttu; burası artık Mortmesne’di, ‘Ölü El.’ Böylelikle herkes bu büyücü kadının bir adı olmadığını da unuttu. Kendisi Mortmesne’in Kızıl Kraliçesi oldu ve bugün, yüz on üç sene sonra tahtını hâlâ koruyor.

Fakat önceki kuşaklarının aksine, Kızıl Kraliçe sadece kendi krallığını yönetmekten memnun değildi; Yeni Dünya’nın tümüne sahip olmak istiyordu. İktidarını sağlamlaştırdıktan sonra dikkatini Mort ordusuna yoğunlaştırdı, onu yenilemeyecek büyüklükte ve güçte bir makine gibi tekrar oluşturmaya çalıştı. Yaklaşık kırk sene önce, sınırlarını genişletmeye başladı. Öncelikle Cadare’ı sonra da Callae’yi aldı. Bu ülkeleri kuşatmak kolay olmuştu; artık Mortmesne’e bağlılardı. Her iyi koloninin yapacağı gibi vergilerini ödediler. Mort garnizonlarının evlerinde konaklayıp caddelerinde devriye gezmelerine izin verdiler. Hiç direniş olmadı.”

“Aslında bu doğru değil” dedi Kelsea. “Mortmesne’de bir ayaklanma olmuş. Carlin bana bundan bahsetmişti. Kızıl Kraliçe bütün isyancıları Callae’ye sürgüne göndermiş.”

Lear kıza ters ters baktı. Fetch de pis pis güldü. “Hikâye anlatırken onun lafını bölemezsin, kızım. Callae isyanı en fazla yirmi dakika sürmüştü; bunu atlamakta haklı.”

Kelsea dudağını ısırды, utanmıştı. Lear devam etmeden önce ona bir bakış attı. “Fakat Kızıl Kraliçe bu milletleri kolo-nileştirdikten sonra sonunda dikkatini Tearling’e verebildi,

ama bela Kraliçe Arla kılığında geldi.”

Büyükannem, diye düşündü Kelsea. *Adil Arla*.

“Kraliçe Arla tüm hayatı boyunca hastalıkla boğuşmuştu, fakat kafası çalışıyordu ve kendine güveni tamdı, özgür bir ulusun kraliçesi olmaktan da oldukça memnundu. Krallıkta ki tüm toprak sahipleri, özellikle de Tanrı’nın Kilisesi, toprakları için endişeliydiler ve ondan Kızıl Kraliçe’yle bir antlaşma yapmasını istediler. Tearling ordusu zayıftı ve iyi organize olamıyordu, Mort’tan kesinlikle daha güçsüzdü. Ama yine de Kraliçe Arla bütün Mort tekliflerini geri çevirerek krallığı Kızıl Kraliçe’den kaba kuvvetle almak için mücadeleye başladı. Böylece Mortmesne, Doğu Tearling’i ele geçirdi.

Tearling ordusu iyi mücadele etmişti, belki de herkesin umduğundan daha bile iyiydi. Fakat Mort ordusunda çelik silahlar bulunurken, onların ellerinde sadece tahta silahlar ve karaborsadan düşme birkaç tane kılıç vardı. Mortlarda ise çelik uçlu bıçaklar, çelikten ok başları vardı ve Tear’a biraz zorlansalar da bir şekilde gelmişlerdi. Mort ülkenin doğusunu çoktan almışken, Kraliçe Arla 284 kışında zatürre eden ölmüştü. Arkasında iki çocuk bırakmıştı: Tahtın vârisi Elyssa ve onun küçük kardeşi Thomas. Elyssa, tahta çıktıktan hemen sonra Mort kraliçesiyle barış görüşmeleri yapmaya başladı. Fakat her ne kadar istese de vergi ödeyecek durumu yoktu. Çünkü yeterli paraları yoktu.”

“Peki ya keresteler?” diye sordu Kelsea. “Civardaki krallıklar Tear’ın meşesine değer veriyordu diye biliyorum.”

Lear Kelsea’ye ters ters baktı; kız yine sözünü kesmişti. “Yetmiyordu, Mort çamı, Tear meşesinden daha kaliteli değildi. Yine de ihtiyacın olduğunda onunla bir şeyler inşa edebiliyordun. Görüşmeler işe yaramayınca Mort ordusu doğrudan Yeni Londra’ya girdi. Başkente giden yol toptan yağmalanmış ve mahvolmuştu. Ordu ardında yanmış kasabalar bırakmıştı.”

Kelsea, Mhurn’ün anlattığı, karısını ve çocuğunu kaybeden

adamın hikâyesini düşündü. Gecenin karanlığındaki gökyüzüne baktı. Diğer muhafızlar şimdi neredeydiler acaba?

“Durum ümitsizdi. Kraliçe Elyssa sonunda Kızıl Kraliçe’yle antlaşma yapmaya geldiğinde, Mort ordusu Keep’e girmek üzereydi. Mort Antlaşması birkaç gün sonra imzalanmıştı ve o tarihten itibaren barış sağlanmıştı.”

“Peki ya Mort? Geri çekildiler mi?”

“Evet. Antlaşmanın maddelerine göre birkaç gün sonra şehri terk edip tamamen geri çekildiler. Sonrasında ölen de olmadı.”

“Lear” diye sözünü kesti Fetch. “Biraz daha bira al.”

Kelsea’nin içi gururla ısınmıştı. Neden Carlin bunların hiçbirini ona anlatmamıştı? Bu her zaman duymak istediği hikâyeydi. Kraliçe Elyssa, tam bir kahraman! Annesini düşündü, Keep’te Mort sürüleri dışarıda siper almış beklerken ve yiyecekleri gün geçtikçe azalırken, Demesne’e gizli mesajlar gidip geliyor. Zafer, facianın pençesinden kurtarılıyor. Carlin’in kitaplarından birinden alınmış gibiydi. Hal böyleyken... Hal böyleyken... Masaya baktığında adamlardan hiçbirinin gülmediğini fark etti.

“Güzel bir hikâye” dedi cesaretini toplayıp Lear’a dönerek. “Sen de çok güzel anlattın. İyi de, bunun benimle ilgisi nedir?”

“Bana bak, kızım.”

Dönünce Fetch’in ona dik dik baktığını gördü. Bakışları en az diğerlerinininki kadar gaddardı.

“Neden hayatın için yalvarmadın?”

Kelsea kaşlarını çattı. Tanrı aşkına, bu adam kendisinden ne istiyordu?

“Neden yalvarayım ki?”

“Bu tüm esirlerden beklenen bir davranıştır, hayatları uğruna her şeyi teklif ederler.”

Adam yine onunla oynuyordu, Kelsea bunun farkına varınca bu fikir ta en derinlerindeki öfke fitilini ateşlendirdi. Ce-

vap vermeden önce uzun ve cılız bir nefes aldı. “Barty bana bir hikâye anlatmıştı. Geçiş’ten birkaç yıl sonra oğlu çok ağır hastalanan bir Tear çiftçisi varmış. Bu olay İngiliz gemileri Tearling’e ulaşmadan önce olmuş, yani o zaman orada hiç doktor yokmuş. Çiftçinin oğlu gün geçtikçe kötüleliyormuş. Çiftçi oğlunun öleceğini düşünüyormuş. Kederden adamın içi içini yiyormuş.

Günün birinde kara pelerinli bir adam çıkagelmiş. Kendisini çocuğun hastalığını iyileştirebilecek bir şifacı olarak tanıtıp karşılığında oğlanın bir parmağını istemiş. Çiftçi adamın kabiliyetleri konusunda şüpheliymiş, fakat bunun iyi bir pazarlık olduğunu düşünmüş: oğlunun hayatına karşılık işe yaramaz bir parmak. Ve tabii şifacı başarılı olursa sadece parmağı alacaktı. Baba iki gün boyunca, şifacının, büyülerle ve şifalı bitkilerle oğlunu iyileştirmesini izlemiş. Bir de bakmışlar ki çocuk iyileşmiş.

Baba pazarlıktan vazgeçmenin yollarını aramış, ama bulamamış, kara pelerinli adam onu korkutmaya başlamış. O da oğlu uyanana kadar bekleyip uyandığında bıçağını çekerek onun sol elinin küçükparmağını kesmiş. Kanı durdurmak için parmağı kumaşa sarmış. Ama antibiyotik olmadığından yara kangren olmuş ve bir süre sonra çocuk ölmüş.

Baba şifacıya dönmüş, kızgınmış, bir açıklama bekliyormuş. Şifacı, korkunç bir karanlığı ifşa etmek için kara pelerini çıkarmış. İçinde hiçbir şey yokmuş, bostan korkuluğu gibiymiş. Baba korkudan yüzünü kapatınca, karşısındaki şöyle demiş: ‘Ben Ölüm’üm, çabuk gelirim, yavaş gelirim, ama asla kandırılmam.’”

Lear başını yavaşça öne eğdi. Kız onun yüzünde ilk kez titrek bir gülümseme görmüştü.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Fetch.

“Sonunda herkes ölecek, bence adil bir şekilde ölmek en iyisi.”

Adam kızı biraz daha izledi, sonra öne eğilip ikinci kolyeyi kaldırdı, safir taşlar masanın üzerinde öne arkaya sallanıyor, ateşin ışığını yakalıyordu. Mücevher çok büyük görünüyordu; dikkatli baktığında Kelsea mücevherin yüzeyinin altında derinlerde bir yerde siyah bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kelsea ona doğru bir hamle yaptı, ama Fetch kolyeyi çekiverdi.

“Testin yarısını geçtin, kızım. Hep en doğruları söyledin. Yaşamana izin vereceğiz.”

Masanın etrafındaki adamların hepsi de rahatlamış görünüyordu. Alain kartları alıp tekrar karmaya başladı. Howell ayağa kalkıp biraz daha bira getirmeye gitti.

Fetch, “Fakat kelimeler için kolay kısmı” dedi kısık sesle.

Kelsea bekledi. Adamın sesi yumuşaktı, ama gözleri ateşin ışığında kocaman görünüyordu.

“Bence bu krallığı doğru düzgün yönetmeye zaman bulacak kadar yaşamayacaksın. Zeki ve iyi niyetli birisin, hat ta cesur bile sayılırsın. Ama aynı zamanda gençsin ve ne yazık ki çok toysun. Gürz’ün koruması belki ömrünü biraz daha uzatabilir, fakat seni kurtaramaz. Kaldı ki...”

Bir eliyle Kelsea’nin çenesini tuttu, dik bakışlarını sanki yüzüne saplıyordu. “Diyelim ki tahta çıktın, prensiplerinin uygulamaya konduğunu görmek isterim. Düzenlenmeye ihtiyaç duyuyor ve uygulamada başarısız olmaya mahkûm gibi ama yine de prensiplerin iyi ve birçok monarşinin erişmeye zahmet etmediği bir siyasal tarih anlayışı sergiliyor. Ülkeyi ana hatlarıyla belirlediğin prensipler doğrultusunda yöneteceksin ve bedeli ne olursa olsun bu topraklardaki umutsuzluğa çare olmayı deneyeceksin. İşte *benim* testim bu, eğer başarısız olursan hesabını bana vereceksin.”

Kelsea kaşlarını kaldırdı. İçinde beliren ürpertiye saklamaya çalışıyordu. “Ben Keep’teyken canımı sıkabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bu krallıktaki herkesin canını sıkabilirim. Ben Mort’tan

daha tehlikeliyim, Caden'den daha tehlikeliyim. Naip'ten bir sürü şey çaldım, hatta zamanında bıçağımı boynuna dayadım. Onu istesem kaç kere öldürürdüm ama beklemek zorundaydım.”

“Neyi?”

“Seni, Tear Kraliçesi.”

Sonra kalkıp hiç duraksamadan masadan uzaklaştı; Kel-sea arkasından bakakaldı, yüzünde onun parmaklarının değdiği yer ateşler içinde yanıyordu.

Keep'e giden yol

Ah Tearling, vah Tearling,
Ne seneler gördün sen,
Sabrın, kederin,
Ağhyorsun bir kraliçe için.

Annelere Ağut, ANONİM

Kelsea baş ağrısıyla dili damağı kurumuş halde uyandı. Kahvaltıya kadar akşamdan kaldığını anlamamıştı. Kendini iyi hissetmiyordu, ama sadece kitaplarda okuduğu bir şey şu an başına geldiği için büyülenmişti. Midesinin bulanması kurmacanın gerçeğe dönüşmesinin ufak bir bedeliydi. Parti gece boyunca sürmüştü, ne kadar likör içtiğini hatırlamıyordu. Tadı gayet güzeldi de, bir daha içmese iyi olurdu.

Giyinince, Fetch ona bir ayna getirdi, böylece kız boyununun sağından aşağıya doğru devam eden uzun ve korkunç yaraya bakabilecekti. Yarası, siyah bir iplikle özenle dikilip kapatılmıştı.

“İyi işçilik” dedi Kelsea adama. “Ama yine de iz kalacak, değil mi?”

Fetch başını salladı. “Ben ne Tanrı’yım, ne de kraliçenin cerrahı.” Kıza alaycı bir bakış attı. “Ama mikrop kapmayacak, hem sen de insanlara, ‘Savaşta yaralandım’ diyebileceksin.”

“Savaş mı?”

“Bütün o zırhtan kurtulmak bir savaştı; ben de insanlara böyle diyeceğim.”

Kelsea gülümsedi, aynayı yere koyup adama döndü. “Teşekkürler, bayım. Bana çok iyiliğiniz dokundu, en önemlisi bana hayatımı bağışladınız. Size merhamet bahşetmeyi düşünüyorum.”

Fetch bir süre kızı izledi, gözleri zevkten dört dönüyordu.

“Merhamet istemiyorsun.”

Adam gülümsedi. Kelsea adamdaki değişime şaşırılmıştı; geçen gece gördüğü asik suratlı adam güneşin doğmasıyla birlikte kaybolmuşa benziyordu. “Beni bağışlasan bile Tear Kraliçesi, bir şey çalıp o bağışı yine boşa çıkarırım.”

“Başka bir hayat yaşamayı hiç istemedin mi?”

“Benim için başka bir hayat söz konusu değil. Her neyse, merhamet, borçlarını geri ödemeni sağlamayacak. Sana tahmininden daha büyük bir hediye sundum.”

“Ne hediyesi?”

“Öğreneceksin. Karşılığında, senden onu korumanı isteyeceğim.”

Kelsea aynaya döndü. “Ulu Tanrım, uyurken beni hamile bıraktığını söyleme sakın..”

Fetch kafasını geriye atıp kükrer gibi güldü. Elini dostça Kelsea’nin sırtına koydu, Kelsea’nin tüyleri ürperdi. “Tear Kraliçesi, bir hafta içinde ya bir ölü ya da bu krallığın bu zamana kadar gördüğü en korkunç hükümdar olacaksın. İkisinin arası yok.”

Saçlarını tararken Kelsea aynada kendine baktı. Yansımasını evlerinin süs havuzunda görmüştü, fakat bu çok farklıydı; ayna nasıl görünüyorsa aynen öyle gösteriyordu. Pek hoş değildi. Gözlerinin, Raleigh mirasının bir parçası olarak, badem şeklinde, parlak yeşil ve güzel olduğunu düşünüyordu. Carlin, ona anne tarafının aynı kedi yeşili gözlere sahip olduğunu söylemişti. Fakat suratı domates gibi yuvarlak ve kır-

mızıydı ve –bunun için başka söz yok– gayet basitti.

Fetch ona saçları için kelebek şeklinde çok güzel mor firketeler verdi. Kelsea'nin saçlarının yine yıkanması gerekiyordu ama şimdilik firketeler iş görürdü. Kız, Fetch'in soylu bir kadının saçlarını hiç çalıp çalmadığını merak etti. Gülümsemesi aynada derinleşirken Kelsea, adamın onun düşüncelerini okuduğunu biliyordu. “Sen bir dolandırıcısın” dedi Kelsea son firketeyi saçına takarken. “Kellene biçilen değeri artırmam gerekiyor.”

“Yap gitsin. Bu sadece şöhretimi artırmaya yarar.”

“Hayatın bundan önce nasıldı? Çok zorlu bir eğitimden geçmeme rağmen senin dilbilgisi ve kelime kavrama yeteneğin benden daha iyi.”

Fetch onu Cadarca yanıtladı. “Tear dilinde, belki. Fakat sen şüphesiz beni Mort dilinde ve Cadarcada gölgede bırakırsın. Her ikisini de geç öğrendim, aksanım da tam oturmadı.”

“Soruyu geçiştirme. Keep’e varınca bunu nasıl olsa öğreneceğim.”

“O zaman, kıymetli enerjimi sana bunu anlatarak harcamam için hiçbir sebep yok.” Acıklı bir gülümsemeyle Tear diline döndü. “Cadarcayı hatırlayacak enerjim yok. Pratik yapmak gerekiyor.”

Kelsea başını kaldırıp soran gözlerle ona baktı. “Tahta geçtiğim zaman senin ve adamların için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Küçük de olsa bir şey?”

“Aklıma bir şey gelmiyor. Her neyse, önünüzde zaten çok büyük bir iş var hanımefendi. Ben olsam daha fazlasını yüklenmezdim.”

“Muhtemel idamını engellememe izin vermeyeceğinden, bir koyun sürüsü veya yeni bir yaylı silah talep ettiğinde çok ahmak görüneceksin bence.”

“Borçlarımı günün birinde geri ödeyeceğim, Tear Kraliçesi; buna şüphelenmesin. Hem fiyatım da artacak.”

Kelsea ona sert bir bakış fırlattı. Fakat Fetch çadırın dışına, ağaçlara bakıyordu. Keep'e doğru.

Kelsea birden adamdan uzak durmanın gerekliliğini idrak etti. O bir suçluydu; kendisinin oluşturmak istediği hukuk kurallarına karşı şüphesiz bir tehditti. Yine de, ölüm cezası şöyle dursun, günün birinde onu hapse atmayı isteyip istemeyeceğinden bile emin değildi.

Başka biri ortaya çıkıp bana onu unutturmalı. Daha sıradan bir adam. Böyle olması gerekiyor.

Kız aynayı yere koydu. "Şimdi gidebilir miyim?"

Gürz (Fetch'in Kelsea'ye anlattığına göre) geceleyin iki defa daha kaçma girişiminde bulunmuştu. Bugün, sonunda onu çadırından dışarı çıkardıklarında, iki ayağının üzerine basabilmişti. Gözleri hâlâ bağlıydı, fakat onu tutup sürükleyince Gürz Alain'ın bacağına sert bir tekme attı. Alain küfrederek yere düştü. Howell ve Morgan Gürz'ü kaldırıp eyere koydular, ufak talihsizlik dışında bu işi de halletmişlerdi. Gürz'ün ellerini çözmediler, göz bandının altında yüzündeki öldürücü ifade aynen duruyordu.

Kelsea, Fetch ve adamlarını uğurladı, gereksiz yere vakur görünen, garip bir uğurlamaydı bu. Morgan'ın onun gitmesini istemiyor görünmesi, Kelsea'yi memnun etmişti. Bir erkekmiş gibi elini sıktı ve boynu için ona bir şişe daha ilaç verdi.

"Nedir bu?" diye sordu Kelsea ona, şişeyi pelerinine yerleştirirken. "Bir merhem için fazla mucizevi."

"Afyon."

Kelsea kaşlarını kaldırdı. "Sıvı afyon mu? Öyle bir şey var mı ki?"

"Korunaklı bir hayatınız olmuş hanımefendi."

"Afyonun Tear'da kontrol altındaki bir madde olduğunu sanıyordum."

"Tanrı işte bu yüzden karaborsayı yarattı."

Fetch ilk birkaç metre boyunca Kelsea ve Gürz'e eşlik etti, ama kamptan epey uzaklaşana dek Gürz'ün bağlarını çözmemelerinde ısrarcı oldu. Kelsea, bu yüzden Gürz'ün atını yedeğine aldı. İşin tuhafı, her ikisinin de kendi atlarına binmelerine izin vermişlerdi. Rake sıradan bir hayvandı, ama Gürz'ün atı muhtemelen servet değerinde bir Cadare güzeliydi. Kelsea bu cömertliğe anlam verememişti, ama bir şey sormadı.

Pelerininin altına Pen'in ağır zırhını giymişti. Onu orada bırakmak istememiş, Fetch de giymesi gerektiğini düşünmüştü. Zırh bir süreliğine gardırobunun parçası olacağından Kelsea biraz sıkılarak artık daha kuvvetli olması gerektiğini fark etti.

Fetch tepeye gelince duraklayıp kırsal alanı işaret etti; dar bir yol buradan sarı tepelere doğru ilerliyordu. "Bu bölgelerden geçen anayol bu. Sonunda sizi doğrudan Yeni Londra'ya ulaştıracak Mort Yolu'na bağlanacak. O yoldan gidip gitmek size kalmış; gitmeseniz bile ona paralel ilerlemek zorundasınız. Bu gece bataklığa varmış olursunuz, ama yönünüzü tayin edemezseniz, bataklıkta kaybolursunuz."

Kelsea uçsuz bucaksız uzanan kırlık alana baktı. Yol tepelerin arasında kalıyor, ama sonunda bej bir çizgi tarlaları ortadan ikiye bölüp kahverengi başka bir tepe öbeğiyle birleşerek, kırdan yeniden beliriyordu. Uzaktaki tepelerin etrafında yüzlerce bina kümelenmişti, hepsi de devasa yekpare gri bir gölgenin altındaydı. Keep.

"Siz bu yoldan mı giderdiniz?" diye sordu Kelsea, Fetch'e. O da bir an düşündü ve cevapladı: "Evet. Sonuçta sizin gibi tehlikede değilim, niyedir bilinmez, bence en kısa yol bildiğin yoldur."

"Gözbağımı açsaydı" diye homurdandı Gürz, "en kestirme yolu seçer, onu da cehenneme gönderirdim."

"O biraz zor" diye yanıtladı Fetch, "ben gidene kadar gözlemini açın bari."

Kelsea ona şüpheyle baktı. “İkinizin arasında bir sorun mu var?”

Fetch gülümsedi, fakat bakışları giderek sertleşiyordu. “Senin ima ettiğin gibi değil.”

Atını döndürüp elini uzattı. Bu öyle katı ve ciddi bir el hareketiydi ki, Kelsea bu anı onu bir daha görse de görmese de hatırlayacağına emindi.

“Bir şey daha var hanımefendi.”

Kelsea bu lafa dikkat kesildi, onun kendisine “kızım” demesine alışmıştı. Fetch ona doğru eğilip Kelsea’nin çoktan unuttuğu ikinci kolyeyi çekip alıverdi. Kelsea bir kez daha bu adamdan uzak durması gerektiğini hissetti, Fetch ona önemli şeyleri sürekli unutturuyordu.

“Bu kolye senin; benim olduğunu iddia etmiyorum. Fakat bende kalacak.”

“Ne zamana kadar?”

“Yaptıklarınla onu tekrar hak edene kadar.”

Kelsea itiraz etmek için ağzını açacaktı, ama düşününce susmayı tercih etti. Bu adam, neredeyse hiçbir şeyi tesadüfen yapmıyordu; her konuda temkinliydi, o yüzden sözcükleriyle fikrini değiştirme ihtimali çok azdı. Kelsea uzanırken yine gömleğinden dışarı fırlayan kolyesini içeri koydu.

“İyi şanslar, Tear Kraliçesi. Seni büyük bir ilgiyle izleyeceğim.”

Fetch gülümseyerek yoluna devam etti, yokuşu indikçe atı daha da hızlanıyordu. Bir dakika geçmeden bir sonraki tepede belirdi ve sonra da gözden kayboldu.

Kelsea adamın arkasından baktı; Gürz’ün bilmediği şey onu incitemezdi. Fetch’in ardından kalkan toz bulutu dağılırken Kelsea Gürz’e dönerek atıyla ona yaklaştı. Birkaç dakika geçmeden Gürz’ün bileklerindeki düğümleri çözmeye başlamıştı bile. Elleri serbest kalınca Gürz gözbağını çözüp gözlerini hızlı hızlı açıp kapadı. “Tanrım, amma da parlak.”

“Kendini harika dizginledin, Lazarus. Senin gibi birinin, buraya gelene kadar bağlarını çözüp bir sürü insanı öldüreceğini düşünmüştüm.”

Gürz hiçbir şey söylemedi, iplerin morarttığı bileklerini ovuşturdu.

“Nehirdeyken aklımı başımdan aldın” diye devam etti Kelsea. “Böyle savaşmayı nerede öğrendin?”

“Yola koyulmamız gerekiyor.”

Kelsea bir an için ona baktı, sonra dönüp şehre doğru hareket etti. “Beni Keep’e sağ salım ulaştırmaya yemin ettin, biliyorum. Fakat seni bu yeminden azat ediyorum. Elinden geleni yaptın.”

“Ben ölümüne ettim bu yemini hanımefendi. Beni bundan azat edemezsiniz.”

“Peki ya her ikimiz de ölüme gidiyorsak?”

“O zaman sizinle ölüm kardeşiyiz.”

Kelsea yüzünü tekrar hafifçe esen rüzgâra döndü. “Daha iyi bir fikrin yoksa yola çıkalım.”

Gürz bir süre için önlerinde uzanan kırlara baktı, gözleri en sonunda Yeni Londra’yı buldu. Başını salladı. “Bu yoldan gideceğiz.”

Kelsea dizginleri kavradı ve tepeden aşağıya inmeye başladılar.

Hiç durmadan at sürdükleri birkaç saatlik yolculuktan sonra, Fetch’in onlara gösterdiği küçük patika, on beş metre enindeki geniş Mort Yolu’yla birleşti. Tearling ile Mortmesne arasındaki ticaret trafiğinin büyük bir kısmı bu yoldan geçiyordu. Toprak öyle sertti ki, yolda neredeyse hiç toz yoktu. Patika kalabalıktı. Kelsea, Fetch’in verdiği mor pelerine sarılı olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Gürz’ün gri muhafız kıyafeti de gitmiş, yerine uzun siyah bir pelerin gelmişti. Eğer topuzu hâlâ duruyorduyorsa (Kelsea öyle olduğunu ümit

ediyordu) onu görünmeyen bir yere iyice sıkıştırmıştı. Keep'e doğru giden insanların çoğu cüppe giymiş ve başlık takmıştı. Hepsi de kendi işinde gücündeydi. Kelsea Caden'den ya da kendi muhafız birliğinden birilerini görürse diye herkese dikkatle bakıyordu. Fakat bir süre sonra o kadar çok insan gördü ki, hiçbirine uzun süre bakamaz oldu. Gürz'ün gizli bir tehlikeyi ondan daha iyi hissedebildiğini düşünüyordu. Onun gözlerine güvenerek sadece yola verdi kendini.

Fetch, iki günlük sakin bir yolculuktan sonra Yeni Londra'ya varacaklarını söylemişti. Kelsea yolculuğu ara vermeden bitirmek niyetindeydi, ama güneşin batmasıyla bundan vazgeçti. Uyumaya ihtiyacı vardı, yarası da sızlamaya başlamıştı. Bunu kısık sesle Gürz'e söyleyince o da başını salladı.

"Ben pek uyumam hanımefendi. O yüzden, siz uyuyun."

"Bir ara uyuyacaksın herhalde."

"Yok canım. Dünya uyumak için fazla tehlikeli bir yer."

"Çocukken ne yapıyordun?"

"Ben hiç çocuk olmadım."

Bir adam Kelsea'nin atını ittirdi, "Pardon beyim" diye söylenerek yoluna devam etti. Yol çok kalabalıklaşmıştı. İnsanlar Kelsea'nin etrafından yürüyor ya da atlarıyla geçiyorlardı. Pis kokulardan burnunun direği kırılmıştı. Ama tabii ki bu yol, yıkanmak için suyun bulunmadığı güneyden geliyordu.

Önde bir yük arabası, içinde de bir aile vardı: Anne baba ve iki küçük çocuk. Sekiz yaşında ya var ya yok, küçük bir oğlan ve bir kız; kucaklarında çimden ve bitki köklerinden bir yığınla, arabanın içinde yemek pişirme oyunu oynuyorlardı. Kelsea onları izlerken büyülenmişti. Kelsea oyun oynarken hep tek başınaydı; hep kendisi kahramandı, etrafında ona tezahürat yapan insanlar, hatta arkadaşlar canlandırmak ona kalmıştı. Başka çocuklar görerek onlarla beraber olma dürtüsü hiç geçmemişti. Kelsea çocukları o kadar uzun süre izleyince anneleri ona kaşlarını çatıp şüpheyile bakmaya

başladı. Kelsea de Gürz'e biraz daha geriden gitmeleri gerektiğini fısıldadı.

"Yol neden bu kadar kalabalık?" diye sordu Kelsea bir yük vagonu yanlarından geçerken.

"Bu, Crithe'in güneyindeki Yeni Londra'ya doğrudan giden tek yol. Birçok patika buraya bağlanıyor."

"Ama bu bir ticaret yolu. Buradan nasıl geçebiliyorlar?"

"Her zaman bu kadar kalabalık olmuyor, hanımefendi."

Atlarını güneş batana kadar sürdüler. Gece olunca, yolculuk edenlerin çoğunun bir yerlerde kamp kurduğunu gördüler. Ateşler bir süreliğine yol kenarlarında ısıldadı, yol boyunca ilerlerken Kelsea konuşulanları ve şarkı söyleyenleri duyabiliyordu, fakat bir süre sonra ateşler sönmeye başladı. Kelsea zaman zaman uzaklardan gelen hayvan uğultuları duydu, ama emin olamadı. Dönüp baktığında sadece karanlığı görüyordu. At sürerken krallığın mevcut durumu hakkında Gürz'e sorular sordu. Gürz soruları cevaplarırken ihtiyatlı davranıyordu, Kelsea bunu fark etti. Gürz her cevabı ince eleyip sık dokuyordu. Yine de, az da olsa edindiği bilgi Kelsea için tüyler ürperticiydi.

Tear nüfusunun çoğu açtı. Kelsea'nin, Almont Ovası'nın tümüne yayıldığını gördüğü tarım, en önemli geçim kaynağıydı. Elde edilen ürünün fazlası toprak sahiplerine veriliyor, onlar da bunları Yeni Londra pazarlarında veya Mortmesne'de karaborsada satıyorlardı. Yoksullar için az da olsa bir adalet mekanizması işliyordu. Bu tarafsız sistem, yozlaşmanın ağırlığı altında ezilmişti ve dürüst yargıçların çoğu başka devlet görevleri için çağrılmıştı. Kelsea kendi zayıf yetiştirilme tarzını düşününce omuzları gerçek bir ağırlık taşıyormuşçasına çöktü. Bunlar çözülmesi gereken sorunlardı, hem de acilen, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Carlin ona tarihe dair birçok şey öğretmişti, fakat siyaset hakkında onunla pek konuşmamıştı. Kelsea'nin, kendi isteklerini yerine getirebilmek için biriyle nasıl münakaşa edeceğine dair bir fikri yoktu.

“Bizim ölüm kardeşi olduğumuzu söylemiştin Lazarus. Ne demek olduğunu bilmiyorum; ne anlama geliyor bu?”

“Atalarım Geçiş öncesinde İskoçyalıların. ‘Ölüm kardeşi’, kendi ölümünü görüp buna sevinmek demektir.”

“Pek bana göre değil.”

“Belki sadece gözlerinizde olan bir şeydir, hanımefendi.”

Başka bir yola saparlarken Kelsea yine uğultuları duyar gibi oldu. Uydurmuyordu; Gürz birden atını durdurup geriye bakıp arkalarını kontrol etti.

“Orada birileri var. Bir sürü atlı.”

Kelsea hiçbir şey göremiyordu. Ay ışığı pek parlak değildi, Kelsea geceleri iyi göremezdi; Barty neredeyse karanlıkta ona çan çalacaktı. “Ne kadar uzakta?”

“Sanırım bir iki kilometre.” Gürz parmaklarıyla eyerine hafifçe vurdu, düşünüyordu. “Burada bizi saklamaya yetecek kadar yaprak yok. Tüm gece boyunca yol alıp sabah bir yerlerde dinlenmek bizim için daha güvenli olacak. Devam edeceğiz, fakat olur da arayı kapatırlarsa, şansımızı yoldan ayrılp deneyeceğiz. Haydi, biraz hızlanalım.”

Tekrar ilerlemeye başladı, Kelsea de onu takip etti. “Yoldan şimdi ayrılp onların bizi geçmesini bekleyemez miyiz?”

“Eğer bizi takip ediyorsa, bu riskli olur hanımefendi. Eminim ki onlar Caden veya Mort. Şahin göremiyorum ve bence ardımızda iz bırakmadık. Kurtarıcınız, her kimse, görevinin hakkını vermiş.”

Fetch’i ima etmesi Kelsea’yi şaşırtmıştı. Kelsea aniden son birkaç saattir onu hiç düşünmediğini fark etti. Bu biraz hoşuna da gitti. Hakkında daha fazla bilgi edinme isteği, kimliğini kendine saklama dürtüsüyle savaşıyordu. İlki galip geldiği için kendine kızdı. “Bana adının Fetch olduğunu söylemişti.”

Gürz kıkırdadı. “Gözlerim bağlı olmasına rağmen o olduğu aklımdan geçmedi değil.”

“İddia ettiği kadar büyük bir soyguncu mu?”

“Daha da büyüğü, hanımefendi. Tear’dan ne namlı suçlular gelip geçmiştir, ama hiçbiri Fetch’in eline su dökemez. Dayınızdan benim tüm hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla şey çalmıştır.”

“Kellesine çok büyük bir ödül konduğunu söylemişti.”

“En son, elli bin pound’du.”

“İyi de kim o?”

“Hiç kimse bilmiyor hanımefendi. Maskesiyle filan ilk kez yirmi sene önce ortaya çıkmıştı, hepsi bu.”

“Yirmi sene mi?”

“Aynen, hanımefendi. Tam olarak yirmi yıl. Çok net hatırlıyorum, çünkü dayınızın gözdelerinden birini şehre alışveriş yapmaya gittiğinde kaçırmıştı. Birkaç ay sonra da, annen hamile olduğunu duyurdu.” Gürz pis pis sırıttı. “Muhtemelen dayınız için hayatındaki en kötü seneydi.”

Kelsea öğrendiklerine kafa yordu. Fetch görüldüğünden çok daha yaşlı olmalıydı. “Peki, neden yakalanmadı, Lazarus? Bir şeytan kadar şanslı bile olsa, sonunda bir şekilde yenilgiye uğramalıydı.”

“Evet, ama halkın gözünde o bir kahraman hanımefendi. Ne zaman birisi Naip’i ya da asillerden birini soymayı başarsa, herkes onun Fetch olduğunu düşünüyor. Zenginin servetinin kaybolan her bir parçası, yoksulu mutlu ediyor.”

“Parayı yoksullara mı dağıtıyor?”

“Hayır hanımefendi.”

Kelsea eyerinden aşağıya kayd, hayal kırıklığına uğramıştı. “Çok mu şey çaldı?”

“Yüz binlerce pound değerindedir.”

“Peki, o parayla ne yaptı? Kampta onlardan birini görmedim. Çadırlarda yaşıyorlardı, giyim kuşamları daha iyi olabirdi. Kaldı ki onlar...”

Gürz eliyle kızın kolunu tutup cümlesini yarıda kesti.

“Gördün mü?”

“Neyi?”

“Gözlerin bağlı değildi.”

“Ben senin gibi korkak bir savaşçı değilim.”

“Onun suratını gördün mü? Fetch’in?”

“Kör değilim, Lazarus.”

“Yanlışı anladınız hanımefendi. Gözlerimi şöhretimin gaddarlığından dolayı bağlamadılar. Naip Fetch’i yakalayamıyor, çünkü onu veya adamlarından birinin eşkâlini bir türlü veremiyor. Hatırladığım kadarıyla Fetch Naip’i iki kez öldürme şansı yakaladı, ama Naip, Fetch’in yüzünü bir kez olsun göremedi. İçlerinden biri birkaç pound için onu ele vermediyse, neye benzediğini kimse bilmiyor.”

Kelsea yıldızlara baktı, parlak noktalar kafasının üzerinde, gökyüzünü kaplıyordu. Ona herhangi bir cevap vermiyorlardı. Kelsea’nin uykusu geliyor, eyerinde sallanıyordu, ama şimdi tamamen uyanmıştı. Eline geçen ilk fırsatta Fetch’i birilerine tarif edebilir ya da iyi bir çizere resmini çizdirebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmayacaktı.

“Hanımefendi?”

Kelsea derin bir nefes aldı. “Birkaç pound için ona ihanet eden ben olmayacağım.”

“Ulu Tanrım.” Gürz yolun ortasında atını durdurup orada öylece oturdu. Kelsea hoşnutsuzluğunun farkındaydı; bu, Carlin’in kütüphanesinin bir köşesinde olmak gibi bir şeydi. Orada da bir soruyu cevaplayamadığında büzülüp kendini küçücük bir top haline getirmeye çalışırdı. Carlin olsa, bu son gelişmeye nasıl bir tepki verirdi? Kelsea bunu düşünmeye karar verdi.

“Bu gurur duyduğum bir şey değil” diye söylendi kendini savunurcasına. “Fakat öyle değilmiş gibi davranmakta bir fayda görmüyorum.”

“Bir *‘fetch’*’in ne olduğunu tam olarak biliyor musunuz hanımefendi?”

“Alıp getirmek demek.”

“Hayır, ‘*fetch*’ mitolojik bir yaratıktır, ölüm müjdecisi. Fetch olağanüstü bir hırsız, fakat diğer yaptıklarının üzerinde pek durulmayacak.”

“Şu anda Fetch’in diğer yaptıkları hakkında bir şey duymak istemiyorum, Lazarus.” Oysa birdenbire, duymak istediği tek şey onun diğer eylemleri olmuştu. “Bunu anlamamız gerektiği için sana böyle söyledim.”

“Pekâlâ” diye cevapladı Gürz bir süre sonra, sesi kabullenmiş geliyordu, “adamın rahatsız edici bir etkisi var. Belki de bir daha onun hakkında konuşmamalıyız.”

“Katılıyorum.” Kelsea hafifçe atının dizginlerini çekti. Fetch dışında konuşacak başka bir konu arıyordu.

“Dayım hiç evlenmemiş, Carlin bana öyle söylemişti. Peki, o bahsettiğin kadın kimdi?”

Gürz, gönülsüzce, Naip’in kendisine Cadare hükümdarları gibi, yoksul ailelerin saraya sattığı genç kadınlardan bir harem kurduğundan bahsetti. Her şeyden öte gerçek şuydu: Kelsea’nin krallığı şu anda sefalet içindeydi, Kelsea’ye kala kala genelev gibi bir şey miras kalmıştı. Kelsea, Gürz’den kendisine askerlerin kullandığı birkaç pis kelime öğretmesini istedi, ama o bunu kabul etmedi. Böylece Kelsea sinirini yatıştıracak çirkinlikte kelimeler bulamadı. Alınıp satılan kadınlar! Geçiş’te bu berbat işin çoktan sonu gelmeliydi.

“Dayımın naip olarak yaptığı her şey, tahtımın sorumluluğunda. Sanki böyle olmasına ben izin vermişim gibi.”

“Sanmam hanımefendi. Dayınızı gerçekten kimse sevmiyor.”

Bu Kelsea’nin sinirini yatıştırmadı. Çünkü sinirinin altında çok derin bir tedirginlik yatıyordu. Gürz’ün açıklamasına göre kadınların alınıp satılması, Kelsea daha doğmadan önce başlamıştı, hâlâ da sürüyordu. Annesi neden hiçbir şey yapmamıştı? Gürz’e sormaya yeltendi ama vazgeçti. Tabii ki bu soruya cevap vermeyecekti.

“Naip’ten kurtulmak zorunda kalacağım” dedi kararlılıkla.
 “O sizin dayınız hanımefendi.”

“Umurumda değil. Tahta çıktığım an onu Keep’ten kovacağım.”

“Dayınız Kızıl Kraliçe’nin emrinde çok yüksek bir mevki-de hanımefendi. Eğer onu iktidardan düşürürseniz, Mortmesne’le ilişkilerin istikrarını bozmuş olacaksınız.”

“İstikrarını bozmak mı? Aramızda bir antlaşma olduğunu sanıyordum.”

“Var zaten hanımefendi.” Gürz boğazını temizledi. “Fakat Mortmesne’le barış hep hassas olmuştur. Alenen düşmanlık, bir felaket getirebilir.”

“Neden?”

“Bu krallığın, Mortmesne ordusunu bırakın, herhangi bir orduyla mücadele edebilecek eğitimli savaşçıları yok. Çeliğimiz de yok.”

“Yani silahlara ve gerçek bir orduya ihtiyacımız var.”

“Hayır, ordu Mortmesne’e meydan okumak olur hanımefendi. Benim batıl inançlarım yok, ama Kızıl Kraliçe’yle ilgili dedikodulara inanıyorum. Onu birkaç sene önce görme şansım oldu...”

“Nasıl?”

“Naip, Demesne’e bir elçi gönderdi. Ben muhafızlık yapıyordum. Kızıl Kraliçe yüzyılı aşkın bir süredir ülkeyi yönetiyor, ama size yemin ederim hanımefendi, annenizin sizi doğurduğu zamanki halinden daha yaşlı durmuyor.”

“Bu durumda yaşlanmayan tek kadın belki de o.” Kelsea’nin sesi sakindi, ama cesareti kırılmıştı. Gecenin kör vaktinde, ıssız bir yolda cadı bir kraliçeyi tartışmak pek iyi bir fikir değildi. Yolun kenarını aydınlatan kamp ateşlerinin hepsi sönmüştü. Şimdi karanlıkta o ve Gürz yalnızdı. İğrenç, pis bir çürük kokusu yolu kaplamıştı; yakınlarda bataklık olmalıydı.

“Çok dikkatli olun hanımefendi. İyi niyetli olabilirsiniz,

ama en kısa yol her zaman en iyi yol değildir.”

“Nihayetinde, biz de bir yoldayız, Lazarus.”

“Evet, daha iyi bir seçenek umuduyla.”

Gün ağarmadan hemen önce kamp kurdular, şehre hâlâ dört beş saatlik yolları vardı. Gürz, Kelsea’nin ateş yakmasını yasakladı. Kampı, her ihtimale karşı yoldan geçenlerin görüşünü kesen böğürtlen çalılığının arkasına kurdu. Peşlerindeki atlılar da kamp kurmuş olmalıydı, Kelsea artık nal sesi duymuyordu. Gürz’den zırhını çıkarmak için izin istedi, o da başıyla onayladı.

“Fakat zırhınızı yarın, gün ağarırken şehre girene kadar giyeceksiniz hanımefendi. Kılıç olmadan zırhın pek bir anlamı yok, ama yine de hiç yoktan iyidir.”

“Sen nasıl istersen” diye mırıldandı Kelsea, boynundaki inatçı zonklamaya rağmen çoktan uyuklamaya başlamıştı. Uyumalıydı. Her şey yarına işaret ediyordu. *Ölüm Kardeşi*, diye düşündü. Atını ölüme doğru sürmek. Uykuya daldı, rüyasında uçsuz bucaksız tarlalar gördü; Almont Ovası’nı geride bırakmadan önce geçtiği, insanlarla dolu, eski püskü bostan korkuluklarının bulunduğu tarlalardı bunlar. Güneş tarlaların yanından doğuyordu ve gökyüzü kızıla kesmişti.

Kelsea çiftçi kadınlardan birine yaklaşıyor. Kadın dönünce güçlü yüz hatları ve siyah, dağınık saçlarıyla ne kadar güzel olduğunu fark ediyor; yüzü şaşırtıcı şekilde genç... Kelsea ona doğru giderken, kadın bir buğday demetini sanki o bak-sın diye elinde tutuyor.

“Kırmızı” diye fısıldıyor kadın kandırırcasına, gözleri çılgınca parlıyor. “Hep kırmızı.”

Kelsea tekrar dikkatle bakınca kadının buğday demeti değil, küçük bir kızın parçalanmış, kanayan bedenini taşıdığını fark ediyor. Çocuğun gözleri oyulmuş, göz çukurlarına kan dolmuş.

Kelsea çılgılık atacak gibi oluyor, ama Gürz onu sarsarak uyandırıyor.

Tanrı'nın Okyanusu kadar büyük

O gün birçok aile Keep'in önünde bekleşerek yas tutmaya hazırlanıyordu. Tarihe geçeceklerinin, hatta kimilerinin çok büyük rol oynayacaklarının farkında değillerdi.

Erken Dönem Tearling Tarihi, AKTARAN MERWINIAN

Yeni Londra'ya girdiklerinde vakit öğleyi çoktan geçmişti. Kelsea sıcaktan, zırhın yorucu ağırlığından ve uykusuzluktan sersemlemişti, ama Yeni Londra Köprüsü'nü geride bıraktıklarında şehrin bütün heybeti yüzüne çarparak onu kendine getirdi.

Köprüde bir turnike vardı, girişin her iki tarafında birer adam para topluyordu. Gürz, pelerinin on peni çıkardı. Yüzünü açmadığı halde parayı adama vermeyi ustalıkla başardı. Kelsea köprüyü inceliyordu. Bir mühendislik harikasıydı: En az kırk beş metre uzunluğundaydı. Caddell Nehri'ne dikilmiş, gri granit bloklardan yapılma altı muazzam sütun üzerindeydi. Caddell, tepelerden gelip Tearling Körfezi'ne dökülmeden önce, güneybatı yönünde yaklaşık seksen kilometre kıvrılarak şehrin dışına doğru devam ediyordu. Köprünün altındaki su koyu lacivertti.

Gürz "Suya o kadar uzun süre bakma" diye mırıldanınca Kelsea irkilerek başını çevirdi.

Yeni Londra, önceleri Rice Dağları'nın eteklerinde yaşa-

yanların kurduğu küçük bir kasabaydı. Fakat kasaba şehre doğru genişledikçe, tepeden tepeye yayılmış, sonunda da Tear'ın başkenti olmuştu. Yeni Londra artık dağın eteklerini kaplamış, binalar ve caddeler coğrafyaya uygun bir şekilde yayılmıştı. Keep, gri taştan muazzam bir dikilitaş şeklinde, etrafındaki binaları gölgede bırakarak şehrin orta yerinde yükseliyordu. Kelsea Keep'i kafasında hep sıradan bir yapı olarak canlandırmıştı. Oysa kale, asimetric olarak kule biçiminde yükseliyordu: Farklı basamaklarda mazgallı siperler ve balkonlar, çoklu köşeler ve gizli sığınaklar. Keep, Tearling'in ikinci kralı Muhterem Jonathan'ın hükümdarlığı sırasında inşa edilmişti; mimarının adını kimse bilmiyordu. Herhalde bir dâhiydi.

Şehrin gerisi o kadar da muhteşem değildi. Binaların çoğu kalitesiz ahşaptan inşa edilmiş ucuz yapılarıydı. Rasgele sağa sola eğilip bükülmüşlerdi. Kelsea, "Büyük bir yangın çıkarsa şehrin yarısı yanıp kül olur" diye düşündü.

Keep'in yanında, yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıkta başka bir kule daha vardı, tamamen beyazdı. Muhtemelen diğerinin yarı yüksekliğindeydi, tepesinde altından bir haç vardı. Bu, Tanrı'nın Kilisesi'nin koltuğu Arvath olmalıydı. Elbette Keep'in dibindeydi; gerçi Gürz, Kelsea'ye Naip'in pes edip Papa'nın buraya Keep'in duvarları içine özel bir şapel inşa etmesine izin verdiğini söylemişti. Kız, Arvath'ın tepesindeki haçın altın kaplama mı yoksa gerçek altından mı olduğunu anlayamamıştı, ama güneşte inanılmaz parlıyordu. Kelsea'nin gözleri kamaşmıştı. William Tear, din kurumunu yasaklamıştı; hatta Carlin'in dediğine göre, adamlarından birinin gizli gizli dini öğretiler yaymaya çalıştığını öğrenince, onu himayesinden çıkarmıştı. Ama Hristiyanlık hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Kelsea, başka bir ailede büyüüp de değer yargıları Carlin'in ateizminden etkilanmeseydi, Tanrı'nın Kilisesi'ne karşı tutumu ne olurdu, bu-

nu kestiremiyordu. Fakat artık çok geçti; Kelsea'nin altın haça olan güvensizliği, kendinden taviz vererek onun temsil ettiği şeyle uzlaşması gerektiğini bilmesine rağmen, hem içgüdüsel hem de ilkeldi. Taviz vermeyi pek beceremezdi, büyüdüğü evde çıkan ufak tartışmalarda bile.

Gürz yanında sessizce at sürüyordu, ara sıra gidecekleri yönü işaret ediyordu. Köprüyü geçtiklerinde kalabalık bir yoldan doğruca şehre girdiler. Her ikisi de hâlâ cüppeliydi, kafalarında da başlık vardı. Gürz, Keep'e giden bütün yolların korunduğundan emindi. Gürz dikkatliydi, bir şeylerden endişe eder gibi Kelsea'yi sakınıyordu.

Kelsea olağanüstü bir şey sezmemişti, gerçi neyin olağan olduğunu nereden biliyordu ki? Caddelerde tezgâhlar sıralanmıştı, en basit meyve ve sebzeden egzotik kuşlara kadar her şey satılıyordu. Açık havada kurulmuş bir pazardı bu, Kelsea öyle düşündü. Kalabalık onun ve Gürz'ün atlarıyla şehre ilerlemelerini zorlaştırıyordu. Önlerinde canlı renklerde tabelalar bulunan dükkânlar da vardı... Kelsea bir terzi, bir fırın, bir şifacı, bir kuaför, hatta bir tuhafiyeci bile görmüştü! Hangi aklı evvel kalkıp da bir şapka dükkânı açmıştı acaba?

Kelsea kalabalıktan bunalmıştı. Sadece Barty ve Carlin'le geçirdiği bunca sene sonunda tek bir alanda bu kadar insanın varlığına katlanmak zordu. Her yerde çok farklı türden insanlar vardı. Uzun ve kısa, yaşlı ve genç, esmer ve açık tenli, zayıf ve şişman... Kelsea son birkaç günde çok fazla insanla karşılaşmıştı, fakat tek bir insan suretinin kaç farklı şekilde olabileceği üzerine şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Gagayı anımsatan uzun ve kemerli burnuyla bir adam, güneş ışığının binlerce huzmesi uzun dalgalı sarı saçlarından yansıyan bir kadın gördü. Her şey, Kelsea'nin gözlerini yaşartacak kadar parlaktı. Sonra sesler! Etrafında aynı anda sayısız gürültü vardı, daha önce hiç duymadığı bir yaygara...

Ara sıra bazı sesler diğerlerini bastırıyordu, tüccarlar bağı-
rıyor, tanıdıklar birbirlerine sesleniyordu. Ama sesleri yolun
olağan gürültüsüyle kıyaslanabilecek cinsten değildi. Sesler
kulak zarını patlatacak bir kuvvetle çarptığı halde, bu kaos
garip bir şekilde Kelsea'nin içini rahatlatmıştı.

Bir köşeyi döndüklerinde, gözüne bir sihirbaz takıldı.
Adam vazoya bir gül koyuyordu, sonra birden aynı vazodan
bir tane daha çıkarıyor, ortadan kaybolan gül ikinci vazoda
tekrar ortaya çıkıveriyordu. Kelsea izlemek için atını yavaş-
lattı. Sihirbaz bu sefer hem gülü hem de iki vazoyu birden
yok etti, sonra kendi ağzından kar beyazı bir kedi yavrusu çı-
kardı. Hayvan basbayağı canlıydı; kalabalık alkışlarken ke-
dicik de ellerinin içinde kıpırdıyordu. Sihirbaz sonradan yav-
ruyu seyircilerin arasında heyecanla haykıran küçük bir kı-
za hediye etti.

Kelsea gülümsedi, etkilenmişti. Adamın ki herhalde sıra
dışı bir el çabukluğuydu, ortada gerçek sihir filan yoktu, ama
nesnelerin oradan oraya geçişi kusursuzdu.

“Burada durmamız tehlikeli hanımefendi” diye mırıldandı
Gürz.

“Nasıl yani?”

“Sadece bir his. Fakat bu gibi konularda hislerim genelde
doğru çıkar.”

Kelsea dizginleri sallayıp atını sürdü. “Şu sihirbaz, Laza-
rus. Onu bana unutturma.”

“Hanımefendi.”

Saatler ilerledikçe Kelsea de Gürz'ün endişesine kapılma-
ya başladı. Kalabalık azalmıştı. Kelsea baktığı her yerde in-
sanların kendisini süzdüğünü hissediyordu. Kendini tıpkı bir
av gibi hissediyor, yolculuğun bir an önce bitmesini diliyor-
du. Gürz'ün doğru yolu seçtiğinden şüphesi yoktu, ama teh-
likelerin alenen bilineceği, adil dövüşülecek geniş bir alan ol-
saydı iyiydi.

Gerçi nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu.

Her ne kadar Yeni Londra bir labirent etkisi yaratsa da, bazı mahalleler diğerlerinden daha iyiydi. Daha iyi mahallelerde daha kaliteli yollar, sokaklarında daha iyi giyimli insanlar, hatta birkaç cam pencereli tuğla bina vardı. Fakat diğer alanlar penceresiz, ahşap binalarla tıka basa doluydu ve insanlar duvarlara çömelmiş öylece duruyorlardı; bu hem ürpertici hem de tuhaftı. Kelsea ve Gürz bazen tesisatı sağlam olmayan, hatta hiç tesisatı olmayan bir evden gelen kötü kokuların içine dalıyorlardı.

Şubat ayında böyle kokuyorsa, yaz sıcağında nasıl olur kim bilir? diye düşündü Kelsea, midesi bulanarak.

Bayağı köhne bir yerde ilerlerken Kelsea yasaklı bölgede olduklarını fark etti. Cadde öyle dardı ki, yoldan ziyade bir patikayı andırıyordu. Bütün binalar Kelsea'nin bilmediği ucuz ahşap malzemeden yapılmıştı. Bazı binalar öyle yana eğilmişti ki, hâlâ ayakta durmaları mucizeydi. Yoldan geçerken Kelsea arada bir çığlıklar ve kırılma sesleri duyuyordu. Tüylerini diken diken edecek kadar itici kahkahalar havada çınılıyordu.

Kötü giyinmiş kadınlar derme çatma kapılarda, duvarlara yaslanmıştı. Kelsea onlara kapüşonunun altından âciz, biraz da büyülenmiş halde baktı. Fahişelerin üzerinde tarifsiz bir sefalet havası vardı, tam olarak adı konamayacak bir şey. Kıyafetlerinden değildi. Kıyafetleri Kelsea'nin o zamana dek gördüklerinden ne daha iyiydi, ne de kötü. Açık saçık oldukları halde, kıyafetlerinin kesimi de değildi mesele. Gözlerindeki bir şeydi. En şişmanları bile onlara yiyecekmiş gibi bakıyordu. Yorgun görünüyorlardı, genci de yaşlısı da... Çoğunda yara izi vardı. Kelsea, nasıl bir hayatları olduğunu hayal etmek bile istemiyor, ama buna engel olamıyordu.

Burayı yıktıracağım, diye düşündü. *Burayı yıktır ve onlara gerçek işler ver.*

Carlin'in sesi beyinde yankılanıyordu. *Etek boylarını da böyle kurala bağlayacak mısın? Belki pornografik romanları da yasaklamalısın?*

Ama tam öyle değil.

Öyle işte. Dini kurallar değişmez. Eğer insanlara ahlak aşılama istiyorsan, Arvath'a doğru ilerle.

Gürz onu sola, iki binanın arasına yönlendirdi. Kelsea temiz dükkânların sıralandığı geniş bir bulvara çıkınca kendini rahatlamış hissetti. Keep'in gri cephesi şimdi daha yakındaydı, dağlar ve gökyüzü arkasında kalıyordu. Bulvar genişti, ama kalabalıktı. Kelsea ve Gürz yine sıkışmışlardı, kalabalığın temposuyla birlikte ancak ilerleyebiliyorlardı. Burası güneşliydi. Pelerini ve başlığı (onu gizlese de), Kelsea kendini rahatsız hissediyordu. Kimse nasıl göründüğünü bilmiyordu, ama Gürz'ün cüssesi her yerde fark edilebilirdi. Atını, kalabalığı yolun dışına iter gibi sürüyordu. Her iki yanda da homurdanmalarla, önlerinde bir yol açıldı.

"Tam karşıda" diye fısıldadı Gürz, "olanca hızımızla gidelim."

Yine de yavaş ilerliyorlardı. Yolculuk boyunca uslu duran Rake, Kelsea'nin kaygısını hissediyor gibiydi ama şimdi gitmemekte direniyordu. Kelsea'nin atı kontrol etme çabası, Pen'in zırhının ağırlığıyla birleşince yorucu olmaya başlamıştı. Terliyordu, damlalar boynuna ve sırtına damlıyor; yol aldıkça, Gürz'ün arkaya attığı ani bakışlar daha da sıklaşıyordu. Keep'e yaklaştıkça kalabalık onları daha fazla sıkıştırmaya başlamıştı.

"Başka bir yoldan gidemez miyiz?"

"Başka bir yol yok ki" diye cevapladı Gürz. Şimdi atı tek elle sürüyordu; diğer eli kılıcındaydı. "Çok yavaş ilerliyoruz hanımefendi. Hızlanalım; çok fazla yolumuz kalmadı."

Sonraki birkaç dakika boyunca Kelsea kendini kaybetmeye zorladı. Öğleden sonrasının güneşi siyah pelerini esir almış, kalabalık onu bunaltmıştı. Eyerinden iki defa düşecek

gibi oldu, ama Gürz onu omzundan sıkıca kavrayınca denge-sini buldu.

Bulvar, Keep ve hendekle çevrili geniş bir çimenliğe doğ-ru kollara ayrılarak nihayet bitti. Kelsea bir an için Keep'e bakınca kendini evinde hissetti. Burada Mort askerleri cep-haneleriyle bekliyorlardı, neredeyse duvarlara yaklaşmışken son anda geri döndüler. Otlak, Keep'e doğru aşağıya eğimli-ydi. Kelsea'nin neredeyse tam altında geniş taş bir köprü, Ke-ep Kapısı'na yönelerek nehri geçiyordu. Köprü'nün kenarları-na eşit mesafede iki sıra muhafız bekliyordu. Keep'in yekpa-re gri anıtının yüksekliği Kelsea'nin başını döndürüyor, onu başka tarafa bakmaya itiyordu.

Keep Otlacı insan doluydu. Kelsea ilkin şaşırdı, gelişinin bir sır olması gerekmiyor muydu? Yetişkinler, çocuklar hat-ta çok yaşlı insanlar, sel olmuş çimenlikten hendeğe doğru akıyorlardı. Oysa Kelsea hayalinde bugünü böyle canlandır-mamıştı. Alkış tutan, tezahürat eden kalabalıklar, atılan çi-çekler neredeydi? İnsanlardan bazıları ağlıyordu, ama bu Kelsea'nin hayalini kurduğu mutluluk gözyaşları değildi. Al-mont'taki çiftçiler gibi, bu insanlar da yemeğe muhtaç görü-nüyorlardı. Kelsea'nin Almont'ta da gördüğü tipte koyu ve bi-çimsiz yünden kıyafetler giymişlerdi. Yüzlerinde derin bir se-falet vardı. Kelsea bir an büyük bir endişe hissetti. Yanlış gi-den bir şey vardı. Otlaca tekrar göz gezdirdiğinde, pek ço-ğunun otlakta boş boş dolanıp aylaklık ettiğini, bazılarının-sa hendeğin kenarlarında düz çizgiler boyunca sıralandığını fark etti. Kalabalık dağılınca, Kelsea bir sürü masa olduğunu ve arkalarında da adamların durduğunu gördü; bunlar muh-temelen görevliydi, üzerlerindeki koyu mavi kıyafetlerle di-ğerlerinden ayrılıyorlardı. Kelsea rahatlamış, biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Bu insanlar onu görmeye gelmemişti. Başka bir şey için buradaldı. Çizgiler çok uzundu ve kimse hareket etmiyordu. Tüm kalabalık bekliyordu.

İyi de, ne için?

Otlağa delici bakışlar atan tek eliyle kılıcını kavramış Gürz'e döndü, "Lazarus, bütün bu insanlar burada ne yapıyor?" diye sordu.

Gürz cevap vermedi, dönüp ona bakmadı da. Sanki kalbine sıkı bir düğüm atılmış gibiydi. Kalabalık tekrar yer değiştirdi Kelsea yeni bir şey gördü, hendeğin yanında bir çeşit metal mekanizma vardı. Daha iyi bakabilmek için üzengisinin üzerinde ayağa kalktı ve başka binalar gördü: Yaklaşık üç metre yüksekliğinde alçak dikdörtgen kutulardı bunlar. Üstleri ve altları ahşap, yanları metaldi. Bir sırada bunlardan dokuz tane vardı, otlaktan Keep'in en uzak köşesine kadar dizilmişlerdi. Kelsea gözlerini kısıtı –uzağı pek göremiyordu– ve kutuların duvarlarının aslında demir parmaklıklardan oluştuğunu gördü. Zamanı birden geriye sardı. Barty'yi gördü, sanki arkasındaymış gibi sesini çok net duydu, telleri bir tahtanın deliklerinden geçirerek tuzak yapıyordu.

"Şimdi, Kel, teli tavşanın kaçamayacağı şekilde sıkıca bağlayacağız, fakat biz onu bulmadan önce boğacak kadar da sıkı olmayacak. İnsanlar sağ kalabilmek için tuzaklar kurmak zorunda, fakat iyi bir tuzakçı, hayvanın olabildiğince az acı çekmesini sağlar."

Kelsea'nin gözleri yine metal kutuların olduğu sıraya kaydı, düşündü, aniden içinin soğuduğunu fark etti.

Onlar kutu değil, kafesti...

Pelerininin altındaki yaraları umursamadan Gürz'ün kolunu sıktı. Konuştuğunda sesi sanki kendi sesi değildi. "Lazarus. Bana burada ne olup bittiğini söyleyeceksin. Hemen."

Gürz'le bakışları buluşunca adamın yüzündeki kasvetli ifadeden Kelsea tahmin ettiği cevabı aldı. "Bu sevkıyattır hanımefendi. İki yüz elli insan, ayda bir, düzenli bir şekilde."

"Nereye sevkıyat?"

"Mortmesne'e."

Kelsea tekrar otlığa döndü. Akli başından gitmişti sanki. Çizgiler şimdi, yavaş ama emin, hendeğin arkasındaki masalara doğru hareket etmeye başlamıştı. Kelsea izlerken, görevlilerden biri bir kadını masalardan alıp kafese yönlendirdi. Üçüncü kafesin önünde durup siyah üniformalı (Tear ordusu üniformasıydı bu, Kelsea zor da olsa seçebildi) bir adama işaret etti, adam kafesin ustalıkla gizlenmiş kapısını çekip açtı. Kadın süklüm püklüm içeriye yürüdü ve siyahlar içindeki asker kapıyı kapatıp kilitledi.

“Mort Antlaşması” diye mırıldandı Kelsea hissizce. “Annem böyle barış yapmış.”

“Kızıl Kraliçe haraç istemişti hanımefendi. Tearling’in sunabileceği başka bir şey yoktu.”

Kelsea keskin bir acı saplanan göğsüne yumruğuyla bastırdı. Bluzunun altına göz gezdirdi, safir taşı parlak ve kızgın bir maviyle ışıldıyordu. Mücevheri avucunun içindeki kumaş parçasıyla kavradı ve taşın kavurucu bir ateşle yandığını fark etti; taş, kumaşın üzerinden avucunu yakmıştı. Safir elini yakmaya devam etti, fakat hiçbir şey göğsünde her saniye daha da derinleşen ve başka bir şeye dönüşmeye başlayan yanmayla kıyaslanamazdı. Acı değildi... Daha başka bir şeydi. Hislerini sorgulamadı, herhangi bir merak duygusunun çok ötesindeydi şimdi, sadece önündeki sahneye sessizce bakıyordu.

Görevliler, kafese gidenlere eşlik ediyordu. Kalabalık, ilerlemeleri için onlara yol açıyordu. Kelsea her bir kafesin devasa ahşap tekerlekleri olduğunu fark etti. Tear askerleri çoktan Keep’in öbür ucunda kafesleri traktörlere bağlamaya başlamıştı. Kelsea bu mesafeden bile kafeslerin yıprandığını görebiliyordu; demir çubukların çoğu sanki saldırıya uğramış gibi darbe almıştı.

Kurtulma girişimleri, diye düşündü. *En azından birkaç kez denemışlerdir*. Birden çocukken kır evlerinin büyük pencere-

sinden bakıp bir şey için –yara bere içinde bir diz ya da yapmak istemediği angarya bir iş– ağlayan halini hatırladı; ormana bakıyordu, bu kesinlikle annesinin sonunda dönüp geleceği gündü. Kelsea en fazla üç dört yaşlarındaydı, fakat çok iyi hatırlıyordu: Annesi gelecek, Kelsea’yi kollarının arasına alacak, o da artık iyi olacaktı.

Ne kadar aptalmışım.

“Neden bu insanlar?” diye sordu Gürz’e. “Onları nasıl seçiyorlar?”

“Kurayla hanımefendi.”

“Kurayla” diye tekrarladı hafifçe. “Anladım.”

Aile fertleri şimdi kafeslerin etrafında toplanıp içerideki insanlarla konuşmaya başlamışlardı, ellerini tutuyor veya sadece dolanıyorlardı. Her bir kafesin yanında karalar kaplı askerler duruyor, donuk bir şekilde kalabalığı izliyor, aile fertlerinden birinin alenen olay çıkarmasını bekliyorlardı. Fakat seyirciler sakindi, Kelsea’ye göre en berbat olan da buydu. İnsanlar yenilmişlerdi. En uzun ve düz sırada bu açıkça görülüyordu, aileler kafeslerin yanında durarak sadece sevdiklerinin gidişini bekliyorlardı.

Masanın hemen yanında duran iki kafes Kelsea’nin dikkatini çekti. Bu kafesler diğerlerinden daha kısaydı, çelik parmaklıkları da daha sıkı. Halihazırda her bir kafesin küçük şekilleri vardı. Kelsea gözlerini kırpınca gözlerinin yaşla dolduğunu fark etti. Ağzına tuz tadı gelene kadar yaşlar yüzünden aktı.

“Çocuklar bile mi?” diye sordu Gürz’e. “Aileleri neden kaçıp gitmiyor?”

“Eğer tahsis edilenlerden biri kaçarsa, ailesi ceza olarak bir sonraki kurada kaybetmiş sayılıyor. Etrafa bir bakın hanımefendi. Bunlar geniş aileler. Diğer sekiz kişiyi düşünerek, birinin refahını feda ediyorlar.”

“Bu annemin sistemi mi?”

“Hayır. Kuranın mimarları aşağıda.” Gürz, görevlilerin masasını gösterdi. “Arlen Thorne.”

“Peki, ama annem bunu onayladı mı?”

“Onayladı.”

“Onayladı” diye tekrar etti Kelsea hafifçe. Dünya önünde çılgınca eğilmişti ve o, belirsizlik ortadan kalkana kadar tırnaklarıyla kolunu deşip kanatmıştı. Ardından aldatılmışlık hissi tüm bedenini kaplayan korkunç bir öfkeyle dolmasına neden oldu. Hayırsever Elyssa, arabulucu Elyssa, Kelsea’nin annesi, halkını toptan satmıştı.

“Her şey kaybedilmiş değil hanımefendi” dedi Gürz durup dururken, eliyle kolunu tutuyordu. “Size yemin ederim, ona hiç benzemiyorsunuz.”

Kelsea dişlerini gıcırdattı. “Haklısın. Bunun sürmesine izin vermeyeceğim.”

“Hanımefendi, Mort Antlaşması çok nettir. Herhangi bir temyiz süreci veya arabuluculuk olmayacak. Eğer herhangi bir sevkıyat zamanında Demesne’e ulaşmazsa, Kızıl Kraliçe’nin bu ülkeyi istila etme ve burada terör estirme yetkisi var. Ben son Mort istilasından sağ salim kurtuldum hanımefendi ve sizi temin ederim, Mhurn, katliamı kesinlikle abartmıyordu. Bir adım atmadan önce, sonuçlarını iyi düşünün.”

Bir yerlerde bir kadın ağıt yakmaya başladı, Barty’nin ona çocukken anlattığı bir hikâyeyi anımsatan, çok şiddetli, korkunç bir çığlık sesiydi: Ölüm perisi, birini kendi ölümüne davet eden korkunç yaratık. Çığlıklar kalabalıkta yankılanıyordu ve Kelsea sonunda sesin kaynağını bulmuştu: Umut-suzca ilk kafese ulaşmaya çalışan bir kadındı bu. Kocasını sürükleyerek oradan zorla uzaklaştırmaya çalışıyordu, fakat adam tıknazdı ve kadın ona göre çok daha kıvraktı; kocasının kollarından sıyrılıp kendini kuşatmanın önüne atmıştı. Adam kadını saçlarından yakalayıp hızla geri çekti, bir yandan da kadını bacaklarından sürüklüyordu. Kadın yere

yığıldı, fakat bir süre sonra yine ayağa kalkıp kafese doğru ilerledi.

Kafesin etrafında hazır bekleyen dört asker gergindi; anneyi endişeyle izliyorlardı, müdahale etme konusunda emin değillerdi. Kadının sesi dayanılır gibi değildi, feryatları gide-rek bir karganın inlemesine dönüşüyordu ve gücü de giderek tükeniyordu. Sonunda kocası üstün geldi ve kadını giysisinden tuttu. Onu kafesten uzak güvenli bir yere savurdu, askerler de eski rahat pozisyonlarına geri döndüler.

Fakat kadın kesik kesik inlemeye devam ediyordu, ses Kelsea'nin olduğu yerden bile duyulabiliyordu. Karıkoca durmuş, birçok çocukla çevrilmiş kafesi izliyorlardı. Kelsea'nin görüşü bulanıklaşmıştı ve dizginleri tutan elleri titriyordu. İçinde korkunç bir şey hissetti; kır evlerinde gizlenen küçük kız değildi artık, ateşte yanan biriydi. Safir, göğsünü dağlı-yordu. Kendi derisinin içinden tamamen başka bir insan ortaya çıkabilir miydi?

Gürz omzuna nazıkçe dokununca Kelsea vahşi bakışlarla ona döndü. Gürz kılıcını çıkarmıştı. “Doğru ya da yanlış hanımefendi, harekete geçmek istediğinizi görüyorum. Tutun sunu.”

Kelsea kılıcın kabzasını eline aldı, ağırlığı hoşuna gitmişti ama onun için fazla büyük olduğunu düşünüyordu. “Peki ya sen?”

“Bende bir sürü silah var, arkadaşlarımız da burada. Kılıç sadece göstermelik.”

“Ne arkadaşı?”

Gürz bir avucunu yavaş ve gelişigüzel açıp havaya kaldırdı, elini yumruk yapıp kolunu tekrar aşağı indirdi. Kelsea bir an için gökyüzünün açılmasını bekledi. Etrafındaki kalabalıkta bir şeylerin değiştiğini hissetti, fakat belirgin bir şey yoktu. Gürz her nasılsa tatmin olmuş görünerek ona döndü. Kelsea bir an için günlerdir hayatını kollayan bu adama ba-

kıp şöyle dedi: “Haklıydın, Lazarus. Kendi ölümümü gördüm ve bundan gurur duydum. Fakat gitmeden önce buraya en az Tanrı’nın Okyanusu kadar büyük bir iz bırakacağım. Eğer benimle birlikte ölmek istemiyorsan, şimdi ayrılmalısın.”

“Hanımefendi, anneniz iyi bir kraliçe değildi, ama canavar da değildi. Sadece biraz zayıftı. Onun dosdoğru ölüme gitmesi mümkün olmazdı. Ufacık bir çatlaktan muazzam bir güç ortaya çıkabilir, fakat emin olun ki sizin zararınız, kendi insanlarınıza karşı olacak, annenizin anısına değil. Bir kraliçe ile sinirli bir çocuk arasındaki fark da bu.”

Kelsea sözlerine odaklanmaya çalışıyordu, kendisinden önce belirlenmiş herhangi bir problemi ele alış biçimine, ama onun yerine aklına gelen şey Carlin’in kitaplarındaki illüstrasyonlardı. Koyu kahverengi tenli insanlar, bir çağı karanlığa boğan eski ve rezil bir barbarlık. Carlin tarihin bu dönemiyle çok ilgilenmişti ve Kelsea bunun konuyla alakasını pek çok defa düşünmüştü. Kapalı gözlerinin ardında hikâyeler ve illüstrasyonlar görüyordu: Zincire vurulmuş insanlar. Kaçarken yakalanıp canlı canlı yakılan adamlar. Genç yaşta tecavüze uğradığından rahimleri bir daha iyileşemeyecek kızlar. Annelerinin kollarından çalınıp satılan çocuklar. Devlet desteğiyle kölelik.

Benim krallığımda.

Carlin biliyordu, fakat bunu söylemeye izni yoktu. Zira işi ni yapmıştı, hem de gayet iyi, şimdiyse bu olağanüstü işken- ce yılları bir saniyeden daha kısa bir sürede Kelsea’nin bey- ninde çakmıştı. “Buna bir son vereceğim.”

“Ciddi misiniz?” diye sordu Gürz.

“Ciddiyim.”

“O zaman sizi ölüme karşı koruyacağıma ant içiyorum.”

Kelsea gözlerini kırptı. “Gerçekten mi?”

Gürz başını salladı, yorgun yüzünde net bir kararlılık var- dı. “Bu mümkün hanımefendi. Carroll ve ben, bunu ikimiz de

hissedebiliyoruz. Kaybedecek bir şeyim yok, ayrıca büyük bir canavarı yok etmeye çalışırken ölmeyi tercih ederim, majesteleri de böyle olmasını tercih ederdi.”

Majesteleri. Kelime beyinde yankılanıyordu. “Ben taç giymedim, Lazarus.”

“Önemli değil hanımefendi, sizdeki kraliçelik potansiyelini görüyorum. Oysa bunu annenizde hiç görmedim, bir gün bile...”

Kelsea başını yana çevirip gözyaşlarını sildi. Bir muhafız kazanmıştı. Sadece bir kişiydi, ama en önemlisiydi. Gözlerini silip kılıcını sıkıca kavradı. “Eğer bağırırsam beni duyarlar mı?”

“Henüz uygun bir elçiniz olmadığı için izin verin ben bağırayım hanımefendi. Bir anda bütün dikkatleri toplayacaksınız. Elinizi kılıcınızdan ayırmayın, Keep’e de daha fazla yaklaşmayın. Hiç okçu görmüyorum ama yine de orada olabilirler, hepsi birbirinin aynısı.”

Kelsea, içi sızlıyor olsa da, başıyla sertçe onayladı. Karma karışıklı. Fetch’in ona verdiği sade ve temiz cüppe şimdi çamurdan görünmüyordu, pantolonunun kenarları yırtılmıştı. Pen’in zırhı sabahkinden iki kat ağırdı. Uzun, yıkanmamış saçları fırketelerinden kurtulup koyu kahverengi kümeler şeklinde yüzünün yanlarından sarkıyordu; terler alnından akıyor, gözlerini yakıyordu. Kafasında bir taçla, beyaz bir midilli üzerinde şehre girdiği çocukluk rüyasını hatırlamıştı. Bugünkü görüntüsünün kraliçeyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Çocukların kafesinin önündeki kadın, ona korkuyla bakan çocuklardan habersiz, tekrar ağlamaya başlamıştı. Kelsea kendi kendine lanet okudu. *Saçını kim umursuyor ki, seni aptal? Burada olup bitene bir bak.*

“O kafesler neden yapılma, Lazarus?”

“Mort demiri.”

“Ama tekerlekleri ve alt gövdesi ahşaptan.”

“Tearling meşesi hanımefendi. Neyi ima ediyorsunuz?”

Kelsea, Keep’in önünde mavi cüppeli görevlilerle dolu masaya bakıp derin bir nefes aldı. Bu, kimsenin onu tanımadığı son anlardı. Her şey değişmek üzereydi. “Kafesler. Onları boşaltıp ateşe vereceğiz.”

Javel uykuyla savaşıyordu. Keep Kapısı’nı korumak çok da çetrefilli bir iş değildi. Kapıya en son saldırının üzerinden en az on sekiz ay geçmişti, o da gayet başarısız bir girişimdi; vergilerden şikâyet eden bir sarhoş, gecenin ikisinde gelip rasgele bir şeyler söylemişti. Hiçbir şey olmamıştı ve hiçbir şey olmayacaktı. Kapı muhafızının hayatı böyleydi.

Javel uykulu aynı zamanda sefil haldeydi. İşini hiçbir zaman sevmemişti, ama sevkıyat sırasında işinden tümünden nefret etmişti. Kalabalık aslında hiçbir güvenlik sorunu çıkarmamıştı; yarlarda inek gibi durup kıyımı bekliyorlardı. Fakat kapıya yakın duran çocukların kafesinde her zaman bir olay oluyordu, bugün de istisna yaşanmamıştı. Kadını sonunda susturduklarında Javel de rahat bir nefes almıştı. Her zaman böyle bir ebeveyn çıkıyordu, genelde bu anne oluyordu. Gerçek bir sadist olan Keller, kadınların bu çılgınlığını duymaktan zevk alıyordu. Geri kalan kapı muhafızları için sevkıyat kötü bir görevdi. Başka bir muhafızla vardiya değiştirse bile, bunu dengelemek için iki vardiya geçirmesi gerekiyordu.

İkinci problem ise şuydu: Sevkıyat Keep Otlağı’na Tear ordusundan iki tabur getiriyordu. Ordu, kapı muhafızlığının kolay bir iş olduğunu düşünüyordu, asker olmaya yetecek donanıma ve cesarete sahip olmayanlar için bir sığınak. Gerçi bu her zaman doğru değildi; asma köprünün karşısında, Javel’in hemen önünde, Mort istilasından sonra Kraliçe Elyssa’dan iki defa övgü alan ve kapı komutanlığıyla ödüllendirilen Vil vardı. Fakat Vil’den sadece bir tane vardı ve Tear ordusu bunun unutulmasına asla izin vermezdi. Şim-

di bile, Javel sol tarafa göz attığında askerlerden ikisinin kıs kıs güldüğünü görebiliyordu ve onların kendisine güldüklerinden emindi.

Sevkiyatın en kötü tarafı, ona Allie'yi hatırlatmasıydı. Çoğu zaman Allie'yi düşünmezdi ve onun hakkında düşünmeye başladığında en yakınındaki viski şişesine uzanır, dibini getirirdi. Fakat görev başında içemiyordu; Vil izlemese bile diğer muhafızlar buna müsamaha gösteriyordu. Kapı muhafızlığında bağıllık duygusu pek yoktu, fakat büyük bir dayanışma söz konusuydu, hiçbirinin kusursuz olmadığı anlayışına dayanan bir dayanışma. Hepsi Ethan'ın aralıksız kumar oynamasını, Marco'nun cehaletini ve hatta Keller'ın Gut'ta fahişelere sert davranma huyunu görmezden geliyordu. Ama bu sorunların hiçbirisi işteki performanslarını etkilemiyordu. Eğer Javel içmek isterse, görevinin bitmesini beklemek zorundaydı.

Neyse ki güneş batmaya başlamış, kafesler neredeyse dolmuştu. Arvath'tan gelen rahip masadan kalkmıştı ve şimdi ilk kafesin yanında ayakta duruyordu, beyaz ipleri akşamüstü rüzgârıyla hafifçe sallanıyordu. Javel bu görevliyi tanımıyordu, neredeyse boynuna kadar sarkan gıdısıyla harka, yakın bir yoldaş. Söylendiği üzere, takva iyi bir şeydi, fakat aslında diğer her şeyle birlikte iyiydi. Javel, rahibi görme konusunda isteksizdi, kura çekimine tahammül edemiyordu. Belki de Tanrı'nın Kilisesi'ne bu yüzden katılmıştı; bir sürü adam bunu yapmıştı. Javel, Naip'in Kilise'ye dökünulmazlık bahşettiği günü hatırlıyordu; büyük bir protesto olmuştu. Sonuçta kuranın sonucu rasgele belirleniyordu; elini bulaştıran herkesi içine alıyordu. Gelişigüzel, ama adil ve Tanrı'nın Kilisesi sadece erkekleri alıyordu. Evet, bir protesto olmuştu, fakat herkes isyan ediyordu, sonrasında ortalık sakinleşmişti.

Javel kıyafetinin kollarıyla oynayıp duruyor, zamanın çabuk geçmesini diliyordu. Çok uzun süremezdi. Rahip, sevki-

yatı kutsayacaktı, Thorne sinyali verecekti ve kafesler hareket etmeye başlayacaktı. Kalabalığı dağıtmak teknik olarak kapı muhafızının göreviydi, fakat bu rutini Javel de biliyordu: Sevkıyat sonrası kafesler otlığı terk ettiğinde, kalabalık da kendiliğinden dağılacaktı. Çoğu aile Yeni Londra Köprüsü boyunca gidebildikleri kadar uzağa gidecekler, sonunda pes edeceklerdi. Javel gözlerini kapattı, kaburgasında ani bir acı hissetti. Allie'nin ismi kurada çıktığında kaçma planları yapmışlardı, belli bir yere kadar bunu başarmışlardı da. Fakat Javel o zamanlar gençti ve kapı muhafızıydı, sonunda kalmalarının onlar için görev olduğu konusunda Allie'yi ikna edebilmişti. Javel kuraya, Raleigh Hanedanı'nın dürüstlüğüne, daha kapsamlı bir barış için kurban verilmesi gerektiğine inanıyordu. Eğer lotodan onun adı çıkmış olsaydı, hiç sorulamadan gidecekti. Her şey bu kadar açık ve netti; sadece Allie'yi kafeste gördüğünde dünyası yıkılmıştı. Midesine bir çapa gibi vuran, her şeyi yerli yerine koymaya çalışan o boğazının yanışını özlemle hatırlıyordu. Viski her zaman Allie'yi geride, ait olduğu yerde bırakmasına yardımcı oluyordu.

“Tearling halkı.”

Adamın sesi güçlü ve gürdü, Keep'in duvarlarında yankılanmadan önce bayırı inip otlakta yayılıyordu. Kalabalık sakin. Kapı muhafızlarının gözlerini köprüden ayırmamaları gerekiyordu, fakat hepsi birden, Javel de dahil, otlığın tepesine gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

“Gürz geri döndü” diye mırıldandı Martin.

Haklıydı. Yamacın tepesindeki suret hiç kuşkusuz Gürz'ün, yani Lazarus'undu: Uzun, devasa ve korkutucu. Kapıda Javel'in yanından geçip gittiğinde Javel görünmez olabilmek için elinden geleni yaptı. Bu esrarlı adamdan her zaman korkmuştu ve Javel, Gürz'ün aklının bir köşesinde en ufak yer etmek istemiyordu.

Gürz'ün yanında mor cüppeli ve başlıklı, nispeten ufak biri

vardı. Muhtemelen bu Pen Alcott'tu. Kraliçenin muhafızları genelde uzun ve iri yapılydı, ama Alcott'u narin yapıly olmasına rağmen almışlardı; kılıcın ona çok yakışacağını düşünmüşlerdi. Fakat sonradan Alcott başlığını geriye attı ve Javel bunun bir kadın olduğunu gördü, uzun, karışık siyah saçlarıyla sade bir kadın.

“Ben kraliçenin muhafızlarından Lazarus!” Gürz'ün sesi yine gürlemişti. “Tearling'in Kraliçesi Kelsea'ye hoş geldin deyin!”

Javel şaşkına dönmüştü. Naip'in geçen aylarda araştırmasını yoğunlaştırdığına dair söylentiler duymuştu, fakat fazla üzerinde durmamıştı. Kızın geri döndüğüne dair şarkılar ortalıkta dolanıyordu, fakat Javel bunları duymazdan gelmişti. Neticede müzisyenlerin bir şeyler hakkında beste yapması gerekiyordu ve insanların ümitlerini diri tutmak Naip'in düşmanlarının hoşuna gidiyordu. Fakat prensesin şehirden kaçtığına dair tek bir kanıt bile yoktu. Javel dahil Yeni Londra'da herkes onun öldüğüne inanıyordu.

“Hepsi” diye homurdandı Martin. “Bakın!”

Javel boynunu uzatıp baktığında, gri pelerinli bir grubun kızın etrafında çember oluşturduğunu gördü. Başlıklarını açtıklarında Javel içlerinden Galen ve Dyer'ı seçti, sonra da Elston ve Kibb'i ve Mhurn ve Coryn'i. Bu eski kraliçenin muhafızlarının bir hatırlatması oldu. Pen Alcott bile oradaydı, kılıcını aşağı indirmiş, gri peleriniyle kadının önünde duruyordu. Söylentiye göre, Naip, maaşlarını keserek, üzerlerine başka işler yükleyerek onları defalarca Keep'ten atmaya çalışmıştı. Fakat onlardan birkaç aydan fazla kurtulmayı asla başaramamıştı, tekrar geri geliyorlardı. Carroll ve Gürz, Te-ar asaletiyle çok büyük itibar sahibiydiler, fakat asıl problem daha derinlerdeydi: Kimse Naip'ten korkmuyordu, en azından Gürz'den korktuğu gibi korkmuyordu.

Kalabalık homurdanmaya başlamıştı, her geçen saniye

uğultu biraz daha artıyordu. Javel etrafındaki havanın değiştiğini hissediyordu. Sevkıyat her ay tam zamanında gerçekleşirdi. Kontrol, yükleme, ayrılış, Sayım Masası'nın başında her zamanki kıyafetleriyle duran Arlen Thorne, kendisini Yeni Dünya'nın büyük imparatoru zannediyordu. Hatta annenin çaresiz haykırıışları bile sonunda susmuş, kadın kafesler şehirden ayrılırken otağı ağlayarak terk etmişti. Hepsi orkestranın birer parçasıydı.

Fakat şimdi Thorne eğilmiş, yardımcılarından biriyle telaşlı telaşlı konuşuyordu. Bütün Sayım Masası, tehlikenin kokusunu almış bir kemirgen misali hareket ediyordu. Javel, kafeslerin etrafındaki askerleri kalabalığı endişeyle izliyor, görmekten, çoğunun elini kılıcına götürmüş olmasından memnundu. Arvath'tan gelen rahip de eğilmişti, Thorne'un kelimelerini her onaylayışında onunla birlikte gıdısı da sallanıyordu. Tanrı'nın Kilisesi'nin rahibi, Sayım'a söz dinlemelerini öğütüyordu, karşılığında da Arvath Naip'ten hatırı sayılır bir vergi muafiyeti kazanacaktı. Arvath'ın baş defterdarı Kardinal Walker, Gut'ta çok fazla içki içmişti ve bunu kiminle yaptığından pek emin değildi; Javel, Papa'nın ilişkileri hakkında kan donduran pek çok şey duymuştu.

Fakat Papa'nın birçok hareketi gibi bu da kurnazcaydı. Kilise doktrini Sayım'ın daha rahat hareket etmesini sağlıyordu. Javel dindar aileleri yüzlerindeki teslimiyetten ayırt edebiliyordu; sevdikleri kişiler kafese girmeden çok önce, bunun ülkelerine ve Tanrı'ya karşı bir görev olduğunu kabul etmiş oluyorlardı. Javel Kilise'ye çok önceden kendi katılmış, ama bunu sadece Allie'yi mutlu etmek için yapmıştı. Onun gidişinden sonra bir daha da geri dönmemişti. Rahibin suratu, Thorne'la tartışmaya devam ettikçe daha da asabilesiyordu. Javel oraya gidip şişman adamın midesine bir yumruk indirdiğini hayal etti.

Birden, kalabalığın sessiz uğultusu içinden bir adamın yal-

varan sesi yükseldi: “Kız kardeşimi bana geri verin majesteleri!” Sonra hepsi bir ağızdan bağırılar.

“Lütfen hanımefendi, biraz şefkat!”

“Majesteleri bunu durdurabilir!”

“Oğlumu geri verin bana!”

Kraliçe ellerini kaldırıp susmalarını rica etti. O sırada Javel, neden ve nasıl bildiğini bilmese de, onun kraliçe olduğundan adı gibi emindi. Kraliçe üzengileriyle ayağa kalktı, boyu uzun olmasa da heybetliydi, başını mücadeleye hazır şekilde geriye attı, saçları yüzüne dağılıyordu. Bir kere bağırmasına rağmen sesi karanlık ve temkinliydi, adeta şurup gibi. Ya da viski.

“Ben Tearling Kraliçesi’yim! Kafesleri açın.”

Kalabalık bir kükremeye patladı, bu patlama Javel’de fiziksel bir darbe etkisi yaptı. Askerlerin çoğu denileni yapmak üzere harekete geçti, anahtarları kemerinden çıkardı, fakat Thorne tiz bir sesle bağırır: “Olduğunuz yerde kalın!”

Javel, hayatında gördüğü en cılız insanın Arlen Thorne olduğunu düşündü. Adamın uzun kol ve bacakları tıpkı bir sopayı anımsatıyordu; Sayım’ın koyu mavi üniforması bile onu az da olsa toplu göstermeye yetmiyordu. Thorne’un masadan kalkışını izlemek, bir örümceğin kendini çözüp avlanmaya hazırlanmasını izlemek gibiydi. Javel başını salladı. Kraliçe ya da değil, kız o kafesleri asla açtıramayacaktı. Thorne, Gut’ta büyümüşü, fahişeler ve hırsızlar tarafından yetiştirilmişti ve diğerlerinin arasından sıyrılıp Tear’ın en çok kâr eden köle tüccarı olmayı başarmıştı. Dünyaya birçok insandan daha farklı bakıyordu. İki sene önce Morrell adında bir aile, kızlarının ismi kurada çıkınca Tearling’den kaçmaya çalışmıştı. Thorne, Caden’i görevlendirmiş, o da birkaç günlük arama sonucunda Cadare sınırında Morrell’leri saklandıkları mağarada bulmuştu. Ve Thorne’un kendisi, ailenin önünde çocuklarını işkenceyle öldürmüştü. Thorne’un davranışla-

rında herhangi bir gizlilik yoktu. Dünyanın bunları bilmesini istiyordu.

Diğerlerinden daha cesur olan Vil, Thorne'a ne yapmak istediğini sorunca Thorne bunun ibretlik bir ders olduğunu söylemişti. Ona göre iyi bir dersin kıymetini kimse hafife alamazdı.

Ders işe yaramıştı; Javel'in bildiği kadarıyla bu olaydan sonra kurada adı çıkan kimse, ülkeden kaçmaya kalkışmamıştı. Morrell'lerin her ikisi de bir sonraki sevkıyatla Mortmesne'e gönderilmişti, Javel o ayrılışı çok net hatırlıyordu: Kafese ilk yürüyen anne olmuştu, bir tavşan kadar uysaldı. Boş bakışlarından Javel kadının çoktan bir ölü olduğunu görebiliyordu. Uzun bir süre sonra Javel onun yolculuk sırasında zatürreeye yakalandığını, Thorne'un da bedenini Mort Yolu üzerinde akbabalara bıraktığını duymuştu.

"Tearling Kraliçesi öldü" diye duyurdu Thorne. "Eğer taşsız prenses olduğunuzu iddia ediyorsanız, bu krallık, sözünüzden daha güçlü bir kanıt bekleyecektir."

"Adınız, bayım!" diye sordu kraliçe.

Thorne doğruca ayağa kalkıp derin bir nefes aldı; Javel altı metre uzaklıktan bile onun bir güvercin gibi atan kalbini görebiliyordu. "Adım Arlen Thorne, Sayım'ın gözetmeniyim!"

Thorne konuşurken, kraliçe boynunu tuttu ve kadınların saçlarında bir problem olduğunda yaptıkları gibi elini boynunda gezdirmeye başladı. Bu, hava çok sıcak olduğunda veya hafakanlar bastığında Allie'nin de yaptığı bir hareketti, bunu bir başka kadında görmek Javel'in canını acıtmıştı. Hafıza, kılıçtan daha keskindi; bu Tanrı'nın gerçeğiydi. Javel gözlerini kapattı ve Allie'yi son görüşünü hatırladı; altı sene önceydi, Mızrak Tepesi'nden kaybolup Mortmesne'e gitmeden önce onun parlak sarı saçlarına son bir kez bakmıştı. Hayatında hiç o günkü kadar içki içmek istememişti.

Kraliçe havaya bir şey kaldırdı. Javel gözlerini kıstı ve baktan güneşin ışığında parlayan bir mavilik gördü, bir anda gö-

rünüp kaybolmuştu. Fakat kalabalık yine bir şamata patlatı. Bir sürü el havaya kalkmış, kraliçe bir anlığına görüş alanından çıkmıştı.

“Jeremy!” diye seslendi Ethan köprüünün üzerinden. “Tahtın vârisinin mücevheri değil mi o?”

Her birinden daha iyi görüş mesafesine sahip Jeremy omuz silkererek cevapladı: “O mavi bir mücevher! Gerçeğini hiç görmedim!”

Bir grup insan, çocuk kafesini ileri itmeye başladı. Askerler kılıçlarını çekip onları kolayca geri püskürttü, fakat kafesin etrafı şu an tam bir kargaşaydı. Kılıçların hiçbirisi kınına geri konmadı. Javel pis pis gülüyordu; bu küçük isyan kaderine terk edilse de ordunun bir kereliğine de olsa çalışmak zorunda olduğunu görmek güzeldi. Sevkıyatı savunan askerler Naip tarafından ikramiyeyle ödüllendirilmişti. Sevkıyat sonrası, Mort Yolu’ndan geçiş parası alan soylular kadar para kazanamamışlardı, ama Javel’in duyduğu kadarıyla ortada yüklü bir para vardı. Kötü iş karşılığı temiz para, yol boyunca karşılaşacakları zorlukları düşününce bu Javel için gayet normal bir durumdu.

“Bir çocuğun boynuna kolyeyi herhangi biri takmış olabilir” diye cevapladı Thorne kalabalığı görmezden gelerek. “Bunun gerçek mücevher olduğunu nereden bileceğiz?”

Javel kraliçeye döndü. Fakat o tepki vermeden önce Gürz Thorne’a bağırmaya başladı: “Ben kraliçenin muhafızıyım ve benim sözlerim bu krallığa yürekten bağlıdır! Bu tahtın vârisinin mücevheri, on sekiz sene önce gördüğümün aynısı!” Gürz atının boynuna doğru eğildi, sesinde Javel’i ürküten bir gaddarlığın gizli gücü vardı. “Ben kraliçeye bağlıyım, Thorne, onu koruyorum! Benim Tear’a olan sadakatimi mi sorguluyorsun?”

Kraliçe eliyle havayı dağıttı, bu hareketi Gürz’ü hemen susturdu. Kraliçe öne doğru eğilip “Oradaki herkes! Sizler

benim devletimin ve *benim* ordumun birer parçasısınız. Kafesleri açacaksınız!” diye bağırdı.

Askerler boş gözlerle birbirlerine bakıp Thorne’a döndüler, kafa sallıyordu. O sırada Javel olağandışı bir şey fark etti: Kraliçenin az önce neredeyse görünmeyen mücevheri şimdi parlak mavimsi yeşil bir renkte ışıldıyordu, parlaklık o mesafeden bile Javel’in gözlerini kamaştırmıştı. Kolye, kraliçenin başının üzerinde parlak mavi bir sarkaç şeklinde sallanıyordu ve kadın şu an daha büyük görünüyordu, teni kolyeyle birlikte ışıldıyordu. Artık, yıpranmış pelerininin içindeki yuvarlak yüzlü kız değildi; şimdi kafasında taçla ve olanca heybetiyle tüm dünyayı dolduran kasvetli bir kadına dönüşmüştü.

Javel, Martin’in omzunu tuttu. “Bunu gördün mü?”

“Neyi gördüm mü?”

“Hiçbir şeyi” diye homurdandı Javel, Martin’in sarhoş olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kraliçe tekrar konuşmaya başladı, sesi öfkeli ama kontrollüydü, görünüşte makul ama içten içe kızgındı.

“Tahtta sadece bir günlüğüne oturabilirim, fakat eğer o kafesleri hemen şimdi açmazsanız, Yüce Tanrı adına yemin ederim ki kraliçe olarak tek bir kanunla her birinizin vatan hainliğinden ölmesini izleyeceğim! Bir günbatımını daha görme şansınız olmayacak. *Söylediklerimi test etmek ister misiniz?*”

Kafeslerin önündeki hareketlilik bir anlığına donakaldı. Javel nefesini tuttu, Thorne’un bir şey yapmasını, bir depresle Keep Otlığı’nı yerle bir etmesini bekliyordu. Kraliçenin başının üzerindeki safir şu anda kor gibi parlıyordu, öyle ki gözlerini eliyle gölgelemesi gerekiyordu. Bir anlığına sanki mücevher ona *bakıyormuş* gibi saçma bir düşünce geçti aklından, her şeyi görmüştü: Allie ve şişe, her ikisiyle birlikte geçirdiği seneler kafasının içinde dolanıyordu.

Neden sonra askerler hareket etmeye başladı. Başta birkaçı, sonra birkaçı daha ve sonra dahası. Onlara öfkeyle tıs-

layan Thorne’a rağmen, iki komutan bellerinden anahtarları çıkarıp kafesleri açmaya başladılar.

Javel, bu olağanüstü sahneyi izlerken derin bir nefes aldı. Kafesler bir kere kilitlendikten sonra onların açıldığını hiç görmemişti; bunu sadece Mort’un yapabileceğini düşünüyordu. Kendisi gibi Argive Geçidi’ne kadar sevkıyatı izleyen birçok kişi biliyordu. Fakat Mort sınırını geçmeye çok az kişi cesaret edebilmişti. Hiç kimse son durak olan Demesne’e kadar sevkıyatı takip edememişti. Eğer Mort ordusu kafese asılmış herhangi bir Tear görürse, onu sabotajcı ilan edip anında öldürme yetkisine sahipti.

Erkekler ve kadınlar sırayla kafeslerden dışarı tırmanmaya başladılar. Kalabalık onları muazzam bir kucaklamayla karşılıyordu. Sayım masasına üç metre uzaklıkta bir kadın yere düşüp ağlamaya başladı.

Thorne masanın önünde kollarını kavuşturdu, sesi iğneleyiciydi. “Peki, Mortmesne ne olacak, prenses? Kızıl Kraliçe’nin ordusunu üzerimize mi salacaksınız?”

Javel kraliçeye döndü ve onun tekrar bir kız çocuğuna dönüşmüş olduğunu görünce rahatladı, sıradan yüzü ve dağınık saçlarıyla gerçek bir genç kız görünümündeydi. Gerçi pek iyi göremiyordu Javel. Kelsea’nin sesi kesilmemişti; şimdi daha gürdü, sesindeki berrak öfke Keep Otlığı’nı dolduruyordu. “Seni dış politika müşaviri olarak atamadım, Arlen Thorne. Ayrıca kendi evimin bahçesinde bir bürokratla anlamsız bir tartışmayla meşgul olup krallığı da yarı yolda bırakmadım. Öncelikle ve her şeyden çok halkımın iyiliğini düşünüyorum ve bu daima böyle olacak.”

Gürz eğilip kraliçenin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kraliçe başını sallayıp Thorne’a döndü. “Sen! Müfettiş! Seni her bir çocuğun ailesine ulaşıp ulaşmadığını kontrol etmekle görevlendiriyorum. Eğer herhangi bir kayıp şikâyeti duyarsam, dibinde biteceğim. Beni anladın mı?”

“Evet hanımefendi” Thorne’un sesi isteksizdi. Javel adamın suratını göremediği için oldukça memnundu. Kraliçe bu özel köpeği kolayca bağlayabileceğini düşünüyor olmalıydı. Ama Arlen Thorne’un tasmaı yoktu, o da bunu yakın zamanda idrak edecekti.

“Kraliçe için!” Kafeslerin öte yanında biri haykırıyordu. Kalabalık onu gürleyerek onayladı. Aileler yeniden buluşuyordu, otlak boyunca birbirlerine sevinçle haykırıyorlardı. Fakat çoğu ağlıyordu ve Javel bu sesi duymaktan nefret ediyordu. Sevdikleri insanlar geri dönüyordu; şu anda ağlamak da neyin nesiydi?

Kraliçe “Mortmesne’e bundan başka sevkıyat olmayacak!” diye haykırınca kalabalıktan yine anlamsız bir uğultu yükseldi. Javel gözlerini kapattı; Allie’nin salınan yüzünü gördü; ne kadar zorlasa da yüzü tam olarak gözünün önüne gelemiyordu. Düşüncesini, hatırladığını sandığı bir özelliğe sabitlemeye çalışıyordu, Allie’nin çenesi gibi kolay bir şeye. Sonrasında sureti bir serap gibi önce parlayıp ardından bulanıklaştı. Böyle günler sık sık gelmeye başladı; Allie’nin yüzünün her bir köşesini, elmacıkkemiklerinin kavisini, çenesinin belirginliğini hatırlamaya çalıştığında, unutmanın aynı zamanda bir incelik olduğunu anladı. Gökyüzüne baktı. Akşam karanlığıyla mor renge bürünmüş olduğunu görüp rahatladı. Güneş Keep’in arkasında kaybolmuştu.

“Vil!” Köprünün diğer tarafına seslendi. “Mesai saati dışındadır değil miyiz?”

Vil ona döndü, yuvarlak suratı afallamıştı. “*Tam da şimdi gitmek mi istiyorsun?*”

“Hayır... Hayır, sadece sordum.”

“Biraz sabırlı ol.” diye yanıtladı Vil, sesinde gizli bir alaycılıkla. “Efkârını sonra dağıtırsın.”

Javel’in yüzü yanıyordu, elini yumruk yapmış, yere bakıyordu. Bir el sırtına dokundu; kafasını kaldırıp bakınca

Martin'i gördü, yüzü dostane ve sevimliydi. Javel başını sallayarak ona iyi olduğunu belirtti ve Martin hızlıca eski konumuna geri döndü.

Kraliçenin muhafızlarından ikisinden biri iriyarı, diğeri narindi. Her ikisi de gri pelerin giymişti, ellerinde kovayla kafeslerin etrafında dolanıyorlardı. Büyük ihtimalle Elston ve Kibb'di, ikisi çok yakınlardı. Javel ne yaptıklarını anlayamamıştı, ama bunun bir önemi yoktu. Kafeslerin çoğu artık boştu. Thorne çocukların kafesinde dikkatli bir yöntem uygulamıştı, çocukları teker teker serbest bırakıyor, teslim etmeden öndeki ebeveynlere çocuğun kimin olduğunu soruyordu. Muhtemelen bu iyi bir fikirdi; Gut'ta kadın tüccarları ve her şeyin tadına bakmış hanımefendiler arasında gevşek bir ittifak vardı, muhtelif zamanlarda bir çocuğu alıp kaçırmaktan öteye geçmiyorlardı. Gut'ta oldukça fazla zaman geçirmiş olan Javel, birkaç defa bu işleri yapan insanları aramayı ve onları yargı önüne çıkarmayı düşünmüştü. Fakat bu kararlılığı gecenin karanlığı çökünce zayıflıyordu, hem ayrıca bu, bir başkası için suçlama demek oluyordu.

Cesur birisi.

Ben hariç herkes.

Kelsea yorgun düşmüştü. Gürz'ün kılıcının kabzasını kavradı, krallara yakışır bir şekilde rahat davranmaya çalışıyordu, fakat kalbi hızla atıyordu ve kasları yorgunluktan tükenmişti. Kolyeyi tekrar boynuna takınca bir şeyi gözden kaçırdığını fark etti: Safir ocakta kızdırılmış demir misali yanıyordu. Bir süreliğine Arlen Thorne'la tartışmış ve sanki uzanıp gökyüzünü ikiye ayıracağını hissetmişti. Fakat o gücün hepsi şimdi kaslarını gevşeterek yok olmuş, tükenmişti. Bir an atından düşecekmiş gibi hissetti.

Güneş batınca Keep'in altındaki otlak tümüyle gölgede kalmıştı, sıcaklık hızla düşüyordu. Ama hâlâ oradalardı; Gürz

kalabalıkla ilgilenmesi ve ayak işlerini halletmesi için pek çok muhafız göndermişti. Şu ana kadar hiçbiri geri gelmemişti. Hızlıca bir sayım sonunda annesinin muhafızlarından çoğunun yaşadığını görmek Kelsea'yi rahatlatmıştı, Carroll'un orada olmadığını düşününce yüreği sızladı. Fakat yolculukları boyunca onlara pek çok muhafız katılmıştı. Arkasına dönüp bakmadan bundan emin olamazdı. Ama geriye bakmamak her nedense onun için çok önemliydi.

Belki ilk başta otlakta olan insanların üçte biri korktukları için burayla bağlarını koparmıştı ama çoğu hâlâ buradaydı. Bazı aileler hâlâ gözleri yaşlı, sevdikleriyle kucaklaşıyordu, bazıları ise yalnızca izliyordu. Kelsea merakla onları inceliyordu. Onların gözlerindeki baskıyı hissediyordu.

Benden olağandışı bir şey yapmamı bekliyorlar, şimdi ve bundan sonra geri kalan hayatımın her günü boyunca.

Bu fikir korkutucuydu.

Gürz'e döndü. "İçeriye ulaşmamız gerekiyor."

"Sadece bir dakika daha hanımefendi."

"Neyi bekliyoruz?"

"Majestelerinin görevlisinin söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor: En kısa yol öngörülemeyen sebeplerden ötürü genelde doğru yol olur."

"Yani ne demek bu?"

Gürz muhafız çemberinin ötesini işaret edince Kelsea orada bekleyen dört kadın ile çok sayıda çocuk gördü. İçlerinden biri, kafesin önünde ağlayan kadındı. Muhtemelen üç yaşındaki küçük bir kız çocuğu ona kolundan kelepçeliydi, diğer dört çocuk da çevresine sıralanmıştı. Kadın kızına doğru eğilmiş, saçları yüzüne düşmüştü.

"Dikkat!" diye bağırdı Gürz.

Kadın kafasını kaldırdınca Kelsea'nin nefesi tutuldu. Bu, rüyasında kollarında parçalanmış kız çocuğunu taşıyan deli kadındı. Uzun siyah saçları, solgun cildi ve alnı aynıydı. Ka-

dın konuşursa Kelsea sesini de tanıyacağından emindi.

Ama daha önce hiç geleceği görememiştim, diye düşündü Kelsea şaşkınlıkla. Bir kere bile. Çocukken hep böyle bir yeteneğin hayalini kurardı; Carlin ona Kızıl Kraliçe'nin kâhini hakkında birçok hikâyeye anlatmıştı, üstün yetenekli bu kadının kehanetleri çoğunlukla gerçekleşmişti. Fakat Kelsea için sadece şimdiki zaman vardı.

"Kraliçenin birine ihtiyacı var!" diye duyurdu Gürz, Kelsea atından atlayıp dikkatini önündeki manzaraya topladı. "Onun ihtiyacı olan..."

"Durun." Kelsea elini kaldırdı, kadının gözlerindeki anlık korku dikkatinden kaçmamıştı. Gürz'ün fikri güzeldi ama olur da bu korkunun altından kalkamazsa dünyanın bütün rüşvetleri boşa çıkacaktı.

"Hizmetimdeki kimseyi komuta etmeyeceğim" diye bildirdi kesin bir dille, dört kadının dördünün de gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu. "Bununla birlikte, hane halkıma dahil olan herkes, söz veriyorum ki sevdikleriyle birlikte, benim kontrolümde her türlü korumadan faydalanacaktır. Sadece koruma da değil, kendi çocuklarımla günün birinde sahip olacağı her şeye siz de sahip olacaksınız. Eğitim, en kaliteli yiyecekler, sağlık hizmetleri ve seçtiğiniz herhangi bir sanat dalı üzerine alacağınız eğitim. Ve sizi temin ederim ki, günün birinde hizmetimden çıkmak isterseniz, hiç gecikmeden bunu istediğiniz zaman gerçekleştirebileceksiniz."

Başka şeyler söylemeyi düşünüyordu, ama çok yorgundu, ayrıca konuşma yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Sadakate dair bir şeyler söylemeliydi, ama ne diyecekti ki? Hizmetindeyken, ölümüne kadar yanında olacaklarından hepsi emindi, bu uğurda ölümü bile göze alırlardı. Konuşmaktan vazgeçti, ellerini iki yana açıp "Seçiminizi yapın. Daha fazla er-teleyemem" dedi.

Kadınlar düşünüp tartışmaya başlamıştı. Birçoğu için bu

durum çocuklarına âciz bir şekilde bakmaktan ibaretti. Erkeklerin az olduğunu fark eden Kelsea, Gürz'ün özellikle kocası olmayan kadınları seçtiğini düşündü. Ama bu pek doğru değildi; keskin bakışları rüyasındaki deli kadına takıldı, sonrasında kalabalığa bakıp kocasını aramaya başladı. Onu yaklaşık üç metre ileride ayakta gördü, ayaklarını açmış, kaslı kollarını önünde kavuşturmuş duruyordu. Gürz'e doğru eğildi. "Neden maviler içindeki siyah saçlı kadını seçtin?"

"Eğer ikna edebilirseniz hanımefendi, kendisi muhtemelen sizin en sadık hizmetçiniz olacak."

"Kim o?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu konuda yetenekliyimdir, bana güvenin."

"Pek akli başında olmayabilir."

"Çocukları gönderilirken çoğu kadın bu şekilde davranır. Asıl çocuklarının gidişini çıt çıkarmadan izleyenlere güvenilmez."

"Peki ya kocası?"

"Yakından bakın hanımefendi."

Kelsea gözlerini kadının kocasına dikti, ama olağandışı bir şey görmedi. Adam uğursuz bakışlarla olan biteni izliyordu; uzun, siyah saçları, dağınık sakalları, işçi olduğunu gösteren kalın kolları vardı. Siyah gözleri aşağı doğru küçülüyordu, yüzü çok rahat okunuyordu: Anlaşılan hiçbir şeyin dışında kalmak istemiyordu. Kelsea bakışlarını tekrar kadına çevirdi, kadının bakışları kocası ve etrafındaki çocuklar arasında dönüp duruyordu. İncecik kollarıyla çok zayıf görünüyordu; kolunun ön kısmında muhtemelen kocası onu kafesten çekmeye çalışırken oluşan morluklar vardı. Kelsea kadının pek çok yerinde morluklar olduğunu fark etti: Biri yavaşının biraz üstündeydi, diğeri ise kıızı elbisesinin boynundan çekiştirip durduğu için köprücük kemiginde oluşan büyük bir lekeydi.

“Tanrım, Lazarus, gözlerin çok keskin. Onu her halükârda yanımıza almak istiyorum.”

“Bence kendi iradesiyle gelecek hanımefendi. Bekleyin ve görün.”

Pen ve yeni muhafızlardan biri çoktan siyah gözlü irikıyım adamla karısına doğru yöneldi. Çok seri ve becerikliydiler, etrafındaki tehlikeye rağmen Kelsea umutluydu... Belki de kurtulacaktı. Ama bir anda umutları tükendi, şimdi yine kendini yorgun hissediyordu. Konuşmadan önce biraz daha bekledi, ardından da “Şimdi Keep’e gireceğiz. Bana eşlik etmek isteyenler kabulümdür” dedi.

Grup yokuş aşağı yürümeye başladığında Kelsea gözünün ucuyla deli kadına baktı. Kadın çocuklarını kendine doğru çekti, onları geniş bir etek gibi etrafında sıraladı. Sonrasında başını öne eğdi, cesaretlendirici bir şeyler mırıldanıyordu. Ardından tüm grup otlağa doğru yürümeye başladı. Kocas, manasız bir çığlıkla öne doğru sıçradı, fakat Pen’in kılıcıyla o noktada durduruldu. Kelsea aniden atını durdurdu.

“İlerlemeye devam edin hanımefendi. Onu kontrol edeceklerdir.”

“Çocukları babalarından alabilir miyim, Lazarus?”

“Ne isterseniz yapabilirsiniz hanımefendi. Siz kraliçesiniz.”

“Bu çocuklarla ne yapacağız?”

“Çocuklar iyidir hanımefendi. Kadınları kontrol etmeyi sağlarlar. Şimdi yolunuza devam edin.”

Kelsea yüzünü Keep’e döndü. Her ne kadar muhafızların arkasında olan bitenlerle uğraşmalarının zor olduğunu bilse de –tartışma, itiş kakış sesleri geliyordu– Gürz’ün haklı olduğunun farkındaydı: Müdahale, muhafızlarına güven duymadığı anlamına gelebilirdi. Atını sürmeye devam etti, arkadan kadın çığlıkları yükselse de hiç tereddüt etmeden ileriye baktı.

Kafeslere yaklaştıklarında Kelsea bir grubun muhafızların ilerisinde, dışa doğru yelpaze şeklinde durduğunu fark et-

ti. İnsanlar birbirlerini o kadar çok sıkıştırıyordu ki, kimileri atların yanına kadar gelmişti. Herkes ona bir şey söylüyor gibiydi, ama o tek kelimesini anlamıyordu.

“Okçular!” diye bağırdı Gürz. “Gözleriniz siperlerde olsun!”

Muhafızlardan ikisi yayları hazırlayıp okları yerleştirdiler. Biri çok genç ve alımlıydı; Kelsea onun kendisinden bile genç olabileceğini düşündü. Muhafızın yüzü endişeden bembeyazdı, Keep’e bakarken çenesini sıkıyordu. Kelsea güven tazele-yici bir şey söylemek istedi, ama sonra Gürz, “Siperlere, hay-di!” diye tekrar edince vazgeçti.

Kafeslere yaklaştıkça Gürz Rake’in dizginlerini kavrayıp atı aniden durdurdu. Elinde yanan meşaleyle bekleyen Kibb’e işaret verdi. Gürz onu Kelsea’ye takdim etti.

“Kendi tarihinizin ilk sayfası hanımefendi. Umarım başarılı olursunuz.”

Kelsea duraksadı, sonra meşaleye bakıp en yakın kafese doğru ilerledi. Kalabalık ve muhafızlar sanki tek vücut gibi onun geçişine izin vermek için açıldılar. Gürz, Elston ve Kibb’i bir kova yağla kafeslere gönderdi; işi düzgün yapacaklarını umuyordu, yoksa Kelsea küçük düşecekti. Meşale-yi güzelce tuttu, fakat önce gözü iki çocuk kafesinden birine kaydı. Göğsündeki ateş yeniden canlanıp bütün bedenine yayılmaya başlamıştı.

Bu zamana kadar yaptığım şeylerin tümü hiç yapılmamış sayılabilir. Fakat bunu yaptığımda, geri dönüşüm olmayacak. Eğer sevkıyat gerçekleşmezse, Kızıl Kraliçe burayı istila edecek. Kelsea yakışıklı, sarışın muhafızı Mhurn’ü ve onun son Mort istilasası hakkında anlattığı hikâyeyi düşündü. Binlercesi çile çekip ölmüştü. Orada önünde duruyordu işte; gençler, çaresizler için onları köle gibi çalışıp tecavüze uğrasınlar, açlıktan ölsünler diye evlerinden yüzlerce kilometre öteye taşımak için özellikle yapılmış o kafes. Kelsea gözlerini kapadı ve annesini, çocukluğu boyunca aklına yer eden, atının üze-

rindeki beyaz kraliçeyi gördü. Fakat görüntü hemen karardı. Kraliçeye tezahürat yapanlar, aklıktan bir deri bir kemik kalmış hırpani tiplerdi. Başındaki çiçekten yapılma taç solmuştu. Atın ağzı hastalık yüzünden çürümüştü. Ve kadın olarak annesi... Sürünen, aşağılık bir şey, gölgelerle yıkanmış derisi bir ölününki kadar beyazdı. Bir işbirlikçi. Kelsea gözlerini kısıp önündeki görüntüye baktı, fakat çoktan bir sonraki adıma doğru yönelmişti. Barty'nin ölüm hakkındaki hikâyesini hatırladı yine. Barty haklıydı; adil bir ölüm daha iyiydi. Kelsea açılıp meşaleyi çocukların kafesine fırlattı.

Bu hareketiyle boynundaki yara iyice açıldı ama kalabalığın gürültüsü feryadını bastırdı; o sırada kafesin altı tutuşmaya başladı. Kelsea hiç böyle bir ateş görmemişti; alevler kafesin zeminine yayılıyor, beklenmedik bir şekilde demir parmaklıkları sarıyordu. Alevler her yere saçılıyor, otlağa yayılıyor, kafese yakınlaşmaya cesaret eden birkaç kişiyi etrafa savuruyordu. Yanan bir fırının hemen dibinde olmak gibi bir şeydi bu.

Kalabalık yırtınarak avazı çıktığı kadar bağırıyor, yangına akın ediyordu. Çocuklar bile, ebeveynlerinden etkilenip çılgınlık atıyorlardı, gözleri kırmızı ateşler saçıyordu. Kelsea alevleri izlerken göğsündeki azılı şeyin kaybolduğunu hissediyordu, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu his bir yabancıyı, onun hakkında her şeyi bilen bir yabancıyı içinde barındırmak gibiydi.

“Cae!” diye bağırdı Gürz omzunun üzerinden.

“Efendim?”

“Hepsinin yandığından emin ol.”

Gürz'ün işaretiyle kafesleri arkalarında bırakarak harekete geçtiler. Asma köprüye vardıklarında hendeğin iğrenç kokusundan Kelsea'nin burnunun direği kırıldı; çürük sebzeyi anımsatan leş gibi bir kokuydu bu. Su, yüzeyde kalınlaşmış, derin, koyu yeşil ve neredeyse saydam yapışkan bir tabaka gibi görünüyordu. Köprüyü geçerken pis koku da giderek artıyordu.

“Bu su tahliye edilmiyor mu?”

“Şimdi sorunun sırası değil hanımefendi, affedin beni.”
Gürz gözleriyle Keep’in üzerinden uzaktaki karanlıklara, hendekten otağın diğer tarafına kadar her yeri tarıyor, köprü’nün her iki tarafında dizilmiş muhafızlarla ilgileniyordu. Bu muhafızlar tören alayını durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu, hatta çoğu Kelsea’nin geçişini eğilerek izliyordu. Fakat kalabalık onu Keep’e kadar takip etmeye çalışırken erkekler gönülsüzce hareket ediyor, köprü geçişini engelliyor, insanları bayırın uzak tarafına yönlendirmeye çalışıyordu.

Keep Kapısı, içindeki meşale ışığının belirsiz titrek alevleriyle karanlık bir delikti. Kelsea gözlerini kapatıp tekrar açtı. Bununla bütün gücünü geri kazanmıştı. Dayısı içeride bekliyordu, ama Kelsea onun karşısında nasıl duracağını bilemiyordu. Bir aralar gururunun gizli kaynağı olan soyu, şimdi bir lağım çukurundan farksızdı. Dayısı iğrenç bir insandı, annesi ise... Bu, tutulacak dalı kalmamış bir uçurumun yamacından kayıp düşmek gibiydi.

“Dayınla bugün yüzleşmem, Lazarus. Çok yorgunum. Bunu erteleyebilir miyiz?”

“Majesteleri biraz sessiz olabilir mi acaba?”

Köprü’nün tehlikeli kemerli yolundan geçerlerken Kelsea güldü, kendine şaşıyordu.

Fetch, altmış metre ileride kızın ve beraberindekilerin köprüyü geçişini izliyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle oynuyordu. Kızı kalabalıktan geçirmek iyi fikirdi. Biri hariç hepsi onu Keep’e kadar takip etmişti. Babası kimdi? Kız, Elyssa’dan asla beklenmeyecek bir cesaret sergilemişti. Beyninin büyük bir kısmına sabah hangi elbiseyi giyeceğine karar vermek için ihtiyaç duyan Zavallı Elyssa. Kelsea on Elyssa ederdi.

Çocukların kafesi, akşam karanlığında odun yığınının dönüşmüş, hendeğin yanında yanıyordu. Kraliçenin muhafızla-

rından birini, kalan kafesleri yakması için geride bırakmışlardı, fakat insanlar (ve birkaç asker) ondan çok ilerideydi. Kafeslerin hepsi sırayla ateşe verildi. İnsanlar kraliçeye tezahürat yapıyordu, hava ağlama sesleriyle doluydu.

Fetch hayranlıkla elini sıktı. “Bravo, Tear Kraliçesi.”

Sayım masası, birkaç yaramaz çocuğun çubukla eşelediği karınca yuvasına benziyordu. Görevliler bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, hareketleri panikle çılgın bir hal alıyordu; bugünün sonuçlarını kolay kavramışlardı. Arlen Thorne kayıplara karışmıştı. Kızdan intikam almaya çalışıyor olabilirdi ve kendisi onun aptal dayısından daha kurnaz bir rakipti. Fetch kaşlarını çatıp konuşmaya başlamadan önce biraz düşündü. “Alain.”

“Efendim?”

“Thorne bir şeyler tertipliyor. Gidip bunun ne olduğunu öğren.”

“Peki efendim.”

Lear atıyla Fetch’in yanına kadar geldi. Lear havasında değildi ve bu söylenileni hiç umursamadı. Gözden kaybolana kadar tüm dünyanın dikkati Lear’ın esmer teni üzerindeydi. Lear masallarını uydururken insanların ona bakmasına bayılıyordu, ama merak konusu olmaktan da nefret ediyordu.

“Thorne onu kabul etmeyebilir” diye mırıldandı Lear. “Hem etse bile, Alain’ın ortalarda görünmek istemeyişine sonsuza dek gölge düşmüş olacak. Kız buna gerçekten değişiyor mu?”

“Onu hafife alma Lear. Ben kesinlikle almıyorum.”

“Naip’i gönderebilir miyiz?” diye sordu Morgan.

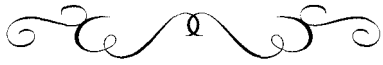
“Naip bende, kısa sürede de kızın hakkından geleceğim. İyi şanslar, Alain.”

Alain bir şey demeden atını döndürdü ve şehre doğru yol almaya başladı. Kalabalığın içerisinde kaybolunca Fetch gözlerini kapatıp başını önüne eğdi.

Şimdi her şey genç bir kıza bağlı, diye düşündü gaddarca. Tanrı bizi tehlikeye atıyor gibi.

İkinci bölüm

Damgalı Kraliçe

Beş yaşındayken büyükannem beni gezmeye götürmüştü. Adaş olduğumuz için beni pek severdi. Kardeşlerim arkamizdan gelirken, ben de yeni elbiselerimin içinde gururla elini tutuyordum.

Şehir merkezindeki büyük parkta piknik yapmıştık. Büyükannem bana ilk renkli kitapları satan Varling'in Kitabevi'nden bir kitap almıştı. Tiyatroda bir kukla gösterisi izlemiştik. Büyükannem, bana Lady's Approach'taki bir dükkândan bağcıkları olan ilk yetişkin ayakkabımı almıştı. Çok güzel bir gündü.

Akşam yemeği için eve dönmeden önce büyükannem beni Glynn Kraliçesi'nin anıtına götürdü. Keep Otlagı'nın girişinde, granit bir tahtın üzerine yerleştirilmiş yüzü olmayan bir kadın heykeliydi bu. Uzun bir süre anıtı inceledik. Büyükannem suskundu, o yüzden ben de sesimi çıkarmıyordum. Oysa o sürekli konuşurdu, öyle ki bazen misafir geldiğinde onu susturmak zorunda kalırdık. Fakat şimdi, Glynn Kraliçesi'nin anıtının önünde on dakikadır put gibi duruyordu. Boynunu bükmüş, hiçbir şey söylemiyordu. Nihayet sıkılıp kıvranmaya başladım ve "Büyükanne, ne bekliyoruz?" diye sordum.

Örgülü saçımı hafifçe çekip sessiz olmam için beni uyardı, sonra eliyle anıtı gösterip şöyle dedi: "Bu kadın olmasaydı, sen olmazdın."

Glynn Kraliçesi'nin Mirası, GLEE DELAMERE

Kelsea, açık mavi cibinliği olan, yumuşak bir yatakta uyan-
dı. Aklına ilk gelen şey çok sıradandı: Yatakta çok fazla yas-
tık var. Barty ve Carlin'in kır evindeki yatağı küçüktü, ama te-
miz ve rahattı, üzerinde işe yarar tek bir yastık vardı. Bu ya-
tak da rahattı, ama rahatlığı gösteriş içindi. Yatakta aynı an-
da dört kişi çok rahat yatabilirdi; çarşafları yeşil ipekti ve kü-
çük, gösterişli beyaz yastıklar mavi Şam işi yorganın üzerini
kaplamıştı.

Annemin yatağı bu, tam da beklediğim gibi.

Diğer tarafa dönünce Gürz'ü gördü, bir koltukta büzülmüş
uyuyordu.

Kelsea yataktan olabildiğince sessiz kalkıp odayı incele-
di: İlk anda fena görünmüyordu, ama dikkatli bakınca rahat-
sız edici ayrıntılarla doluydu. Odanın tavanı yatakla uyumlu
açık mavi renkteydi. Duvarın birinde kitaplık vardı, diğerle-
rinde ise dağınık halde üzeri tozlu ıvır zıvır eşyalar duruyor-
du. Görünüşe bakılırsa biri, annesinin odası olduğu gibi kal-
sın diye çabalamıştı. Gürz olabilir miydi? Muhtemelen o de-
ğildi. Bu daha çok Carroll'un işi gibi duruyordu. Gürz annesi-
ne ihanet etmişti. Carroll ise bunu hiç yapmamıştı.

Kelsea'nin solunda banyoya açılan bir kapı vardı; devasa
mermer banyo küvetinin yarısını görebiliyordu. Kapının ya-
nında, altın varak çerçeveli büyük aynasıyla tuvalet masası
duruyordu. Bir anda aynadaki yansımasını görünce irkildi;
bir gobline benziyordu, saçları dağınıktı, yüzü kirliydi. Yeni-
den yatıp kafasının üzerindeki sayvana baktı, merak etmişti.
Bir günde her şey nasıl bu kadar değişebilirdi?

Birden dokuz yaşına geri dönüp Carlin'in gardırobundan
onun süslü elbiselerinden birini aldığı günü anımsadı. Carlin
elbiselerine dokunmasını yasaklamamıştı, ama Kelsea yaptı-
ğı şeyin doğru olmadığını da biliyordu. Elbiseyi giyip el yapı-
mı çiçek tacını taktı. Elbise çok uzundu, tacı da sürekli düşü-
yordu, ama yine de bu kendini bir kraliçe gibi hissetmesine

yetmişti. Carlin odaya girdiğinde, sanki geçit törenindeymiş-
çesine bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sormuştu Carlin. Olabildiğinde ses-
siz konuşuyordu, aynı zamanda da endişeliydi. Kelsea açıkla-
maya çalışırken bir yandan da titriyordu. “Kraliçelik provası
yapıyordum. Annem gibi.”

Carlin, Kelsea’nin daha fazla açıklama yapmasına fırsat
vermeden hızla yaklaştı. Tek hatırladığı, Carlin’in ateş saçan
gözleri ve sonrasında suratında patlayan tokattı. Kelsea’nin
canı çok yanmadı, ama anında gözyaşlarına boğuldu; Carlin
daha önce ona hiç vurmamıştı. Carlin elbiseyi sırt kısmından
tutup hızlıca çekti, aşağıya doğru yırtılan elbisenin kü-
çük düğmeleri etrafa saçıldı.

Kelsea yere düşüp daha beter ağlamaya başladı, ama göz-
yaşları Carlin’i her zaman olduğu gibi hiç etkilemedi. Carlin
odadan çıktı. Kelsea elbisesini yıkayıp ütileyerek dolaba geri
kaldırdığı halde onunla birkaç gün konuşmadı. Barty o hafta
kıp kırmızı gözlerle, mutsuz bir halde kır evinin etrafında do-
lanıp durdu, Carlin yokken Kelsea’ye şirinlikler yapmaya ça-
lıştı. Birkaç gün sonra Carlin normale döndü, ama ertesi haf-
ta Kelsea Carlin’in gardırobuna baktığında bütün o süslü el-
biselerin yerinde olmadığını gördü.

Kelsea, elbiselerini izinsiz aldığı için Carlin’in kendisine si-
nirlendiğini düşündü. Ama şimdi odaya baktığında aslında
durumun farklı olduğunu anlamıştı. Boş raflar. Karşıdaki du-
varı neredeyse tümünden kaplayan devasa meşe gardırop. Bir-
den fazla kişinin kendini görebileceği büyüklükte bir ayna. Al-
tın varaklar. Pahalı kumaşlarla bezenmiş bu yatak. Kelsea’nin
aklına, Keep Otağı’ndaki insanların aç ve sefil yüzleri geldi.
Carlin çok fazla şey biliyordu. Kelsea tüm öfkesini odanın ses-
sizliğine haykırmak istedi. Peki ya hâlâ açığa çıkmamış bu-
nun gibi bir sürü gizli mutluluk varsa? Kelsea annesinin onu
korumak için evden gönderdiğini düşünmüştü hep. Ama belki

de öyle değildi. Belki de Kelsea sadece gönderilmişti. Kelsea ayağını sinirle yere vurdu. Çocukça, ama etkili, iki dakikalık bir öfke patlamasından sonra uykudan uyanma vaktinin geldiğini anladı.

Ona miras kalan kraliçelik kavramsal olarak problemliydi, üstesinden gelinmez görünüyordu. Elbette bu sürecin zorlu olacağını biliyordu. Carlin ona bunu, geçmişteki sorunlu ulusları ve krallıkları anlatırken aslında dolaylı yoldan söylemişti. Carlin'in kitaplarla dolu kütüphanesi... Kelsea aniden Carlin'e olan kızgınlığının uçup gittiğini hissetti. İkisini de özlemişti, hem Barty'yi hem de Carlin'i. Etrafındaki her şey böyle garipken çok iyi tanıdığı iki insanın yakınlığını çok özlemişti. Carlin onun dün yaptıklarını onaylayacak mıydı?

Kelsea yatağa oturup ayaklarını aşağı salladı. Uyurken boyuna yapışan kolyesini çıkarmak için biraz uğraştı. Dün gece saçını örüp duş almalıydı, ama her şey çok bulanıktı; aceleyle meşaleli koridorlardan geçmişti, tek hatırladığı Gürz'ün hızlı komutlarıydı. Birisi onu hiç bitmeyecek gibi görünen merdivenlerden yukarı taşımıştı. Kelsea öyle yorgundu ki, Fetch'in ona verdiği kıyafetlerle uyumuştı. Kıyafetler o kadar pisti ki, Kelsea yaydıkları terli ve tuzlu kokuyu alabiliyordu. Onları atması gerektiği halde bunu yapamayacağını biliyordu. Bilincini kaybetmeden önce hatırladığı son şey, Fetch'in suratıydı ve şu an anımsayamıyor olsa da rüyasında onu gördüğünden emindi. Kelsea'yi aslında test etmişti ve hiç şüphesiz eğer testi geçemeseydi, Fetch onu öldürecekti. Fakat onun tehditlerini ciddiye almıyordu. Gerçek dünyaya dönmeden önce, bir süre onunla ilgili hayaller kurmanın zevkine vardı.

Bir an önce Mort Antlaşması'nın bir kopyasını görmeliydi. Bu fikir onu heyecanlandırınca yataktan fırlayıp sandalyesindeki Gürz'ü dürttü. Adamın kahverengi, yer yer kırışmış, birkaç günlük sakalı vardı. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti sanki. Başı geriye düşmüş, hafifçe horluyordu.

“Demek arada uyuyorsun.”

“Uyumuyorum” diye cevapladı Gürz. “Şekerleme yapıyorum.”

Gürz, gerinip koltuktan kalktı. “Bu odanın içinde tek bir nefes bile alınsa, benim haberim olurdu.”

“Burası güvenli mi?”

“Evet hanımefendi. Kraliçenin makamındayız, burası daha korunur. Biz gittikten sonra Carroll odanın her yerini inceledi. Altı gün dayınızın bir iş çevirebilmesi için yeterli bir süre değil. Bugün siz yokken birisi ne olur ne olmaz diye burayı iyice kontrol edecek.”

“Ben yokken mi?”

“Bugün uygun zamanınızda taç giyeceğiniz bilgisini dayınıza bildirdim. Pek hoşuna gitmedi.”

Kelsea bir çekmeceyi açınca içinde som altından bir tarak ve fırça seti olduğunu fark etti. Çekmeceyi hızlıca kapattı. “Annem boş biriymiş.”

“Evet. Oda hoşunuza gitti mi?”

“Hadi şu aptal yastıklardan kurtulalım.” Kelsea uzanıp birkaç yastığı yere fırlattı. “Tanrı aşkına, bütün bunların ne anlamı...”

“Bugün yapacak çok iş var majesteleri.”

Kelsea iç çekti. “Öncelikle kahvaltıya ve sıcak bir duşa ihtiyacım var. Bir de taç giyme töreni için giysiye...”

“Biliyorsunuz ki tacın Tanrı’nın Kilisesi’nden bir rahip tarafından takılması gerekiyor.”

Kelsea kafasını kaldırıp baktı. “Bilmiyordum.”

“Dayınıza bağlı olan rahibi prosedürü uygulaması için zorlasam bile, istediğimiz kişi o değil. Arvath’tan başka bir rahip getirmemiz gerekiyor, yaklaşık bir saatte hallederim sanırım.”

“Rahip olmayınca meşru sayılmaz mı?”

“Hayır hanımefendi.”

Kelsea bıkkınlıkla iç çekti. Resmi taç giyme töreni öyle uzak görünüyordu ki, bu konu hakkında Carlin’le hiç konuşmamıştı. Herhalde törenin dili kuşkusuz dinsel öğretilerden esinleniyordu. Kilise kesenin ağzını böyle açık tutuyordu. “Pekâlâ, git. Ama mümkünse korkak bir rahip getir.”

“Anlaşıldı hanımefendi. Ben yokken bıçağınız üzerinizde olsun.”

“Bıçağım olduğunu nereden biliyorsun?”

Gürz ona konuşur gibi bir bakış fırlattı. “Bir dakika bekleyin, nedimenizi çağırayım.” Kapıyı açınca dışarının gürültüsü içeri doldu, ardından kapıyı kapattı. Kelsea boş odanın ortasında öylece ayakta durdu, üzerine garip bir rahatlık çökmüştü. Yalnız kalmayı özlemişti. Ama şimdi bununla eğlenilecek zaman değildi.

“Yapacak çok iş var” diye mırıldandı, bir yandan da boynundaki dikişleri hafifçe ovuşturuyordu. Yüksek tavana, mavi cibinliğe, yastıklarla dolu yatağa ve en kötüsü de bomboş raflarla dolu geniş duvarlara göz gezdirdi. İçinde bir şeylerin köpürdüğünü hissetti, sinirden gözleri yaşla dolmuştu.

“Şu haline bir bak” diye fısıldadı boş odada. “Arkanda bana ne bıraktığına bir bak.”

“Hanımefendi?” Gürz kapıyı vurup içeriye girdi. Arkasında uzun, ince bir kadın bekliyordu, neredeyse Gürz’ün cüssesinin ardında kaybolmuştu, ama Kelsea onun kim olduğunu anladı. Çocukları yanında yokken kadın çok daha genç görünüyordu, Kelsea’dan sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Üzerinde basit, krem rengi yün bir elbise vardı. Uzun, siyah saçları taranıp topuz yapılmıştı. Yüzündeki tek kusur, yanağındaki morluktan. Kelsea’nin önünde durmuş bekliyordu ama tavrında hizmetkâr bir hava yoktu; birkaç dakika sonra Kelsea bu durumdan öylesine rahatsız oldu ki, bir şey söylemek için kendini zorladı.

“Eğer yalnız kalamayacak kadar küçükse, ufaklığı buraya getirirkenizde bir sakınca yok.”

“Emin ellerde hanımefendi.”

“Bizi lütfen yalnız bırak, Lazarus.”

Gürz hiç itiraz etmeden kapıyı çekip çıktı.

“Otur, lütfen.” Kelsea tuvalet masasının önündeki tabureyi işaret etti. Kadın tabureyi Kelsea’nin önüne çekip tek hareketle zarıfçe oturdu.

“İsmin nedir?”

“Andalie.”

Kelsea gözlerini kırptı. “Mort musun?”

“Annem Mort’tu, babam Tear.”

Kelsea Gürz’ün bundan haberdar olup olmadığını merak etti. Tabii ki biliyordu. “Peki, sen hangisisin?”

Andalie dik dik ona baktı, öyle ki Kelsea soruyu sormamış olmayı diledi. Kadının gözleri delip geçen soğuk griydi. “Ben Tear’ım, majesteleri. İşe yaramaz babalarından dolayı çocuklarım da Tear; hem çocuklarımı da babalarıyla birlikte atamam, değil mi?”

“Hayır... Hayır, sanırım yapamazsın.”

“Eğer sebebini soruyorsanız, buraya size yardım etmeye en çok çocuklarımın hatırı için geldim majesteleri. Benim gibi çok çocuğu olan bir kadın için bu iyi bir teklifti, onları babalarından uzaklaştırmak da benim için büyük nimet.”

“En çok çocuklarının hatırı için mi?”

“En çok, evet.”

Kelsea’nin canı sıkılmıştı. Tearling demir işçiliği, hekimlik ve duvar ustalığı gibi eksik olduğu özelliklere sahip Mort göçmenlerini kabul ediyordu. Mort bu hizmetlere çok para istiyordu, Tear kasabalarında, özellikle daha açık görüşlü olan güneyde bayağı Mort vardı. Ama açık fikirliliğinden dolayı kendiyle gurur duyan Carlin bile Mortlara pek güvenmiyordu. Carlin’e göre en sıradan Mort bile kibirli bir mizaca sahipti, zaman içinde zihinlerine işlenmiş bir fatih zihniyeti vardı.

Andalie’nin geçmişi, sorunun yalnızca bir kısmıydı. Kadın,

bir işçiyle evli olmasına ve bir sürü çocuğu olmasına rağmen kendi sınıfına göre oldukça iyi eğitimliydi. Çok esrarengiz bir havası vardı; Kelsea kocasının bu yüzden küplere bindiğine bahse girebilirdi. Aynı zamanda son derece soğuk biriydi. Sadece çocuklarıyla konuşurken içten görünüyordu. Kelsea, Gürz'ün yargılarına güvenmek durumundaydı; o olmasaydı çoktan ölmüştü. İyi de neden bu kadını seçmişti?

“Lazarus nedimem olarak seni seçti. Bu senin için de uygun mu?”

“Eğer çocuklarım hastalandığında ya da onlarla ilgili bir sorun olduğunda, ayrıcalık tanınırsa...”

“Elbette.”

Andalie karışık tuvalet masasına doğru baktı. “Benim vasıflarım hanımefendi...”

Kelsea onu susturdu. “Ne söylemek istiyorsun, eminim ki yapabilirsin. Sana Andalie diyebilir miyim?”

“Başka ne diyecektiniz ki hanımefendi?”

“Bana saraydaki kadınların unvanları olduğu söylendi. Nedime gibi mesela.”

“Ben saray kadını değilim. İsmim yeter.”

“Tabii ki.” Kelsea acıyla gülümsedi. “Keşke ben de unvanlarımdan öylece vazgeçebilseydim.”

“Sıradan insanların böyle şeylere ihtiyaçları vardır hanımefendi.”

Kelsea gözlerini dikip ona baktı. Carlin de böyle söylerdi, Kelsea o sınıfa bir daha hiç girmeyeceğini düşündüğünden bunu duymak pek hoşuna gitmemişti. “Sana sıkıcı bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Kızın kafese konulmadan bir gece önce ne yapıyordun?”

Andalie dudaklarını büzştürdü ve Kelsea kadında daha önce fark etmediği bir sertlik hissetti. “Ben dindar biri değilim hanımefendi. Bu sizi yaralıyorsa üzgünüm, fakat ben hiç-

bir tanrıya inanmıyorum, dahası hiçbir kiliseye de... Fakat iki gece önce dua etmeye hiç olmadığım kadar yaklaştım. Görülebilecek rüyaların en kötüsünü gördüm: Çocuğum ölmüştü ve ben çaresizdim.” Andalie devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Aslında ölebilirdi, biliyorsunuz. Kız çocukları erkek çocuklarına göre daha çabuk ölüyor. Kızım yaşı gelene kadar hizmetçi olarak kullanılacaktı. Tabii, oraya varır varmaz bir sapık onu satın almazsa.” Andalie sinirle dişlerini gıcırdattı, acı acı gülümsedi. “Mortmesne her şeye göz yumuyor.”

Kelsea cevap vermeye çalıştı, ama başaramadı, konuşabilecek veya Andalie’nin öfkesini dindirebilecek durumda değildi.

“Borwen, kocam, gitmesine izin vermemiz gerektiğini söylemişti. Biraz... Israrcıydı bunda. Kaçmayı düşündüm, ama kocamı hafife almıştım. Beni tanıyor, yani. Glee’yi ben uyurken yatağından alıp arkadaşlarına götürmüş. Uyandığımda gitmişti, nereye baksam onu görüyordum... Kırmızı, hep kırmızı...”

Kelsea sandalyesinde aniden sıçradı, sanki bacaklarına kramp girmişti. Andalie farkında değil gibiydi. Ellerini yumruk yapmıştı, Kelsea tırnaklarından üçünün çekilmiş olduğunu fark etti.

“Birkaç saatlik çaresizlikten sonra hanımefendi, aklıma gelen her tanrıdan yardım dilemekten başka çarem olmadığımı hissettim. Şimdi olduğu gibi o zaman da hiçbir tanrıya inanmadığımdan buna dua etmek denir mi bilemiyorum. Ama bildiğim her şeyden yardım diledim.

Keep Otlağı’na geldiğimde Glee çoktan kafesteydi ve artık onu kaybetmiştim. Tek düşündüğüm diğer çocuklarımı oradan uzaklaştırmak ve sevkıyatı takip etmektir, ama kocamı öldürdükten sonra. Sesinizi duyduğumda hanımefendi, onu nasıl öldürebileceğimi düşünüyordum.”

Andalie birden ayağa kalktı. “Majestelerinin banyo yapmaya ihtiyacı var galiba, giyecek bir şeylere ve yemek yemeye?”

Kelsea sessizce başını salladı.

“İcabına bakacağım.”

Kapı kapanınca Kelsea tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, derin bir nefes alıp kollarını ovuşturdu. Sanki oda da intikam almak isteyen bir hayaletle birlikteydi. Andalie gittikten çok sonra bile gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu.

“Size Mort olduğunu söyledi mi?”

“Söyledi.”

“Peki, bu sizi hiç rahatsız etmedi mi?”

“Başkası olsaydı rahatsız olurdu.”

“Ne demek bu?”

Gürz, kolunda bağlı duran kısa bir bıçakla oynuyordu. “Sadece birkaç yeteneğim var hanımefendi, ama onlar da tuhaf ve güçlü yetenekler. Bu insanların içinde size zarar verecek biri olsaydı, onu ortaya çoktan çıkarırdım ve burada olmazdı.”

“O bir tehlike arz etmiyor gerçekten, şu an için değil. Ama ileride olabilir, Lazarus. Çocuklarını tehdit eden herkes için bir tehlike olabilir.”

“İyi de hanımefendi, onun en küçük çocuğunu kurtardınız. Bence asıl sizi tehdit eden birisi için tehlike yaratacaktır.”

“Soğuk biri, Lazarus. Kendi çocuklarına yaradığı sürece bana hizmet edecektir.”

Gürz bir an düşündü, ama sonra omuz silkti. “Üzgünüm hanımefendi, ama bence yanıyorsunuz. Haklı olsanız bile, çocuklarına o çakal kocasıyla birlikte ya da tek başınayken elde edebileceğinden çok daha fazlasını sunuyorsunuz. Neden kurntu yapıyorsunuz ki?”

“Eğer Andalie benim için tehlike yaratacak olsaydı, bunu fark eder miydin?”

Gürz başıyla öyle bir onayladı ki, arkasında senelerin tecrübesini hisseden Kelsea konuyu daha fazla uzatmadı. “Taç giyme törenim ayarlandı mı?”

“Naip onun izlediği sırada geleceğinizi biliyor. Bir saat be-

lirlemedim; işleri onun için kolaylaştırmayalım.”

“Beni öldürmeye çalışacak mı?”

“Muhtemelen hanımefendi. Naip işini sağlama alan biridir ve o tacın size geçmemesi için elinden geleni yapacaktır.”

Kelsea aynada boynuna baktı. Gürz açılan yarayı tekrar dikmişti ama eli Fetch’inki kadar hafif değildi. Boynunda belirgin bir iz kalacaktı.

Andalie, siyah kadifeden sade bir elbise bulmuştu. Kelsea kolsuz elbiselerin moda olduğunu düşündü; şehirde gördüğü kadınların çoğu kollarını açıkta bırakan kıyafetler giyiyordu. Ama Kelsea kollarının açık olmasından biraz utanıyordu, Andalie bunu hemen fark etmişti. Elbisenin uzun kolları Kelsea’nin kollarını örterken, yakası da boynundaki safiri açıkta bırakıyordu. Andalie, Kelsea’nin gür saçlarını örüp kafasının üzerinde harika bir topuz yapmıştı. Kadın bir yetenek abidesiydi, fakat siyah renk bütün kusurları kapatmaya yetmemişti. Kelsea aynada kendine bakarken olduğundan daha özgüvenli görünmeye çalıştı. Atalarından biri, annesinin büyükannesi veya büyük büyükannesi, “Zarif Kraliçe” olarak bilinen, adaletiyle meşhur Raleigh kadınlarının ilkiydi. Aklına Fetch gelince Kelsea aynadaki yansımasına bakıp acı acı güldü, sonra dönüp omuz silkti.

Çok daha iyisi olacağım.

“Bir an önce Mort Antlaşması’nın bir kopyasını görmek istiyorum.”

“Burada bir yerde bir tane olacak.”

Kelsea, Gürz’ün ses tonunda bir hoşnutsuzluk sezdi. “Dün yanlış bir şey mi yaptım?”

“Doğruya karşı yanlış, tartışmalı bir konu hanımefendi. Olan oldu, şimdi hepimiz sonuçlarıyla yüzleşeceğiz. Sevkıyat yedi gün içinde bitmeli. Hızlı karar vermeniz gerekiyor.”

“Öncelikle antlaşmayı okumam lazım. Mutlaka yasal boşluklar olmalı.”

Gürz kafasını salladı. “Eğer olsaydı hanımefendi, diğerleri fark ederdi.”

“Bilmem gerektiğini düşünmüyor musun, Lazarus? Neden benden saklıyorsun?”

“Lütfen hanımefendi, eğer sizi büyütenler hayatınız boyunca bunu sizden sakladıysa, bizden biri size bunu nasıl söyleyebilir ki? Bana inanmazdınız bile. Kendi kendinize keşfetmeniz daha iyi oldu.”

“Bu kura sistemini anlamam gerekiyor. Dün otlakta görevli olan o adam kimdi?”

“Arlen Thorne” dedi Gürz yüzünü buruşturarak. “Sayım müfettişi.”

“Sayım’da sadece nüfus sayımı yapıyor diye biliyorum...”

“Bu krallıkta öyle değil hanımefendi. Sayım devletinizin bir gücü. Kura çekiminden sonuna kadar, sevkıyatı tüm yönleriyle Arlen Thorne kontrol ediyor.”

“Arlen Thorne bu göreve nasıl gelmiş?”

“Keskin zekâsıyla hanımefendi. Bir keresinde beni neredeyse zekâsıyla alt ediyordu.”

“Hadi canım, seni mi?”

Gürz itiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra aynada Kelsea’nin yüzünü görünce vazgeçti. “Aman ne komik majesteleri.”

“Sen hiç hata yapmaz mısın?”

“Hata yapanlar fazla yaşamaz hanımefendi.”

Kelsea aynadan Gürz’e döndü. “Nasıl böyle oldun, Lazarus?”

“Aramızdaki ilişkiyi başka şeyle karıştırmayın hanımefendi. Patronumsunuz. Size günah çıkaracak değilim.”

Kelsea başını eğdi, kendini reddedilmiş hissediyordu. Bir an için onun kim olduğunu unutmuştu; sanki Barty’yle konuşuyordu. Gürz, Pen’in zırhını getirince Kelsea başını salladı. “Hayır.”

“Hanımefendi, giymelisiniz.”

“Bugün olmaz, Lazarus. Beni güçsüz gösterir.”

“Ölünce daha da güçsüz görünürsünüz.”

“Pen zırhını geri istemiyor mu?”

“Birden fazla zırhı var.”

“Giymelisiniz.”

Gürz ona buz gibi baktı. “Çocuk değilsiniz, öyle davranmaktan vazgeçin.”

“Davranırsam ne olur?”

“Yoksa buraya muhafızları çağırırım, onlar sizi tutarken ben de bu zırhı zorla giydiririm. Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?”

Kelsea, Gürz’ün haklı olduğunu biliyordu. Neden hâlâ tartıştığını bilmiyordu. Çocuk gibi davranıyordu; benzeri tartışmaları Carlin’le kır evindeki odasını temizlemek için yaptığını hatırladı. “Emir almaya pek alışkın değilim, Lazarus. Hiç almadım.”

“Deme!” Gürz zırhı tekrar salladı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. “Kollarınızı kaldırın.”

Kelsea yüzünü buruşturarak söyleneni yaptı. “En kısa zamanda kendi zırhım olmalı. Giderek yassılaşp bir erkeğe benzemeye başladığımda şapşal bir kraliçe gibi görüneceğim.”

Gürz sırtıttı. “Bu krallıkta yanlışlıkla kral zannedilen ilk kraliçe siz olmayacaksınız.”

“Tanrı bana pek kadınsı bir hava vermemiş. Elimde ne varsa korumak zorundayım.”

“Hanımefendi, sizi daha sonra silah ustalarınız Venner ve Fell’le tanıştıracayım. Kadınlar için zırh tuhaf bir şey, ama eminim ki onlar bunun altından kalkacaktır. İşlerinde iyiler. O zamana kadar, kraliçenin makamından her ayrılışımızda Pen’in zırhını giyeceksiniz.”

“Harika.” Gürz kolundaki kayışı sıkarken Kelsea de nefesini tuttu.

“Arkamı korumuyor bile.”

“Arkanızı ben koruyacağım.”

“Kraliçenin makamında kaç kişi var?”

“On üç kraliçe muhafızı, üç kadın ve onların yedi çocuğu olmak üzere toplam yirmi dört kişi hanımefendi. Ve tabii ki, zatîâliniz.”

“Hadi oradan” diye homurdandı Kelsea. Bu deyişi Fetch’in poker oyunu sırasında duymuştu, doğru kullanıp kullanmadığından emin değildi, ama şu anki ruh haline çok uygun görünüyordu. “Burada ne kadar büyüeyebiliriz?”

“Hatırı sayılır derecede büyüeyebiliriz, göreceksiniz bunu” diye cevapladı Gürz. “Muhafızlardan üçünün aileleri güvende. Yerleştiğimiz anda ailelerini getirmeleri için onları gönderceğim.”

Kelsea dönüp kendisini annesinin raflarına dik dik bakarken buldu. Bu boş raflardan giderek daha çok rahatsız oluyordu. Kitap rafları boş olmamalıydı. “Şehirde bir kütüphaneye var mı?”

“Bir ne?”

“Kütüphane. Halka açık bir kütüphane.”

Gürz ona kuşkulu gözlerle baktı. “Kitaplar mı?”

“Kitaplar.”

“Hanımefendi” dedi Gürz, bir çocuğa laf anlatır gibi yumuşak ve sabırlı bir tonla, “bu krallıkta, Yerleşme’den bu yana çalışan bir matbaa hiç olmadı.”

“Biliyorum” diye tersledi Kelsea. “Onu sormuyorum. Önceden bir kütüphane olup olmadığını soruyorum.”

“Kitapları temin etmek zor hanımefendi. Tam bir merak konusu. Kimin bir kütüphane yapacak kadar kitabı vardır ki?”

“Soyluların. Eminim ki bazıları hâlâ kitap biriktiriyordur.”

Gürz omuz silkti. “Böyle bir şeyi hiç duymadım. Fakat varsa bile halka açacaklarını hiç sanmıyorum.”

“Neden?”

“Hanımefendi, bir soylunun bahçesinden yabancı bir otu koparıp aldığınızda o kişinin haneye tecavüz çığlığını bir görün.

Eminim ki çoğu kitaplarının hiçbirini okumamıştır, ama asla kitaplarını halka açmazlar.”

“Karaborsadan kitap alamaz mıyız?”

“Alabiliriz hanımefendi, eğer birileri kitaba yeterince kıymet verdiyse. Fakat kitapların alıcısı olmaz. Karaborsada malların ederi üzerinden ticaret yapılır. Tear pazarında Mortmesne’den gelen çok değerli silahlar, kadın, nadir türde hayvanlar, uyuşturucu filan...”

Kelsea karaborsanın işleyişiyle ilgilenmiyordu; hepsi her toplumda aynıydı. Boş kitap raflarına çaresizce bakarken Gürz’ün devam etmesine izin verdi, bir yandan Carlin’in kütüphanesini düşünüyordu: Deri ciltli kitaplarla dolu üç uzun duvarı vardı; kurgu kitaplar sağda, kurgu olmayan ise soldaydı. Ön camdan giren güneş ışığı akşamüzerine kadar odayı terk etmezdi. Kelsea pazar sabahları bu güneş ışığında kıvrılıp kitap okumaya bayılırdı. Sekiz veya dokuz yaşlarındayken bir Noel’de aşağı inmiş ve Barty’nin hediyesini görmüştü: Güneş ışığıyla parlayan, kare şeklinde, büyük yastıkları olan ve sol kolçağında “Kelsea’nindir” yazan bir sandalye. O sandalyeye gömülmenin mutlu hatırası öyle güçlüydü ki, Kelsea aynı zamanda mutfakta pişen tarçınlı ekmeğin kokusunu alabiliyor, sabah coşkusuyla yaşayan sığırcıkların seslerini duyabiliyordu.

Barty diye düşününce gözleri doldu. Gürz’ün bunu görmemiş olmasını diledi; gözyaşları akmasın diye gözlerini iyice açtı ve azimle boş kitap raflarına bakmaya devam etti, güçlükle düşünebiliyordu. Carlin bu kitaplara nasıl sahip olmuştu? Kâğıda basılı kitaplar Geçiş’ten çok önce vardı; elektronik kitaplara geçiş, yayıncılık sektörünü baltalayınca Geçiş’ten önceki son yirmi yılda basılı kitapların çoğu topluca yok olmuştu. Carlin’in anlattığına göre, William Tear sadece ütopyacıların adam başı on kitap getirmelerine izin vermişti. İki bin kişi, onar kitaptan, toplam yirmi bin kitap ederdi. Oysa

Carlin'in raflarında hiç yoksa yirmi bin kitap vardı. Kelsea bütün hayatını Carlin'in kütüphanesini karıştırarak, ondan faydalananarak geçirmişti, henüz kitapsız bir dünyada bunun paha biçilmez bir şey olduğunu bilmiyordu. Vandallar, hatta yakacak odun arayan çocuklar kır evini bulabilirdi. Bu, İngiliz-Amerikan Geçiş'i'nde kitapların başına gelmişti; zavallılar onları yakacak olarak kullanmıştı. Kelsea, Carlin'in kütüphanesinin tek parça ve taşınmaz olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi. Kitaplar taşınabilirdi.

"Barty ve Carlin'in kır evindeki bütün kitaplarının buraya taşınmasını istiyorum."

Gürz gözlerini devirdi. "Hayır."

"Bu bir hafta sürebilir, hatta yağmur yağarsa iki haftayı bulabilir."

Gürz, kol için hazırladığı çelik parçayı bükmişti. "Caden o kır evini birkaç gün önce yakmıştır. Size sadık insan sayısı çok az hanımefendi; onları böylesi saçma bir işe koşmayı gerçekten istiyor musunuz?"

"Kitaplar annemin krallığı için saçma bir iş olabilir, Lazarus, ama benimkinde öyle değiller. Anladın mı?"

"Hem genç hem de aşırı tepkilisiniz hanımefendi. Her şeyi bir anda yapamazsınız. Kontrolsüz güç rüzgârda savrulup yok olmaya mahkûmdur."

Bu konuda tartışmak manasızdı, Kelsea tekrar aynaya döndü. Kır evini düşünmek, ona Barty'nin bir hafta, belki de bir ömür önce söylediği bir şeyi anımsatmıştı. "Yemeğim nereden geliyor?"

"Yemeğiniz güvenilir hanımefendi. Carroll, Keep'in mutfaklarına güvenmediği için dışarıda özel olarak başka bir mutfak inşa ettirdi." Gürz kapıyı işaret etti. "Getirttiğimiz kadınlardan birinin ismi Milla. Bu sabah herkesin kahvaltısını o hazırladı."

"Sıkıntım yok" diye düşüncesini belirtti Kelsea. Gerçekten

de... Tavada pişmiş kekler, kremalı karışık meyve salatası, Kelsea hepsinden bol bol yiyordu.

“Milla mutfağı çoktan belledi, bayağı da ciddi; izni olmadan kimse oraya giremiyor.”

“Asıl yemekler nereden geliyor?”

“Endişelenmeyin. Güvenilir bir yerden.”

“Kadınlar korkmuş görünüyorlar mı?”

Gürz başını salladı. “Biraz çocukları için endişeliler. Bebeklerden biri kusuyor, çoktan bir doktor çağırttım.”

“Doktor mu?” diye sordu Kelsea şaşkınlıkla.

“Şehirde iki tane Mort doktoru var. Birini daha önce çağırmıştık; açgözlü ama dürüst biridir.”

“Neden sadece iki doktor var?”

“Şehir daha fazlasını karşılayamıyor. Bir Mort doktorunun buraya yerleşmesi sık karşılaşılan bir durum değil. Ücretleri de çok yüksek, çok az kişi ödeyebiliyor.”

“Bolton’da yok mu? Ya da Lewiston’da?”

“Bolton’da bildiğim bir doktor var. Lewiston’da doktor olduğunu hiç zannetmiyorum.”

“Mortmesne’den daha fazla doktoru kandırıp getiremez miyiz?”

“Şüpheliyim hanımefendi. Kızıl Kraliçe ilticaya engel oluyor, yine de birileri hâlâ gelmeye teşebbüs ediyor. Gerçi doktorlar Mortmesne’de çok rahat koşullarda yaşıyor. Sadece çok açgözlü olanlar Tear’a geliyor.”

“Sadece iki doktor” diye tekrarladı Kelsea başını sallayarak. “Yapacak çok iş var, öyle değil mi? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Tacı takmakla başlayın.” Gürz kolundaki son kayışı sıkıp geri çekildi. “Hazırız. Hadi gidelim.”

Kelsea derin bir nefes alıp onu kapının dışına kadar takip etti. Daha büyük bir odaya geçtiler. Burası bir uçtan diğer uca yaklaşık altı yüz metre uzunluğundaydı ve annesinin

odası gibi yüksek tavanlıydı. Zeminde ve duvarlarda Keep'in dış cephesindeki gri taşların aynısı vardı. Penceresi ise hiç yoktu; ışık sadece duvarlardaki köşebentlere sabitlenmiş meşalelerden geliyordu. Odanın solundaki duvar, kapılarla kaplı ve sonunda da bir kapı bulunan yaklaşık kırk beş metrelik bir koridorla bölünüyordu.

"Kışla hanımefendi" diye mırıldandı Gürz.

Sağındaki duvar mutfığa açılıyordu; Kelsea yıkanan tavaların tıngırtısını duyabiliyordu. Gürz'ün dediğine göre Carroll'un fikriyle, ki bu iyi bir fikirdi, tasarlanan mutfaklar; Barty'ye göre Keep'in on kat aşağıdaki mutfaklarında otuzdan fazla kişi çalışıyordu ve mutfakların çoklu girişi vardı. Ama onları koruyacak herhangi bir sistem yoktu.

"Sence Carroll öldü mü?"

"Evet" diye cevap veren Gürz'ün yüzü bir anda karardı.

"Her zaman seni geri getirirken öleceğini söylerdi, ama ona hiç inanmazdım."

"Karısı ve çocukları. Onları koruyacağıma söz verdim."

"Sonra üzülürsünüz hanımefendi." Gürz döndü ve duvarda sıralanmış muhafızlara talimatlar vermeye başladı. Muhafızların çoğu, koridorun sonundaki kışladan geliyordu. Adamlar, silahlar ve omuzlar haricinde bir şey göremeyene kadar Kelsea'nin etrafını kuşattı. Muhafızların çoğu yeni yıkanmışa benziyordu, fakat içlerinde hâlâ Kelsea'yi yanlış bir yerdeymiş gibi hissettirecek kadar kötü ter kokanlar da vardı. Barty ve Carlin'in kır evi hep Carlin'in favori kokusu lavanta kokardı; Kelsea bu bıkırtıcı kokudan nefret etse de, bu ona nerede olduğunu hatırlatırdı.

Mhurn arkasından gelip onu kolladı. Kelsea ona selam vermeyi düşündü, ama sonra vazgeçti; Mhurn günlerdir uyumamış gibi görünüyordu, suratı bembeyazdı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Sağında Dyer vardı, kızıl sakalının ardındaki ifadesi belli belirsizdi. Pen solundaydı, Kelsea gülümsedi,

onu sağlam görmekten dolayı memnundu. “Merhaba, Pen.”

“Hanımefendi.”

“Atını ödünç verdiğin için teşekkürler; zırhını da en kısa sürede geri vereceğim.”

“Sizde kalsın hanımefendi. Dün yaptığınız şey çok güzeldi.”

“Muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kendimi lanetledim.”

“Bizim hepimizi kendi elinizle lanetlediniz hanımefendi” dedi Dyer.

“Kapa çeneni, Dyer!” diye tersledi Pen.

“Sen kapa çeneni, büy. O sevkıyat, zamanında gerçekleşmediğinde Mort ordusu harekete geçecek. Sen de hapi yuttun.”

“Hepimiz hapi yuttuk” diye haykırdı Elston arkasından. Sesi kırık dişlerinin ardından cılız çıkıyor, ama söyledikleri anlaşılıyordu. “Dyer’ı dinlemeyin hanımefendi. Bu krallığın nasıl çamura battığını senelerce izledik. Onu kurtarmak için geç kalmış olabilirsiniz, ama bu iyi bir şey, sonuçta yok olup gitmesine engel olmaya çalışıyorsunuz.”

Arkasından biri “Muhakkak” diye konuşmaya katıldı. Kelsea kızardı, ama sağında durup kendini gruba belli eden Gürz, onun cevap vermesine engel oldu.

“Kendinize gelin, beyler” diye gürledi Gürz. “Ben bu durumun üstesinden gelebiliyorsam, herkes gelebilir.”

Büyük Salon’a giden yol, meşalelerle donatılmış gri koridorlardan oluşuyordu. Kelsea, Gürz’ün kestirmeden gittiğini düşünüyordu, ama yine de bitmeyen koridorlardan, merdivenlerden ve tünellerden bıkkınlık gelmişti. Bir yerlerde Keep’in haritasının olmasını umut ediyordu, diğer türlü buradan dışarıya tek başına çıkmaya asla cesaret edemezdi.

Beyazlar giymiş, kafalarındaki kukuletalar alınlarına düşmüş bir sürü kadın ve erkeğin yanından geçtiler. Carlin’in anlattığına göre bunlar Keep’in hizmetlileriydi. Keep’in kendi kâhyaları ve tesisatçıları vardı, ama gereksiz bir sürü iş-

le görevlendirilen insanlar da yok değildi; barmenler, kua-förler, masözler; hepsinin parası hükümdar tarafından karşılanıyordu. Keep'in hizmetlileri ihtiyaç olmadığı zamanlarda ortadan kaybolmakla yükümlüydüler. Şimdi Kelsea kordondan geçerken yana doğru açılıyorlardı. Belki yirminci muhafızdan sonra, Kelsea'nin siniri bozulmaya başlamıştı. Kaldı ki yanağının içini ısırarak da sinirini yatıştırmıyordu. Burası son yirmi senedir devlet hazinesinin nereye gittiğini gösteriyordu: Lüks harcamalar ve kafesler.

Sonunda meşeden yapılmış çift kanatlı masif bir kapıdan bekleme salonuna girdiler. Gerçi bu Tear meşesine benzemiyordu. Gözenekleri çok dengeli dağılmıştı ve özenle işlenmiş burç simgelerine benzeyen oymalarla kaplıydı. Tearling meşesi bu kadar yumuşak değildi; Kelsea çocukken bıçakla oynamaya çalışırdı, ama tek yapabildiği kıymıklar ve ufalanmış ağaç yığınları yaratmaktı. Kapılara daha detaylı bakmak istiyordu, ama buna zamanı yoktu. Girişe varır varmaz, sanki bir sihirle kapı açıldı ve muhafızlar onu içeri doğru yönlendirdiler.

Solundan bir muhafız "Prenses, Tahtın Vârisi!" diye bağırdı. Kelsea suratını buruşturdu, ama hemen oyalanacak başka şeyler buldu. Tahmin ettiğinden çok daha büyük bir odadaydı, tavanın yüksekliği yaklaşık altmış metreydi. En dipteki duvara yaslanmış kişinin yüzü, durduğu mesafeden tam olarak seçilemiyordu. Zemin, koyu kırmızı, muazzam çinilerle döşenmişti, her biri dokuz metre kare vardı. Oda ancak Cadare mermeri olabilecek yekpare beyaz sütunlarla bölünmüştü. Tavanda güneş ışığının odaya doğrudan girmesini sağlayan pek çok pencere vardı. Meşalelerle aydınlatılmış devasa odanın, böylesi beyaz sıcak ışık huzmeleriyle dolması biraz korkutucuydu. Kelsea muhafızlarla ışık huzmesinden geçerken kolunda bir anlık belirip kaybolan bir sıcaklık hissetti.

Yürüyüşlerinin hışırtısı dışında devasa odada çıt çıkmıyor-

du. Kelsea'nin muhafızları, kalabalığı izleyebilmesi için biraz açılmıştı, bunlar muhtemelen soyluların askerleriydi. Kadife giysiler çoğunlukta; lal, siyah ve kraliyet mavisi, zengin görünümlü kadifeler. Kadife, Callaen'e özel bir şeydi ve bu, Mort ticaret kurallarını yaşamadan bilinebilecek bir ayrıntı değildi. Bu insanların hepsi Mortmesne'le ticaret mi yapıyordu?

Kelsea'nin baktığı her yerde yüz vardı; hem erkek hem kadın, herkes makyajlıydı; siyah farlı gözler, kalem çekilmiş ve ruj sürülmüş dudaklar; yüzü fondötenli bir beyefendi bile vardı. Çoğunun saçının hazırlanması muhtemelen saatler sürmüştü. Kadınlardan biri saçını büyük bir spiral haline getirip başının bir tarafından diğer tarafına tutturmuştu, görüntüsü zıplayan bir balığı anımsatıyordu. Ortada mor ametist taşıyla bezeli bir taç duruyordu, Kelsea'nin acemi gözleri için bile tacın işçiliği çok iyiydi. Kadınlar, kendi saç şekilleri dahil, herhangi bir şey yüzünden hoşnutsuz olmaya hazırlıklıymış gibi gözlerini kısmışlardı.

Kelsea'nin boğazından, karanlık bir öfke kuyusundan yükselen kahkahalar çıkıverecek gibiydi. Soylu kadının saç şekli bile kalabalıktaki en garip şey değildi. Her yerde şapkalar vardı: Geniş kenarlı, büyük ve gösterişli şapkalar, gökkuşağının her rengine boyanmış taçlar. Çoğu taş ve altın işlemeliydi ve tüylerle süslenmişti. Kelsea bazı şapkalarda Cadare tavuskuşlarının tüylerini bile gördü, belli ki sadece karborsada satılan bir başka üründü bu. Bazı şapkalar o kadar büyüktü ki, sahiplerinden daha fazla yer işgal ediyordu; Kelsea bir örnek giyinmiş mavi pelerinli bir karıkocayı fark etti, şapkaları yüzünden birbirlerinden iki adım uzakta durmaları gerekiyordu. Kelsea'nin baktığını anlayınca her ikisi de üstünkörü bir reverans yapıp gülümsedi. Kelsea onları umursamadan devam etti.

Gürz'ün gözleri soldaki duvar boyunca baştan sona devam eden dar geçide odaklanmıştı. Bakışlarını takip ettiğinde Kel-

sea bu geçidin insanlarla tıklım tıklı dolu olduğunu gördü, ama bunlar soylular değildi; giyimleri düz ve siyahtı, tek tük altın parıltıları vardı. Tüccarlar, diye düşündü Kelsea, Keep'e giriş izni alacak kadar önemli fakat salonda soylularla durmalarına izin verilmeyen kişiler. Toplulukta hiç yoksul yoktu, Almont tarlalarında veya Keep Otağı'nda gördüğü cı-lız insanlardan hiçbiri burada değildi.

Üzerinde yüzlerce göz vardı. Kelsea bakışların ağırlığını hissedebiliyordu, ama kalabalıkla arasında yüzlerce metre var gibiydi. Kraliçe Elyssa da bu devasa odada kendini böyle yalnız hissetmiş miydi? Kelsea bunu düşünmeyi bıraktı, aklının bir köşesi bunu annesiyle bağdaştırmaya çalışıyor diye sinirleri bozuluyordu.

Büyük Salon'un sonunda büyük, yüksek bir kürsü, tam ortasında da bir taht vardı, meşale ışığında bile muazzam görünüyordu. Taht, saf gümüşten yapılmıştı, dalgalı, akıcı bir şekli vardı, kollardan sırt yaslama yerine kadar bazı yerleri diğer taraflara doğru eritilip akıtılmıştı. Tahtın yüksek ve kavisli arka kısmı en az üç metre yüksekliğindeydi; üzerinde Geçiş'ten sahnelerin tasvir edildiği su temalı bir kabartma bulunuyordu. Alışılmışın dışında bir sanat eseriymiş, fakat Tear Hanedanı'nın eski eserleri gibi bunu da kimin yaptığı belli değildi ve taht sadece çok eski bir zamanın sessizliğini hatırlatıyordu.

Esasında, annesinin öldüğü günden itibaren bu tahta kimsenin oturmaması gerekiyordu, ama Kelsea orada bir adamın oturuyor olmasına şaşırılmamıştı. Dayısı, siyah saçlı, kıvrıkcık sakallı, kısa boylu biriydi ve Kelsea hiç de hoşuna gitmeyen bu tarza şehirde gezintiye çıktığında çok sık rastlıyordu. Kelsea yaklaşırken Naip, sakallarını ince şeritler halinde işaret-parmağına doladı. Üzerinde hiçbir yerini gizlemeyen ve vücudunu saran bir tulum vardı. Yüzü solgun ve şişkin, göz çukurları da derindi. Kelsea dev burnunun ve sarkık yanakları-

nın çökük damarlarından dağılmışlığın izlerini okuyabiliyordu. Alkolik, ya da daha tuhaf bir şeyi var diye düşündü Kelsea, ama bilginin nereden geldiğini bilmiyordu, belki daha değişik işleri de denemişti. Dayısı kayıtsız bakakaldı, tek eliyle sakalını tutarken diğer elinin parmaklarıyla da tahtın kolçağına boş boş vuruyordu. Kurnaz biriydi, Kelsea bunu görebiliyordu, ama cesur değildi. Karşısında, senelerdir onu öldürmeye çalışan bir adam vardı; Kelsea ondan korkmuyordu.

Naip'in hemen dibinde, kürsünün ilk basamağında kızıl saçlı bir kadın hareketsiz öylece oturuyor, boş boş etrafa bakıyordu. Kadın boş bakışlarına rağmen olağanüstüydü. Yüzü tümüyle simetrikti, kalkık burnu, geniş ve şehvetli dudaklarıyla kusursuz güzellikteydi. Açık mavi bürümcükten bir elbise giymişti. Seyrek dokulu kumaşıyla neredeyse transparan olan elbisesi, zarif ve şehvetli vücudunu açığa çıkarıyordu. Kumaş kadının nokta şeklindeki göğüs uçlarını kapatmaya yetmiyordu. Kelsea, nasıl bir adamın, karısının böyle fahişe gibi giyinmesi için para ödeyeceğini merak ederken kızıl kafa başını kaldırmasıyla Kelsea neye uğradığına şaşırdı. Kadının boynunda bir ip vardı ve gevşek değildi; kabarık ve çizik etinden, ipin nereden dolandığı ve derinin neresini aşındırdığı anlaşılabilirdi. Naip ipin diğer ucunu tutuyordu.

Gürz'ün emriyle Kelsea'nin muhafızları kürsünün önünde durdu. Dayısının etrafında kendi muhafızları vardı, ama dikkatli bir göz, gerçek muhafız ile ucuz asker arasındaki farkı hemen anlayabilirdi. Dayısının muhafızları, gece mavisi renğinde, bol ve kullanışsız uniformalar giymişlerdi; tavırları da onunki gibi küstah ve uyuştu. Dayısıyla göz göze geldiklerinde Kelsea şaşkınlıkla dayısının gözlerinin de tıpkı kendisinin gibi koyu yeşil, badem biçiminde olduğunu fark etti. Gerçek kan bağı ve sahip olduğu tek akraba... Bu düşünce Kelsea'yi duraksattı. Kan bağının bir önemi olmasa gerekti. Gözleri yerde kıpırdayan bağlı kadına kayınca Kelsea'nin şakakları zonk-

lamaya başladı. Bu adam akrabası değildi, akli bunda ısrarcıydı, mecbur olmadıkça bunu istemiyordu. Yumruklarını açtı ve kendini mantığa davet ederek sesini yumuşattı. “Merhaba dayı. Bugün buraya taç giyme törenim için geldim.”

“Tahtın vârisi, hoş geldin” diye kısık sesiyle genzinden cevapladı dayısı. “Bize tabii ki bir kanıt lazım.”

Kelsea kolyeye uzandı. Önceki gün Keep Otlığı’nda kolyenin zor çıktığını fark etmişti, boynunda derisini sıızlatan bir acı hissetmişti. Bugün ise daha kötüydü; gümüş klipsin etine battığını hissediyordu, sanki derisinin altı arılarla doluydu. Kolyeyi dayısının görebileceği yüksekliğe kaldırdı, adam başını sallayınca dönüp onu salondaki muazzam kalabalığa gösterdi.

“Refakatçi mücevher nerede?” diye sordu dayısı.

“Bu seni ilgilendirmiyor dayı. Ben bana verilen mücevherle buradayım, elimdeki de gereken kanıt.”

Dayısı elini salladı. “Tabii ki, tabii ki. Peki, ya damga?”

Kelsea elbisesinin kolunu kaldırıp ön kısmını ışığa tutarken bir yandan da dişlerini göstererek gülümsedi. Yara izi meşale ışığında o kadar da kötü görünmüyordu, ama yine aynıydı: Biri koluna ısıtılmış bir bıçakla bir şeyler işlemişti. Kelsea bir süreliğine tekrar o ana gitti: Karanlık oda, ateş, hayatında ilk defa acıyı tatmış bir bebeğin şaşkın haykırırları...

Bunu bana kim yaptı? diye merak etti. *Bunu kim yapabildi?*

Naip yara izini görür görmez rahatladı; omuzlarından anlaşıyordu. Kelsea bunu kolayca fark edişine şaşırmıştı. Ak-raba oldukları için miydi? Bu daha çok dayısının genelde basit, açgözlü ve obur bir insan olmasıyla alakalıydı. Adam kendi çıkarına bile olsa belirsizliklerden hoşlanmıyordu.

“Kimliğim doğru” dedi Kelsea. “Şimdi tacımı giyeceğim, rahip nerede?”

“Burada hanımefendi” dedi cılız bir ses arkasından. Kelsea döndü ve en yakındaki sütunun orada, altmışlarına yaklaş-

mış uzun, ince bir adam gördü. Üzerinde sade, geniş ve beyaz bir kaftan vardı, hiyerarşide çok yükselmemiş bir rahibin giymesi buyurulmuş üniformasıydı bu. Yorgun ve bezgin suratı sofu birini anımsatıyordu, saçlarıyla kaşları sanki hayatın pigmentlerinden arındırılmış gibi aynı şekilde solgun ve renksizdi. Rahip sinirli ve güvensiz adımlarla öne çıktı.

“İyi iş, Lazarus” diye mırıldandı Kelsea.

Rahip, Kelsea’nin muhafızlarından on metre kadar önde durup eğildi. “Hanımefendi, ben Rahip Tyler. Sizin taç giyme töreninizi yönetmek benim için bir onurdur. Taç nerede, acaba?”

“Ah...” Naip yanıtladı: “Bu biraz zor. Ölümünden önce kız kardeşim tacı korumak için saklamıştı. Ama biz yerini bulamadık.”

“Tabii ki, bulamadınız” diye yanıtladı Kelsea, içten içe öfkelenerek. Bunun gibi ucuz numaraları zaten bekliyordu. Taç sembolik bir araçtı, fakat önemliydi de. O kadar önemliydi ki Kelsea bu zamana kadar kafasına abartılı işlemeleleri olan bir taç giymeden hükümdar olan kimseyi duymamıştı. Dayısı muhtemelen tacı bulmak için insanüstü bir çaba sarf etmişti, böylece kendisi tacı takabilecekti. Ama eğer dayısı bulamasa, taç muhtemelen hiçbir zaman bulunamayacaktı.

Rahip ağlamak üzereydi. Bir yandan ellerini ovuşturup bir yandan da Kelsea ve Naip’e bakıyordu. “Pekâlâ majesteleri, bu biraz zor. Ben... Taç olmadan töreni nasıl yöneteceğimi bilemiyorum.”

Kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Kelsea bu devasa odada mırıltılar ve garip hisırtılar duyuyordu. Boynunu gayriihtiyari rahibe doğru uzatıp kalabalığa göz attı. Aradığı kadını bulması zor olmadı; kafasından yaklaşık otuz santim yukarıdaki topuzuyla arzı endam ediyordu. “Lazarus, korkunç saçlı şu kadın. Onun başındaki süsü istiyorum.”

Gürz kalabalığa dikkatle baktı, afallamıştı. “Hangi süs?”

“Saçındaki gümüş şey. Hiç peri masalı okumadın mı?”

Gürz parmaklarını şaklattı. “Coryn. Kadına parası neyse vereceğimizi söyle.”

Coryn yavaşça basamakları inerken Kelsea rahibe döndü. “Gerçek tacı bulana kadar bununla idare edebiliriz, değil mi?”

Rahip Tyler başını salladı, stresi âdemelmasına yansımıştı. Rahiplerin bildiği bir şeyi şimdi Kelsea de fark etmişti, Kelsea kilise eğitimi almış ve gerçekten dindar yetiştirilmiş bir insan olabilirdi. Rahip temkinli adımlar atmaya devam ettikçe Kelsea’nin yüzündeki tebessüm de gerçek bir gülümsemeye dönüştü. “Varlığınız bizi onurlandırdı, peder.”

“O onur bana ait hanımefendi” diye yanıtladı rahip, ama Kelsea onun donuk ifadesinin altında büyük bir kaygı sezdi. Büyüklerinin hiddetinden mi korkuyordu? Carlin’in Arvath’ın gücüyle ilgili yaptığı uyarılar Kelsea’nin hafızasında tekrar canlanırken bezgin adamı şüpheyle izlemeye devam etti.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı bir kadın, ardından da bir tokat sesi geldi. Kelsea, Elston ve Dyer’ın arasından kalabalığa bakınca orada bir boğuşma olduğunu gördü; kalabalık açıldığında bir anlığına Coryn’in bakışını yakaladı, elleri kocaman siyah bir saç demetinin içine gömülmüştü. Sonra Coryn tekrar ortadan kayboldu.

Elston titriyordu. Kelsea bakınca onun gülmekten kıpkırmızı kesildiğini gördü. Sadece o değil, etrafındaki herkes güliyordu, Kelsea seslerini duyabiliyordu. Sağında, hemen arkada duran Mhurn’ün donuk suratına kıkırdarken renk gelmişti. Gürz bile çenesini sabit tutmaya çalışıyordu, ama bir yandan dudakları seğiriyordu. Kelsea, Gürz’ü gülerken hiç görmemişti, fakat bir süre sonra onun da ağzı gevşedi, bir yandan da salonu gözlüyordu.

Coryn sonunda kalabalıktan elinde kadının başındaki taçla çıktı. Sanki ahududu çalılıklarının içinden geliyor gibiydi; yüzünün bir tarafında uzun bir çizik vardı, diğer tarafı par-

lak kırmızıydı, gömleğinin yakası da yırtılmıştı. Kelsea, onun arkasında soylu kadının zedelenen itibarıyla kapıya doğru ilerlediğini gördü, kadının özene bezene yaptırdığı saçları kuş yuvasına dönmüştü.

“Şey... Bayan Andrews artık sizden yana değil” diye mırıldandı Pen.

“Ona ihtiyacım yoktu zaten” diye yanıtladı Kelsea, şakaklarındaki damarlar ani bir sinirle atmaya başlamıştı. “Saçları öyle olan bir insana ihtiyacım yok.”

Coryn tacı rahibe uzatıp Kelsea’nin yanındaki yerini aldı.

“Hadi şunu elimizden geldiğince çabuk halledelim, peder” diye buyurdu Kelsea. “Hayatınızı ve geleceğinizi tehlikeye atmak istemiyorum.”

Sözleri istenen etkiyi yaratmıştı; Rahip Tyler donakalıp omzunun üzerinden temkinli bakışlar fırlattı. Kelsea bir anlık bir merhamet hissetti, bu adamın Arvath’tan ayrılmasına ne sıklıkla izin verildiğini merak etti. Carlin ona bazı rahiplerin, özellikle erken yaşta kiliseye katılanların, hayatları boyunca beyaz kulede yaşayıp arkalarında sadece bir kutu bıraktıklarını söylemişti. Muhafızlar Kelsea’nin kürsünün önünde rahatça diz çöküp tahtla yüz yüze kalabilmesi için geriye çekilmişlerdi. Taş zemin soğuk ve pütürlüydü, Kelsea’nin dizkapaklarına batıyordu. Böyle ne kadar kalacağını merak ediyordu. Muhafızlar etrafına kapandı, yarısı Naip’e ve onun muhafızlarına bakarken diğer yarısı dikkatlerini kalabalığa vermişti. Rahip Tyler, Coryn’in müsaade ettiği kadarıyla, yaklaşık bir buçuk metre önüne gelene kadar Kelsea’ye yaklaştı.

Mhurn hemen sağ omzunun arkasındaydı, Gürz de onun arkasında. Kelsea Gürz’ü görebilmek için etrafa bakındığında, onu bir elinde kılıcını, diğer elinde de topuzunu kaldırmış halde buldu. Topuzun başlığında hâlâ kurumuş kan lekeleri vardı. Gürz’ün tehlikeli bir sükûneti vardı: Ölümü say-

gıyla karşılayacak ve onun varlığını kutsayacak kadar kayıtsız ve rahat bir adam. Fakat diğer muhafızlar öylesine tetikteydi ki, kalabalıktan bir kadın hapsirince hemen kılıçlarına sarıldılar.

Kelsea'nin safir taşı boynunu yakmaya başlamıştı, göğsüne bakma dürtüsüyle savaşıyordu. Mücevher, Keep Otlığı'nda cehennem ateşine dönüşmüş, ama Kelsea sabah bakınca yanıktan en ufak bir iz kalmadığını görmüştü. Aklına safir hakkında birçok soru gelmişti, ama mücevherin sağlamlığı, bütün sorulardan daha önemli bir merak konusuydu. Eğer aşağıya bakarsa mücevheri göğsünde parlak, canlı bir maviyle ışıldarken göreceğini biliyordu. Burada bir şeyler olacaktı.

Rahip Tyler çok kısık bir ses tonuyla konuşmaya başladı, Kelsea izleyicilerin onu duymadığını düşünüyordu. Orada öylece oturmuş, Tanrı'nın huzurunda, hükümdarlıkla ilişkisi hakkında kendi kendine konuşuyor gibiydi. Kelsea omzunun üzerinden etrafa bakındı, kalabalıkta kimse hareket etmiyordu. Arkalarda bir yerde, neredeyse sütunların arkasına gizlenmiş mavi üniformanın içinde sıska bir beden gördü, bu kesin Arlen Thorne'du. Duvara yaslanmış haliyle bir peygamberdevesine benziyordu. Gürz'e göre o sadece bir işadamıydı, ama bu bile onun çok tehlikeli olmasına yetiyordu. Thorne, Kelsea'nin kendisini izlediğini fark edince yüzünü çevirdi.

Rahip, elbisesinin kıvrımlarından eski bir İncil çıkardı ve Davud Peygamber'in gücüyle ilgili bir şeyler okumaya başladı. Kelsea esnememek için kendini zor tutuyordu. İncil'i baştan sona okumuştı; içinde güzel hikâyeler vardı ve Davud'un ki en ilgi çekicilerinden biriydi. Ama hikâyeler sadece hikâyeydi. Gerçi Kelsea rahibin elinde tuttuğu İncil'e hâlâ hayrandı, sayfaları en az rahip kadar narin görünüyordu.

Rahip Tyler, Kelsea'ye iki adım yaklaştı, bir elinde tacı tutuyordu. Kelsea kendisini baştan aşağı tetikte hissediyordu, sağında çekilen bir kılıcın kuru gıcırtısını duydu. Rahip om-

zunun üzerinden bakınca ürktü –Gürz’ün suratındaki ifade dehşet verici olmalıydı– ve İncil’de kaldığı yeri bir anlık beceriksizlikle kaybetti.

Aynı anda birçok şey oldu. Arkasından bir adam bağırınca Kelsea sol omzunda bir kılıç darbesi hissetti. Gürz, Kelsea’yi yere iterek üzerine kapaklanıp bedeniyle ona siper oldu. İzleyenlerin içindeki bir kadın, tüm dünyaya duyururcasına çığlık attı.

Her yerden kılıç sesleri geliyordu. Kelsea, Gürz’ün altında debeleniyor, çizmesinden bıçağını çıkarmaya çalışıyordu. İki eliyle birden ararken, hemen kürekkemiğinin üzerinden fırlamış bir bıçak sapı fark etti. Eliyle itmeye çalışırken bedeninden ayak parmak uçlarına kadar bir acı hissetti.

Bıçaklanmışım, diye düşündü, sersemlemişti. *Gürz beni koruyamamış.*

“Galen, koridor! Koridor!” diye kükredi Gürz. “Oraya git ve orayı hallet!” Sonra Kelsea’nin yanından ayrıldı. Kelsea zar zor ayağa kalktı, elinde bıçak vardı. Etrafı dövüşen erkeklerle doluydu, birkaçı uzun kılıçlarıyla Gürz’ü yaralamaya çalışıyordu. Dayısının mavi üniformalı adamları etrafta dört dönyordu.

Kelsea arkasında bir nefes hissedince ensesine gelecek kılıcı görebilmek için döndü. Eğildi, saldıran kişinin kolunun altına doğru kayıp bıçağını kaburgalarına sapladı. Yüzüne sıcak bir ıslaklık sıçrayınca gözlerini kapattı, tamamen kızıyla boyanmıştı. Adamın cansız bedeni Kelsea’nin üzerine yığıldı; onunla birlikte yere düşen Kelsea’nin omzuna iyice yerleşen bıçak inanılmaz bir acı verdi. Kelsea çığlık atmamak için dişlerini sıktı, ama adamı itip elbisesinin yakasıyla gözlerini sildi. Suratından süzülen kanları önemsemiyordu, bıçağı saldırganın kaburgalarından çekip alarak ayağa kalktı. Gözlerindeki kandan önünü tam olarak göremiyordu. Birisi onu sağlam omzundan yakalayınca Kelsea adamın eline bir hamle yaptı.

“Benim hanımefendi, benim.”

“Lazarus” dedi nefes nefese.

“Arka arkaya.” Gürz onu arkasına itti, Kelsea de ardına saklandı. Omzunu koruyarak izleyenlere doğru atıldı. Şaşılacak şey, soylulardan hiçbiri kaçmamıştı; merdiven basamaklarında, sütunların arkasında oldukları gibi dikiliyorlardı. Kelsea onlara bağırarak istedi. Neden yardım etmiyorlardı? Birkaç adam hariç hiçbiri Kelsea’ye bakmıyordu. Arkasındaki kavgayı izliyorlar, gözleri bir savaşçıdan diğerine kayıp duruyordu.

Eğlence, diye fark edip sinirlendi Kelsea. Bıçağını kalabalığa doğrultup tehditkâr hareketlerle onları yokladı, nasıl kullanılacağını bilmiyor olsa da gözleri bir kılıç arıyordu. Kana bulanıp kayganlaşmış eline bıçaktan hâlâ kan damlıyordu. Barty’nin bu bıçağı onuncu doğum gününde kendisine verişini hatırladı; minik gümüş bir anahtarı olan, altın kaplama bir kutunun içindeydi. Kutu hâlâ yukarıda bir yerlerde, heybesinin içinde olmalıydı. Sonunda bıçağını bir adama saplamıştı. Bunu Barty’ye söyleyebilmeyi umut etti. Gözünün önünden karanlık bir bulut geçti.

Pen şimdi önünde, iki elinde birer kılıç tutarak ayakta dikiliyordu. Naip’in muhafızlarından biri öne doğru hamle yapıp onu itmeye kalkışınca Pen bir adım geri çekilip adamın kolunu pazısından kesti, diğer kılıcı da göğüs kafesine sapladı. Kesilen kolu yere düşerken adam feryat etti. Yere düştü ve Pen onu öylece izledi, istifini bozmadan kılıcından damlayan kanları seyrediyordu. Bir süre sonra Mhurn yanına geldi, sarı saçlarında yer yer kırmızılıklar vardı. Suratı, sanki bayılmak üzereymiş gibi hiç olmadığı kadar beyazdı.

Kenarda iki adam belirince Kelsea o tarafa yöneldi, kaygan bıçağını sıkıca kavramaya çalışıyordu. Ama gelenler yalnızca Elston ve Kibb’di, onların kılıçlarından da kan damlıyordu. Kibb elinden yaralanmıştı, sanki hayvan ısırığı gi-

bi derin bir kesik vardı elinde, bunun dışında başka bir zarar görmemişlerdi. Kılıç sesleri azalmaya başlamıştı, dövüş bitmek üzereydi. Kelsea kalabalığa bakınca Arlen Thorne'un gittiğini fark etti. Rahip Tyler, en yakındaki sütunun dibine çökmüştü, göğsünde tuttuğu İncil'le kürsünün dibinde yerde yatan mavi kılıklı bir cesede bakıyordu. Rahip kendinden geçmiş gibiydi. Güveni sarsıldıysa da, Kelsea ona acıdı. Gençken bile, rahip gücünü hiç gösterebilmiş birine benzemiyordu, zaten artık genç de değildi.

İyileşmeye ihtiyacı var, diye daha soğuk başka bir ses aklında çınladı. *Hemen*. Kelsea kendini toparlayıp aklının sesine kulak verdi. Böylesi sıradan bir taç giyme töreninin nasıl bu kadar önemli hale geldiğine inanmak gerçekten zordu. Kelsea'nin ayağı takılınca Gürz'ün önünde sendeleyerek inledi, yarası sırtına bir haşerenin sokması gibi batmıştı.

Kadınlar canları acıdığında çığlık atar, Barty'nin sesi kullaklarında çınladı. *Erkekler ise ölürken çığlık atar*.

Ben her iki durumda da çığlık atmayacağım.

"Lazarus, beni kaldırman gerekiyor."

Gürz kollarını onunkinin altına iyice yerleştirdi, yaslanması için ona destek oldu. "Şu bıçağı çıkarmamız gerekiyor hanımefendi."

"Şimdi olmaz."

"Kan kaybediyorsunuz."

"Bıçağı çıkarırsak daha çok kan kaybedeceğim. Değil mi?"

Gürz yarayı şöyle bir inceledi. Dehşeti yüzünden okunuyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey hanımefendi."

"Ne oldu?"

"Ağır bir yara. Eninde sonunda bayılacaksınız."

"Öyleyse bana bir tane çakıp beni ayıltırsın."

"Ben sizin hayatınızı korumakla görevliyim hanımefendi."

“Benim hayatım o tahta bağlı” diye yanıtladı Kelsea boğuk bir sesle. Söyleyene kadar fark etmemiş olsa da dedikleri doğrudu. Uzanıp Gürz’ün omzundan tuttu, boynundaki safiri işaret ediyordu. “Bu olmadan bir hiçim. Anlıyor musun?”

Gürz döndü ve koridordaki Galen’e bağırdı. Maviler içinde iki adam duvar boyunca savrulup küt diye yere düştü. En öndeki izleyiciler ağılıyor, birkaç adım geriye kaçıyorlardı.

“Dikkat!” diye bağırdı Gürz. “Kalabalığa bakın! Kibb, doktora ihtiyacın var mı?”

“Git işine” diye cevapladı Kibb, suratı bembeyazdı ve elini sıkıca kavramıştı. “Ben zaten doktorum.”

Naip’in muhafızlarından çoğu kürsünün önünde ölmüştü. Kelsea’nin muhafızlarından çoğu yaralarını tutuyorlardı. Ama yerde gri pelerinli hiç kimse yoktu. Bıçağı kim çekmişti?

Naip hâlâ oturuyordu. Suratından damlayan kana ve ona kılıç doğrultmuş kraliçenin dört muhafızına rağmen davranışları hâlâ kayıtsızdı. Dudağında bir damla ter parıltıydı, gözleri kalabalığa odaklanmış seğiriyordu. Muhafızlarının uyuşuk hareketlerine bakılırsa Kelsea’nin hayatına aptalca bir saldırı gerçekleşmişti. Bu bir geciktirme taktiği idi; dayısı bu taç giyme töreninin önemini en az Kelsea kadar iyi biliyordu. Kelsea’nin omzundan bambaşka bir acı yayıldı. Sırtında yavaş yavaş kan birikmeye başlamıştı. Çok az zamanı kaldığını hissediyordu. Uzanıp muhafızlardan birini yakaladı, adını bilmediği genç biriydi bu. “Rahibi çağır.”

Muhafız kuşkulu bir bakışla gidip yere saçılmış ceset yığınları arasında beti benzi atmış Rahip Tyler’ı kürsünün yanından kaldırdı. Kelsea ağzını açar açmaz ona hiç yakışmayan buyurgan bir ses tonuyla, “Şimdi devam edeceğiz, peder. Esas metne sadık kalalım” dedi.

Rahip başını sallayıp titreyen eliyle tacı kavradı. Kelsea Gürz’ün yardımıyla yere diz çöktü. Rahip Tyler İncil’ini tekrar açtı ve titrek sesle okumaya başladı, kelimeler sırayla

Kelsea'nin kulağına geliyordu. Rahibin ilerisinde güzel kızıl saçlı kadını gördü, kürsünün en üst basamağında hareketsiz duruyordu, üzeri kan revan içindeydi. Kanlar yüzüne bulaşmış, mavi elbisesi sırsıklam olmuştu. Bir santim bile kıpırdamıyordu, ama hayattaydı; gri gözleri yerde bir noktaya odaklanmış öylece bakakalmıştı. Kelsea bir anlığına gözlerini kapatıp ardından tavana baktı, tonozlu, devasa bir açıklık, tüm salonu kaplıyordu.

Gürz'ün çizmesi sırtına dayanınca Kelsea çığlık atmamak için dilini ısırdı. Görüşü biraz daha netleşince rahibin kendisine doğru ilerlediğini gördü, İncil kapalıydı, taç ise elindeydi. Muhafızları etrafını sarmıştı. Rahip yere eğildi, gözleri fal taşı gibi açılmış, kan yüzünden çekilmişti. Kelsea önceden hissettiği şüphelerin anlaşılmaz bir şekilde kaybolduğunu hissetti. Rahibi rahatlatılabilmeyi, ona bu işte kendi payına düşen görevin tamamlandığını söyleyebilmeyi umdu.

Ama tamamlanmadı, başka bir ses, sessiz ama emin, kafasının içinde fısıldıyordu: *Yanına bile yaklaşmadı.*

"Majesteleri" diye sordu rahip, ses tonu af diler gibiydi "Tanrı'nın Kilisesi kanunu önünde, bu krallık için, bu insanlar için mücadele edeceğinize yemin ediyor musunuz?"

Kelsea boğuk boğuk iç çekti, göğsünde bir şey kıpırdadı ve fısıldadı: "Kanun önünde, bu krallık için, bu insanlar için mücadele edeceğime yemin ediyorum."

Rahip Tyler duraksadı. Kelsea derin bir nefes almaya çalıştı, sola doğru sürükleniyor, bayılacakmış gibi hissediyordu. Gürz onu tekrar dürttü, ama bu sefer Kelsea çılığına engel olamadı. Barty bile anlamaz mıydı? "Siz kilisenizi koruyacaksınız peder; ben de bu krallığı ve insanların gözeteceğim. Buna yemin ederim."

Rahip Tyler bir süre daha tereddüt etti, sonrasında İncil'i cüppesinin koluna sakladı. Sanki bu anın sonuçlarının neler olacağını tahmin ediyormuşçasına, teslimiyetin pişmanlığı

yüzünden okunuyordu. Belki de tahmin edebiliyordu. Uzanıp tacı iki eliyle Kelsea'nin başına koydu. "Sizi taçlandırıyorum, Tearling Kraliçesi Kelsea Raleigh. Hükümdarlığınızın uzun sürmesi ümidiyle majesteleri."

Kelsea gözlerini kapattı, yaşadığı zevkten ve rahatlıktan boğazı düğümlendi. "Lazarus, kalkmama yardım et."

Gürz onu ayağa kaldırınca bacakları hemen açıldı. Kollarını arkasından beline dolamış, onu bez bebek gibi tutuyor, omzundaki bıçak ona daha fazla zarar vermesin diye gövdesini dengeliyordu.

"Naip."

Gürz onu dikkatlice çevirince Kelsea dayısını gördü, adamın gözlerinde aptal bir çaresizlik vardı. Kelsea bıçağın sapı göğsüne değene kadar, yavaşça, Gürz'e arkasını yasladı. Acı onu sarsmıştı, ama çok değildi; karanlık çöküyordu şimdi, görüşü kararmaya başlamıştı.

"Krallığımı hemen terk et."

Dayısı kımıldamadı. Kelsea öne doğru eğilip tüm gücünü topladı, nefesi geniş odada yankılanıyordu. "Keep'ten ayrılmak için bir ay mühletin var dayı. Ondan sonra... Kellen için on bin pound."

Kelsea'nin arkasında bir kadının soluğu kesildi, kalabalık homurdanıyordu. Dayısının telaşlı gözleri hemen arkasındaydı.

"Kraliyet ailesinden birinin kellesine ödül koyamazsın."

Arkasındaki bariton sesi Kelsea hemen tanımıştı: Thorne. Onu duymazlıktan geldi, sözlerini kontrol etmeye çalışıyordu. "Sana... İyi bir başlangıç sunuyorum dayı. Krallığımı hemen şimdi terk et, yoksa bunu Lazarus yapacak. Sence... Ona ne kadar dayanabilirsin?"

Dayısı yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Birkaç dakika sonra tahttan kalktı, ayağa dikilince göbeği öne fırladı. *Çok fazla bira* diye geçirdi aklından. Ardından da *Aman Tanrım, ben-*

den daha kısa boylu! diye düşündü. Gözleri önce çift görmeye başladı, sonra üçlü. Gürz'ü dirseğinden dürtünce Gürz onu kaldırıp tahta oturttu. Buz kesmiş bir kayanın üzerinde oturmak gibiydi bu. Kelsea buz gibi metalin içine iyice yerleşti, gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Yapması gereken bir iş vardı, ama ne?

Kelsea kızıl saçlı kadının önünde hâlâ hareketsiz durduğunu gördü. Dayısı kürsünün basamaklarından iniyor, o indikçe de kürsünün ipi iyice geriliyordu.

“İpi bırak” diye fısıldadı Kelsea.

“İpi bırak” diye tekrarladı Gürz.

Dayısı etrafında dönüyordu. Kelsea ilk defa onun gözlerindeki kızgınlığı gördü. “O kadın benim! O bir hediye!”

“Ne fena.”

Dayısı destek için etrafına bakındı, ama muhafızlarından çoğu ölmüştü. Onu takip eden sadece üç muhafız kalmıştı. Onlar bile göz göze gelmekte tereddütlüydü. Dayısının yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti, ama Kelsea onun ifadesinde daha kötü bir şey gördü: Kederli bir şaşkınlık. Bunca kötülüğün neden onun başına geldiğine anlam veremeyen bir bakıştı bu. Dayısı birkaç dakika düşündükten sonra ipi bırakıp hızlıca yürüdü.

“O benim” diye tekrarladı hüznle.

“O bizimle gelecek. Elston... İcabına bak.”

“Majesteleri.”

“Beni dışarı çıkar Lazarus, lütfen” diye rica etti Kelsea. Nefes alıp vermek de can çekişmenin bir parçasıydı. Gürz ve Pen bir süre düşündüler, sonra her ikisi de öne doğru eğilerek kollarını birleştirip ona bir sandalye yaptı. Kelsea durumdan memnundu; bu, çuval gibi salınmaktansa odayı terk etmenin çok daha onurlu bir yoluydu. Muhafızları hızlıca etrafında toplandı, ortada koridor oluşturacak şekilde kürsüye doğru bir yol yaptılar. Kalabalık arkasında kalmıştı. Kelsea onu

ilk görüşlerinin bu olmamasını ümit ediyordu; kana bulanmış ve güçten düşmüş. Bir ara kırmızı kadife elbiseler içindeki soylu bir kadının yanından geçiyorlardı, renkler karanlıkta ışıldıyordu. Carlin de evdeyken hep koyu kırmızı kıyafetler giymeyi severdi. Kelsea kadına elini uzatıp “Zorlu bir yol olacak” diye fısıldadı. Ama kadın çok uzağında kalmıştı, ona dokunamadı. Bir sürü yüz, yanından rüzgâr gibi geçti; Kelsea bir an için Fetch’i de gördüğünü zannetmişti, ama bu çılgınlıktı. Hâlâ koluyla uzanıp çaresizce kavramaya çalışıyordu.

“Efendim, acele etmeliyiz” diye fısıldadı Pen. Gürz homurdanarak kabul etti ve çift kanatlı devasa kapılara ve girişteki geniş koridorlara doğru hızlandılar. Kelsea şimdi kanının kokusunu alabiliyordu, son derece canlı bir kokuydu. Bütün duyuları isyandaydı. Her bir meşale güneş kadar parlaktı, gözlerini kısıp da Gürz’e bakınca yüzünün karanlıkta kaybolduğunu fark etti. Muhafızlar birbirleriyle fısıldaşıyordu, sesleri sanki kulağı sağır ediyordu, ama Kelsea bir kelimesini bile anlamıyordu. Taç başından aşağıya kaymıştı.

“Tacım düşüyor.”

Gürz onu sıkıca kavradı. Duvarda, Kelsea’nin görmediği bir yere dokununca karanlığın içinde gizli bir kapı açıldı, Kelsea şaşkına dönmüştü. “Ben buradayken asla hanımefendi.”

“Ben de” dedi Pen. Kapıya doğru ilerlerlerken, dikkatli bir elin başındaki tacı düzelttiğini hissetti.

Göletteki kabarcıklar

Taç giyme töreninin ardından, Glynn Kraliçesi beş gün boyunca ortalarda görünmedi. Bıçakla ölümcül yaralanmış, çok kan kaybetmişti. Bilinci kapalıydı. Genel kanının aksine ona “Damgalı Kraliçe” lakabını veren iz, kolundaki yanık izi değil, tüm hayatı boyunca sırtında taşıyacağı işte bu bıçak yarasının izidir.

Dünya, elbette kraliçenin bilinci kapalıyken de dönmeye devam etti.

Erken Dönem Tearling Tarihi, AKTARAN MERWINIAN

Thomas ertesi sabah uyandığında, taç giyme töreninin kötü bir rüya olmasını umdu. Aklının bir kısmı bunun bir rüya olmadığını çok iyi bilse de bu fikre sımsıkı sarıldı. Bir şeyler yanlış gitmişti.

İlk ipucu, bakımlı ellerini yastığına dolamış, yanında uyuyan Anne'di. Bu zamana kadar sadece Marguerite onun yanında uyumuştur. Anne, kısa, tıknaz haliyle zayıf bir yedekti, kıvrıkcık kıvılcık saçları vardı, Marguerite'inse amber nehri gibi akarak kıvrılan sarı saçları. Anne'in ağzı daha güzeldi, ama bir Marguerite değildi. Thomas'ın başı zonkluyordu, içki mahmurluğunun ilk belirtileri kendini göstermeye başlamıştı. Marguerite sorunun kesinlikle bir parçasıydı.

Thomas dönüp kafasını yastığa gömdü, odasının dışından gelen sesleri bastırmaya çalışıyordu. Sanki birisi kutuları ha-

reket ettiriyordu, tekrar uyumasını imkânsız kılan sesler geliyordu. Ama yastık sadece kafasının daha sert zonklamasına sebep oluyordu. Sonunda yastığı kaldırdı, kendi kendine fısıldayarak bela okuyordu, Pine'ı çağırıp yorganı kafasına geçirdi. Pine gürültüyü keserdi.

Kız, Marguerite'i almıştı; şimdi hatırladı. Kaybetmeye dayanamayacağı tek şeye kafayı takmış, sonra da almıştı. Muhafız kızı bıçaklamayı başarıp da kız yere düştüğünde, bir anlığına umutla dolmuştu. Ama sonrasinda Thomas kızın yerde sürünüp bir yandan deli gibi kan kaybederken bir yandan da taç giymesini izlemişti, gerçek azmin göstergesiydi. Marguerite'i kendisine almıştı, artık her gece yatmaya onunla birlikte gidebilirdi. Of kafası nasıl da zonkluyordu, sanki içeride biri kükrüyordu.

Belki hâlâ biraz ümit vardı. Kız çok kan *kaybetmişti*.

Dakikalar geçti ama Pine gelmedi. Thomas yorganı kafasından kaldırıp onu tekrar çağırdı, yanında Anne'in hareket ettiğini hissediyordu. Gürültünün onu da uyandırması iyi olmazdı; dün gece üç şişe şarap içmişlerdi ve Anne şaraba pek dayanamazdı.

Pine ortada yoktu.

Thomas ayağa kalkıp örtüyü üzerinden çekti, şimdi başka bir bela okuyordu. Birkaç kez Pine'ı kendi kadınlarından birini bir geceliğine kullanmakla ödüllendirmişti, ama Pine'ın sunulanla yetinmeye niyeti yoktu. Eğer Thomas onu yatakta Sophie'yle görseydi, Pine'ın derisini yüzerdi.

Thomas sonunda köşedeki kıyafet yığınının altından sabahlığını çekti, ama ipek kuşağı sıkışınca ilmeğinden kurtulup çözüldü. Thomas yine bela okudu, bu sefer sesliydi. Dönüp kafasını yastığının altına gömen Anne'e baktı. Sabahlığını giyindi, önünü açık bıraktı. Eğer Pine zahmet edip elbiseleri assaydı, bunlar olmayacaktı. Thomas onu bulduğunda ciddi bir konuşma yapacaktı. Çağrıya cevap vermiyordu,

her yerde kirli kıyafetler vardı... Hem birkaç gün önce romları bitmemiş miydi? Olabilecek en kötü zamanda, her şey yıkılıyordu. Kızın yüzünü gözünde canlandırdı, o yuvarlak yüzü, Yeni Londra sokaklarındaki çiftçilerin her birinin evinde bulunabilecek o yüzü. Gözlerinin yeşili kendininkilerle aynı tondaydı ve ona ok gibi saplanmıştı.

Kız beni görüyor, diye düşündü çaresizce. Kız her şeyi görüyor.

Tabii ki her şeyi göremezdi. Tahmin ediyordu belki, ama bilmesine imkân yoktu. Her türlü olası sonuca her zaman için hazırlıklı olan Arlen Thorne'un mutlaka başka bir planı olmalıydı; eğer sevkıyat gerçekleşmezse bundan en çok zararı o görecekti. Thorne, Thomas'ı aşağıladığını hiçbir zaman gizleme ihtiyacı hissetmemişti, ona sadece kendisine düşen görevi söylerdi. Ama şimdi Thomas, Thorne'un işleri nasıl planladığını çok iyi görüyordu, hiçbir risk almıyordu. İşleri sadece Thorne planlıyordu, nüfus sayımındaki adamların hiçbirisi buna dahil olmuyordu. Dikkat dağıtma işinden Thomas'ın muhafızları sorumluydu. Thomas haricinde hiç kimse Thorne'u töhmet altında bırakmazdı, Thomas şu anda mutlaka tek şüpheliydi.

Midesi yine şişmişti; sabahlığı bedenini zar zor örtüyordu. Thomas sabahlığı ancak iki ayrı yerden, karnından ve kasıklarından bağlayabilirdi. Sabahlık altı ay önce sipariş verildiğinde Thomas bu kadar kilolu değildi. Ama kızı hiç kimse-nin, peşine düştüğü her şeyi yakalayan Caden'in bile bulup öldüremeyeceğinin yavaş yavaş farkına varmaya başladığından beri daha fazla yiyip içiyordu...

Kapıya yöneldi. Pine zili duymazlıktan geldiyse de, bir ke-re çağrılınca koşarak oraya gelebilirdi; Naip'in kışlaları Kraliçe Dairesi kadar büyük veya lüks değildi, ses yalıtımı da iyiydi. Thomas seneler önce Kraliçe Dairesi'ne taşınmak istemiş, ama hem Carroll hem de Gürz ona engel olmuştu. Son-

rasında Thomas, kraliçenin muhafızlarının hâlâ kışlalarda yaşadığını, kraliçenin günün birinde çıkıp gelmesini boş yere beklediklerini fark etmişti. Daha kötüsü, yeni insanları askere alıyorlardı. Gürz, Tearling'in, sadece kendisinin erişebileceği kalbine ulaşmış, tek bir kılıca Caden olabilecekken yarı ücretle kraliçenin muhafızı olmayı seçen Pen Alcott'u da yetiştirmişti. Thomas çoğu kez diğer muhafızlarla birlikte Alcott'u da üye yapmaya çalışmıştı, ama onlar hiçbir zaman kendisiyle iş tutmak istememişlerdi. Thomas da kızın taç giyme törenine kadar bu durumun sebebini anlamamıştı. Kız kendisine hiç, hem de hiç benzemiyordu; Elyssa'yla da uzaktan yakından alakası yoktu.

Babasının kızı, diye düşündü Thomas kesin bir şekilde. Elyssa üç defa kürtaj olmuştu (Thomas o kadarını biliyordu); her konuda olduğu gibi o lanet şurubunu içme konusunda da oldukça unutkandı. Fakat Thomas onu o son kürtaja ikna edememişti, en çok onu yaptırmaması gerekirdi. O zamandan sonra doktordan korkmaya başlamıştı, ona katil gözüyle bakıyordu. Operasyon sırasında bir kadını öldürmenin çok kolay olduğunu Thomas da kabul ediyordu, ama bu bilgi sadece öfkesini besliyordu. Elyssa gibi üç hamileliği hiç düşünmeden sonlandırmış birisi sonrasında düşünmüş, tümünden yanlış nedenlerle, işleri onun için zorlaştıracak bu çocuğu doğurmaya karar vermişti. Pine ona dün kızın korumalar eşliğinde çoktan Kraliçe Dairesi'ne yerleştiğini söyledi. Thomas'ın, Elyssa'nın herhangi bir odasına taşınma umudu tamamen tükenmişti.

Gerçi daha kötüsü de olabilirdi. Kendi kışlası gayet rahatı; hizmetlilerin yanı sıra, bütün muhafızlar ve kadınların kendilerine ait odaları vardı. Thomas ilk geldiğinde burası çok kasvetli, soğuk bir yerdi. Duvarlara en sevdiği ressam Powell'ın resimlerini asmıştı. Pine da fena görünmeyen birkaç tane altın tablo bulmuştu, her şeyi krala layık hale getir-

menin ucuz bir yolu. Thomas bir kere Kızıl Kraliçe'nin desteğini aldıktan sonra, kraliçe kendisine daha güzel ve pahalı hediyeler göndermeye başlayınca kışlası da bu şekilde dolmuştu: Gümüşten çıplak bir kadın heykeli, koyu kırmızı kadipe perdeler ve gerçek altın yemek tabakları. Thomas içlerinde en çok bu son hediye beğenmişti, öyle ki yemeklerini her akşam bu tabaklarda yiyordu. Zamanla asilzadelere kâhyaları kullanması gibi, Kızıl Kraliçe'nin de aslında kendisini kullandığını fark etti; Thomas, gücün tümüne sahip olanla hiçbir gücü olmayan arasında tampondu. Tear'ın nefret ettiği kişiydi; Elyssa gitmiş, böylece bir tek o kalmıştı. Eğer Tear'ın yoksulları ayaklanırsa isteyecekleri şey Thomas'ın kellesi olacaktı. Tear soyluları kendilerini kurtarıp şeflerini hiç düşünmeden çetelere teslim ederse Kızıl Kraliçe de onu kurban etmekten hiç çekinmeyecekti. Bu, göz ardı edilemeyecek, sevimsiz bir bilgiydi... Fakat Tear yoksullarının ayaklanacağı düşüncesi komik olacak kadar uzak bir ihtimaldi. Onlar bir sonraki öğünlerini ancak bulurlardı.

Kapıyı açtığında ışık Thomas'ın gözlerini aldı. Gözlerini kısmaya çalışsa da ortalıktaki görüntü onu olduğu yerde durdurdu. İlk gördüğü Keep'in beyaz elbiseli hizmetçilerinden birinin özensizce ahşap bir kutuya doldurduğu altın tabaklardı. Keep hizmetçilerinin Naip'in özel kışlasına girme yetkisi hiç olmamıştı; eşyalardan birini çalabilirlerdi. Ama şimdi onlardan biri buradaydı, görünüşe bakılırsa çok da meşguldü. Altın tabakların hepsini tek seferde kaldırıp Thomas'ın içini titreten bir gürültüyle kutulara dolduruyordu.

Thomas'ın gözüne başka bir değişiklik takıldı. Kırmızı kadipe perdeleri gitmişti, doğu tarafındaki duvardan çıkarılıp indirilmişlerdi. Pencere tamamen açıktaydı ve güneş ışığı odaya doluyordu. Odamın uzak iki köşesinde duran her iki güzel heykeli de gitmişti. Odamın kuzey kısmında köşeye sıkışmış yirmi kadar bira fıçısı vardı, yanlarında da sandık sandık Mort şara-

bı duruyordu. Başka bir Keep hizmetçisi, viski şişelerini sıralıyordu (bazıları cidden çok kaliteliydi, Thomas'ın her temmuzda Yeni Londra'da düzenlenen Viski Festivali'nden aldıkları). Sandıkların yanında büyük bir yük arabası duruyordu, görevi belliydi: Bütün içki stokunu alıp götürmek.

Thomas sabahlığının kemerini sıktı, uçları hâlâ ilmeklerden çıkacak gibiydi. Altın tabakları tutan hizmetçiye bağırıp çağırmaya başladı: "Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Hizmetçi, Thomas'a bakmadan bir elinin başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. Ona baktıkça Thomas kendini daha kötü hissediyordu; Coryn bira kasaları yığınının yanında durmuş, bir kâğıda notlar alıyordu. Gri pelerini üzerinde değildi, gerçi buna ihtiyacı da yoktu. Keep muhafızları her zamanki gibi görevlerini yapıyorlardı.

"Hey! Kraliçenin muhafızı!" diye bağırdı Thomas. Parmaklarını şaklatabilmeyi istedi ama buna cesaret edemedi, sabahlığı açılıp düşebilirdi. "Bütün bunlar da ne?"

Coryn kalemini ve kâğıdı sakladı. "Kraliçenin emirleri. Bunların hepsi krallığın malı ve bugün gidiyorlar."

"Ne krallığının malı? Bunlar benim mallarım. Ben aldım bunları."

"O yüzden bunları Keep'te tutmaman gerekiyor. Keep'teki herhangi bir şey, krallık tarafından müsadere altına alınmak durumunda."

"Kabul etmiyorum..." Thomas açıklamasını zihninde tarttı, kraliyet ailesinin bir açığı olduğuna emindi. Tearling'in kanunlarını hiç çalışmamıştı, çocukken çalışması gereken zamanlarda bile; yönetim işleri pek ilgisini çekmiyordu. Aksi gibi Elyssa da çalışmamıştı, oysa o ilk çocuktu. Başka bir şeyler düşünmeye çalışarak kutudaki altın tabakları gösterdi. "Bunlar! Bunlar bana hediye idi!"

"Kimden?"

Thomas ağzını açmadı. Sabahlığı yine düşmek üzereydi,

bir eliyle kumaşından kavradı. Çaresizce Coryn'e kabarık beyaz göbeğini görme fırsatı verdiğinin farkına vardı.

"Kişisel eşyaların, kıyafetlerin, deri ayakkabıların senin; herhangi bir silah da alabilirsin" dedi Coryn, mavi gözleri gayet ruhsuzdu. "Fakat kraliyet ailesi senin yaşam biçimine daha fazla kaynak sağlamayacak."

"Peki bundan sonra nasıl yaşayacağım?"

"Kraliçe, Keep'ten ayrılmak için bir ay süren olduğunu bildirdi."

"Peki ya kadınlarım?"

Coryn'in suratı ciddiydi, ama Thomas adamdan gelen aşağılama dalgalarını hissedebiliyordu. "Kadınların istediklerini yapmakta özgür. Kıyafetleri onlarda kalabilir, fakat mücevherlerine çoktan el konuldu. Eğer içlerinden biri seninle gelmek isterse, bunda bir sıkıntı yok."

Thomas ona dik dik baktı, bunları açıklamanın bir yolunu arıyordu; kadınları nasıl olacaktı da akıl almayacak bir yoksulluk içinde yaşayacak, böyle bir uzlaşmaya nasıl razı olacaklardı – pekâlâ, Marguerite hariç hepsi, sadece o biraz dışlıydı. Fakat güneş çok parlaktı ve düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bu perdeleri en son ne zaman gerçekten açmıştı? Seneler seneler önce olmalıydı. Güneş ışığı tüm odayı dolduruyordu, griden ziyade beyazdı şimdi ortalık, daha önce onarılmamış bütün kusurları – halıdaki şarap ve yemek lekeleri– ortaya çıkarıyordu; sanki Tanrı'nın Okyanusu'nda bir sal akıntıya kapılıp gitmiş gibi, tek başına köşede duran bir iskambil kartı –karo valesi– bile vardı.

Tanrım, destede bu kart olmadan kaç oyun oynadım acaba?

"Bugüne kadar kadınlarımdan hiçbirine vurmadım" dedi Coryn'e. "Bir kere bile."

"Aferin."

"Efendim!" diye seslendi Keep hizmetçilerinden biri. "İçkiyi yüklemeye hazırız."

“Devam edin!” Coryn Thomas’a baktı. “Başka sorun var mı?”

Coryn cevabı beklemeden dönerek kapalı kutulardan birini mühürlemeye başladı.

“Pine nerede?”

“Uşagından bahsediyorsan, bir süredir onu hiç görmedim. Belki yapacak başka işleri vardır.”

“Evet” diye yanıtladı Thomas başını sallayarak. “Evet, vardı. Onu bu sabah erkenden aşağıdaki pazara gönderdim.”

Coryn bir şeyler mırıldandı.

“Kadınlarım şu an nerede?”

“Hiçbir fikrim yok. Mücevherlerini vermekten pek hoşlanmadılar.”

Thomas irkildi; tabii ki hoşlanmayacaklardı. Rüzgârla açılan sabahlığını önemsemeyip ellerini saçlarına götürdü. Sonra sabahlığının önünü kapattı. Keep hizmetçilerinden biri kıs kıs gülüyordu, ama diğerleri kendilerine verilen görevleri yerine getirmekle meşguldü.

“Boş vaktim olduğu ilk anda kraliçeyi ziyaret edeceğim” dedi Thomas. “Birkaç gün sürebilir.”

“Evet, sürebilir.”

Thomas, söylediklerinde herhangi bir tehdit olmasından çekindi; sonra dönerek kadınların bulunduğu kışlaya doğru ağır ağır yürümeye başladı, onlara ne söyleyeceğini düşünüyordu. Petra ve Lily başka bir yere gidebilirdi; Marguerite’ten sonra en isyankârı o ikisiydi. Belki geri kalanı da ikna edilebilirdi. Tabii bir yerden para bulması gerekiyordu. Gerçi ona yardım edebilecek çok fazla soylu arkadaşı vardı, hem gidip Arvath’ta kalabilirdi. Rahip, Thomas’ın seneler boyu verdiği onca altından sonra onu geri çevirmeye cesaret etmezdi. Kızıl Kraliçe bile yakın zamanda krallığa döneceğini söylerse Thomas’a destek olmak isteyebilirdi. Fakat bunu sormaya deli gibi çekiniyordu.

Haremin ortak odasının döşemesi yiyecekler ve kâğıtlarla

kaplıydı. Dolaplar, çekmeceler açıktı; kıyafetler her yerdeydi. Coryn ne zamandır burada çalışıyordu? Bu sabah erken saatlerde gelmiş olmalıydı, belki de Thomas uyumaya gittikten hemen sonra.

Pine onu içeriye aldı, Thomas anlamıştı. Pine beni sırtımdan vurdu.

Haremde sadece Anne vardı. Belli ki o Coryn'le konuşurken uyanmıştı. Yarı çıplaktı, kırmızı buklelerini başının üzerinde toplamıştı.

“Diğerleri nerede?” diye sordu kıza.

Anne omuz silkti, uzanıp hızlıca üzerini giyindi, maharetli parmakları vardı. Thomas kendini aldatılmış hissediyordu: Bütün bu kadınlara neden para ödemişti? “Bütün bunlar ne demek oluyor?”

“Hiçbirini görmedim demek.” Anne bir bavul bulup toplamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Toparlanıyorum. Ama birisi mücevherlerimi almış.”

“Gitti” diye cevapladı Thomas sakince. “Kraliçe el koydu.” En yakın koltuğa oturup ona gözlerini dikti. “Ne yapacaksın? Hiçbirinizin gidecek yeri yok.”

“Tabii ki var.” Anne dönünce Thomas onun gözlerinde de Coryn'de gördüğü aşağılamanın aynısını gördü. Aklına bir anısı geliverdi, ama unutmaya çalıştı; çocukluğundan hatırladığı bir şeydi ve çocukluk anılarından çok azı güzeldi.

“Nereye gideceksin?”

“Lord Perkins’e.”

“Neden?”

“Sence neden? Bana aylar önce bir teklifte bulundu.”

İhanet! Thomas, Lord Perkins'le poker oynamış, bir ay önce onu akşam yemeğine davet etmişti. Adam neredeyse Anne'in babası yaşındaydı.

“Nasıl bir teklif?”

“Onunla benim aramda.”

“Diğerleri de oraya mı gitti?”

“Perkins’e değil.” Anne’in sesi mağrurdu. “Sadece bana teklif etti.”

“Bu geçici bir durum. Sadece birkaç aylığına, sonra krallığa geri döneceğim. Sonra hepiniz geri gelebilirsiniz.”

Anne gözlerini dikip Thomas’a mutfakta gezinen bir hamamböceğiymişçesine baktı. Anılar bir yolunu bulup yüze-ye çıkmayı başarıyordu şimdi. Thomas bununla mücadele ediyordu, ama birden hatırladı: Kraliçe Arla da ona aynen böyle bakmıştı. Thomas ve Elyssa birlikte yetiştirilirken, öğrenmek her ikisi için de her zaman zor olmuştu, ama Elyssa daha akıllıydı. Thomas on ikinci senesinde bıraktığında Elyssa özel hocayla eğitimine devam etmişti. Bir süre sonra hanımefendi onunla siyasetten, krallığın durumundan, Mortmesne’le antlaşmalardan konuşmaya çalışmıştı. Fakat Thomas sezgisel olarak anlaması gereken bu konuları kavramakta zorlanıyordu ve hanımefendinin gözlerindeki o bakış daha da güçleniyordu. En sonunda konuşma sonlanmış, o günden sonra Thomas hanımefendiyi çok az görmüştü. Her zaman ilk olarak ne yapmak istiyorsa onu yapmasına müsaade edilmişti: Bütün öğleden sonra uyumak ve geceleri Gut çevresine olay çıkarmaya gitmek. Biri ona böylesi net bir aşağılamayla bakmaya cüret edeli seneler geçmişti, ama şimdi burada yine gençliğinde olduğu gibi kendini aşağılanmış hissediyordu.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” diye sordu Anne. “O bizi özgür bıraktı, Thomas. Belki krallığa döneceksin, belki de dönmeyeceksin; bundan haberim olmayacak. Fakat hiçbirimiz geri dönmeyeceğiz.”

“Siz köle değilsiniz! Her şeyin en iyisine sahipsiniz! Size soylu kadınlara davrandığım gibi davrandım. Asla çalışmak zorunda kalmadınız.”

Anne'in kaşları kalktı, suratı karardı, neredeyse kükrerce-sine, "Hiç çalışmak zorunda kalmadık mı? Pine beni sabah üç-te kaldırıyor ve bana senin benim için hazır olduğunu söylüyor. Senin odana gidiyorum ve sırf senin hazzın için Petra'nın kukusunu yalıyorum" dedi.

"Paranı ödedim" diye fısıldadı Naip.

"*Annelere* ödedin. Ben on dört yaşımdayken ve neyin ne olduğunu anlayamayacak kadar küçükken annelere düzenli olarak ödeme yaptın."

"Yemeğine ve kıyafetine para harcadım. İyi kıyafetlere! Ayrıca sana mücevherler verdim."

Şimdi doğrudan ona bakıyordu. Bunu da hatırlamıştı: Adil Kraliçe Arla da hayatının son on senesinde ona bu şekilde bakmış, söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onu tekrar görmesini sağlayamamıştı. Görünmez olmuştu.

"Tearling'i terk etmelisin" dedi Anne. "Burası senin için güvenli değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Muhafızların başında Gürz var ve sen de kraliçeyi öldürmeye çalıştın. Yerinde olsam ülkeyi terk ederdim."

"Bunların *hepsi geçici*." Neden onun dışında kimse bunu göremiyordu? Kız çoktan hem Thorne'a hem de Mortmesne'e düşman kazandırmıştı. Siyasetten nefret etse de, Thomas bile Mort Antlaşması'nı okumuştı. Yedi gün içinde, antlaşmanın ilgili maddesi yürürlüğe girecekti. Eğer sevkıyat Demesne'e ulaşmazsa... olacakları hayal bile edemiyordu. Kimse Kızıl Kraliçe'nin çileden çıkmış halini görmemişti, hele ki sessiz kaldığında herhangi biri bile dünyanın sonunun geldiğini tahmin edebilirdi. Thomas'ın zihninde birden dehşet verici bir resim canlandı: Dönüp duran Mort şahinleri tarafından kuşatılmış ve kulesi tehdit altındaki Keep. "Kraliçenin kellesi ayın sonunda Demesne'in surlarında sallanacak."

Anne omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Anne çekmecedan başka bir kıyafet yığını kucakladı, ardından yerde duran bir saç fırçasını aldı, bunlar Thomas'ın bilmediği harem davranışlarıydı. Açık çekmecelerin anlamını anlamıştı: Hepsi kıyafetlerini alıp onu terk etmişti.

Belki de Anne haklıydı. Belki de Mortmesne'e gidip Kızıl Kraliçe'den merhamet dilenmeliydi. Ama kraliçeyi çoktan usandırmıştı. Kadın onu rahatça idam ettirebilirdi. Keep'ten nasıl ayrılacak, hatta nasıl yolculuk edecekti? Fetch, her şeyi bilen ve her şeyi öngören Fetch oralarda bir yerdeydi. Kale duvarları yeterince korunaklı değildi, çünkü Fetch Keep'e hayalet gibi sızabilirdi. Gerçi bu hiç yoktan iyiydi, dışarıda açıkta olmaktan daha iyiydi. Eğer Thomas Mort sınırını geçmeye çalışırsa Fetch bunu öğrenecekti, Thomas bundan adı gibi emindi. Yanına kaç tane muhafız aldığının da bir önemi yoktu, bir gece gözlerini açtığında onun suratıyla, onun o dehşet verici maskesiyle karşılaşabilirdi.

Doğru düzgün muhafızı bile kalmamıştı. Adamlarının çoğu kızın saldırısında katledilmişti. Henüz kimse Thomas'ı tutuklamaya gelmemişti, şanslı yaver gitmiş görünüyordu; belki de kıza komployu muhafızlarının hazırladığını düşünüyorlardı. Coryn'in sesindeki keskin sakinliği anımsayınca Thomas durumun bu kadar da basit olmadığını farkına vardı. Belki de bildikleri halde umursamıyorlardı.

Anne bavulunu kapatıp aynada kendine bakmaya gitti. Thomas'a göre mücevhersiz sanki çıplak gibiydi ama çok mutsuz görünmüyordu; bir tutam saçı kulağının arkasına attıktan sonra gülümsedi, bavulunu sapından kavrayıp ona döndü. Gözleri pırıl pırıldı. Thomas bunu neden daha önce fark etmediğini merak etti; gözleri sıcak, parlak bir maviydi.

"Sana hiç vurmadım" diye hatırlattı. "Bir kere bile."

Anne gülümsedi, sevimsiz bir şeyi gizleme konusunda başarısız olmuş dostane bir sırıtış, dudaklarının kenarına tünemişti. "Kıyafet, mücevher, yiyecek, altın... Ve bedelimi ödedi-

ğini düşünüyorsun, Thomas. Yanına bile yaklaşamadın. Ama bence bir bedel ödeyeceksin.”

Rahip Tyler tavuğun son lokmasını bitirince çatalını titreten eliyle masaya bıraktı. Korkmuştu. Öğle yemeğine oturduktan hemen sonra, fazla haşlanıp yumuşamış tavuktan ufak bir ısırık alır almaz mahkeme celbi gelmişti. Tyler’ın hiçbir zaman çok iyi bir tat alma duyusu olmamıştı, ama son iki gündür sanki zorla yiyor gibiydi, sadece toprak tadı alıyordu.

Öncelikle, o seçilmişti. Hayatının en iyi olaylarından birinin öznesi gibiydi. Tyler’ın hayatında böyle harika olaylara pek rastlanmıyordu. Almont Ovası’nda bir çiftçinin yedi oğlundan biri olarak büyümüş, sekiz yaşına geldiğinde babası onu vergi niyetine bölge rahibine vermişti. Tyler babasının kararlarına asla içerlemezdi, o zaman bile içerlemedi; çok fazla çocuğu vardı ve herkese yetecek kadar yiyecek yoktu.

Cemaatin rahibi Rahip Alan, iyi bir insandı. Şiddetli gut hastalığından acı çektiğinden yardımcıya ihtiyacı vardı. Tyler’a okumayı öğretip ona ilk İncil’ini verdi. Tyler on üç yaşına geldiğinde Rahip Alan’a vaazlarını yazmada yardımcı oluyordu. Küçük bir cemaatti, otuz aile ya var ya yoktu, ama rahip hepsine yetişemiyordu. Hastalığı kötüleşince rahibin gezilerini Tyler yapmaya başladı; aileleri ziyaret edip sorunlarını dinliyordu. Günah çıkarmak isteyip de kiliseye gelemecek kadar hasta veya yaşlı olanlara kendisine henüz emredilmiş olmamasına rağmen Tyler ulaşıyor, onların günahlarını dinliyordu. Bunun teknik olarak günah olduğunu ama Tanrı’nın bunu umursamayacağını düşünüyordu, özellikle de ölmek üzere olanlar için.

Rahip Alan Yeni Londra’ya tayin edildiğinde Tyler’ı da yanında götürdü. Tyler eğitimini Arvath’ta tamamladı ve on yedi yaşında rahip oldu. Kendi cemaati olabilirdi, ama hocaları

onun vaaz verme konusunda yetersiz olduğunu düşünüyordu. Araştırmayı herkesten çok seviyordu, kâğıt ve mürekkeple çalışmaktan hoşlanıyordu. Böylece Arvath'ın otuz defterdarından biri oldu; vergileri kayıt altına alıyor ve çevre cemaatlerden vergi topluyordu. Rahatlatıcı bir işti; ara sıra bir kardinal cemaat gelirlerini zimmetine geçirmeye çalışırdı, bu da bir aylık filan bir heyecan yaratırdı. Defterdarlık genel olarak iyi bir işti, düşünmeye ve okumaya bolca zamanı oluyordu.

Tyler kitaplarına baktı. Bir senelik rahip maaşından daha pahalı, kaliteli Tearling meşesinden yapılma raflara yayılmışlardı. İlk beş kitap ona bölgede yaşayan ve öldükten sonra vasiyeti gereği kitaplarını ve parasını kiliseye bağışlayan yaşlı bir kadından gelmişti. Kardinal Carlyle parayı alıp yemişti ama kitaplara ihtiyacı yoktu. "Rahibi sensin. Bir yolunu bul" diyerek kitapları genç Rahip Tyler'ın masasına yığmıştı.

Tyler yirmi üç yaşına gelmişti. İncil'i çok defa okumuştur ama din dışı kitaplar daha ilginçti. Bir tanesini açıp okumaya başladı. Başta biraz tembeldi, sonradan sayfaları şaşkınlıkla çevirmeye başladı, yerde para bulmuş gibi sevinmişti. Uzun yıllar farkına varmadıysa da, ilk kez o gün bir hoca oldu.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemedi. Tyler küçük odasından çıkıp koridorda ilerledi. Yedi veya sekiz senedir sağ kalçasındaki kireçlenmeden mustarıptı, ama yavaş yürümesinin sebebi, bu ağrılardan ziyade isteksizliğiydi. İyi bir defterdardı ve Arvath'ta çok uzun bir zaman boyunca rahat bir hayatı olmuştu... Ta ki her şeyin değiştiği dört gün öncesine kadar...

Bir taç giyme törenini neredeyse dehşete kapılarak yönetmişti; Gürz'ü kapısına kaderin hangi cilvesinin sürüklediğini merak ediyordu. Tyler dindar bir rahipti, sofuydu, insanlığı Geçiş'e getirdiğine inandığı Tanrı'nın yüceliğinden şüphe etmiyordu. Ama o bir oyuncu değildi. Vaaz vermeyi seneler ön-

ce bırakmıştı, her sene kitapların dünyasına biraz daha fazla gömülüyordu. Taç giyme töreni için Papa'nın seçeceği son kişi olurdu, oysa Gürz kapısını çalmış, o da kabul etmişti.

Tanrı'nın muhteşem işlerinin bir parçasıyım. Fikir hiçbir yerden çıkmamış, aynı belirsizlikle de kaybolmuştu. Tearling hükümdarlarının tarihini çok ayrıntılı biliyordu. William Tear'ın muazzam sosyalist vizyonu Karaya Çıkış'tan sonra büyük sekteye uğramıştı; Jonathan Tear'ın suikasta uğradığı kanlı faciayla sonlanana kadar yavaş yavaş yok olmuştu. Raleigh Hanedanı krallığı ele geçirmişti, fakat Raleigh'ler Tearlar gibi değildi, hiç olmamışlardı. Şimdiye kadar Geçiş öncesi Avrupası'nın en akılsız, en hastalıkla boğuşan krallığıydı. Çok fazla aile içi evlilik ve çok az eğitim. İnsanlığın kendi hatalarını defalarca tekrar etme eğilimine karşı oldukça zayıf bir kavrama yetisi. Fakat Tyler, tarihin her şey demek olduğunu biliyordu. Gelecek, geçmişin tekrar edilmeyi bekleyen felaketleriydi sadece.

Taç giyme töreninin yapıldığı sırada, Keep Otağı'nda neler olduğundan hâlâ haberi yoktu; inzivaya çekilip çalışmanın bedeli, bunları göz ardı etmek demektir. Oysa o günden itibaren rahip kardeşleri onu yalnız bırakmayı reddetmişti. Sürekli kapısını çalıyorlardı, görünüşte teolojiyle veya tarihin bazı noktalarıyla ilgileniyorlar, ama hiçbir kraliçenin taç giyme töreniyle ilgili bir şeyler duymadan ayrılmıyordu. Karşılığında onlar da Tyler'a kadınların ve çocukların nasıl serbest bırakıldığını ve kafeslerin nasıl yakıldığını anlatıyorlardı.

Bu sabah Rahip Wyde gelmiş, Arvath'ın merdivenlerinde dizilmiş dilencilere taze ekmek getirmişti. Wyde'a göre dilenciler ona "Gerçek Kraliçe" diyorlardı. Tyler bu tabiri iyi biliyordu. Geçiş öncesi Arthur efsanelerinin kadın varyantıydı: Toprakları korkunç şeylerden koruyacak bir kraliçe, krallığın altın çağını başlatacaktı. Gerçek Kraliçe sadece bir peri masalıydı, çocuklarını kaybetmiş annelerin yaralarına mer-

hemdi. Wyde'ın sözleri Tyler'ın içine işlemiş, gözüne birden-bire dolan yaşları gizlemek için camdan dışarıya bakmıştı.

Tanrı'nın muhteşem işlerinin bir parçasıyım.

Papa'ya ne diyeceğini bilmiyordu. Kraliçe, Tanrı'nın Kilisesi'ne bağlılık yemini etmeyi reddetmişti; Tyler bile bu yeminin önemini biliyordu. Kişisel ahlaktan yoksun olmasına rağmen Naip bile Papa'ya bağlı kalmıştı, Kilise'ye büyük meblağlarda para bağışlamış, Keep'e bir şapel yapılmasına yardımcı olmuştu. Gezgin bir keşiş gelir, hiç olmadığı kadar coşkulu bir seyirci kitlesine Luther'in eski inançlarından bahseder, sonra da ortadan kaybolurdu, kimse de bir daha ondan haber alamazdı. Kimse bunlar hakkında konuşmuyordu, ama Tyler zeki bir adamdı ve kilisesinin zaafalarını iyi biliyordu. Senelerce inzivaya çekilmeyi tercih etti, Tanrı'yı tüm kalbiyle seviyordu, günün birinde kitaplarıyla kaplı küçük bir odada sessizce ölme niyetindeydi. Fakat şimdi dünyadaki muazzam olaylara açıklanamayacak bir şekilde kapılmış gidiyordu.

Papa'nın kabul salonuna giden mermer merdivenleri çıkarken Tyler'ın kalbi dar göğüs kafesinde küt küt atıyordu. Yaşlanmıştı, evet, fakat korkuyordu da. Papa'yla kişisel görüşmesi, onun rahipliğe atanması üzerine birkaç tebrik kelimesiyle sınırlı olmuştu. Ne kadar zaman önceydi o? Yaklaşık elli sene geçmişti üzerinden. Papa da Tyler gibi yaşlanmıştı ve artık yüzlü yaşlarına merdiven dayamıştı. Zenginlerin uzun seneler yaşayabildiği Tearling'de bile Papa'nın ömrü etkileyiciydi. Fakat hastaydı: Zatürree, yüksek ateş ve et yemesini yasaklayan birtakım sindirim problemleri. Neyse ki bedeni güçten düşerken akli sağlam kalmış, Naip'i ustaca yönetmişti; sayesinde Arvath'ın saf altından bir kulesi, Geçiş öncesinden beri duyulmamış lüks bir hayatı vardı. Büyük yeraltı madenleri olan Cadarlar bile, tapınaklarına böylesi bir servet harcamıyorlardı.

Tyler kafasını salladı. Papa paraya tapan biriydi. Belki de hepsi öyleydi. Kız yemin etmeyi kabul etmeyince Tyler belki de hayatında ilk defa hızlıca bir karar almıştı. Tearling'in açgözlü bir hırsla kraliçenin Kilise'ye bağlılık yemini etmesine ihtiyacı yoktu. Tearling'in sadece bir kraliçeye ihtiyacı vardı.

Rahibin iki yardımcısı kabul salonunun kapısının önünde duruyordu. Tıraşlı kafalarına ve kaşlarına rağmen Papa'nın kurnaz görünen muhafızlarına benziyorlardı. Kapının sürgüsünü açarken her ikisinin de yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı, mesaj netti: *Başın belada.*

Biliyorum, diye düşündü Tyler. *Herkesten daha iyi biliyorum.*

Eşiği geçti, bakışlarını yerde tutmak için özel çaba sarf ediyordu. Söylendiğine göre Papa kendisine saygısızlık yapılmasına karşı oldukça hassastı. Kabul odasının duvarları ve zemini beyaz karoyla döşenmişti, öyle ki oda güneş ışığı altında inanılmaz parlıyordu. Çatıdaki cam pencereler sayesinde içeri oldukça sıcaktı; ısının çıkabileceği hiçbir yer yoktu. Geçirdiği zatürreelerden sonra Papa sıcağı sever olmuştu. Meşe tahtı, odanın köşesindeki kürsünün üzerinde duruyordu. Tyler tahtın önüne gelince durup başını öne eğerek bekledi.

"Ah, Tyler. Gel buraya."

Tyler kürsünün basamaklarını çıkıp Papa'nın uzattığı eline ulaşarak yakut yüzüğünden öptü, sonrasında ikinci basamağa geri gidip diz çöktü. Sol kalçası hemen sızlamaya başlamıştı; diz çökmek eklemlerini ağrıtıyordu. Tyler yukarıya bakınca hafif bir acıma duygusu hissetmişti. Papa bir zamanlar düzgün fizikli, orta yaşlı bir adamdı; oysa şimdi birkaç sene önce geçirdiği felçten ötürü kollarından birini kullanamaz haldeydi, yüzü de aynı şekilde bir yana eğilmişti; sağ tarafı, rüzgârını kaybetmiş yelken gibi aşağı düşmüştü. Son birkaç aydır Arvath, Papa'nın ölmek üzere olduğu dedikodusuyla çalkalanıyordu. Tyler bunun muhtemelen gerçek olduğunu düşünüyordu. Cildi parşömen kâğıdı gibi şeffaflaşmış-

tı; kel kafasından kafatası kemikleri seçiliyordu. Buruştuğu kadar çok yaşlanmamıştı, bedeni bir çocuk bedeni kadardı, beyaz kadife kıyafetinin içerisinde neredeyse kaybolmuştu. Papa Tyler'a iyilikle gülümseyince Tyler gardını aldı, acıma duygusu şeker gibi erimişti.

Papa'nın yanında kırmızı ipek kaftanıyla, Tyler'ın orada olmasından korktuğu, Kardinal Anders duruyordu. Kardinallerin kaftanları bir zamanlar Tearling'de kötü boyamadan dolayı kırmızı yerine neredeyse turuncuydu, ama Anders'in kaftanları hep kırmızıydı. Çok netti, Kilise de, herkes gibi, Callaen boyalarını Mortmesne dışındaki karaborsadan alıp getiriyordu. Kaftanlara ek olarak Anders altından, çekiç şeklinde küçük bir rozet takıyordu, Naip'in eşcinsellik karşıtı ekiplerinde geçirdiği zamanlardan kalma bir hatıraydı bu. Anders'in eşcinselliğe düşman olduğunu Arvath'ta birkaç istisna dışında bilmeyen neredeyse yoktu. Söylentiye göre, hukuki yaptırım uygulanması fikri de ondan çıkmıştı. Birkaç sene önce, bir adım daha ileri giderek boş zamanlarında gönüllü olarak çalışmaya başlayınca, bir kardinalin hukuki yaptırımlarla ilgili çalışması büyük bir skandala sebep olmuştu. Ama Anders ayrılmayı reddederek senelerce ekipte kalmıştı. Tyler, Anders'in artık ekipte olmamasına rağmen kıyafetine rozet takmasına Papa'nın neden hâlâ izin verdiğini merak etti.

Kardinal Anders'in bu toplantıdaki varlığı sorun teşkil ediyordu. Kırk üç yaşında ve Tyler'dan yirmi yaş genç olmasına rağmen Papa'nın açık vârisiydi. Anders, Arvath'a ilk kez altı yaşındayken gelmişti; ailesi dindar soylulardandı ve doğumundan beri çocuklarının ruhban okuluna gitmesini istiyorlardı. Zeki ve vicdansız olduğundan, basamakları inanılmaz bir hızla tırmandı; yirmi bir yaşına geldiğinde Yeni Londra piskoposluğuna atanan en geç rahip olmuş, sadece birkaç sene sonra kardinal unvanını almıştı. Bütün bu süre içerisinde

yüzü hiç değişmemişti; ahşap bir levha gibiydi, ergenlik sivilcelerinden kalma yaralarla bezenmiş sert hatları vardı. Gözleri o kadar siyahtı ki, Tyler irisle gözbebeğini birbirinden ayıramıyordu. Ona bakmak, Tearling meşesini seyretmek gibi bir şeydi. Tyler açgözlü rahiplerle, rüşvet yiyen rahiplerle, hatta gizli gizli işkence yapan, cinsel istekleri Kilise'yle ters düşen rahiplerle bile tanışmıştı. Fakat ne zaman bu ahşap suratı, Tanrı'nın işiyle şeytanın dehşetinin birleştiği bu suratı görse, Tyler çok derinlerden gelen bir huzursuzluk hissediyordu. Papa'yı sevmiyor ve ona güvenmiyordu, hiç güvenmemişti, fakat Papa en azından din ve çıkar ilişkisinin tahmin edilebilir bir karışımıydı; onunla herkes çalışabilirdi. Kardinal Anders ise başka bir sorundu; kendini dizginlemediği zaman neler yapabileceğine dair Tyler'ın hiçbir fikri yoktu. Papa zayıf bir kontrol noktasıydı ve ileride de olmayacaktı.

“Sizin için ne yapabilirim Papa Hazretleri?”

Papa kıkırdadı. “Sence seni buraya üstün tarih bilginden faydalanmak için mi çağırdım Tyler? Elbette, hayır. Son zamanlarda çok çılgın olaylara şahit oldun.”

Tyler sabırsız ve gurursuz ses tonundan nefret ederek başını salladı. “Gürz tarafından davet edilmişim, Papa Hazretleri. Benim acilen istendiğim konusunda çok netti, ya ben gidecektim ya da başka bir rahip gönderecektim.”

“Gürz şüphe yok ki korkutucu bir ziyaretçi” diye yanıtladı Papa sakince. “Peki, yeni kraliçemizi nasıl buldun?”

“Şüphesiz ki şu anda Tear'da bu hikâyeyi duymayan kimse kalmadı, hazretleri.”

“Taç giyme törenindeki olayları biliyorum, Tyler. Hikâyeyi birçok kaynaktan dinledim. Şimdi bir de senden dinlemek istiyorum.”

Tyler Papa'nın karanlık suratını izlerken kraliçenin sözlerini tekrarlardı. Sandalyesinde geriye yaslandı, bakışları kurnutuluydu. “Bağlılık yemini etmeyi kabul etmedi mi?

“Etmedi.”

Anders sözünü yarıda kesti. “Ve sen taç giyme törenini tamamlamakta beis görmedin.”

“Eşi benzeri görülmemiş bir şeydi, hazretleri. Ne yapacağımı bilemedim. Hiçbir kural yoktu... Zaman yoktu... Krallık için en iyisi bu gibi görünmüştü.”

“Senin birincil endişen bu krallığın selameti değil, Tanrı’nın Kilisesi’nin selametidir” diye yanıtladı Anders. “Hükümdar için önemli olan krallık ve burada yaşayan halktır.”

Tyler ona baktı. Açıklaması neredeyse kraliçenin taç giyme törenindeki sözlerinin aynısıydı, ama Anders bunu öyle bir söylemişti ki, sanki farklı bir dilde konuşuyordu. “Bunu biliyorum, hazretleri, ama bunu ifade edip seçim yapabilecek zamanım yoktu.”

Papa ve kardinal bir süreliğine ona dikkatle baktılar. Sonra Papa omuz silkip gülümsedi, Tyler’ın basamaklardan geri geri gitmesini isteyecek kadar geniş bir gülümsemeydi bu. “Pekâlâ, şu noktada bir şey yapamayız. İşin kötüsü, sen de böylesi bir duruma sürüklenmiş oldun.”

“Evet, Papa Hazretleri” diye yanıtladı Tyler. Kalçası şu an ciddi anlamda ağrıyordu, eklemlerindeki kireçlenme kendi başına hareket ediyor gibiydi. Papa’ya, “Ayağa kalkabilir miyim?” diye sormayı düşündü, ama sonra bu fikirten vazgeçti. Bu adamlardan herhangi birinin karşısında zayıf duruma düşmek hata olabilirdi.

“Kraliçenin Keep’te yeni bir rahibe ihtiyacı olacak, Tyler. Rahip Timpany, Naip’in adamıydı, bu yüzden kraliçe ona güvenmeyecektir, akıllıca tabii.”

“Evet, Papa Hazretleri.”

“Senin taç giyme törenindeki görevinden ötürü seçilmen en mantıklısı.”

Bu açıklama Tyler için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bekledi.

“Sana güvenecektir, Tyler” diye devam etti Papa, “yemin etmemiş olduğu halde tacını taktığın için içimizden en çok sana güvenecektir.”

Papa’nın ciddi olduğunu fark edince Tyler kekelemeye başladı, “Kilise bu görev için başkasını seçemez mi, Papa Hazretleri? Daha dünyevi birini?”

Yine Anders yanıtladı. “Burada her birimiz Tanrı’nın adamlarıyız, peder. Tanrı’ya ve Kilise’ye olan sadakatimiz, sizin Sezar’ın söylediklerine merakınızdan çok daha önemlidir.”

Tyler sandaletlerine baktı, midesi bulanıyordu, sanki tüm hayatı bir kâbusla çevrilmiş gibi hissediyordu. Buraya uyarılmayı umarak gelmişti, hatta belki bir süreliğine görev değişimi olacaktı; küçük kural ihlalleri yapan rahipler genelde bir süreliğine mutfağa gönderilirler, bulaşık yıkar ya da çöpleri atarlardı. Fakat odasında kitaplarıyla ve düşünceleriyle baş başa kalmak isteyen bir rahip için kraliyet makamındaki bir görevlendirme son derece kötüydü, belki de olabilecek en kötü şeydi.

Belki de Keep’te bir rahip istemeyecek. Belki çoğumuzu buradan sürecektir, o uğursuz şapel de kendi kendine çürüyüp gidecek.

“Bu krallığa göz kulak olmalıyız, Tyler” diye devam etti Papa, ses tonu hâlâ aldatıcı bir biçimde mazlumdu. “Yemin etmedi ve bu durum Tanrı’nın Kilisesi’nin geleceğini tehlikeye sokuyor.”

“Evet, Papa Hazretleri.”

“Bana düzenli bilgi vereceksin.”

Doğrudan Papa’ya mı? Tyler’in endişesi derinleşmişti. Papa’yla Kilise’nin ve krallığın geri kalanı arasındaki iletişimi Anders sağlardı. Neden şimdi Anders yoktu? En basit cevap hemen aklına geldi: Papa, Anders’i vârisi olarak yanına almıştı, ama ona bile güvenmiyordu.

Eşekarısı yuvasında gibiyim, diye düşündü Tyler çaresizce. “Size neleri bildirmeliyim, Papa Hazretleri?”

“Keep’te olup Kilise’yi ilgilendiren her şeyi.”

“Fakat Papa Hazretleri, bundan haberi olacaktır! O aptal değil.”

Papa’nın bakışları onu sanki delip geçiyordu. “Kilise’ye bağlılığın, raporlarda anlattıklarının detaylarıyla ölçülecek. Anlıyor musun?”

Tyler anlamıştı. Ajan olacaktı. Yine odasını özledi, oradaki sıra sıra kitaplarını... Hepsi de Papa’nın ağır elinin altında ezilecekti.

“Tyler? Anladın mı?”

Tyler başını salladı, düşünüyordu: *Tanrı’nın muhteşem işlerinin bir parçasıyım.*

“Güzel” dedi Papa sakince.

Gri pelerinine sarınmış Javel, Kasap’ın Merdivenleri’ni tırmandı. Eğer biri gördüyse onu alıp kraliçenin muhafızlarından biri yapabilirdi, zaten amacı da buydu. Uzun zamandır, kariyerine başladığından beri kraliçenin muhafızlarından biri olmaya çalışıyordu. Onu kabul etmemişlerdi, o yüzden sürgün edilmiş, ona Keep Kapısı’nı koruma görevi verilmişti. Fakat gri pelerini hâlâ vermemiş olmakla bile yeterince sükse yapıyordu; yolda kenara çekilen adamlar veya ona hediye sunanlar sayesinde kendini daha uzun boylu ve daha güçlü hissediyordu. Yanılsama hiç yoktan iyiydi.

Merdivenlerden sonra kendini dar bir geçitte buldu, sis çökmüştü. Eliyle bıçağına uzandı. Gut’ın bu kısmındaki sokak lambaları senelerdir bozuktu ve sis yüzünden çok az sızabilen ay ışığı, geçidi vahşi hayvanları göstermek istercesine mavi, loş bir parlaklığa boyuyordu. Javel’in üzerinde altın yoktu, ama bu bölgedeki tefeciler üzerini arayıp onu telaşlandırmadan rahat bırakmazlardı, emin olmak için de kaburgalarına bıçak saplamaktan geri durmazlardı.

Kapı aralığında iki köpek hırлаşıyordu. Varlıklarını duy-

ruyor gibiydiler, ama Javel temkinliydi, korkmuyordu. Hep kapı görevlisi olmuştu, ama dış muhafızların çoğu gibi o da Keep'e, giriş kapısından daha fazla yaklaşmamıştı. Keep bir gizemdi. Javel'in muhiti buralardı: Gut, yankı yapan koridorlardan, karanlıktan ve avucunun içi gibi iyi bildiği sığınaklardan oluşan bir labirentti. Tüm bölge dağın etekleri arasında sıkıntıya gömülmüştü; hava sürekli sisliydi, insanlar saklanmak için bunu kullanıyordu.

Javel sonunda Arka Taraf'ın boyası kalkmış kapısına geldi. Peşinde birileri var mı diye bakmak için döndü, ama anlaşılan gri pelerin yine yapacağını yapmıştı. Hiç kimse kraliçenin muhafızlarıyla başı derde girsin istemiyordu, özellikle de şimdi, yoksullar yeni kraliçeyi şampiyonları olarak atamışken. İnsanların ruh halleriyle en ufak ilgisi olmayan Javel için bile bu dönüşüm oldukça anormaldi. Kraliçe için söylenen şarkılar çoktan şehirde duyulmaya başlamıştı. İşsiz yoksul gruplar bulvarlarda aylak aylak dolaşıyor, kraliçenin ismini haykırıyor ve bir gram belaya bulaşmıyorlardı. Javel'in şehirde tanıdığı herkes, kendi de dahil, sürekli sarhoştur, ertesi sabahı düşünmeden, bu gecenin keyfini çıkarıyordu. Sonunda akılları başlarına gelince bu kadar içmeyi bırakacaklardı. Mort şimdiden harekete geçiyor, askerleri toplamaya hazırlanıyor, fabrikaları çelik üretimi için fazladan mesai yapıyor olabilir. Mortmesne'i düşünmek Javel'e Allie'yi, onun yüzünü gizleyen uzun sarı saçlarını hatırlatıyordu. Her gün Allie'yle ilgili farklı bir şey geliyordu aklına, birden bir görüntü belirliyor ve bütün gün beynini kemiriyordu. Bugün aklına gelen Allie'nin saçıydı; içeriden bal rengi, dışarıdan altın rengi görünen sarı bir perde gibiydi. Javel barın kapısını açtığında parmakları titremeye başladı. İçeride viski vardı, ama Arlen Thorne da oradaydı.

Arka Taraf, ayyaşların uğrak barıydı, senelerin birasını bünyesine emmiş ucuz ahşap döşemelerle kaplı, ufak, pence-

resiz bir barakaydı. Bütün mekân bira fıçısı gibi kokuyordu. Burası Javel'in müdavimi olduğu bir yer değildi, ama üzüm yerken bağ sorulmazdı. Yeni Londra'nın daha iyi bölgeleri sabahları belli bir kapatma saatine uyuyordu; o yüzden güneşin doğuşuna kadar içmek istiyorsanız, buna uygun tek yer Gut'tı. Ama bar şu anda neredeyse ıssızdı; saat sabahınördüydü ve işçiler bile kendilerini eve atmışlardı. Sadece Javel gibi gerçek alkolikler ve işleri kötü gidenler hâlâ burada içiyor olabilirdi. Kötü bir şeyler olacağını hissediyordu, göz ardı edilemeyecek karanlık bir işi önceden seziyordu sanki.

Pusula, Javel gecenin karanlığından ayrılır ayrılmaz Arlen Thorne'dan gelmişti, ama hiçbir şey anlaşılmıyordu. Thorne ne olursa olsun, özünde hilekâr puştun tekiydi ve kirli bir işi yazıya dökecek kadar budala değildi. Javel hayatında Thorne'la hiç konuşmamıştı, ama pusulayla ilgili en ufak bir şüphe yoktu; Thorne bir yerde bulunmanızı istiyorsa, oraya giderdiniz. Javel'in Mortmesne'e gönderilebilecek hiçbir akrabası kalmamıştı, ama Thorne'un buna denk bir şey bulabileceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Allie'nin saçları önüne dökülmüş yüzü geldi aklına yine. Keep Otlığı'ndaki o günden beri ne kadar viski içtiyse de o görüntüyü aklından çıkaramıyordu.

Hâlâ, tekrar denemek için hazırım, diye düşündü Javel çaresizce.

Thorne barın köşesindeki bir masada oturuyor, sırtı tam köşeye dayalı, fındandan su yudumluyordu. Thorne'un içki içmediğini herkes bilirdi. Kariyerinin başında ciddiyeti, uzun ince cüssesi ve narin yapısıyla birleşince Thorne'u Naip'in çeteleleri için birincil hedef haline getiriyordu. Sayım'a dahil olmadan önce birçok kez dayak yemişti. O adamlardan bir kısmı hâlâ etrafta dolaşıp nefes alıyor muydu? Javel hiç sanmıyordu.

Farklı zamanlarda doğrudan Thorne'la muhatap olan Vil, onun çok net bir sebepten içmediğini söylemişti: Kontrolü

birkaç saniyeliliğine bile kaybetmek istemiyordu. Javel'e göre bu tamamen doğrudu. Bar neredeyse boştu, ama Thorne'un gözleri hâlâ Javel'in üzerindeydi, gözlerini saniyesinde kaçırıp sonrasında odayı süzmeye devam ederek kimlerin onu fark ettiğini algılamaya, kimlerin Sayım müfettişinin bir kapı görevlisiyle buluşmasını gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

Thorne'un yanında Brenna diye bir kadın oturuyordu. Javel onu daha önce hiç görmemişti, ama onu bir yerden tanıyordu. Derisi inci şeffaflığındaydı, öyle beyazdı ki Javel kollarındaki mavi damarları seçebiliyordu. Sanki hiç yaşlanmamış gibiydi, seyrek saçları yüzünün etrafında sarı bir bone gibiydi. Javel de Tear'daki pek çok kişi gibi onun varlığını işitmişti, ama çok az kişi onu görmüştü, çünkü yalnızca geceleri dışarı çıkardı.

Karanlık işler, diye düşündü Javel yine ve bardan iki viski istedi. İkincisi zevk içindi, ilkiyse Allie'nin ismini kurada kendi elleriyle çeken Arlen Thorne'un masasına oturabilmek için bir zorunluluktan. İçkiler geldiğinde Javel ilkinin hemen mideye indirdi. Ama diğeri için biraz bekledi, bara göz gezdirdi, orada olabildiğince oyalandı.

Üç tabure ileride içini gösteren beyaz bluzu ve boyalı sarı saçlarıyla yaşlı bir fahişe duruyordu. Akrobat gibi bara yaslanmıştı, beş santim geriden bir adam göğüslerine dokundu ve sonrasında dik bakışlarla Javel'e döndü. "Kraliçe muhafızı mısın?"

Javel başını salladı.

"Sevişmek için beş, geri kalan muameleler için on pound."

Javel gözlerini kapadı. Bir keresinde bir fahişeye gitmeye çalışmıştı, üç sene önceydi, fakat kaldıramayıp sonunda ağlamaya başlamıştı. Kadın oldukça nazik ve anlayışlıydı, ama bu yüzeysel bir anlayıştı. Javel o sinirle kendini dışarı atınca kadın da bir sonraki müşterisine geçmişti.

"Hayır, teşekkürler" diye mırıldandı.

Fahişe omuz silkti, derin bir nefes alıp bara giren iki adama baktı. “Sen kaybedersin.”

“Javel.” Thorne’un alçak, yapmacık sesi barın diğ er ucundan gayet net duyuldu. “Yanıma gelsene.”

Javel viskisini alıp barın diğ er ucuna gitti. Thorne masaya yaslandı, ince uzun kollarını önünde birleştirdi. Javel Thorne’u her gördüğünde sanki ona çok fazla kolu varmış gibi gelirdi. Dönünce Brenna’nın ona dik dik baktığını gördü, oysa k r diye bilinirdi. Gözlerinde albinoların karakteristik pembeliği vardı. Javel’in, Thorne’un köle olarak hangi kadını se e eğini tahmin etmesi gerekseydi, kesinlikle bunun gibi bir şey olurdu: Dışlanmış, k r ve muhtaç. Vil kadının hep Thorne’un yanında olduğunu söylemişti, Gut’tan kalma ve hâlâ peşini bırakmayan bir çocukluk kalıntısıydı ve şu dünyada Thorne’un  nemsemiği tek şey bu kadındı. Gerçi bu, Arlen Thorne’un sevdiklerini bile ehlileştirme ihtiya ı duyan salak bir hikâye anlatıcısının uydurmasıydı. Javel, Brenna’nın Thorne’un koruması altında neler yapmak zorunda kaldığını merak ediyordu, fakat bu soruyu aklından uzaklaştırdı.

“Ona dik dik bakmandan hoşlanmıyor.”

Javel etrafı hızlıca süzüp Thorne’la göz göze geldi.

“Sen harika bir kapı muhafızısın, Javel.”

“Evet.”

“Peki, işinden memnun musun?”

“İçim gayet güzel.”

“Gerçekten mi?”

“Dürüst bir iş” diye yanıtladı Javel, kendini beğenmiş bir tondan sakınıyordu. Tear’da muhtemelen Thorne’un yaptığı işe de dürüst diyenler vardı, ama sayıları çok değildi ve eşlerini sarı saçlarıyla Mızrak Tepesi’nden kaybolurken izlememişlerdi.

“Karın altı sene önce gönderildi.”

“Karım seni ilgilendirmez.”

“Beni buradan gönderilen her şey ilgilendirir.” Thorne’un gözleri Javel’in yumruk yapılmış eline kilitlenmişti, gülümsemesi giderek genişliyordu. Thorne gibi adamlar, karşılarındakinin neyi saklamaya çalıştığını anlamakta ustalardı. Javel gözünün ucuyla Brenna’ya bakıyor, kadının sürdürmek zorunda olduğu hayata dair ahlaksız fikirlerini kafasından atmaya çalışıyordu. Thorne su fincanına uzandı ve Javel onu hastalıklı bir büyülenmeyle izledi.

Allie’yi kafese götüren o el. Elini beş santim yana kaydırmış olsaydı, başka birinin ismi kurada çıkacaktı.

“Karımın bununla bir ilgisi yok.”

“Ticari eşya” diye yanıtladı Thorne ilgisizce. “Çoğu insan ticari bir eşyadır ve böyle olmaktan mutluluk duyarlar. Sevkıyatı kolaylaştırıyor olmaktan memnunum.”

Bu kesinlikle doğrudu. Mort sevkıyatı yasallaşmadan önce de Tearling’de gittikçe büyüyen bir yeraltı köle ticareti vardı ve Thorne bu ticaretin tam ortasıydı. Sayım müfettişi olduktan sonra bile Thorne hâlâ eğer daha egzotik bir şeyler, çocuk veya kızıl saçlı bir kadın, hatta Cadare dışından siyahi bir kadın görmek istiyorsan konuşman gereken kişiydi. Javel orada otururken karısını Demesne’e gönderen bu satıcıyla ne halt ettiğini düşünüyordu; viski damarlarında yayıldıkça aklında bir fikir belirliyordu. Javel bunu neden daha önce akıl etmediğini bilemedi.

Her kapı muhafızının iki silahı vardı: Ufak bir kılıç ve bir bıçak. Bıçak şu anda Javel’in kemerine iştirilmiş duruyordu; sol kaburgasına baskı yapan sapı hissedebiliyordu. İyi bir savaşı değildi, ama oldukça hızlıydı. Eğer bıçağı şimdi çekerse Thorne’un sağ elini kesebilirdi, o el ki, sola değil de sağa hareket ederek her şeyi değiştirmişti. Eğer Thorne’un şu eline bir hamle yaparsa, adamı yere bile indirebilirdi; Thorne’un hızlı olduğu söylenirdi, ama buraya korumasız gelmişti. Belli ki Javel’i bir tehdit olarak görmemişti.

Javel ikinci viskiyi boğazı yanarak tek yudumda midesine indirdi. Bir yandan da Thorne'un eliyle bıçak arasındaki mesafeyi kestirmeye çalışıyordu. Birkaç dakika önce Thorne'dan korkuyordu, ama birden dünyanın bütün cezaları şurada kazanacağı başarıdan daha az önemli göründü ona. Sayım Bürosu Thorne'suz çökmeyecekti; bunun için fazla düzgündü. Fakat bu kayıp, büroyu felç edecek bir darbe olacaktı. Thorne işleri korku yayarak yürütüyordu, korkuysa sadece aşağıdan yukarıya işleyen bir şeydi. Javel'in bıçağı sağ eliyle tutmaya zamanı yoktu; sol elini kullanmak durumundaydı ve en iyisi olmasını umuyordu. Thorne'un eliyle kendi eline baktı, mesafeyi hesapladı.

"Bunu asla yapmayacaksın."

Javel başını kaldırınca Thorne'un halinden memnun, yine gülümsediğini gördü. "Ve olur da yaparsan, anında öleceksin."

Javel boş boş bakıyordu. Thorne'un yanındaki kadın Brenna, tiz bir kahkaha attı, paslanmış menteşe sesi gibiydi.

"İçkine ilaç attım, kapı muhafızı. Eğer panzehri benden on dakika içinde alamazsan, acılar içinde öleceksin."

Javel boş viski bardağına baktı. Thorne içine bir şey atmış olabilir miydi? Evet, Javel kahrolası albinoyu incelemekle meşgulken. Thorne yalan söylemiyordu; doğru söylediğinden emin olmak isteyen birinin, onun mavi okyanus derinliğindeki buzlu gözlerine bakması yeterliydi. Javel albinoya bakınca onun da hayranlıkla Thorne'u izlediğini gördü, mat pembe gözleri adama kitlenmişti resmen.

"Benim işime sahip olmanın en kötü yanı ne, biliyor musun?" diye sordu Thorne. "Onun iş olduğunu kimse anlamıyor. Sadece bu. Hatırladığım kadarıyla Yeni Londra ile Mort sınırı arasında bir yerlerde insanlar sevkıyata on beş defa pusu kurmaya çalıştılar. Genelde bunu binlerce kilometre boyunca etrafı çayır çimenle çevrili ve koca bir orduyu rahatça saklayabileceğiniz Crithe'nin bitiminden sonra deniyor-

lardı. Ve biliyorsun ki bunlardan on tanesinde onları bu aptallıktan vazgeçirdim. Böylesi daha kolaydı, hem hiçbirini de cezalandırmadım.”

“Doğru” diye mırıldandı Javel. Kalbi şimdi huzursuz atıyordu. Karnında, göbeğinin hemen altında hafif bir sancı hissetti. Bunun hayal olup olmadığına kendini inandıramıyordu. İç organlarında ne oluyorsa olsun, Thorne’a saldırmayı denemeliydi. Oysa Thorne ona hazırlıklıydı; Javel’inse ona karşı avantajı yoktu.

“Onları *cezalandırmadım*” diye yineledi Thorne. “Durumu basitçe anlatıp gitmelerine izin verdim. Çünkü işin gereği buydu. Yanlış yola sapmışlardı, ama kafeslerime zarar vermediler, sadece atları korkuttular. Onu da kolayca hallettik. Beş on dakikadan fazla olmayan bir gecikme yaşandı. Ben hataları cezalandırmam, en azından ilk hataları. Fakat diğer beş tanesi...”

Thorne öne doğru eğildi, gözleri sevimsiz bir dürüstlikle parlıyordu ve Javel keskin gerçekliği hissediyordu: Midesini sıkıştıran bir hissiyattı bu, mide fesadı gibi bir şeydi. Sadece rahatsızlık hissediyordu, ama Javel bunun hızla şiddetleneceğini anlamıştı.

“Diğer beşinin üzerine konuşmaya gerek yok. O insanların gözlerinin içine baktım, etraflarındaki çetelerle sonsuza kadar konuşabileceğimi biliyordum ve kafeslerim için gelmeye devam ediyorlardı. İnsanlar kozlarını paylaşırken kaybetmeyi düşünmüyor veya önemsemiyorlar.”

Bunu sorduğu için Javel kendinden nefret ediyordu, fakat kendine engel engel olamadı. “Onlara bunu neden yaptın?”

“Bir ders vermek için” diye yanıtladı Thorne. “Bazı insanlar hesap kitap bilmez, fakat aldıkları dersten çok şey öğrenirler. Pişmanım, ama öyle gerekti, tabii ki...”

Elbette öylesin, adi herif, diye düşündü Javel. *Buna eminim.*

“Bu gerekiyordu. Fakat verdiğim dersin insanları nasıl da

abuk hizaya getirdiđine çok řaşıracaksın. Kendini dűşűn, mesela...”

Thorne’un yavaş ve sabırlı sesi dayanılmazdı. Javel yine kapana kısılmıř gibi hissediyordu, on iki yařında evden kaçtıđından beri onu terk etmeyen bir histi bu. Albinoya dikti gűzlerini, gűrmeyen gűzlerinin dođrudan ona baktıđını gűrűnce hemen gűzlerini kaçırdı.

“Bıçađını alıp beni alt edebileceđini dűşűnűyorsun. Gűya dűn senin için hazır deđildim. Ondan nceki gűn. Sanki dođduđum gűnden beri hazır deđildim.”

Javel eskiden duyduđu bir sylentiyi hatırladı: Thorne’un annesi Gut’ta fahiřelik yapıyordu ve Thorne henűz birkaç saatlikken annesi onu bir köle tűccarına satmıřtı. Javel’in midesi yine sinyaller veriyordu, řimdi daha řiddetliydi, sanki biri elini midesinin içine sokmuř, oradan bir parça eti avulamıř ve patlayana kadar sıkıyor gibiydi. Geriye yaslandı, yavaşça nefes alıyordu, planını hatırlamaya çalıřtı, ama midesindeki acı, viskinin getirdiđi cesareti alıp gtűrműřtű. Javel acı konusunda her zaman bebek gibi davranıyordu.

“Yani şimdi, Javel, soru şu: Üzerime gelmeye devam mı edeceksin, yoksa iş mi konuşmak istiyorsun?”

“İř konuřalım” dedi Javel soluđu kesilerek. Bıçakla ilgili dűřűnceleri gitmiřti; tek dűřűnebildiđi řey panzehirdi. Çođu geceler eve viskiden sarhoř olmuř, atına zar zor binerek ve her řeyin bitmesini űmit ederek gitmiřti. řimdi ise nasıl da yařamak istiyor ve buna çok řaşıırıyordu.

“Gűzel. Hadi karından bahsedelim.”

“Ne olmuş ona?”

“Yaşıyor.”

“Saçmalık!” Javel sinirlenmişti.

“Evet. Mortmesne’de yařıyor ve durumu gayet iyi.” Thorne dűřűncesini söylemeden önce bazı řeyleri kabul etmek gerekir gibi bařını yana eđdi. “İyice yani.”

Javel çekindi. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Nerede olduğunu bile biliyorum.”

“Nerede?”

“Ah, bu, ipin ucunu kaçırmak olur, öyle değil mi? Şu aşamada seni ilgilendirmez, kapı muhafızı. Seni ilgilendiren, onun tam olarak nerede olduğunu biliyor olmam ve dahası, onu geri getirebilecek olmam.”

Javel dik dik Thorne’a baktı, şaşkına dönmüştü. Aklından bir sürü fikir geçerken en son düşünmeyi isteyeceği şey birden aklına geldi: Allie’nin doğum günlerinden biri, dokuz on sene kadar önce. Allie bir dokuma tezgâhı istediğini söylemişti, Javel de dükkâna gidip ona hayli iyi bir paraya bir çift “dokuma tezgâhı” almıştı. Allie bundan memnun görünüyordu, ama sonraki birkaç ay boyunca Javel onun dokuma yaptığını hiç görmemişti, bir kere bile; fazlasıyla şaşkın ve kırgın olduğundan bunun sebebini soramamıştı. Çocuk gibi eve yeni gelen eşyalarla oynamaya bayılan Allie, kendi gibi değildi.

Fakat sonra, doğum gününden yaklaşık altı ay sonra Allie tezgâhları alıp dokumaya başladı; şapkalar, eldivenler, eşarplar örüyordu, hatta sonra süveterlere ve battaniyelere geçmişti. Javel çok iyi para kazanmıyordu, ama Allie’ye yün alacak kadar parası vardı. Kura zamanı geldiğinde o kışlık kıyafet dokuyordu, sıcak tutan ve rahat kıyafetler. Allie Mortmesne’e gittikten sonra Javel onun eşyalarını paketleyemedi; Allie’nin dikiş sepeti hâlâ evlerindeki şöminenin yanında duruyordu, tezgâhlarda yarım kalmış şapkalar vardı. Javel sepeti orada görmekten hoşlanıyordu, bitmemiş bir sürü iş vardı; sanki Allie birkaç günlüğüne ailesini görmeye gitmişti de günün birinde geri dönecekti. Çok sarhoş olduğu zamanlarda şöminenin önüne oturup sepeti kucağına koyuyordu. Bu kimseye anlatabileceği bir şey değildi, ama uyumasına yardımcı oluyordu.

Fakat hâlâ o boş geçen altı ayı merak ediyordu. Allie git-

tikten sonra Javel evi temizlemesi ve çamaşırları yıkaması için bir kadın tutmuştu. Birkaç hafta sonra dikiş sepetini alıp ona dokuma tezgâhlarını göstermişti ve onlarda bir terslik olup olmadığını sormuştu. Bu sayede Javel Allie'ye dokuma tezgâhı değil de örgü şişleri aldığını öğrenmişti. Dokumak ve örmek iki farklı şeydi; farklarının ne olduğunu söyleyemese de farklı olduklarını Javel bile biliyordu. Ve genelde hata ettiğini ona söylemeye çekinmeyen Allie, bir kelime bile etmemiş, altı ay boyunca işyerinde örgü örmeyi öğrenmişti. Javel'in Allie'yle ilgili çok fazla pişmanlığı vardı ve her gün bunlara bir yenisi ekleniyor gibiydi. Fakat bunlardan en güzeli ve en garibi, o gidene kadar bu örgü şişleri konusunu anlayamamış olmasıydı. Kendi yataklarında uyandığı (hâlâ aynı taraftaydı; o günden sonra Allie'nin tarafında asla uyuyamadı, suyun altında nefes almak gibi bir şeydi bu) bazı sabahlar Allie'ye bu örgü şişi meselesini anladığına dair bir işaret vermek istiyordu. Bildiğini bilmesi onun için önemliydi.

"Onu geri getirebileceğini nereden bileyim?"

"Getirebilirim" diye yanıtladı Thorne. "Ve getireceğim."

Javel'in midesine başka bir spazm girdi ve iki büklüm oldu, göbeğine bastırarak şişkinliği olabildiğince azaltmaya çalışıyordu. Acıyı dindirmiyordu bu, yanına bile yaklaşmıyordu. Sonunda spazm yavaş yavaş azaldı, midesindeki yumru çözüldü. Kafasını kaldırıp baktığında Thorne'un onu soğukkanlılıkla izlediğini fark etti. "Bana güvenmelisin, Javel. Ben verdiğim sözüm tutarım."

Javel bu açıklamayı düşündü, bir sonraki atağa hazır halde bir eli midesinde bekliyordu. Şehir, Thorne hakkında söylentiyle doluydu; kimisi doğru, kimisi uydurmaydı. Javel kan dondurucu bir sürü hikâye duymuştu, ama Thorne'un sözünü tutmadığına dair bir şeyi asla duymamıştı.

Albino kadın Thorne'un yanında hızlı ve sık soluk almaya başladı, sanki krize girmişti. Gözleri zevkten kapanıyor gi-

biydi. Kalktı ve ince pembe tişörtünün üzerinden kendi memesini hafifçe ve nazıkçe çimdiklemeye başladı.

“Sakinleş, Bren” diye mırıldandı Thorne. “Buradaki işimiz neredeyse bitti.”

Kadın yerine oturdu, elini tekrar kucağına koydu. Javel’in kanı kaynıyordu. “Ne istiyorsun?”

Thorne başını salladı. “Keep’in içindeki bir şeye ihtiyacım var. Keep Kapısı’nda zor sorular sormayı bilerek beceremeyecek bir adama ihtiyacım var.”

“Ne zaman?”

“Ben söylediğim zaman.”

Javel Thorne’a baktı, aklından ne geçtiğini algılamaya çalışıyordu. “Kraliçeyi öldüreceksin.”

Thorne Javel’e bakıyordu sadece, gözlerindeki o soğuk ifade asla gitmiyordu. Javel Keep Otağı’nda gördüğü o sahneyi düşündü: Uzun boylu bir kadın, daha da büyüüp katılaşmış, kafasında taçla duruyor. Kraliçe taç giymişti, Javel iki gün öncesinden biliyordu; haberleri her zaman ilkönce öğrenen Vil onlara Naip’in taç giyme töreni sırasında onu pusuya düşürmeye çalıştığını ama başaramadığını söylemişti. Javel atıyla alacakaranlık sokaklarda ilerlerken dükkânlarını kapatan esnafın seslerini duyuyordu; bağılıyor, dedikodu yapıyor, son haberleri birbirleriyle paylaşıyorlardı. Ona Gerçek Kraliçe diye hitap ettiklerini duymuştu. Javel bu ifadeyi bilmiyordu, ama hisleri doğrudu: Keep Otağı’nda gördüğü ve henüz ortalıkta görünmeyen uzun boylu, kasvetli kadının adıydı.

Fakat görünebilir, diye düşündü Javel. *Günün birinde ortaya çıkabilir.* Ve Allie Mortmesne’e gönderildiğinden beri kiliseye gitmemesine ve Tanrı’ya inanmamasına rağmen üzerinde bir lanetin gezdiğini düşünüyordu, sanki onu yakalayıp sıkıyı bekleyen lanetli iki el vardı. İyi Jonathan’ın suikastçısı hiçbir zaman yakalanmamıştı, ama onlarınki Tear-

ling tarihinin en berbat sayfalarıydı. Kim olurlarsa olsunlar, onların suçlarından dolayı lanetlenmiş olduğundan Javel'in şüphesi yoktu. Fakat bu korkulardan Thorne'a hiç bahsetmedi. Ona sadece "O kraliçe. Kraliçeyi öldüremezsın" diyebildi.

"Onun Gerçek Kraliçe olduğuna dair bir kanıt yok, Javel. Sadece yanık izi ve kolyesi olan bir kadın o."

Fakat Thorne'un gözleri bir anlık sezgiyle başka tarafa kaydı. Javel ne olduğunu biliyordu: O uzun boylu, şahane kadını Keep Otlagı'nda Thorne da görmüştü. Onu görmüştü, görüntüsü onu öyle korkutmuştu ki, o da bu planı tasarlamıştı. Thorne hiç şu an olduğu kadar bir örümceğe benzememişti; ağını örebilmek için bir köşeye sürünmüş, sonrasında entrikalarına devam etmek için karanlık çatlağına hızlıca geri dönecek, art niyetli, sonsuz bir sabırla çaresiz birinin ağa yakalanıp kıvranmasını bekleyecekti.

Javel bara baktı, bunu çıplak gözle görüyordu: Yer döşemelerini kirleten tozlar; meşalelerden duvarlara akıp katılaşmış mum lekeleri; içeri giren her erkeğe çaresizce gülümseyen fahişe. Çoğu bira ve viski kokusuyla karışmıştı, sis o kadar çok yayılmıştı ki, neredeyse havasız kalacaklardı. Javel bu kokuyu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Kafasındaki bu aşk-nefret karmaşasının bir şekilde Thorne'la ve onun kendisini seçmesiyle alakalı olduğunu biliyordu. Javel zayıftı ve muhtemelen viski Javel'e nasıl güzel kokuyorsa Thorne'a da onun bu zayıflığı öyle güzel kokuyordu.

Karanlık çatlak işte bu, diye sonunda idrak etti Javel. O tam olarak burada. Tekrar iki büküm oldu; midesinde küçük bir hayvancık uyanmış, sivri pençeleriyle, iğne gibi dişleriyle pembe eti parçalıyordu. İp üstünde yürüyordu; mesafe kısaydı, ama aşağısı sonsuz bir karanlıktı. Kim bilir yol boyunca neler görecekti?

"Ya planın bozulursa?" diyerek içini çekti. "Garantim ne?"

"Garantin yok" diye yanıtladı Thorne. "Fakat endişelenme-

ne gerek yok. Yalnızca bir aptal bütün yumurtaları aynı sepete koyar. Benim bir sürü sepetim var. Eğer bir fikir başarısız olursa, diğerine odaklanırsınız ve sonunda başarıya ulaşırsınız.”

Thorne gömleğine uzandı ve bal rengi bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı. Onu Javel’e uzattı, Javel şişeyi yakalamaya çalıştı, ama parmaklarıyla havada birleşti.

“Tahminime göre sadece bir dakikan kaldı, belki iki, bunu sonrasında içersen bir faydası dokunmayacak. Bu yüzden, kapı muhafızı, sadece tek bir sorum var: Hesabını kitabını yaptın mı?”

Kazanamam, diye düşündü Javel; midesi kasılıyordu. Bilmenin getirdiği karanlık, sinsî bir rahatlık vardı. Çünkü kazanamamak, işte bu sizin hatanız değildir, hangi yolu seçmiş olursanız olun.

Sevkiyat gecikmişti. Mortmesne Kraliçesi bunu unutmamıştı, dün de, ondan önceki gün de aklındaydı. Mezatçıların geçen ayın açık artırmasıyla ilgili verdiği bilgilere yoğunlaşmaya çalışıyordu. Şubat iyi gitmişti; krallık elli bin marktan fazla kazanmıştı. Genelde, sevkiyat geldiğinde kendi kullanımı veya yakınlarına hediye etmek için içlerinden en iyi olanları seçip alırdı. Fakat kölelerin çoğu, Mort soyluları veya onları alıp kuzey şehirlerinde ve civar kasabalarda daha pahalıya satabilecek girişimciler için açık artırmaya giderdi. Açık artırmada her zaman iyi para kazanılırdı, fakat şubat gelirleri kraliçenin gecikme konusunu düşünmesine engel olamamıştı, sanki onun kontrolü dışında bir sorun vardı. Kız on dokuz yaşına basmıştı, bulunamamıştı ve şimdi de sevkiyat gecikmişti. Ne anlama geliyordu bunlar?

Şüphesiz ki Tear Naibi işleri berbat etmişti. Ta en başından Elyssa’nın, kızını gizlice sürgüne kaçırmasına izin vermişti. Gerçi kraliçenin kendisi bile bu hamleyi öngörememişti... Elyssa’nın böyle bir iş çevirebileceğine kim inanırdı ki? Fa-

kat on sekiz sene geçmişti, kız çoktan bulunmalıydı. Kraliçenin teşvikiyle sonunda Naip aylar önce Caden'i görevlendirmişti, ama kraliçe bunun çok geç olduğunu biliyordu.

"Hepsi bu majesteleri." Mezatçısı Broussard kâğıtlarını çantasına koydu.

"Güzel."

Broussard aşağıda ayakta duruyor, iki eliyle çantasını tutuyordu.

"Evet?"

"Yeni sevkıyatla ilgili bir haber var mı majesteleri?"

Kendi yakınındakiler bile unutmamasını istemiyordu.

"Ben öğrendiğimde sen de öğreneceksin, Broussard. Git ve açık artırmayı hazırla. Ve bu sefer parazitleri oradan uzak tut."

Broussard'ın yüzü kızardı, sakalının ardındaki çenesi sımsıkı kitlenmişti. İşinde iyiydi, insandan para kazanma konusunda içgüdüsel bir kabiliyeti vardı. Seneler önce, açık artırmamanın hâlâ yeni olduğu zamanlarda, kraliçe her ayın onunda alçak bir balkonda oturup Broussard'ı her insandan kazanılabilecek olası paraları hesaplarken izlemeye bayılırdı. Tear'ın açık artırmaya çıkması, içinde bir şeyleri tatmin ediyordu. Fakat dört beş sene önce, Broussard'ın yardımcılarından biri parazit temizliği konusunda gevşek davranmış, sonuçta sarayı ve birçok asilzadenin evini bit basmıştı. Kraliçe darılan herkese bedava köle verme karşılığında onlardan bu olayı sır olarak saklamalarını rica etmiş, zararı da Broussard'ın maaşından kesmişti. Bitler çok fenaydı, ama geçmişe baktığında böyle olduğuna memnundu. Sadece bir insan satıcısı olduğunu unuttuğu zamanlarda Broussard'ın karşısına geçip eğer kraliçe olmazsa mezatın da olmayacağını ona hatırlatması açısından, böyle bir hata yapmış olması iyiydi.

Broussard gitti, çantasını sanki tek evladymış gibi taşıyordu; kraliçe de onun omuzlarının katı, gücenmiş halini görmekten hoşnuttu. Fakat aklındaki fısıltılar dinmemişti, dört

gündür aynı soru başının etini yiyordu: *Sevkiyat neden gecikmişti?* İyi havada dört gün, kötü havada beş. Ayın beşinden daha geç geldiği hiç olmamıştı. Bugün 6 Mart'tı. Eğer bir sorun olduysa, Naip'in veya Thorne'un onu bugüne kadar bilgilendirmesi gerekirdi. Kraliçe avucunu alnına bastırdı, şakaklarından doğru bir baş ağrısının geldiğini hissetti. Psikolojisi o kadar iyiydi ki çok zor ve nadiren hasta olurdu. Tek istisna, sebepsiz çıkıp gelen baş ağrılarıydı; ilaçla tedavisi yoktu ve geldiği gibi kayboluyordu.

Peki ya sevkiyat hiç olmazsa?

Sanki biri elbisesinden tutup kaldırmış gibi sandalyesinde zıpladı. Düzenli olan insan akışı, Mort ekonomisinin önemli bir bölümünü teşkil ediyordu. Callae ve Cadare da köleler göndermişti, ama ikisinin toplam haracı, Tear sevkiyatının yarısından bile azdı. Uygun fiyatlı köleler kendi fabrikalarında çalışıyordu, soylular mutluydu, hazine ağzına kadar doluydu. Akıştaki herhangi bir pürüz, kayıp demekti.

Kraliçe birden Liriane'i özlediğini fark etti. Kraliçenin bütün hizmetçileri gibi, Liriane de kraliçe genç kaldıkça yaşlanmaya devam etmiş, sonra da mezara girmişti. Liriane'in hem geçmiş: bilme, hem de geleceği görme kabiliyeti vardı. Tear'da ne olup bittiğini o görebilirdi. Kraliçe kendini rahatlatmak için çok uğraşsa da içini kemiren şüpheden kurtulamıyordu, yanlış giden ne ise, bunun şu kızla kesinlikle bir ilgisi vardı. Eğer onu yolda öldürmedilerse, şu anda Keep'e ulaşmış olmalıydı. Thorne onun işini henüz görememiş miydi? Naip beceriksiz biriydi, ama Thorne tam tersiydi. Eğer Thorne başarısız olduysa, bir sonraki adım neydi? Antlaşmayı rafa kaldırıp savaşmak mı? Kraliçenin hiçbir zaman ilk hedefi Tearling'i istila etmek olmamıştı. Yabancı bir toprağın işgali, para almak, teçhizat, bela... Sevkıyat çok daha iyiydi, güzel bir çözümdü.

Ordusunu harekete geçirmenin yine de dünyanın en kötü

fikri olmadığını düşündü. Askerleri son Tear istilasından beri sefere çıkmamıştı. Mort sınırında herhangi bir tehdit yoktu. Sürgünler'in komplolarından beri de herhangi bir sorun olmamıştı. En kötü gününde bile ordusu, Tear'ın ordusu için bir düşmandan çok daha fazlasıydı, fakat savaş alanında gerekli sertliği göstermemeleri de ihtimal dahilindeydi. Onları eski formuna getirmeliydi. Ne olur ne olmaz diye. Fakat baş ağrısının şiddeti iki katına çıkmış gibiydi, sanki kafatası çeperlerinde istikrarlı bir gelgit vardı.

Konuk odasında bir hareketlilik başladı. Kraliçe bakınca kâhyası Beryll'i devasa kapılardan geçerken gördü. Bunu halledebilirdi. Liriane öldüğü için şimdi en yaşlı ve en güvenilir hizmetçi Beryll'di. Onun isteklerine o kadar alışmıştı ki kraliçenin kalenin günlük işleriyle uğraşmasına artık gerek kalmamıştı. Ona baktı ve odasına çekilmeye karar verdi. Erken bir akşam yemeğinden sonra bir kölesi daha olacaktı. Son Tear sevkıyatından aldığı, uzun boyu, kalın siyah saçları, sakalları ve kaslarıyla bir demirciyi anımsatıyordu. Sadece Tearling'de erkekler bu kadar uzun boylu olabiliyordu.

Kraliçe, nedimelerinden biri olan Eve'e işaret ederek gösteriden sonra adamı odasına getirmesini söyledi. Eve olabilecek en parlak ifadeyle dinledi, kraliçe bunu takdir ediyordu. Nedimleri bu görevden nefret ederdi; erkekler her zaman sakın kalmıyordu. Eve ona ilaç verebilir, sonrasında kraliçe adamı bu rüyadan kurtarabilirdi. İlaça artık ihtiyaç yoktu tabii ki; çünkü kraliçenin dönüşümü o kadar yol almıştı ki, şu saatten sonra canı *yanabilir* miydi, ondan da emin değildi. Fakat bunu nedimelerine hiç söylemedi, halinden memnundu. Baş ağrısından dolayı uysal bir adam istiyordu. Tah-tın arkasındaki özel girişten konuk odasına geçti ve uzun koridorlarda ilerlemeye başladı.

Koridorda muhafızlar vardı, hepsi istisnasız yere bakıyordu. Onları görünce kraliçenin coşkusu azalmıştı. Naip'in ulaştırdı-

ğı son bilgiye göre, Elyssa'nın muhafızlarının birçoğu kızı aramak için kaleye gitmişti. Carroll, Gürz, Elston... Bunlar kraliçenin bildiği isimler, dikkate alması gereken kişilerdi. Eğer Gürz'ü Elyssa'dan önce bulmuş olsaydı işler çok daha farklı olabilirdi. Tear safirleri de ortadan kaybolmuştu, Gürz'ün de bir iş çevirdiğini ortaya çıkaran bir şeydi bu. Keşke kraliçe, Elyssa ölmeden önce mücevherlere el koyabilmiş olsaydı! Muhtemelen hiç baş ağrısı çekmez, ilaç bile kullanmazdı.

Şimdi her şey düzelecekti. Safirleri alacak, sevkıyat buraya ulaştığında da Naip'e çok yüksek bir para cezası verecekti. Adam mızızlanıp yakınacaktı belki, ama ödeyecekti ve beyaz, üzgün suratının düşüncesi kıyafetlerini çıkarıp köleleri bekleyen kraliçeyi gülümsetecekti. Nedimeler çok hızlıydı; kapı çalındığında, odasına geleli beş dakikadan fazla olmamıştı.

"Gel!" dedi sinirle; baş ağrısının kötüleşmesinden rahatsızdı. Mutfakta onun için bir ilaç hazırlayabilirlerdi ama ilaç alırsa köle işini bitirdikten sonra uyuyamazdı. Oysa şu günlerde uykusunu alması çok önemliydi.

Kapı açıldı. Beryll'i görmek için döndü ve ona baş ağrısı için ilaç soracaktı ki hevesi kursağında kaldı. Beryll'in suratı bembeyazdı, gözlerinde çok büyük bir korku vardı. Titreyen elinde kıvrılmış bir kâğıt tutuyordu.

Titreyerek "Hanımefendi" dedi.

Kraliçe Dairesi

Monarşinin, sadece hükümdardan ibaret olmadığını bazen unuturuz. Başarılı bir saltanat, sayısız ayrı parçanın uyumla çalıştığı karmaşık bir yapıdır. Glynn Kraliçesi'ne yakından baktığımızda birçok hareketli parçası olduğunu görürüz. Fakat hiç kimse, kraliçe muhafızlarının komutanı, büyük savaşçı Gürzlü Lazarus'u hafife almamalıdır. Zira o olmazsa, bütün yapı alaşağı olur.

Askeri Bir Millet Olarak Tearing, ŞEHİT CALLOW

Kelsea uyandığında, bütün o dekoratif yastıkların annesinin odasına gönderilmiş olmasından memnundu. *Onun yatağı*; şimdi her şey onundu ve bu düşünce ona biraz daha haz veriyordu. Omzu bandajlıydı. Elini saçına götürdü, saçları yağlı ve düzdü. Bir süredir uyuyordu. Gürz, köşedeki koltukta değildi ve odada da başka hiç kimse yoktu.

Kelsea'nin kalkıp oturur pozisyona gelmesi birkaç dakika sürmüştü; omzu artık kanamıyordu, ama yara her dakika bütün bedeniyle birlikte sızlıyordu. Birisi, şüphesiz ki Andalie, yatağının yanındaki küçük masaya boş su bardaklarıyla bir de sürahi bırakmıştı. Kelsea su içti, biraz da suratına çarptı. Muhtemelen Kelsea'nin kanını temizleyen de Andalie'ydi, bundan dolayı ona minnettardı. Öldürdüğü adamı düşündüğünde hiçbir şey hissetmediği için rahatlamıştı.

Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı, yarasını sınıyordu.

Dolanırken yatağın uzak tarafından uzun bir ipin sarktığını gördü; bir sürü kancadan geçirilip tavana tutturulmuştu, diğer ucu ise giriş duvarındaki bir delikte kayboluyordu. Kelsea gülümse-di, yavaşça ipi çektişirdi ve bir zilin kesik kesik çaldığını duydu.

Gürz kapıyı açınca onu yatağın yanında ayakta dururken gördü, başını salladı. “Güzel. Doktor en azından bir sonraki güne kadar yatakta kalacağınızı söylemişti, ama üzerinize titrediğini anlamıştım.”

“Ne doktoru?” Kelsea, yaralarıyla Gürz’ün ilgilendiğini düşünüyordu.

“Hasta bebek için getirdiğim doktor. Doktorlardan hoşlanmam, ama o işinin ehli biri. Yaranın enfeksiyon kapmadığını, omzunuzun yavaş iyileşeceğini, ama gayet temiz olduğunu söyledi.”

“Bir yara izi daha.” Kelsea dikkatlice ensesini kaşıdı. “Yakında onlardan ibaret olacağım. Bebek nasıl?”

“Daha iyi. Doktor annesine birkaç ilaç verdi, ilaçlar bebeğin midesine iyi gelecek gibi görünüyor, ama çok pahalı. İlerde daha fazlasına ihtiyacı olacak.”

“Umarım doktora hak ettiği ücreti ödemişsindir.”

“Elbette hanımefendi. Fakat onu sürekli çağıraniyız, ya da bildiğim diğer doktorları da. Hiçbiri güvenilir değil.”

“O halde ne yapacağız?”

“Şimdilik bilmiyorum.” Gürz başparmağıyla alnını kaşıdı. “Bunu düşünüyorum.”

“Yaralanan muhafızlar nasıl?”

“İyiler. Birkaçının bir süreliğine daha az görev alması gerekiyor.”

“Onları görmek istiyorum.”

“Ben olsam görmezdim hanımefendi.”

“Neden?”

“Kraliçenin muhafızı özel bir varlıktır. Yara almış bir adam, onu o şekilde görmenizi istemez.”

“Benim mi?” diye sordu Kelsea şaşkınlıkla. “Kılıcın nasıl tutulacağını bile bilmem ben.”

“Bu bizim nasıl düşündüğümüzle alakalı bir durum değil hanımefendi. Sadece işimizi iyi yapmaya çalışıyoruz.”

“Pekâlâ, benim ne yapmam gerekiyor? Yaralanmamışlar gibi mi davranayım?”

“Evet.”

Kelsea kafasını salladı. “Barty her zaman erkeklerin üç konu hakkında çok aptal davrandıklarını söylerdi: Biraları, penisleri ve gururları.”

“Tam Barty’ye göre bir tespit.”

“Bence gurur konusunda yanılıyor olabilir.”

“Yanılmıyor.”

“Gurur hakkında konuşalım; bıçağı kim çekti?”

Gürz’ün çenesi kapandı. “Özür dilerim hanımefendi. O tamamen benim güvenlik hatamdan oldu ve orada bütün sorumluluk bana ait. Sizi yeterince koruduğumuzu düşünüyordum.”

Kelsea ne diyeceğini bilmiyordu. Gürz kafasını yerden kaldırmıyor, asık suratı omzuna gelecek kırbaç darbelerini bekliyormuş gibi duruyordu. Hazırlıksız yakalanmak onun için kabul edilebilir bir şey değildi. Ona hiç çocuk olmadığını söylemişti, ama Kelsea bundan şüpheliydi. Bu tavırlarında acımasız ebeveynlerin izi var gibiydi. Kelsea da cevabı bilmediği için onun gibi acınası mı göründüğünü merak ediyordu. Gürz’ün sesi yine kafasında yankılandı. O Gürz’ün patronuydu, ona günah çıkarmayacaktı. “Bulmaya çalışıyorsun, sana güveniyorum?”

“Çalışıyorum.”

“O zaman devam edelim.”

Gürz kafasını kaldırdı, nispeten rahatlamış görünüyordu. “Genelde yeni hükümdarın yaptığı ilk iş, izleyici edinmek olur, ama ben bunu bir veya iki hafta erteleme tarafta-

rıyım hanımefendi. Çok iyi değilsiniz ve burada yapacak çok iş var.”

Kelsea şatafatlı masanın üzerinden tacını alıp düşünceli bir tavırla inceledi. Çok güzel bir takıydı, ama uyduruktu, ona göre fazla kadınsıydı. “Gerçek tacı bulmamız gerekiyor.”

“Bu zor olacak. Anneniz onu saklaması için Carroll’u görevlendirmişti ve inanın bana, o gibi işlerde çok akıllıdır.”

“Pekâlâ, hadi o zaman o aşüfteye bunun bedelini ödettiğimizden emin olalım.”

Gürz boğazını temizledi. “Bugün yapacak çok iş var. Façanızı düzeltmesi için Andale’yi buraya çağıralım.”

“Bu ne kabalık.”

“Affedin beni hanımefendi, fakat önceden daha iyi görünüyordunuz.”

Dışarıdaki duvardan bir gümbürtü geldi, etkisi öyle şiddetliydi ki Kelsea’nin yatağında asılı şeyler sallanmıştı. “Dışarıda ne oluyor?”

“Kuşatma malzemeleri.”

“*Kuşatma*? Böyle bir beklentimiz mi var?”

“Bugün 6 Mart, hanımefendi. Antlaşmanın son gününe sadece iki gün kaldı.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim, Lazarus. O son günün benim için bir anlamı yok.”

“Kendi hareketlerinizin sonuçlarını tamamen anladığınıza eminim hanımefendi.”

Kelsea gözlerini kıstı. “Senin *beni* tamamen anladığından emin değilim, Lazarus. Burada neyi ateşlediğimin farkındayım. Ordumu kim yönetiyor?”

“General Bermond, hanımefendi.”

“Pekâlâ, onu buraya çağıralım.”

“Sizin için çağırdım bile. Dönmesi birkaç gün sürebilir; güney sınırında garnizonları teftiş ediyordu ve pek iyi at süremiyor.”

“Ordumun generali iyi at süremiyor mu?”

“Kendisi topal hanımefendi; on sene önce askeri darbe sırasında Keep’i korurken aldığı yaradan dolayı.”

“Ah” diye mırıldandı Kelsea; utanmıştı.

“Sizi uyarıyorum hanımefendi: Bermond zorlu olacaktır. Anneniz onu kararlarında hep serbest bırakırdı. Naip de onu senelerce rahatsız etmemişti. Kendi tarzı vardı. Herhangi bir kadınla askeri stratejileri hakkında konuşmaktan da tiksiniirdi, bu bir kraliçe olsa bile.”

“Çok kötü. Mort Antlaşması nerede?”

“Dışarıda, teftişinizi bekliyor. Fakat kendinizi razı etmeniz gerekiyor.”

“Neye?”

“Savaşa” diye yanıtladı Gürz, net bir şekilde. “Mortmesne’e açıkça savaş ilan ettiniz hanımefendi. Ve inanın bana, Kızıl Kraliçe buraya gelecektir.”

“Bu bir kumar, Lazarus, biliyorum.”

“Şunu unutmayın hanımefendi: Kumar oynayan tek kişi siz değilsiniz. Tüm krallıkla birlikte tehlike altındasınız. Risk yüksek ve kaybetmeye de hazırlıklı olmalısınız.”

Gürz Andalie’yi getirmeye gidince Kelsea yatağa oturdu, midesi bulanıyordu. Gürz onu anlamaya başlamıştı, kılıcını en fazla etki yaratacak yere saplıyordu. Gözlerini kapattı; hayalindeki muazzam karanlık toprakları, uzun bir uykudan uyanmış, inşa etmeye çalıştığı her şeyin üzerine dev bir gölge gibi düşen Mortmesne’i gördü.

Carlin, ne yapabilirim?

Carlin’in sesi aklının derinliklerinde kaybolurken bir cevap gelmedi.

Mort Antlaşması, Kelsea’nin ziyaretçi odasının sonundaki büyük yemek masasının üzerindeydi. Böylesi bir belge için kısaydı, zamanla kararmış birkaç kalın parşömen

kâğıdından oluşuyordu. Kelsea sayfalara yavaşça dokundu, annesinin parafından büyülenmişti, ER, her sayfanın sol alt köşesine siyah kalemle alelacele, özensiz bir biçimde atılmıştı. Sağda başka bir paraf vardı, aceleyle, kırmızı mürekkeple atılmıştı: MK. Belgenin son sayfasında iki imza daha vardı; bir satırda “Elyssa Raleigh” elyazısı neredeyse okunmuyordu. Diğer satırda ise “Mortmesne Kraliçesi” aynı kan kırmızı mürekkeple düzgünce yazılmıştı.

Gerçekten de kimsenin onun gerçek adını bilmesini istemiyordu, Kelsea fark etmişti, sezgileri öyle söylüyordu. Onun gerçekten kim olduğunu kimsenin bilmemesi çok önemliydi. Ama neden?

Kelsea, antlaşmanın dilinin Gürz’ün iddia ettiği kadar net olmasından ötürü hayal kırıklığına uğramıştı. Tearling, her sene on iki eşit sevkıyata bölünmüş olarak üç bin köle göndermek zorundaydı. Bunların en az beş yüzünün çocuk olması gerekiyordu, her iki cinsiyetten de en az iki yüz kişi olmalıydı. Neden bu kadar çok çocuk? Mortmesne, Callae ve Cadare’dan aldığı çocuklar için de bir kota belirlemişti, fakat onlar ağır sanayi veya madencilikte pek kullanılmıyordu ve Mortmesne’de az sayıda tarla vardı. Pazarda gereğinden fazla pedofili olsaydı da, çocuklara çok hızlı erişemezlerdi. Neden bu kadar çok çocuk?

Antlaşmanın kısa, öz ve duygusuz dili ona bir yanıt vermemişti. Eğer herhangi bir sevkıyat Demesne’e ayın sekizine kadar ulaşmazsa, antlaşma, Mortmesne’e anında Tearling’e girme ve istediği kişiyi esir alarak kotasını tamamlama hakkı tanıyordu. Fakat Kelsea, belgede kuşatmayla ilgili herhangi bir zaman sınırı konmadığını, koşullar sağlanmazsa antlaşmanın iptalinin koşullarının ne olacağıyla ilgili bir bilgi olmadığını fark etti. İstemese de Gürz’e hak verdi: Kelsea sevkıyatı durdurarak Kızıl Kraliçe’ye dev bir kuşatma hakkı vermişti. Annesi böylesi tek taraflı bir antlaşmayı neden zorla imzalamıştı?

Adil ol, aklında başka bir ses uyardı Kelsea'nin. Ses ne Carlin'in sesiydi ne de Barty'nin; Kelsea sesi tanıyamadı ve faydası olacağına da güvenmedi. *Düşman hemen kapının dibinde olsaydı, ne yapardın?*

Kelsea yine bir cevap bulamadı. Antlaşmanın sayfalarını düzgünce bir araya getirip midesi bulanarak düzeltti. Aklına bir fikir geldi, birkaç hafta önce olsa bu aklına gelmezdi, ama Kelsea en kötüsünü düşünerek kendini bir faciaya hazırlamaktan zihnini arındırıyordu. Gürz'e döndü. "Annem bir suikasta mı kurban gitti?"

"Deneyen çok oldu" diye yanıtladı Gürz kayıtsızca; Kelsea onun numaradan ilgisiz görünmeye çalıştığını düşündü. "Biri yemeğine tilki üzümü koyunca zehirlenerek öldü. Bu, sizi göndermeye karar verdiği zaman oldu."

"Yani beni korumaya çalıştığı için mi gönderdi?"

Gürz'ün kaşları kalktı. "Başka ne olabilirdi ki?"

"Neyse." Kelsea masaya baktı, antlaşma önünde duruyordu. "Burada kurayla ilgili hiçbir şey yazmıyor."

"Kura, iç meselelerden biri. Başlangıçta, anneniz hükümlüleri ve zihinsel engellileri gönderiyordu. Fakat bunlardan iyi köle olmuyordu. Kızıl Kraliçe bu düzenlemeden tatmin olmamıştı. Nüfus Sayım Bürosu dayınızın fikriydi."

"Bundan kimse muaf tutulmadı mı?"

"Rahipler. Fakat diğerleri, asla. Bebekler bile alınıyordu; Sütten kesilir kesilmez isimleri kura listesine ekleniyordu. Kızıl Kraliçe'nin onları kısır aileler için hediye olarak kullandığını söylüyorlardı. Kadınlar çocuklarının sütten kesilme sürelerini uzatmaya çalışıyordu, ama Thorne bu hileyi fark etti. Adamları krallığın tüm şehirlerindeydiler ve bilmedikleri çok az şey vardı."

"Dayıma sadıklar mıydı?"

"Thorne bir işadamı hanımefendi. Rüzgâr nereye sürüklerse oraya gidecektir."

“Peki, şimdi nereye sürükleniyor?”

“Mortmesne’e doğru.”

“O zaman gözümüz üzerinde olmalı.”

“En azından tek gözüm her zaman Arlen Thorne’un üzerinde durmalıdır hanımefendi.”

“Annem tam olarak nasıl öldü? Carlin bana hiç anlatmadı.”

“Zehirlenerek diyorlar hanımefendi. Birkaç sene içinde ölene kadar kalbini giderek zayıflatmış.”

“Onlar böyle diyor. *Sen* ne diyorsun, Lazarus?”

Gürz ifadesizce ona baktı. “Hiçbir şey söylemiyorum hanımefendi. Bu yüzden kraliçe muhafızıyım.”

Hayalleri suya düşmüştü, Kelsea günün geri kalanını Kraliçe Dairesi’ni araştırarak ve bir sürü kişiyle toplantı yaparak geçirdi. Onunla birlikte yeni hesaplara başladılar: Milla, dört yaşındaki oğlunu nasıl doğurduğunu Kelsea’nin düşünmek bile istemediği kadar güzel, sarışın kadın. Kelsea, geçimini sağlamak için sevimsiz işler yapan Milla’yı seçmişti; ona tek işinin Kraliçe Dairesi’ni dolduran yirmi küsur kişiye yemek yapmak olduğunu söylediğinde öyle sevinmişti ki, Kelsea öper diye korktuğundan ellerini elbisesinin ceplerine sokmuştu.

Onlarla birlikte gelen diğer kadın Carlotta daha yaşlı, yuvarlak suratlıydı ve yanakları parlak kırmızıydı. Korkmuş görünüyordu, fakat birkaç sorudan sonra rahatlamıştı. Kelsea ondan birkaç tane daha siyah elbise istedi, Carlotta da bunu yapabileceğini söyledi.

“Yalnız ölçülerinizi alırsam, çok daha iyi dikebilirim majesteleri” dedi cesurca. Dehşet verici bir fikir gibi görünse de. Kelsea da ölçü alma fikrinden biraz ürkmüştü, fakat kadını rahatlatmak için gülümseyip başını salladı.

Yolculuk boyunca onlarla birlikte olmayan bir sürü yeni muhafızla tanıştı: Cani görünümlü ve herkesin kısaca Cae dediği Caelan ve her ikisi de okçu olan Tom ile Wellmer. Wellmer kraliçe muhafızı olmak için çok gençti. Diğer yetiş-

kinler gibi olabildiğince sert görünmeye çalışıyordu, fakat kıpır kıpır biriydi, her saniye oradan oraya hareket ediyordu.

“Bu çocuk kaç yaşında?” diye fısıldadı Kelsea Gürz’e.

“Wellmer mı? Yirmi.”

“Nereden buldun onu, yetimhaneden mi?”

“Bu işe başladığımızda çoğumuz gençtik hanımefendi. Wellmer için endişelenmeyin. Ona bir ok ve yay verin, gözünü o mesafeden meşale ışığıyla bile yerinden çıkarabilir.”

Kelsea bu söyleneni önündeki heyecanlı, beyaz suratlı çocukla bağdaştırmaya çalıştı, ama sonradan vazgeçti. Muhafızlar makamlarına geri döndüklerinde, Kelsea Gürz’ü apar topar çocuk odasına dönüştürülmüş baştaki odalardan birine kadar koridorda takip etti. Oda iyi bir seçimdi; pencerele birkaç odadan biriydi, güneş ışığı alıyordu ve böylece olduğundan daha parlak ve keyifli görünüyordu. Mobilyalar duvarlardan bağımsızdı ve yerde ortalığa saçılmış oyuncaklar vardı: Kumaştan yapılmış ve yamalardan sızan hasırla doldurulmuş bebekler ile çocukların boyuna göre ayarlanmış ahşap esnaf tezgâhı.

Kelsea, çocuk odasının ortasında yarım daire yapıp oturan çocukları gördü, hepsinin dikkati Kelsea’nin daha önce hiç görmediği koyu kestane saçlı, güzel bir kadının üzerindeydi. Çocuklara bir hikâye anlatıyordu, bir kulede esir düşmüş çok uzun saçlı bir kızın hikâyesiydi bu. Kelsea kapıya yaslandı, fark ettirmeden dinlemeye başladı. Kadın Mort aksanıyla konuşuyordu, tok bir sesi vardı ve hikâyeyi çok güzel anlatıyordu. Prens bir cadının üçkâğıdı yüzünden yaralandığında, kadının dudak kenarları aşağıya doğru büzüldü ve yüzü kederlendi. Kelsea onu tanıyınca afallayıp Gürz’e döndü.

Gürz el ederek Kelsea’yi kapıdan uzaklaştırdı, alçak sesle konuşuyordu. “Çocuklara harika uyum sağladı. Kadınlar çalışırken çocuklarını ona rahatlıkla emanet edebiliyorlar, Andalie bile. Beklenmeyen bir hediye; yoksa çocuklar her

yerde ayak altında dolaşacaklardı.”

“Kadın Mort olmasını önemsemiyor mu?”

“Görünüşe göre hayır.”

Kelsea tekrar girişe ilerledi. Kadın şimdi de pantomim yapıyor, prensin gözlerinin nasıl iyileştiğini anlatıyordu. Kadın mum ışığında göz alıcı görünüyordu, Kelsea’nin tahtın önünde gördüğü sefil yaratıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

“Ne olmuş ona?”

“Korkularını canlandırmamak için ona Naip’le ilgili soru sormuyorum hanımefendi. Fakat tahminim şu yönde...” Sesini biraz daha alçalttı. “Kadın, Naip’in en sevdiği eğlencelerinden biriydi. Eğlencesini mahveder diye hamile kalmasına izin vermiyordu.”

“Pardon?”

Gürz ellerini açtı. “Kadının çocuk yapma isteği –Naip’ten bile olabilirdi– bir sır değildi. Dayınızın diğer kadınları kendi isteğiyle doğum kontrol hapı kullanırdı, fakat bu kadın kullanmazdı. Adamın kadının yemeğine ilaç atması gerektiğini düşünürlerdi. Ancak doğuracağı herhangi bir çocuğu öldüreceğine yemin etmişti; bu tehdidi kendi kulaklarımla duydum.”

“Anladım.” İçi deli gibi kaynamasına rağmen Kelsea sakince onayladı. Son kez çocukların arasındaki kadına baktı. “Adı ne?”

“Marguerite.”

“Dayım bir Mort kölesini nasıl nüfusuna geçirebilmiş?”

“Kızıl saçlılar, Mortmesne’de Tearling’de olduğundan daha büyük merak konusudur. Marguerite, dayınıza Kızıl Kraliçe’den seneler önce gelen bir armağan, büyük bir iyiliğin karşılığıydı.”

Kelsea başını yine koridora çevirdi. Omzu ağrımaya başlamıştı. “Burası kapanmayan bir yara, Lazarus.”

“Liderlik gerekiyordu hanımefendi. Bunu yapabilecek kimse yoktu.”

“Sen bile mi?”

“Kesinlikle hayır.” Gürz açık kapıdan dışarıya baktı. “Dayınızın bu oyuncağı tutmasına izin verdim. Sevkıyatı durdurmadan önce Kızıl Kraliçe’ye bir antlaşma sunmam gerekiyordu.”

“Önceden söylediğini duydum.”

“Duyduğunuzu biliyorum. Beni yanlış anlamadınız, hanımefendi. Tercihleriniz doğru veya yanlış demiyorum, sadece önceden yaptığınız şeyleri yapmanız gerektiğini ve o zamanlar burada olmadığınızı söylüyorum.”

Gürz’ün sesinde herhangi bir sitem yoktu. Sessizlik Kelsea’yi rahatsız etmişti, omzu şimdi daha şiddetle tekrar sızladı. Ayakta durduğunda yaranın daha da acıdığını fark etti. “Oturmam gerekiyor.”

Beş dakika içinde muhafızları Kelsea’nin büyük, rahat koltuğunu yatak odasından alarak konuk odasına getirip duvarın yanına güvenle koydular.

“Tahtım” diye mırıldandı Kelsea.

“Şu anda taht odasının güvenliğini sağlayamıyoruz hanımefendi” diye yanıtladı Gürz. “Çok fazla girişi var ve iki kere lanetli bu salonun mevcut muhafız sayısı ile korunması imkânsız. Fakat başlangıç için tahtın kendisini buraya taşıdık.”

“Bu biraz anlamsız bir iş gibi görünüyor.”

“Belki öyledir, belki değildir. Kafanızdaki taç da biraz anlamsız, fakat onun değerinin farkında olduğunuzu biliyorum. Belki bir taht da aynı amaca sahip olur.”

Kelsea başını salladı, düşünüyordu. “Destekçi bulmam gerektiğini söylemiştin.”

“Evet.”

“Sanırım bunu koltuğumdan yapamam.”

“Yapabilirsiniz” diye yanıtladı Gürz; gülümsüyordu. “Raleigh monarşisi için olağandışı bir gelişim olacak bu. Fakat sandalyeye de otursanız, bu odayı korumak ve kontrol etmek çok daha kolay. Kraliçe Dairesi’nin sadece bir tane genel giri-

şı var, hiçbir camı olmayan upuzun bir koridor. Geldiğimizde orayı gördünüz.”

“Hatırlamıyorum.”

“Doğrudur. O sıralarda bilinciniz yarı kapalıydı. Buranın içeride ve dışarıda çok fazla gizli geçidi var, fakat iyi korunuyorlar. Bütün geçitlerin hepsini sadece ben biliyorum. Dışarıdaki geçit, normal trafiği kontrol etmemizi sağlıyor.”

“Pekâlâ.” Kelsea yavaşça kendisini koltuğa bıraktı.

“Yine kanamaya mı başladı?” Kelsea Gürz’ün bandajın altından omzunu kontrol edebilmesi için öne doğru eğildi.

“Hayır.”

“Birazdan tekrar uyumalıymışım gibi hissediyorum.”

“Henüz değil, hanımefendi. Herkesle aynı anda görüşün ki kimse alınmasın.” Gürz eliyle koridora açılan kapıda bekleyen Mhurn’ü çağırdı. “Bana Venner ve Fell’i çağır.”

Mhurn ortadan kayboldu. Kelsea koltuğunda rahatladı. Andalie duvarın yanına gelip öylece durmaya başlamıştı. Kelsea, Gürz’ün buna itiraz edebileceğini düşündü, ama o Andalie’yi tamamen görmezden gelince kendisinin de öyle yapması gerektiğini anladı. Sadece Carlin ve Barty’yle geçirdiği bir hayattan seneler sonra, şimdi etrafında kimisinin görünmez olması gereken oldukça fazla insan vardı. “Barty ve Carlin’i buraya ne zaman getirebiliriz?”

Gürz omuz silkti. “Birkaç hafta, belki. Onları bulmak zaman alacak.”

“Cadare sınırına yakın, Petaluma adında bir kasabadalar.”

“Pekâlâ, bu işleri kolaylaştırıyor.”

“Onları istiyorum” dedi Kelsea. Bu zamana kadar ne kadar kötü olduğunun farkına varmamıştı. Birden Barty’ye, onun temiz kokusuna ve güldüğü zaman kaşlarının kıvrımına çok şiddetli bir özlem duyduğunu fark etti. Carlin... Pekâlâ, Carlin’i o kadar da fazla özlememişti. Doğrusu, Carlin’in karşısına geçip davranışları yüzünden hesap vermekten oldukça

çekiniyordu. “Onları olabildiğince çabuk istiyorum.”

“Bu işler için en iyi adam Dyer’dır hanımefendi. Geldiğinde bunu ayarlayacağız.”

“Nereden geldiğinde?”

“Onu ayak işleri için yolladım.”

“Ne ayak işi?”

Gürz nefes alıp gözlerini kapattı. “Bana bir iyilik yapın majesteleri. İşlerimi yapmama izin verin.”

Kelsea başka bir soru sormaya çekindi, sessizlikten rahatsız olmuştu ve dönüp odanın duvarının dibinde duran dört muhafıza baktı. Biri, Kelsea’nin daha önce hiç başlıksız görmediği Galen’di. Saçları grinin garip bir tonuydu ve suratındaki çizgiler meşale ışığında ormanda olduğundan çok daha net görünüyordu. En az kırk beş gösteriyordu; uzun yıllardır annesinin muhafızlığını yapıyor olmalıydı. Kelsea bu gerçeği uzaklaştırmadan önce kafasında biraz evirip çevirdi.

Diğer üç muhafız, yolculuktayken tanıştığı Elston, Kibb ve Coryn’di. Bu üçü Galen kadar yaşlı değillerdi, ama yine de Kelsea’den yaşça epeyce büyüklerdi. Kelsea daha genç muhafızları tercih ederdi; kendini genç olduğu için dışlanmış hissediyordu. Dört muhafız da gözlerini Kelsea’den kaçırıyordu, Kelsea bunun bir gelenek olmasına rağmen aşağılayıcı bir şey olduğunu düşündü. Bir süre sonra bakmamaktan sıkılıp odanın diğer ucuna seslendi: “Kibb, elin nasıl oldu?”

Kibb başı önünde ona döndü, göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“İyi hanımefendi.”

“Onu rahat bırakın” diye söylendi Gürz.

Koridorda ayak sesleri yükseldi ve iki adam belirdi, her ikisinin üzerinde de gri muhafız üniforması vardı. Muhafızlardan biri uzun ve inceydi, diğeryse kısa ve bodur, fakat her ikisi de Kelsea’nin özellikle Gürz’le ilgili düşündüğü iyi eğitilmiş tarzda, çok kıvrak hareket ediyordu. Yürüyüş tarzları

Kelsea'ye onların birlikte bir çift olarak yürümeye alışkın olduklarını düşündürdü. Önünde eğildiklerinde bu koreografik bir hareket gibi görünmüştü. Uzun olanı kısa olandan en az on yaş daha yaşlı olmasa, Kelsea onların ikiz olduklarını düşünebilirdi.

Gürz iki adamı koridorun sonuna kadar takip etti ve girişinde durdu. Keep'e döneli bir haftadan fazla olmuştu, fakat Kelsea, Gürz'ün burada dışarıda olduğundan daha yorgun göründüğünü fark etmişti. Yüzü meşale ışığında hâlâ solgundu ve gözlerinin etrafındaki karanlık çukurları buradan görebiliyordu. *Neden uyumuyor?*

"Venner ve Fell hanımefendi" diye seslendi Gürz, dikkatini tekrar bu iki adama vermek istercesine. "Silahçılarınız."

Doğrulduklarında Kelsea ellerini sıkmak için uzandı. Önce şaşırdılar, fakat elini sıktılar. Daha kısa olan Fell'in yanığında ciddi bir yara vardı; yara özensizce dikilmişti ya da hiç dikilmemişti. Kelsea kendi yarasını düşündü, Gürz'ün acemiye diktiği ensesindeki şu yara; istenmeyen fikirleri zihninden uzaklaştırdı. Omzu şu anda sızlıyor ve ona yatma zamanının geldiğini işaret ediyordu.

Gürz ayık olmamı istiyor, diye düşündü inatla. Ve ben de öyle olacağım.

"Pekâlâ, silahçılar, tam olarak ne yapıyorsunuz?"

İki adam birbirine baktı, fakat ilk cevaplayan Fell oldu. "Ben silahlara ve garnizona göz kulak oluyorum majesteleri."

"Ben talimle ilgileniyorum" diye ekledi Venner.

"Bana bir kılıç getirebilir misiniz?"

"Aralarından seçmeniz için birçok kılıcımız var majesteleri" diye yanıtladı Fell.

"Hayır, her ne kadar onlardan bir tane edinmem gerektiğini bilsem de törensel bir kılıç değil. Benim ölçülerime uyan, ustalıklı kullanabileceğim bir kılıç."

Her iki adam da kadına şaşkın şaşkın baktılar ve düşünme-

den Gürz'e döndüler. Kelsea bundan çok rahatsız olmuştu. Fakat Gürz sadece omuz silkti.

“Ustaca kullanabileceğiniz mi majesteleri?”

Kelsea, Carlin'i çileden çıkardığında kadının yüzündeki hayal kırıklığını düşündü. Yanaklarının içini sertçe ısırdı. “Bana göre yapılmış bir kılıca ve başlığa ihtiyacım var. Ayrıca eğitim almak istiyorum.”

“Kılıçla dövüşebilmek için mi majesteleri?” diye sordu Venner; kesinlikle ürkmüştü.

“Evet, Venner, dövüşebilmek için. Kendimi bir bıçakla savunmayı öğrendim, ama kılıçla ilgili çok az bilgim var.”

Ne düşündüğünü görmek için Gürz'e baktı, o da yüzündeki ufak gülümsemeyle onayladı. Onun onayı Kelsea'nin sinirini yatıştırdı ve ses tonu sakinleşti. “Oturup hiçbir şey yapmazken adamlarımın ölmesini izleyemem. Neden ben de savaşmayı öğrenmeyeyim ki?”

Her iki adam da cevap vermek için ağzını açtı, ama sonrasında durdu. Kelsea devam etmeleri için onlara bakınca Fell konuştu. “Sadece görünüş hanımefendi, fakat bir kraliçenin görünüşü de gayet önemlidir. Sizin için bir kılıç kullanmak, bu... Hiç de kraliçeye göre değil.”

“Ölürsem kraliçe olmam zaten. Ve son zamanlarda bıçağımla kendimi güvende hissedemeyecek kadar çok kendimi savunmak zorunda kaldım.”

“Ölçülü olmalısınız hanımefendi” diye yanıtladı Fell isteksizce. “Hem bir kadın için başlık yapabilecek bir demirci bulmak biraz zaman alabilir.”

“O zaman hızlı arayın. Yoksa kovulursunuz.”

Adamlar başlarını sallayıp eğildi ve koridora yöneldiler. Venner gitmeden önce Fell'e bir şeyler fısıldıyordu. Köşeyi döndüklerinde Gürz bir kahkaha attı.

“O neydi öyle?” diye sordu Kelsea.

“Annenize daha fazla benzeyemezmişsiniz, öyle söyledi.”

Kelsea gülümsedi, fakat bu yorgun bir gülümsemediydi. “Demirciyi bulacaklarını düşünüyorum. Kim kaldı?”

“Arliss, hazineciniz. Naip de sizinle konuşmak için sıraya girdi.”

Kelsea iç çekti, elinde sütlü çayıyla kendini yumuşak yatağında hayal ediyordu. Birden sıçradı ve koltuğunda uyuya kaldığını fark etti. Andalie yanında yoktu, Gürz ise hâlâ bekliyordu. Kalkıp gözlerini ovuşturdu. “Hadi önce Naip’i çağırılım, sonra da hazineciyi.”

Gürz ellerini şaklatıp mutfakta uyuklayan Coryn’e işaret etti.

“Dayınız demişken, size şunu söylemeliyim ki birkaç gündür koşullarının biraz kısıtlı olduğunu düşünüyor.”

“Aman ne üzüldüm.”

Andalie sessizce tekrar göründü ve Kelsea’ye sıcak sütlü bir içecek getirdi. Koklayınca Kelsea sütlü çayın kokusunu aldı. Kelsea şaşkınlıkla duvar dibinde bekleyen Andalie’ye baktı, kadının gözleri uzak bir noktaya sabitlenmişti.

“Demek istediğim” diye Gürz devam etti: “Naip benim kararlarımla hareket etmek durumunda olmaktan rahatsızdır diye düşünüyorum. Malvarlığının çoğuna el koydum.”

“Benim adıma mı?”

“Uyuyordunuz.”

“Sonuçta, benim adıma. Belki bir dahaki sefere uyanmamı bekleyebilirsin.”

Gürz ona bakınca Kelsea onun bunu çocuk oyuncağı olarak gördüğünü fark etti. İç geçirdi. “Hangi mallarına el koydun?”

“Mücevherler, biraz içki ve zevksiz heykeller. Birkaç kötü tablo, altın tabak...”

“Tamam, Lazarus, işini rahatça yapmana izin vereceğim, tıpkı istediğin gibi. Bunun için bana teşekkür etmelisin.”

Gürz kaşlarını kaldırdı. “Benim alçakgönüllü teşekkürlerim, sizin meşhur...”

“Boş ver.”

Gürz sırttı ve konuk odasının batı duvarındaki çift kanatlı kapıdan bir gümbürtü kopana kadar sessizce bekledi. Bu kapılar yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi ve hem kilidi, hem de aşağıda ve yukarıda meşe sürgüleri vardı. Kibb sağ kanada, Elston da sol kanada bir gözetleme deliği açmıştı. Dışarıda üç tane tokmak vardı, sesleri doğu duvarından yankılanıp geri dönüyordu ve Elston da gelen kişiyi nazıkçe yanıtlıyordu.

Kelsea bu sistemi büyüleyici bulmuştu. Elston bir şeyler mırıldandı, belli ki tatmin olmuştu, o ve Kibb sürgüleri tutup çekti. Biraz zor bir işti; odanın diğer ucundaki Kelsea bile Elston'ın kollarında beliren damarları seçebiliyordu.

“Güzel bir sistem” dedi Gürz’e. “Senin fikrin sanırım.”

“Detaylar benim, fakat fikrin orijinali Carroll’un. Tokmakları her gün değiştiriyoruz.”

“Sadece bir ziyaretçi için fazla zahmetli görünüyor. Neden Coryn’in yöntemiyle devam etmiyoruz?”

Gürz ona anlamlı bir bakış fırlattı.

“Ha.”

“Bu koridorları çok az insan biliyor hanımefendi, fakat Nap benim bildiğimin en azından dörtte birini bile bilirse buna çok şaşırırm.”

“Anladım. Birinin kapıyı kapatması lazım. Marguerite’in bunları duymasını istemiyorum.”

Gürz elini şaklatarak odadan giden Mhurn’ü çağırdı. Kelsea en az aşağılayıcı yöntemi bulmaya çalışıyordu, ama bu, muhafızların umurunda değildi; Gürz’ün onlara tanımlı işler vermemesinden memnun bile görünüyorlardı. Elston ve Kibb omuzlarını kapıya yaslamış, dışarıya itiyorlardı şimdi. Kelsea bir sürü meşaleyle aydınlatılmış geniş bir tünel gördü, köşeyi dönüp kaybolmadan önce bir eğimle metrelerce aşağıya iniyordu. Bu tüneli hatırlamıştı, fakat yürümemişti, değil mi? Hayır, bu doğru; Gürz sonunda onu bu eğimde sürükle-

mek durumunda kalmıştı. Bir insan neden bir bina içine böyle yapay bir eğim yapardı ki?

Savunma için, tabii ki, diye yanıtladı Carlin. *Keep'e zorla senin kelleni almak için gelecekleri günü düşün, Kelsea.*

"Çok güzel" diye mırıldandı Kelsea. "Teşekkür ederim."

"Ne oldu hanımefendi?"

"Yok bir şey."

Naip kapılardan Coryn'le geldi. Kelsea, Coryn'in duruşundaki umursamazlıktan, okuması gereken her şeyi okudu: Naip'in onun başını belaya sokacağını düşünmüyordu. Elini kılıcına bile götürmemişti.

Naip yorgun ve gergin görünüyordu, aynı korkunç tulumu giymişti. Dayısı geldiğinde Kelsea uzun süredir kıyafetlerinin yıkanmamış olduğundan emin oldu; dayısının göbeğinin çıkıntı yaptığı yerde kurumuş yemek lekeleri, göğüs hizasında da şarap lekeleri vardı. Ama sakalının olağandışı kıvrımlarıyla, başı ciddi anlamda beladaydı, sanki sakalına sıcak ütü basılmış gibiydi.

Koltuğa beş metre kadar yaklaşmışken Coryn uzanıp Naip'i kolundan kavradı. "Bir adım daha yaklaşma, anlaşıldı mı?"

Naip başını salladı. Kelsea birden ona verilen ismin Thomas olduğunu hatırladı, ama bu ismi önünde duran adama yakıştıramamıştı. Thomas, korolara ve meleklerle verilen bir isimdi, İncil'de geçiyordu. Gözünün ferisi sönmüş dayısına göre değildi. Belli ki buraya bir planla gelmişti.

Kelsea on dört yaşındayken, Carlin ona herhangi bir uyarı veya açıklama yapmadan diğer ödevlerini bırakıp İncil okumasını söylemişti. Bu Kelsea'yi şaşırtmıştı; Carlin'in Kilise'yi aşağıladığı bir sır değildi ve evlerinde dini hiçbir sembol yoktu. Fakat bu bir okul ödeviydi ve Kelsea bunu görev bilinciyle son kitaplığın üst köşesinde duran Kral James'in kalın, tozlu ciltlerinden okumuştur. Bitirmesi beş gün sürmüştü, ağır kitaplarla işinin bittiğini düşünmüştü, fakat yanıliyordu. Carlin

haftanın geri kalanını (o hafta Kelsea'nin aklında İncil Haftası olarak yer etmişti) onu İncil'deki, karakterlerden, olaylardan ve ahlaki değerlerden sınav yaparak geçirmişti ve bunu bir kereyle sınırlamayıp birkaç defa tekrarlamıştı. Sonunda, tamamen İncil'le geçen üç veya dört günün ardından bitirmişlerdi. Carlin, Kelsea'ye kitabı kaldırılabileceğini söylemişti.

“Neden böyle güzel bir İncil'in var?” diye sordu Kelsea.

“İncil, bir kitaptır, Kelsea, insanlığı binlerce yıldır etkisi altına alan bir kitap. Diğer önemli kitaplar gibi, güzel bir düzenlemeyle sunulmayı hak ediyor.”

“Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman neden bunu okumak zorundaydım?” diye sordu Kelsea, gücenmiş halde. Öyle güzel bir kitap değildi ve ayrıca *ağırdı*; o lanet şeyi günlerce odadan odaya taşımak zorunda kalmıştı. “Amaç neydi?”

“Düşmanını tanımak, Kelsea. Yanlış ellerde bir kitap bile tehlikeli olabilir. Bu gerçekleştiğinde elleri suçlayacaksın ve aynı zamanda kitabı da okumuş olacaksın.”

Kelsea Carlin'in ne demek istediğini anlamamıştı, fakat Arvath'ın tepesindeki altın geçide bir süre baktıktan sonra daha net kavramaya başladı. Dayısının ömründe bir kere bile İncil'i okumuş olduğundan şüphe ediyordu, fakat şimdi ona baktıkça İncil Haftası'ndan bir şeyler hatırlıyordu: Thomas sadece Havari Thomas değildi, aynı zamanda da Şüpheci Thomas'tı. Belki de Kraliçe Arla onu ellerine verdiklerinde ona bakıp tam olarak Kelsea'nin şu anda gördüğü şeyi görmüştü: Zayıflık, otoriteyle birlikte çok daha tehlikeli olabilen zayıflık.

O, yaşayan son akrabanız, diye uyardı içinden bir ses. Fakat bu sesi, aile sadakatini ve merakını gölgede bırakan anlık bir sinirle duymazdan geldi. Kelsea hesabını yaptı. Annesi on altı sene önce ölmüştü, dayısı da o zamandan beri görevdeydi. Dayısı kendini kurtarmak için yılda üç bin, on altı

yılda kırk sekiz bin Tear vatandaşını göndermişti. Yüzünde hiçbir pişmanlık, en ufak bir üzüntü yoktu, sadece yanılmış bir adamın şaşkınlığı vardı. O kadar küçük değildi, ancak bu uyuşukluğu düzeltmesi gerektiğinin farkındaydı.

Nasıl bu kadar çok görebiliyorum? Kelsea bunu merak etti. Safir, cevap verir gibi, tüm göğsüne yayılan hafif bir hareketle sallandı. Kelsea irkildi, ama önceki gün Keep Otlığı'nda olduğu kadar korkmamıştı. Belki de sadece kendini avutuyordu, ama sanki az da olsa mücevheri anlamaya başladığını hissediyordu. Şimdi birçok keredir onu cevapladığını fark etmişti, bazen de dikkat etmesini talep ediyor gibiydi. Şimdi ise aklını işine odaklaması gerektiğini söylediğine yemin edebilirdi.

“Ne istiyorsun dayı?”

“Sizden benim Keep'te kalmama izin vermenizi istemeye geldim majesteleri” diye yanıtladı Naip; hazırlanmış olduğu belli konuşması, genizden gelen sesiyle odada yankılanıyordu. Hâlâ aynı şekilde duran dört muhafız artık daha fazla bakmıyordu; içlerinden sadece Mhurn aç bir köpeğin dikkatli, beklenti içindeki bakışıyla Naip'i izliyordu. “Sürgünümün hem adaletsiz hem de tedbirsiz olduğunu düşünüyorum. Dahası, eşyalarımın el konması işi de gizli kapaklı yürütüldü. Böylece kendi durumumu açıklama hakkım olmadı.”

Kelsea kaşlarını kaldırdı, söyledikleri onu şaşırtmıştı ve Gürz'e döndü. “Bununla nasıl baş edeceğim?”

“Nasıl isterseniz hanımefendi. Tanrı biliyor, eğlenceye ihtiyacım var.”

Tekrar dayısına döndü. “Senin durumun nedir?”

“Ne?”

“Kendi durumunu açıklamaya fırsatın olmadığını söyledin. Durumun nedir?”

“Benden aldığınız eşyaların çoğu bana hediye edilmişti. Kişisel hediyeler.”

“Yani?”

“Yani onlar krallığın malı değil. Krallığın onları alma hakkı yok.”

Gürz araya girdi. “Krallık, Keep’e gelen herhangi bir şeyi el koyma yetkisine sahiptir.”

Kelsea bu kuralı ilk defa duymuş olsa da başını salladı. “Haklı, dayı. Bu, senin Mortmesne’den gelen hediyelik eşyalarını da kapsıyor.”

“Onlar sadece hediye değildi, sevgili yeğenim. Aynı zamanda en iyi kadını da aldınız.”

“Marguerite artık benim himayem altında.”

“O bir hediye idi ve oldukça da değerliydi.”

“Biliyorum” diye yanıtladı Kelsea gülümseyerek. “O çok değerli, bana da iyi hizmet edeceğinden eminim.”

Naip’in boynundan çenesine doğru bir kızarıklık yayılmaya başlamıştı. Carlin her zaman erkeklerin köpek gibi olduğunu söylerdi ve Kelsea onu hiçbir zaman ciddiye almamıştı; erkekler tarafından yazılmış çok sayıda güzel kitap vardı. Fakat şimdi Carlin’in o kadar da yanılmadığını anlıyordu. “Olur da Marguerite’i yorarsam onu serbest bırakırım. Fakat şimdilik burada mutlu.”

Naip ona baktı, yüzü kuşkuluydu. “Saçmalık!”

“Sana garanti ediyorum, buradan gayet memnun” diye yanıtladı Kelsea kayıtsızca. “Çünkü onu bağlamam gerekmiyor!”

Elston ve Kibb duvarın kenarında kıs kıs gülüyorlardı.

“O kaltak başka hiçbir yerde mutlu olamaz!” diye hırladı Naip, ağzından tükürükler saçarak.

“Kraliçenin yanında söylediklerine dikkat et” diye homurdandı Gürz. “Yoksa ağzına kocaman kırmızı bir bant çekip seni hemen şimdi Keep’ten dışarı atarım. Fetch de kemiklerini çatal yapmak için kullanır.”

Kelsea, Naip’in sözünü kesti. “Sanıyorum buraya sadece Marguerite için geldin? Çünkü kimse o kötü tabloların lafını bu kadar etmez.”

Naip'in ağızı açık kaldı. "Tablolarım Powell'ın eseri!"

"Powell da kim?" diye sordu Kelsea, sesini odanın dışına da duyurarak.

Kimseden cevap gelmedi.

"Kendisi Jenner'da bilinen ünlü bir ressamdır" diye üsteledi Naip. "Bu resimleri toplamak *zorundaydım*."

"Pekâlâ, belki satamayacak olduklarımızı sana verebiliriz."

"Heykellerimden ne haber?"

Coryn konuşmaya başladı. "Heykeller satılacak majesteleri. Çoğu biraz kötü durumda ama yapıldıkları madde değerli. Sanırım onu eritecek birilerini bulabiliriz."

Naip yıkılmış görünüyordu. "O heykellerin değerinin anlaşılacağını düşünüyordum."

"Kim tarafından?" diye sordu Kelsea. "Satıcılar mı?"

Naip ağızını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Kelsea merakla konuyu değiştirdi; burada dalga geçecek bir şey yoktu ve yine yorulmaya başlamıştı. Muhafızları hâlâ kenarda eğleniyordu ve belli ki bir şey vardı. Elston ve Kibb alenen kıkırdıyordu, Coryn gülüşünü gizlemeye çalışıyor, Mhurn bile ilk defa cin gibi görünüyordu.

"Hurda yığınınını saklıyorum, dayı. Sürgüne gitmenle ilgili ne söyleyeceğini bilmiyorum ama söyleyecek bir şeyin varsa seni dinliyorum."

"Sana faydalı olabilirim, yeğenim" diye yanıtladı Naip. Konuyu o kadar çabuk değiştiriyordu ki, Kelsea dayısının esas söylemek istediği şeyin etrafında dönüp durduğundan şüpheleniyordu.

"Nasıl faydalı?"

"Bilmek istediğin birçok şeyi ben biliyorum."

"Bu giderek can sıkıcı olmaya başladı majesteleri" diye adamın sözünü böldü Gürz. "Onu Keep'ten dışarı atmama izin verin."

"Bekle." Kelsea elini kaldırdı. "Ne biliyorsun?"

“Babanın kim olduğunu biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyor hanımefendi” diye homurdandı Gürz.

“Tabii ki biliyorum yeğenim. Ayrıca annen hakkında seni ilgilendirecek çok fazla şey biliyorum. Bu kısımlar sana anlatılmadı. Yemin ettiler. Fakat ben kraliçe muhafızı değilim. Kraliçe Elyssa’yla ilgili bilmek istediğin her şeyi biliyorum ve bunların hepsini sana söyleyebilirim.”

Muhafızlarının gözleri açılmıştı, dayısı devam edebilirdi. Kelsea Gürz’e döndü ve suratının berbat bir hale geldiğini gördü.

Bilmek istiyorum. Annesinin erkeklerinden hangisinin kendi babası olduğunu tüm âcizliğiyle bilmek istiyordu; annesinin tam olarak nasıl bir insan olduğunu bilmek istiyordu. Belki de hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bu fikre tutundu, annesinin kimsenin bilmediği özellikleri arasında telâfi edilir bir yanı olup olmadığını merak ediyordu. Fakat gizli tehlikeler de vardı. Kelsea dayısına soğuk bir bakış fırlattı. “Tam olarak ne istiyorsun? Keep’e sığınmayı mı?”

“Hayır, bir parçası olmak istiyorum. Dahil olmak ve yönetmek istiyorum. Ayrıca Kızıl Kraliçe hakkında da hatırı sayılır bilgiye sahibim.”

“Gerçekten bu oyunu oynayacak mıyız? Dayı beni öldürmeye çalıştın. İşe yaramadı, seni affettim, fakat bu beni sana yakınlaştırmadı.”

“Kanıt nerede?”

Gürz bir adım öne geldi. “Muhafızlarından ikisi çoktan itiraf etti budala.”

Naip’in gözleri büyüdü, fakat Gürz’ün lafı bitmemişti. “Üç ay önce kraliçeyi devirmek için anlaştığın Caden’den söz etmiyorum bile.”

“Caden çalıştığı kişilerin isimlerini asla vermez.”

“Tabii ki verir, seni sefil hayvan. Sadece doğru kişiyi doğru zamanda yakalayıp ona yeteri kadar bira içirmen yeter. Bil-

mem gereken bütün kanıtlar elimde. Hâlâ orada durabildiğin için kendini şanslı hissetmelisin.”

“O zaman neden burada *duruyorum*?”

Gürz cevaplamaya başladı, ama Kelsea onu susturdu, kalbi çarpıyordu. Dayısının bildiklerini öğrenmeyi ne kadar çok istese de onun teklifini kabul edemezdi. Kaybettiğini geri almaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti; odaya şöyle bir göz gezdirmesinden belliydi bu. Adamı tanımıyordu ama karakterini çok iyi biliyordu. Planlarını harekete geçirmekten asla vazgeçmeyecekti. Kesinlikle güvenilir biri değildi.

“Gerçek şu ki, dayı, seni esir edecek kadar önemli görmüyorum.” Kelsea Coryn’i işaret etti. “Coryn’i buraya getir.”

Naip, yanında durduğunu unutarak şaşkınlıkla Coryn’e döndü. Coryn bir anlığına arkasında baktı.

“Coryn’in sahip olduğu her şeyi, kıyafetleri, parayı ve silahları ve kıyıya köşeye saklamış olabileceği kadınları alabilirim...”

“Çok fazlalar” dedi Coryn neşeyle.

Kelsea devam etmeden önce anlayışla gülümsedi. “Ve hâlâ Coryn olabilir, gayet namuslu ve işe yarar bir adam olarak.” Duraksadı. “Fakat kendine bir bak dayı. Kıyafetlerinden, kadınlarından ve muhafızlarından yoksun haldeyken, yaptıklarının dünya tarafından görünmesini bekleyen bir hain gibisin. Seni zindana atmak benim için yer kaybı demek olacak. Bir hiçsin.”

Naip döndü, o kadar hızlı hareket etti ki Gürz bir anda gelip Kelsea’nin önüne geçti, elini kılıcına götürmek üzereydi. Fakat Naip orada öylece onlara bakıp durdu, omuzları çökmüştü.

“Değerlendirmem budur, dayı. Şimdi Keep’i ardında bırakmak için yirmi beş günün var. Coryn, ona eşlik et.”

“Eşlik etmene ihtiyacım yok!” diye hırladı Naip; Kelsea’yle yüz yüze geldi. Gözleri ateş saçıyordu, ama aynı zamanda acı da vardı, Kelsea’nin amaçladığı, derin bir acı... Kelsea birden

garip bir şekilde özür dileme ihtiyacı hissetti, fakat o yürüme-ye devam ettikçe bu düşünce de kafasından gitti. “Derin sular- da akıntıya kapılmış gidiyorsun, kızım. Ne derece derin oldu- ğunu Gürz’ün bile anladığından şüpheliyim. Kızıl Kraliçe se- nin ne yaptığını biliyor; elçiyi kendim gönderdim. Mort köle ti- caretine engel oldun ve inan bana, buraya gelecek ve bu ülke- nin bağırsaklarını mezbahaya girmiş domuz gibi çıkaracak.”

Naip, Kelsea’nin arkasına bakınca sustu, gözleri açılmış ve ürkmüştü.

Kelsea döndü ve Marguerite’in arkasında olduğunu gördü. Ensesi iyileşmemişti; bandajlar, meşale ışığında bile görüle- bilen morlukları kapatıyordu. Biçimsiz, kahverengi bir elbise giymişti, ama şüphe yok ki kadını kadın yapan elbise değildi: Marguerite, Truva’nın Helen’iydi, uzun ve muhteşemdi, saç- ları meşale ışığında harika görünüyordu, Kelsea’nin tüylerini diken diken eden bir kararlılıkla Naip’e bakıyordu.

“Marguerite?” diye sordu Naip. Önceki tehditlerinin hepsi gitmişti; onu yavru bir hayvana benzeten şiddetli bir özlemle Marguerite’e bakıyordu. “Seni özledim.”

“Ne cüretle onunla konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok” di- ye patladı Kelsea, “fakat şüphesiz bunu bir daha benim iz- nim olmadan yapmayacaksın.”

Naip’in yüzü karardı, fakat sessizliğini korudu, gözleri Marguerite’in üzerindeydi. Bir süre daha onun arkasına bak- tı ve sonra öne doğru fırladı, bu hamleye karşılık Gürz ve Coryn, kılıçlarına sarıldılar. Fakat Marguerite onları umur- samadı, Kelsea’nin koltuğuna doğru yürüdü ve Kelsea’nin ayaklarının dibine oturdu.

Naip bir süreliğine onun hareketlerini izledi, yüzü şaşkın- lıktan donup kalmıştı. Sonrasında yüzü nefretle buruştu. “Ona ne verdin?”

“Hiçbir şey.”

“Onu nasıl satın aldın?”

“Boynuna ip bağlamamakla işe başladım.”

“Pekâlâ, tadını çıkar. Kaltak eninde sonunda sen gülerken gelip senin boğazını kesecek.” Dik dik Marguerite’e baktı. “Canın cehenneme, seni Mort kaltağı.”

“Kimse senin lanetinden korkmuyor, Tearling domuzu” diye yanıtladı Marguerite Mort dilinde. “Kendi başını belaya soktun.”

Naip şaşkın bir ifadeyle gözlerini dikmiş Marguerite’e bakıyordu. Kelsea kafasını salladı, bıkmıştı; Mort dilinde konuşmadı bile.

“Başka söyleyecek sözümüz yok, dayı. Çık dışarı. Ülkeden göçerken bol şanslar.”

Naip, Marguerite’e acılı bir bakış attı ve sonra yanında Coryn’le birlikte dönüp gitti. Elston ve Kibb kapıları sadece Naip’in geçmesine yetecek kadar açıldılar; Marguerite onlar kapıyı kapatana kadar bekleyip, “Çocuklara geri dönmeliyim majesteleri” dedi Mort dilinde.

Kelsea başını salladı. Marguerite’e soracağı sorular vardı ama şimdi sırası değildi; koltuğuna oturup rahatlamadan önce kadını koridorda kaybolana kadar izledi.

“Her şeyi bana haber ver.”

“Hazineciniz hanımefendi.” Gürz hatırlattı. “Onu göreceğiniz söz vermişsiniz.”

“Tam bir şefsin, Lazarus.”

“Arliss’i getirin!” diye çağırdı Gürz. “Sadece birkaç dakika majesteleri. Bu önemli. Kişisel ilişkiler sadakat oluşturur, biliyorsunuz.”

“Dayımın hazinecisine nasıl güvenebileceğiz?”

“Lütfen hanımefendi. Dayınızın hiçbir zaman hazinecisi olmadı, sadece sürekli sarhoş olan birkaç kasa bekçisi vardı.”

“Peki kim bu Arliss?”

“Onu bu iş için aldım.”

“Kim o?”

Gürz gözlerini ondan kaçırdı. “Yerel bir işadamı, para konusunda çok iyidir.”

“Ne tür bir işadamı?”

Gürz kollarını kavuşturdu, iyice titiz davranır olmuştu. “Eğer bilmeniz gerekiyorsa hanımefendi, kendisi bir kitapçı.”

“Bir kitapçı mı?” Kelsea birden şaşkına döndü, fakat şaşkınlığı onda hemen heyecan yarattı. “Fakat sen burada basılı yayın yapılmadığını söylemiştin. Nasıl kitap yapabiliyor? Elleriyle mi?”

Gürz bir süreliğine gözlerini dikip ona baktı ve sonra kahkahayı patlattı. Kelsea şimdi onun neden çok az güldüğünü anlamıştı; sesi sırtlan gibi çıkıyordu, bir hayvanın kükremesi gibiydi. Gürz ağzını eliyle kapattı, ama olan olmuştu. Kelsea yanaklarına sıcak bir pembeliğin yayıldığını hissetti.

Bana gülünmesine pek alışık değilim, farkına vardı ve tekrar gülümsedi. “Ne dedin?”

“Kitap yayıncısı değil hanımefendi. Kitapçı derken, bahis oynatan kişi yani.”

“Bahis oynatan kişi mi?” diye sordu Kelsea, mahcubiyetini unutarak. “Benden hazinenin anahtarlarını profesyonel bir kumarıcıya mı emanet etmemi istiyorsun?”

“Daha iyi bir fikriniz var mı?”

“Başka birileri olmalı.”

“Kimse para konusunda onun kadar iyi değil, buna emin olabilirsiniz. Ayrıca Arliss'i buraya getirebilmek için çok çabaladım, o yüzden ona karşı nazik olmalısınız. Kafasında Geçiş öncesinden kalma bir hesap makinesi var, ayrıca dayınızdan da gerçekten nefret ediyor. Bence bu başlamak için iyi bir nokta.”

“Dürüst olacağına nasıl emin olabiliyorsun?”

“Olmuyorum” dedi Gürz boğuk bir sesle; o sırada köşede pörsümüş bir adam belirdi, bedeni incelmış, kamburu çıkmıştı. Sol bacağı aksıyordu, sağ bacağıyla hamle yapıp son-

rasında sol bacağını sağın yanına sürüklüyordu. Fakat öyle bile olsa hızlı hareket ediyordu ki Kibb ona yetişebilmek için acele etmek zorunda kalmıştı. Arliss'in sol kolunda da sakatlık var gibiydi; koltuğunun altında bir tomar kâğıt taşımaya rağmen diğer elini de göğsüne atmış, çocuk gibi dirseğini tutuyordu. Tek tük kalmış saçları kulaklarının üzerinden tutam tutam havalanmıştı (ve Kelsea yaklaştığında kulaklarındaki tüylerin de aynı şekilde olduğunu fark etti). Yaşlanmış gözleri sararmıştı, gözkapaklarının içi bile artık kırmızı değildi; yaşı bütün etkileriyle vücuduna işlemiş gibi görünüyordu. Adam, Kelsea'nin hayatında gördüğü en çirkin yaratıktı.

Sonunda, diye düşündü, Kelsea kendi şefkatsizliğinden pişman olarak, *birisi bana kendimi güzel hissettirdi*.

Yaşlı adam sağ elini onunla tokalaşmak için uzatınca Kelsea de kibarca karşılık verdi. Eli kâğıt gibiydi; yumuşak, soğuk ve cansız. Adam iğrenç kokuyordu, Kelsea yaşlılığın verdiği yoğun, kekremsi kokuyu alabiliyordu.

“Ben dürüst değilim” diye hırladı adam. Kelsea aksanını tanıyamadı, Tear aksanı değildi; aynı anda hem genizden gelmeyi hem de kaba olmayı başarabiliyordu. “Fakat güvenilirimdir.”

“Çelişkili ifadeler” diye yanıtladı Kelsea.

Arliss'in gözleri üzerindeydi. “İşte buradayım.”

“Arliss güvenilirdir hanımefendi” dedi Gürz ona. “Ve bence...”

“Her şeyin bir sırası var” diye araya girdi Arliss. “Baban kim, kraliçecik?”

“Bilmiyorum.”

“Saçmalık. Şu Gürz de bana söylemedi, yeri geldiğinde bunun icabına bakacağım.” Arliss öne doğru eğildi, Kelsea'nin göğüslerine bakıyordu.

“Harika.”

Kelsea sinirle ayağa kalktı ama sonra adamın boynundaki

safiri incelediğini fark etti, açgözlü bir koleksiyoncu gibi süzüyordu onu. “Sanırım gerçek.”

“Yeterince gerçek majesteleri. Saf elmas kesimli safir, hiç çatlağı yok, muazzam güzellikte. Ayarı da hiç fena değil, fakat mücevher... Sizden dünyanın parasını isteyebilirim.”

Kelsea öne eğildi, yorgunluğunu bir süreliğine unutmuştu. “Bunun nereden geldiğine dair bir bilginiz var mı?”

“Sadece dedikodular, kraliçecik. Neyin doğru olduğunu bilmenin bir yolu yok. William Tear’ın Geçiş’ten hemen sonra kralın mücevherini yaptığını söylüyorlar. Fakat Jonathan Tear bundan pek memnun olmamış ve adamları da vârisin mücevherini tasarlamışlar. Bu onun için daha iyi; zavallı budala sadece birkaç sene sonra suikasta kurban gitti.”

“Mücevherleri nereden bulmuşlar?”

“Çoğunlukla Cadare. Tear veya Mortmesne’deki taşlar güzel değil. Belki de bu yüzden onları bu kadar çok istiyordur.”

“Kim?”

“Kızıl Kraliçe hanımefendi. Kaynaklarıma göre, mücevherlerinizi en az sizi istediği kadar çok istiyor.”

“Şüphesiz Cadare’dan istediği kadar mücevher alabilir, haraç olarak.”

“Belki de.” Arliss güre kaşlarının altından ona bir bakış attı. “Uzun bir süredir bu safirlerin büyüğü olduğu söylentisi dolanıyor.”

“Mümkün değil” diye kükredi Gürz. “Kraliçe Elyssa için hiçbir şey yapmamışlardı.”

“Diğeri nerede?”

“Hazine hakkında konuşmuyor muyduk, Arliss?”

“Ah, evet.” Arliss hemen konuyu değiştirdi, sol kolunun altındaki kâğıt tomarını çekiştiriyordu. Gayet sistemli hareket ediyordu, kâğıtları dişleriyle tutuyor, aradığını bulana kadar sayfaları çeviriyor ve onu tomarın içinden çekip çıkarıyordu. “Ben dayınızın mülklerinin envanterini çıkarıyordum, krali-

çecik. Pahalya satılabilecek güzel yerler ve bunlara değerinden fazla para verebilecek enayi zenginler biliyorum. Dayınızın sanat zannettiği şeylerden en azından elli bin kaldırabilirsiniz ve fahişelerin takıları da piyasada ederinin iki katına satılabilir...”

“Sözlerine dikkat et, Arliss.”

“Pardon, pardon.” Arliss bu uyarıyı sanki önemsizmişçesine elinin tersiyle itti, Kelsea de bunu önemsiz bulmuştu. Kelsea onun ağzının bozuk olmasını sevmiştir; ona yakışıyordu. “Mahzene henüz ulaşamadım; ister inanın ister inanmayın, hâlâ anahtar olan birini bulmaya çalışıyorum. Fakat orada ne bulabileceğime dair ufak bir fikrim var. Bu arada, yeni mahzen muhafızlarına ihtiyacınız olacak.”

“Görünüşe göre öyle” diye yanıtladı Kelsea. Omuzları şimdi yine sızlıyordu, ama bunu umursamadı, yaşlı adamın muazzam enerjisiyle dolup taşmıştı.

“Sayım, yolsuzlukla elde ettiklerini yedikten sonra Tear vergilerden yaklaşık elli bin aldı. Dayınız, anneniz öldüğünden beri bir milyon pound’dan fazla para harcadı. Tahmin yürüteceğim ve böyle işlerde genelde yanılmam, hazineye yüz bin pound civarında para bulunuyor, daha fazla değil. Diğer bir deyişle, parasız kaldınız.”

“Çok güzel.”

“Şimdi...” Gözleri parlayarak devam etti Arliss: “Hasılatı nasıl yükselteceğimize dair birkaç fikrim var.”

“Ne fikri?”

“Duruma göre değişir majesteleri. İşe alındım mı? Bedava dan hiçbir şey yapmam.”

Kelsea bir şey söylemesi için Gürz’e baktı, ama o hayır demesini ister gibi kaşlarını yukarıya kaldırmıştı. “Dürüst değilsin, ama güvenilirsin?”

“Doğru.”

“Bence bir kitapçıdan fazlasısın.”

Arliss sırttı, saçları elektrik akımına kapılmışçasına kafasında uçuşuyordu. “Olabilirim.”

“Neden benimle çalışmak *istiyorsun*? Sanıyorum ki sana ne kadar para ödersek ödeyelim, senin bir gecede kazandığından daha fazlası olmayacak.”

Arliss kıkırdadı, sesi kederli bir akordeon gibiydi. “Doğru, kraliçecik, muhtemelen sizden daha zenginim.”

“O zaman neden bu işi istiyorsun?”

Küçük adamın gözleri durgunlaştı ve Kelsea’yi süzen bir bakış attı. “Sokaklarda sizin hakkınızda şarkılar söylüyorlar, bunu biliyor musunuz? İstila yüzünden tamamen taş kesilmişler, bütün şehir, ama hâlâ sizin için şarkılar besteleniyor. Size Gerçek Kraliçe diye hitap ediyorlar.”

Kelsea Gürz’e soru sorar bir bakış attı ve o da onayladı.

“Bunu yapmam doğru mu bilmiyorum, ama ben para kaybetme riskimi azaltmak adına kendimi koruyacağım” diye devam etti Arliss. “Kazanan tarafta olmak her zaman güzeldir.”

“Ya söyledikleri gibi biri değilsem?”

“O zaman kendimi beladan uzaklaştırmak için yeterli param olacak.”

“Ne kadar istiyorsun?”

“Gürz’le ikimiz detaylar konusunda çoktan anlaştık. Benim paramı karşılayabiliyorsunuz, kraliçecik. Sadece evet demeniz yeterli.”

“Diğer anlaşmalarınızı görmezden gelmemi mi istiyorsun?”

“Zamanı geldiğinde onlar için de anlaşma yapabiliriz.”

Üçkâğıtçı, diye düşündü Kelsea. Tekrar Gürz’e baktı. “Lazarus?”

“Tear’da paradan daha iyi anlayan bir adam bulamazsınız hanımefendi, ayrıca yetenekleri bununla da sınırlı değil. Dayınızın yol açtığı zararları telafi etmek bayağı zamanınızı alacak. İş için seçtiğim adam bu. Yalnız...” homurdanarak

Arliss'e dik dik baktı ve "sizinle konuşurken biraz daha saygılı olması gerektiğini öğrenmeli" dedi.

Arliss sırtıttı, ağzındaki sarı dişler göründü. Kelsea içini çekti, üzeri çaresizlik örtüsüyle kaplanmış gibi hissediyordu, bunun yapılacak birçok anlaşmanın ilki olduğunu şimdi anlıyordu. Zor bir duyguydu, başka çare olmadığı için denize düşüp yılana sarılmak gibi bir şeydi bu. "Pekâlâ, işe alındın. Bana birkaç çeşit muhasebe hesabı hazırla istersen."

Yaşlı adam eğilip geri geri giderek koltuktan uzaklaştı. "Boş bir zamanınızda tekrar konuşacağız, kraliçecik. Bu sürede mahzeni araştırmaya iznim var mı?"

Kelsea gülümsedi, alnında rahatsız edici bir ter damlası olduğunu hissediyordu. "Tabii ki benim iznime ihtiyacınız var, Arliss. Evet, buna izin veriyorum."

Kelsea koltuktan öne doğru eğildi ama omzu acıyor, onu yine öne doğru sarsıyordu. "Lazarus, benim şimdi dinlenmem lazım."

Gürz başını sallayıp Arliss'e gitmesi için işaret verdi. Hazineci, koridorda uzaklaşırken de o garip yengeç yürüyüşünü yaptı. Gürz'le Andalie kollarını Kelsea'nin altında birleştirip onu koltuktan kaldırarak tekrar odasına taşıdılar.

"Arliss burada bizimle mi yaşayacak?" diye sordu Kelsea.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Gürz. "Şimdilik birkaç gündür Keep'te, fakat bu daynızın tüm eşyaları için yalnızca bir denetleme. Onun tüm şehirde sığınakları var. İsteddiği zaman buraya gelip gideceğini tahmin ediyorum."

"Tam olarak işi ne peki?"

"Karaborsacılık."

"Daha açık ol, Lazarus."

"Egzotik nesnelerin tedariki, diyelim hanımefendi ve konuyu burada kapatalım."

"İnsanlar mı?"

"Kesinlikle değil hanımefendi. Bunu beklemediğinizi bili-

yorum.” Gürz arkasını döndü ve odadaki meşaleleri söndürmeye başladı, böylece Andalie Kelsea’nin üstünü çıkarmasına yardım edebilecekti. “Venner ve Fell hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Kim? diye düşündü Kelsea ve iki silah ustasını anımsadı. “Bana savaşmayı öğretecekler ya da onları buna pişman edeceğim.”

“İyi adamlardır. Onlara karşı sabırlı olun. Anneniz silahların görüntüsünden bile hoşlanmazdı.”

Kelsea yüzünü ekşitti, yine Carlin’i ve o elbiseli günü düşünüyordu. “Annem hiçbir işe yaramayan bir budalaydı.”

“Hal böyleyken vasiyeti de etrafınızda dolanıyor” diye mırıldandı Andalie beklenmeyen bir şekilde; bir yandan Kelsea’nin saçındaki tokaları çıkarıyordu. Andalie Kelsea’nin yarasını acıtmadan kıyafetlerini çıkarmayı bitirdiğinde Kelsea yatağa çıktı, o kadar yorgundu ki hemen yumuşacık, temiz yatağın içine gömüldü.

Nevresimi nasıl bu kadar çabuk değiştirmişler? diye düşündü uyku ile uyanıklık arasında. Nedense bu ona her şeyden daha büyümlü geliyordu. Gürz ve Andalie’ye iyi geceler demek için başını çevirdi ve çoktan gidip kapıyı kapattıklarını gördü.

Kelsea sırtüstü yatamıyordu; yatakta yavaşça döndü, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Sonunda yan yatmaya karar verdi. Yorgunluktan ölüyordu. Boş kitap raflarına bakarken yapacak çok işi olduğunu düşündü.

Çoktan bir sürü iş yaptın bile, Barty’nin sesi kulağında çınladı.

Kelsea’nin aklından birtakım düşünceler geçti. Kafeslerin yanışı. Dayısının tahtın önünde bağladığı Marguerite. Yerde ağlayan, kalabalıktaki yaşlı kadın. Kafesin önünde ağlayan Andalie. Çocuk odasında oturan çocuklar. Kelsea iyice yatağa gömüldü, rahatlamaya çalışıyordu fakat başaramadı. İn-

sanlar ufuktaki Mort bulutundan dolayı inanılmaz bir tehlike altındaydı ve bu bulutun krallığının etrafında, altında, her yöne yayıldığını hissediyordu; ilk hissiyatının doğru olduğunu biliyordu.

Yeterli değil, diye düşündü umutsuzca. *Yanından bile geçmiyor.*

Mücevher

Glynn Kraliçesi'ne karşı harekete geçmiş öyle çok kuvvet vardı ki, Tanrı'nın Okyanusu'nda acımasız akıntıların aşındırdığı bir kayaya benzeyebilirdi. Oysa tarih onun kendi kendini var ettiğini yazmaktadır.

Glynn Kraliçesi: Bir Portre, KARN HOPLEY

“Daha hızlı hanımefendi! Hızlı hareket edin!” diye bağırdı Venner. Kelsea geriye sıçradı, Venner'in ona öğrettiği ayak hareketlerini yapmaya çalışıyordu.

“Kılıcı yukarıda tutun!”

Kelsea kılıcı kaldırdı, omzunun direndiğini hissediyordu. Bu şey inanılmaz ağırdı.

“Daha hızlı hareket etmelisiniz” dedi Venner. “Ayaklarınız rakibinizinkilerden daha hızlı hareket etmeli. Beceriksiz bir silahşor bile sizi bu noktada köşeye sıkıştırabilir.”

Kelsea hafifçe kızarak başını salladı ve tekrar kontrolü sağladı. Bıçakla hızlı olmak, kılıçla hızlı olmaktan çok daha farklıydı. Bedeni ona ayak bağı olan kılıcın hantal uzantısıyla birleşmişti. Kelsea etrafında döndüğünde kendi bacaklarının geçişini engellediğini fark etti. Venner daha hızlı hareket etmeye başlayana kadar kendinden başka biriyle çalışmasına izin vermemişti. Kelsea onun haklı olduğunu biliyordu.

“Tekrar.”

Kelsea kendini hazırladı, içinden küfrediyordu. Kılıcıyla

ne yapması gerektiğine bile geçememişlerdi; şu an tek yapması gereken, kılıcı önünde düzgünce kaldırmaktı. Omzundaki kasları zayıflatan yara ile Pen'in ağır zırhı yüzünden silahlı tutabilmek onun için göz korkutucu bir görevdi. Aynı zamanda çetrefilli ayak hareketini hatırlayabilmek neredeyse imkânsızdı. Venner çok talepkâr bir öğretmendi, kendisine tam bir saat istiyordu. Herhalde kalan on beş dakika boyunca onun çalışmasını sağlayacaktı. Kılıcı kaldırdı, ter yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Sıçrayın hanımefendi, sıçrayın.”

Kelsea geriye adım attı, sonra öne, hayali bir rakibi bekliyordu. Bu sefer hata yapmadı, bu bir ilerlemeydi ama Venner'in iç çekmesinden anlaşıldığı üzere hâlâ yeterince hızlı değildi. Soluğu kesilmiş halde ona dönüp kılıcı beceriksizce yukarı kaldırdı. “Pekâlâ, başka ne yapmam gerekiyor?”

Venner bir ayağından diğerine geçti.

“Ne?”

“Kondisyona ihtiyacınız var hanımefendi. Asla bir dansçı kıvraklığında olamayacaksınız, ama kilo vererseniz daha hızlı hareket edebilirsiniz.”

Kelsea kızarıp hemen yüzünü çevirdi. Gerektiğinden daha kilolu olduğunu biliyordu, ama bir şeyi bilmekle o şeyin yüksek sesle söylenmesi arasında büyük bir fark vardı. Venner neredeyse babası yaşındaydı, hem ondan eleştiri duymak hoşuna gitmiyordu. Eğer Gürz odada olsaydı, Venner'in bu kadar üzerine gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Fakat şunu da biliyordu: Bu küstahlığı, kendi gündelik tavrıyla, konuşmaları yüzünden kimseyi cezalandırmadığı için davet etmişti.

“Bunu Milla'yla konuşacağım” diye yanıtladı bir süre sonra. “Belki de benim yeme düzenimi değiştirebilir.”

“Saygısızlık etmek istemem hanımefendi.”

Kelsea sessiz olmasını işaret etti, kapının dışında hafif bir hareket duymuştu. “Lazarus, sen misin?”

Gürz kapıyı üstünkörü tıklatarak içeri girdi. “Majesteleri.”

“Dersimi mi gözetliyorsun?”

“Gözetlemiyorum hanımefendi. Sadece sizi korumaya çalışıyorum.”

“Bütün casuslar böyle söyler.” Kelsea ufak bir mendil alıp yüzündeki teri sildi. “Venner, sanırım işimiz bitti.”

“Bitirmek için on dakikamız daha var.”

“Bitirdik.”

Venner kılıcını geri kılıfına koydu, suratında hoşnutsuz bir ifade belirdi.

“Bana işkence etmek için üç gününüz daha var sayın silahçı.”

“Ben iyiliğiniz için zorluyorum sizi hanımefendi.”

“Söyle Fell’e, yarın zırhımla ilgili haber versin.”

Venner başını salladı, rahatsız olduğu belliydi. “Gecikme için özür dilerim hanımefendi.”

“Fell’e aynı zamanda eğer yarın gözle görülür bir ilerleme olmazsa, bundan böyle sadece bir silahçım olabileceğini de söyle. İki hafta içinde bir zırhı tedarik edemeyen bir adama herhangi bir konuda güvenmem açıkçası biraz zor.”

“Bir adam her şeyin üstesinden gelemez hanımefendi.”

“O zaman onun kavramasını sağla, hem de çabuk. Bu gecikmelerden sıkıldım.”

Venner çıktı, yüzü tasalıydı. Kelsea, Gürz’ün yardımıyla göğsündeki zırhı terli bedeninden çıkarmaya başladı, zırh gevşedikçe dişlerinin arasından nefes veriyordu. Göğüsleri, zırhı giydiğinde ayrı acıyor, çıkardığında iyiden iyiye sızlıyordu.

“Haklı majesteleri” dedi Gürz, zırhı bankın üzerine sererken. “İki tane silahçıya ihtiyacınız var; bu her zaman böyle olmuştur. Biri idman, diğeri de tedarik için.”

“Evet, ama benimkilerden hiçbiri bu kadar yavaş olamaz.” Kelsea zırhının bacak bölümündeki tokalarla oynuyordu. Bir erkek için yapılmış şeylerdi, kısa tırnakları olan erkekler

için. Kelsea ince deriyi çekiştirirken tırnağının ters döndüğünü fark edip içinden söylenmeye başladı.

“Naip bu sabah Keep’i terk etti.”

“Gerçekten mi? Bu kadar erkenden?”

“Sanırım takip edilmek istemiyor.”

“Nereye gidecek?”

“Muhtemelen Mortmesne’e. Beklediği karşılamayı orada görecektir.” Gürz duvara yaslandı, Pen’in zırhını inceliyordu. “İyi de yani, kimin umurunda?”

“Benimle başka bir şey hakkında konuşmaya geldin, Lazarus. Dinliyorum.”

Gürz’ün yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Muhafızınızı değiştirmem gerekiyor hanımefendi.”

“Nasıl yani?”

“Şu anki durumumuzda, her şeyi tüm ayrıntılarıyla görüp size kalkan olamıyorum majesteleri. Sizin gerçek bir korumaya, sürekli yanınızda olabilecek birine ihtiyacınız var.”

“Bunu neden şimdi söylüyorsun?”

“Bir sebebi yok.”

“Lazarus.”

Gürz iç çekti, yüzü sıkıntılı görünüyordu. “Hanımefendi, taç giyme töreninizde neler olup bittiği üzerine çok düşündüm. Bunu diğerleriyle de konuştum. Sizi her açıdan korumak üzere konumlanmışlardı.”

“Biri bağırdı. Onu bıçaklanmadan hemen önce duydum.”

“Dikkat dağıtmak için hanımefendi. Ama buna hepimiz hazırlıklıydık. Kraliçenin muhafızı başını çevirir, ama hareket etmez.”

“O zaman kalabalığın içinden biri? Arlen Thorne?”

“Olabilir hanımefendi, ama sanmam. Doğrudan bir saldırıdan kurtuldunuz. Bıçak salondan, üzerimizden gelmiş olabilir, fakat ...”

“Ne?”

Gürz kafasını salladı. “Hiçbir şey majesteleri. Hâlâ emin değilim, durum bu. Sadakatinden şüphe etmediğimiz birinin yakın savunmasına ihtiyacınız var. Sonrasında bu olayı inceleyebilir, diğer işlerle ilgilenebilirim.”

“Hangi işler?”

“Bilmek istemeyeceğiniz işler majesteleri.”

Kelsea ona dik dik baktı. “Ne demek oluyor bu?”

“Sizin hayatınızı nasıl koruduğumuzu tüm ayrıntılarıyla bilmek durumunda değilsiniz.”

“Kendi Ducarte’ımı istemiyorum.”

Gürz şaşırmişti ve Kelsea hafif bir zafer pırıltısı hissetmişti; Gürz’ü nadiren şaşırtabiliyordu.

“Size Ducarte’dan kim bahsetti?”

“Carlin bana onun Mort polis şefi olduğunu söylemişti, ama aslında işkence etme ve öldürme yetkisi varmış. Carlin, ‘Bir polis şefi her ne yaparsa hizmet ettiği hükümdarının sorumluluğudur’ derdi.”

“Ducarte’ın asıl unvanı iç güvenlik şefi, hanımefendi. Ve Leydi Glynn’den kalma çoğu hazine gibi, bu açıklama da bugünün koşullarında kulağa oldukça naif geliyor.”

“Leydi Glynn?” Kelsea Ducarte’ı tamamen unutmuştu. “Carlin bir soylu muydu?”

“Öyleydi.”

“Onu nereden tanıyorsun?”

Gürz şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Size hiç söylemedi mi hanımefendi? O sizin annenizin mürebbiyesiydi. Onu hepimiz tanıyorduk, belki de istediğimizden daha iyi tanıyorduk.”

Bir mürebbiye! Kelsea bir süre bunu idrak etmeye çalıştı, Carlin’i burada düşündü, Kraliçe Dairesi’nde, küçük Elyssa’ya bir şeyler öğretirken. Ne tuhaftı. “Soylu bir kadın nasıl mürebbiye olabildi?”

“Leydi Glynn büyükannenizin yakın arkadaşlarından biriydi hanımefendi. Sanırım bir iyilik yapmak istedi. Kraliçe

Arla, Leydi Glynn'in çok zeki olduğunu düşünürdü, bir sürü kitabı vardı."

"Peki, annem neden beni Carlin'e verdi? Onlar da arkadaş mıydı?"

Gürz'ün çenesi, Kelsea'nın şu anda iyi bildiği şekilde inatla kenetlenmişti. "Size özel bir korumadan bahsediyorduk hanımefendi."

Kelsea ona dik dik baktı. Aklından hızlıca muhafızların isimlerini geçirdi. "Pen... Pen'i alabilir miyim?"

"Tanrım, içim rahatladı. Pen bu işi o kadar çok istiyordu ki, olmazsa ne yaparım bilemiyordum."

"En iyi seçim o mu?"

"Evet. Eğer ben olmasam bile Pen'in korumasında olursunuz." Gürz göğüs zırhını alıp kapıya kadar taşıdı, sonra duraksadı. "Taç giyme töreninizi yöneten rahip, Rahip Tyler, sizinle özel bir görüşme talep etti."

"Neden?"

"Tahminim, Arvath sizi gözetlemek istiyor. Papa üçkâğıtçı bir eski tüfektir."

Kelsea rahibin elindeki İncil'i düşündü, gerçek olamayacak kadar eskiydi. "Onu pazar günü getir; Kilise buna memnun olacaktır. Büyük bir nezaketle karşılayalım, onu ürkütme-
yelim."

"Neden?"

"Sanıyorum ki Kilise'de birçok kitap var."

"Yani?"

"Yani, onları istiyorum."

"Biliyorsunuz ki majesteleri, Gut'ta her türlü ihtiyacınızı karşılayabileceğiniz birçok yer var."

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Demek istediğim, saplantı saplantıdır."

"Kitaplara değer vermiyor musun?"

"Hiçbirine."

“Demek ki farklıyız. El koyabileceğimiz bütün kitapları is-tiyorum. Bence rahip bu konuda işe yarayabilir.”

Gürz ona öfkeli bir bakış atıp zırhı dışarı çıkardı. Kelsea tekrar oturdu, yorgunluktan ölüyordu. Tekrar Venner’ın söy-lediklerini düşündü ve utandı. *Fazla* kiloluydu, bunu hisse-debiliyordu. Her zaman tombul olmuştu, ama şimdi çok fazla oturuyordu, bir de üstüne üstlük yaralanmıştı. O yüzden fi-ziki bozulmuştu. Kitaplardaki hiçbir kraliçe böylesi bir prob-lemle uğraşmazdı. Milla’yla konuşmalıydı, ama bunu yarın, terli ve sefil değilken yapmalıydı. Kaldı ki, Venner’la çalıştık-tan sonra da güzel bir yemeğe ihtiyacı vardı.

Başıyla koridordaki odalardan birinin kapısında duran Cae’ye işaret etti. Bu odanın şehre ve Almont Ovası’na, muh-teşem bir manzaraya bakan geniş bir balkonu vardı; bu yüz-den oda güvenlik açısından çok önemliydi. Kelsea dışarıyı öz-lediği zaman bu odaya gidiyordu, ama bu ormanda olmakla aynı şey değildi. Kelsea bazen ağaçların ve gökyüzünün al-tında olmayı, deliler gibi koşmayı istiyordu.

İşte kadınlar evde oturulmaya bu şekilde alıştırılıyorlar, diye düşündü; fikir kafasında cenaze şarkısı gibi cınlıyordu. *İşte kadınlar bu şekilde eylemsizleştiriliyorlar.*

Kelsea koridorda ağır ağır yürüyerek muhafızların büyük bir dikkatle hazırda beklediği kabul salonuna geçti. Bugün Pen, Kibb, Mhurn ve onun daha önce hiç görmediği bir adam görevliydi. Konuşmalardan birkaç tane daha muhafız aldık-larını anlamıştı; Gürz gönüllüleri çok ciddi bir sorgudan geç-riyordu. Ama bir kere başarılı oldular mıydı, yemin edip bir ömür boyunca kraliçenin muhafızı unvanını alıyorlardı. Ra-hatsızlık veren şu göz göze gelmeme çabası devam ediyordu, ama Kelsea bugün bundan memnundu. Kötü görüldüğünü biliyordu ve herhangi bir diyalogu sürdürebilecek durumda değildi. Tek istediği sıcak bir banyoydu.

Andalie, Kelsea’nin odasının kapısında her zamanki yerin-

de duruyor, elinde temiz bir havlu tutuyordu. Kelsea banyo konusunda yardıma ihtiyacı olmadığına emindi (bir kadının buna nasıl ihtiyaç duyacağını aklı almıyordu), ama yine de, Andalie neyin ne zaman hazır olması gerektiğini her zaman biliyor gibiydi. Kelsea havluyu aldı, odasına giderken duraksadı. Andalie'nin yüzünde bir farklılık vardı, o her zamanki gizemli ifadesi yoktu. Kaşları kalkmıştı, elleri titriyordu.

"Neyin var, Andalie?"

Andalie ağzını açtı, sonra vazgeçti. "Hiçbir şey hanımefendi."

"Bir şey mi oldu?"

Andalie başını salladı, alnındaki kırıksıklıklardan zorlandığı anlaşılıyordu. Yakından bakınca Kelsea, Andalie'nin yüzünün yakıcı bir beyazlıkta olduğunu gördü, gözlerinin çevresinde parlak halkalar vardı.

"Bir sorun var."

"Evet hanımefendi, ama ne olduğunu bilmiyorum."

Kelsea şaşkınlıkla ona baktı, ama Andalie daha fazla üzerinde durmadı, Kelsea de vazgeçip odasına gitti, kapı kapandığında derin bir iç çekti. Banyosu hazırdu; küvetten yükselen buhar aynayı buğulandırıyordu. Kelsea nemli kıyafetlerini arkasında bırakarak sıcak suya girdi. Huzurlu bir iç çekmeyle başını küvetin kenarına yaslayıp gözlerini kapadı. Rahatlamak ve hiçbir şey düşünmemek istiyordu, ama aklı yine söylenmeyen şeyleri bilebilen Andalie'ye gitti. Andalie endişeliyse, Kelsea kendisinin de endişelenmesi gerektiğini biliyordu.

Arliss ve Gürz etkili bir mekanizma kurmuştu. Sayım Bürosu'ndan birini rüşvetle kandırıp oradan Kraliçe Dairesi'ne bilgi sızdırmayı başarmışlardı. Bu kadarı bile korkutucuydu: Sıradan bir Tear ailesinin yedi çocuğu vardı. Tanrı'nın Kilisesi doğum kontrolüne karşıydı ve Naip de kendi doğum kontrol hapları kullandırsa da buna destek olmuştu. Kürtaj kanıtlanırsa, anne de yapan kişi de ölüm cezasına çarptırılıyordu. Varlıklı olanlar bu kurallardan sıyrılmanın bir yolunu

buluyordu, her zamanki gibi, fakat yoksullar çaresizdi ve bu da bildik bir soruna dönüşüyordu: Çok sayıda yoksul çocuk vardı. Mevcut nesil yetişkin olduğunda, krallığın kaynaklarında sıkıntı yaşanacaktı.

Tabii yetişkin olacak kadar yaşayabilirlerse. Doktor eksikliği de çözümsüz bir sorundu. Geçiş öncesi Amerika, Beyaz Gemi faciasından sonra dünyanın bir daha yoksulları olamayacağı tıbbi başarılar elde etmişti. Şimdiyse, Tear'ın yoksulları evlerde yapılan apandisit ameliyatlarından ölüyorlardı.

Gerçi en pis sular bile kusursuz arıtılabiliyordu. Şapka yapımı devam ederken tarım gelenekleri güçlü bir şekilde korunuyordu. Kelsea bu becerilerin önemli olduğunu düşünüyordu. Kollarını yıkadı, tavana bakıyordu. Andalie, zenginlerin tercih ettiği ağır kokulu sabunlar yerine hafif vanilya kokulu birkaç güzel sabun bulmuştu. Andalie, aynı beş muhafızla olsa da, en azından her gün pazara gitme şansına sahipti. Kelsea, Andalie'nin iriyarı kocasını unutmamıştı, Andalie'yi şehrin sokaklarında bulabilirdi. Bu bir facia olurdu. Kelsea, Andalie'nin ağırlığına altını hak ettiğini artık inkâr edemedi. Kelsea'nin istediği şeyi aklından geçirmesi yeterliydi, kadın onu bulup getiriyordu. Pen, Andalie'nin bu yeteneğinin onun bir kâhin olduğuna işaret ettiğini söylüyordu. Kelsea de haklı olduğuna emindi.

Safir göğsünü yakmaya başlamıştı. Mücevheri havaya kaldırdı, üzerinden sular damlıyordu. Tekrar kor haline geldiğini gördü, parlak mavi bir ışıltı küvetin kenarlarına yansıyor. Mücevher büyüdü, tamam, iyi de tam olarak ne demeye çalışıyordu? Kelsea öylece mücevhere baktı, tekrar göğsüne bıraktı ve vanilya kokulu suya biraz daha battı, aklından bir sürü olay geçiyordu.

Sağlıktan sonra, bir diğer sorun da eğitimdi. Tearling'de çocukların okula gitme zorunluluğu kalktığından beri yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Bütün okuryazar nüfusun Sayım'a

katılmasından önce bile devletin eğitime ilgisi gitgide azalmıştı. Peki, zorunlu eğitimi kim kaldırmıştı? Şanlı Kraliçe Elyssa, tabii ki. Gürz bile bu gerçeği kabul etmeye utanıyordu. Üretkenliği artırmak için harika bir sistemdi: Çocuklar evde otursun ki, soyluların tarlalarında çalışmayı öğrensinler. Kelsea her gün annesinin saltanatıyla ilgili yeni bir şey öğreniyordu. Her bir keşif diğerlerinden daha beterd.

Safirden yayılan sıcaklık birden arttı, göğsünü kavurdu. Kelsea'nin vücudu sarsıldı ve gözleri açıldı.

Bir adam, bir adımdan daha az bir mesafede, orada öylece dikiliyordu.

Tamamen siyahlar giymişti, yüzünde maske vardı. Kalın deri eldivenli ellerinde uzun bir bıçak tutuyordu. Caden olabilirdi, belki de değildi, fakat nasıl görüldüğü açıktı: O bir cellattı. Kelsea nefes bile alamadan bıçak boğazına dayandı. “Çıt çıkarma, yoksa ölürsün.”

Kelsea etrafa bakındı, ama yardım isteyebileceği kimse yoktu. Arkasından hiç kilitlenmediği kapı şimdi kilitliydi. Çığlık atsa gelirler, ama yetişemezlerdi.

“Küvetten çık.”

Kelsea üzerinden sular damlayarak küvetin kenarlarına tutunup kalktı. Cellat, rahatça çıkabilmesi için biraz geriye çekildi, ama bıçak hep boğazındaydı. Titreyerek küvetin yanında duruyordu, sular soğuk taşlara damlıyordu. Çıplak olduğuna utandı ama o dürtüyü içine gömdü. Kafasının içinde bir ses konuşuyordu; Barty mi, yoksa Gürz müydü?

Düşün.

Cellat bıçağı boğazından çekip ucunu sol memesine dayadı.

“Yavaşça yürü.” Maskeden dolayı sesi boğuk geliyordu, ama Kelsea nispeten genç biri olduğunu düşündü. Şimdi daha fazla titriyor, bıçağın ucu canını acıtıyordu.

“Sağ elinle mücevheri çıkarıp bana ver.”

Kelsea, siyah maskenin ardında bir çift gölgeli göz dışında

hiçbir şey göremese de, şaşkınlıkla ona baktı. Neden onu orada öldürüp mücevheri kendisi almıyordu? Onu öldürebilirdi de, buna şüphe yoktu.

Mücevheri kendi başına çıkaramıyor. Ya da en azından yapamayacağını düşünüyor.

“Çıkarmak için iki elimi de kullanmam gerekiyor” diye yanıtladı Kelsea dikkatle. “Klipsi var.”

Kapı üç defa sertçe vurulunca Kelsea irkildi.

Cellat bile korkmuştu; bıçak memesine biraz daha değince Kelsea acıyla tısladı, meme ucuna doğru ince ince kan aktığını hissediyordu.

“Çok dikkatli cevap ver” diye fısıldadı cellat. Gözleri soğuk bir ışık saçıyordu.

“Evet?”

“Hanımefendi?” Bu Andalie’ydi. “İyi misiniz?”

“İyiyim” diye yanıtladı Kelsea hafifçe, bıçak daha da kes tikçe kaskatı olmuştu. “Saçımı yıkayacağım zaman sana haber vereceğim.”

Celladın gözleri maskenin ardında parılıyordu. Kelsea ifadesiz görünmeye çalıştı. Kapının ardındaki duraksama uzun sürmüş gibiydi.

“Tamam hanımefendi.” diye yanıtladı Andalie. Sonra sessizlik oldu.

Cellat belki de bir dakika boyunca dinledi, ama dışarıdan başka ses gelmedi. Sonunda rahatlayınca bıçağı bastırma- yı bıraktı. “Kolye. İki elini de kullanabilirsin, ama yavaş ol. Onu çıkarıp bana ver.”

Kelsea uzandı, öyle yavaş hareket ediyordu ki, sanki bir gösteri yapıyor gibiydi. Kolyenin klipsini kavrayıp açmaya çalışıyormuş gibi yaptı, onu çıkartırsa öleceğini biliyordu. Adamın arkasına baktığında döşeme taşlarından birinin yerinden oynadığını, kare biçimli bir karanlığın döşemenin düzenini bozduğunu gördü. Zaman, sadece zamana ihtiyacı vardı.

“Lütfen beni öldürme.”

“Kolye. Hemen.”

“Neden?” Kelsea göz ucuyla kapı kilidinde bir hareketlilik olduğunu fark etti, ama bakışlarını maskeden ayırmıyordu.

“Neden sen almıyorsun?”

“Kim bilir? Seni öldürmek için, kolyeye verecekleri paradan fazlasını alırdım, o yüzden numara yapma. Çıkar şunu.”

Kilitten bir ses geldi.

Sesle birlikte cellat zarıfçe döndü. Kelsea’nin arkasına geçip kolunu beline bastırdı, bıçağı hâlâ boğazında tutuyordu. Öyle hızlıydı ki, kapı açılrsa bile Kelsea’ye yardım edemezlerdi.

Gürz yavaşça odaya girdi. Kelsea bir an arkasında on tane içeri bakan muhafız gördü, o sırada cellat bıçağı boğazına bastırınca Kelsea’nin gözleri karardı.

“Yaklaşmayın, yoksa kız ölür.”

Gürz durdu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü neredeyse ifadesizdi.

“Kapıyı kapatıp kilitle.”

Gürz arkasına geçti, cellattan gözlerini ayırmadan kapıyı yavaşça kapattı, muhafızlar dışarıda kaldı. Kapıyı kilitledi.

“Benim işimi bitirebilirsin, kraliçenin muhafızı” diye devam etti cellat, yavaş ve düzgün bir ses tonuyla, “ama o öldükten sonra. Olduğun yerde kal, sorularıma cevap ver, yoksa onu öldürürüm. Anladın mı?”

Gürz duraksadı. Dişlerini sıkkan Kelsea’ye bakmıyordu bile. Cellat kızı da kendine çekerek bir adım geriye gitti, bıçak Kelsea’nin boğazına biraz daha derin saplanıyordu.

“Diğer kolye nerede?”

“Bunu sadece Carroll biliyor.”

“Yalan söylüyorsun.” Bir adım daha geri gitti. “Her iki kol- ye de kızda, bunu biliyoruz.”

“O zaman benden daha fazla şey biliyorsun.” Gürz ellerini iki yana açtı. “Bebeği teslim ettiğimde sadece bir kolyesi vardı.”

“Taç nerede?”

“Aynı cevap. Sadece Carroll biliyor.”

Adam bir adım daha geriye çekildi.

Yerdeki delik, diye düşündü Kelsea. Onu da kendisiyle birlikte mi götürecek? Tabii ki hayır; oraya sığamazlardı. Boğazını kesip kaçırmaktan bahsediyordu. Gürz de aynı sonuca varmıştı, cellat ve yerdeki delik arasında gidip gelen bakışları giderek hızlanmıştı. “Kaçmayı aklından bile geçirme.”

“Neden?”

“Buradaki bütün gizli geçitleri biliyorum.”

“Görünüşe göre bilmiyorsun.”

Kelsea duvarın arkasından gelen gürültüleri, silah seslerini duyuyordu. Ama fersah fersah uzakta bile olabilirlerdi. Sadece adamın sığ ve temkinli soğuk nefesinin sesi geliyordu kulağına, en ufak bir kaygı belirtisi yoktu.

“Bu, kolyeyi çıkarmak için son şansın” diye mırıldandı, bıçağı Kelsea’nin boğazına biraz daha bastırdı, ondan uzaklaşmasına engel oluyordu. “Yaşamana izin verebilirim.”

“Defol” diye söylendi Kelsea. Fakat öfkesinin ardında kalbi umutsuzluktan küt küt atıyordu; bütün bunları bu şekilde çıplak ve savunmasız olarak yakalanmak için mi yapmıştı? Öldüğünde tarih ondan böyle mi bahsedecekti?

Cellat safir kolyeyi göğüslerinin arasından çekti, fakat zincir gelmiyordu. Biraz daha kuvvetli çekti ve zincir Kelsea’nin ensesini kesti. Kelsea kaskatı kesildi, öfke saçıyordu. Bu bir hediyeydi; korku hızla ve sessizce kaybolmuştu. Şimdi safiri, aklının içinde nabız gibi atan zonklamayı hissedebiliyordu. Cellat zinciri çekti, Kelsea biraz daha sinirleniyordu. Safir yerinden kıpırdamak istemiyordu.

Peki neden? diye sordu. Cevap beklemiyor olsa bile, bir cevap yavaşça gelip aklının karanlık bir köşesinde aydınlanmaya başladı. *Çünkü sana gösterecek çok fazla şeyim var, çocuk.*

Ses uzak ve yabancıydı. Çok uzaktan bir yerden geliyor gi-

biydi. Kelsea şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Zincir celladın işini zorlaştırıyor, daha fazla kuvvet uygulamasına sebep oluyordu. Adamın dikkati dağılmıştı ve Gürz bunu biliyordu; sola doğru bir daire çiziyordu, bakışları Kelsea, cellat ve zemindeki delik arasında yavaşça dolanıyordu. Kelsea'nin karnı kana bulanmıştı ve onu saran kollar sanki bundan fazlasını yapabilecek gibi duruyordu. Fakat boynundaki bıçak sabitti ve Gürz de hâlâ on adım gerideydi. Kelsea kurtulmayı denemeye cesaret edemiyordu.

Cellat safiri muazzam bir kuvvetle çekince, kolyenin klipsi Kelsea'nin ense köküne saplandı. Kelsea'nin tepesi attı, sanki içinde bir şeyler kırılmıştı; göğsü yanıyordu, patlama gibi bir kuvvet onu geriye itti. Gürz sertçe kılıcını çekti ama çok uzaktaydı, henüz olup bitenlerin bir parçası değildi. Cellat homurdandı ve Kelsea'yi saran kol gevşedi; bir süre sonra adamın yere düştüğünü duydu.

“Hanımefendi!”

Gürz onu düşmekten kurtardı. Gözlerini açınca Gürz'ün yakınında olduğunu fark etti.

“İyiyim, Lazarus. Sadece birkaç yara bere.”

Cellat arkada hareketsiz yatıyordu, bacakları iki yana açılmıştı. Gürz gidip celladın bedeninin yanına çökmesine izin verdi, rol filan yapıyorsa diye dikkatli hareket ediyordu. Bıçağı adamın sıkılmış yumruğundan çektiğinde parmakları hiç hareket etmedi. Kelsea herhangi bir yara göremiyordu, ama öldüğünü biliyordu. O, adamı öldürmüştü... Mücevher adamı öldürmüştü. Ya da bunu birlikte mi yapmışlardı?

“Ne oldu?”

“Mavi ışık hanımefendi, mücevherinizden gelen ışık. Gözlerimle görmesem buna asla inanmazdım.”

Kelsea birden çırılçıplak olduğunu fark etti. Gürz de bir süre sonra uyanmış, küvetin yanında asılı büyük beyaz havluyu alıp Kelsea'ye fırlatmıştı. Kelsea havluya sarındı, sol

göğsünden akan kanları umursamıyor ve safirini inceliyordu. Birden parlayan ateş artık yoktu ve kolye boynunda öylece asılı duruyor, hafif, derin bir maviyle parılıyordu.

Halinden memnun, diye düşündü Kelsea.

Gürz tekrar cellada doğru eğildi. Bedeninde herhangi bir hayat belirtisi yoktu, ellerini adamın üzerinde gezdiriyor, nabızı atıyor mu diye kontrol ediyordu. “Ölmüş, hanımefendi. Hiçbir belirti yok.”

Aristokrat görünümlü, siyah saçlı ve kırmızı dudaklı genç adamın suratını ortaya çıkarabilmek için adamın ensesini el yordamıyla yoklayıp siyah maskeyi suratından çıkardı. Gürz belirsiz bir fısıldamayla adamı çevirdi, kemerindeki bıçağı çıkarıp adamın kürekkemiğindeki damgayı görebilmek için kıyafetlerini kesiyordu; bir av köpeği damgasıydı bu, bacakları koşar şekilde çizilmişti. Kelsea bir ürpertiyle bu damganın kendi yarasıyla tıpatıp aynı yerde olduğunu fark etti.

“Caden” diye mırıldandı Gürz.

Dışarıdaki gürültünün arttığını ikisi de aynı anda fark etti; Gürz çömeldiği yerden birden kalkıp kapıya giderek hafifçe tıklattı. “Benim, Gürz. Silahlarınızı kaldırın.”

Kapıyı yavaşça açıp eliyle Elston’ı odaya çağırdı. Daha çok muhafız geldi, kılıçlar eldeydi, önce Kelsea’ye sonra da yerde yatan adama baktılar. Coryn malzemeleriyle koşarak geldi, ama Gürz elini kaldırdı. “Kraliçede sadece sıyrıklar var.”

Kelsea suratını astı. Sadece sıyrıkları *vardı*, ama yaraları giderek daha çok sızlıyor, vücudunun direnci düşüyordu. Memesinin ucu, havlunun kumaşı değdikçe tahriş oluyordu. Elini kontrol için boğazına götürdü, boğazı kızarıklar içindeydi. Coryn’in bir parça beyaz bez parçası çıkarıp dezenfektan sıvıya batırışını seyretti. Keşke öncelikle giyinmesine izin verseydi. Kol ve bacaklarını adamların çıplak görmesini istemiyordu. Sonra çok daha kötü hissetti. Gurur. Annesinin karakteristik özelliği idi. Oysa Kelsea annesinden hiçbir şey al-

mak istemiyordu. Bir anlığına, havluyu atmayı düşündü, bir şeyi göstermek için. Ama buna cesareti yoktu.

Gürz zemindeki deliğin orada duruyordu. Kelsea suratını göremiyordu, ama omuz hareketlerinden konuştuğunu anlayabiliyordu. O bir şey diyemeden Gürz kılıcını çekti, deliğin içerisine atlayıp gözden kayboldu. Kimse bunu garipsemiş görünmüyordu. Muhafızlardan birçoğu celladın ölü bedeni etrafında toplanmış, tanı koyacak doktorlar gibi inceliyorlardı.

Galen, “Hepsi vatan haini, Tanrı yardımcımız olsun” diye mırıldanınca etrafındakiler onu onayladı.

“Naip?” diye sordu Cae.

“Mümkün değil. Thorne bu.”

“Bunu asla kanıtlayamayacağız” dedi Mhurn kafasını sallayarak.

“Kim bu adam?” diye sordu Kelsea sarındığı havluyu daha sıkı kavrayarak. Coryn bez parçasını Kelsea’nin boynuna bastırıyor, o da acıdan dudağını ısırıyordu. Bu dezenfektan her ne ise canını çok fena yakmıştı.

“Graham Evi’nin lordlarından biri, hanımefendi” dedi yeni muhafızlardan biri. “Annenize sadık olduklarını sanırdık.”

Kelsea muhafızı tanımamıştı, ama sesi tanıdıktı. Bir süre sonra hatırladı, şaşkına dönmüştü, çünkü ses Dyer’in sesiydi. Kızıl sakallarını tıraş etmişti. “Dyer, sen misin?”

Dyer kıpkırmızı kesildi. Pen neşeli bir kahkaha patlattı, Kibb de Dyer’in sırtına birkaç kez vurdu. “Ona söyledim hanımefendi... Artık her kızarışında yüzünü görebiliriz.”

“Neredeydin, Dyer?”

Odanın kapısı çarptı. Hepsi arkasını döndü, Gürz’ün hışımla içeri girmesiyle Kelsea çığlık attı. Yanaklarında şarap kırmızısı lekeler vardı ve siyah gözleri öyle öfkeliydi ki Kelsea onlardan kıvılcım çıkacak diye korktu. Gürz öfkeli bir tanrı gibi kükredi. “PEN!”

Pen öne çıktı. “Efendim.”

“Bundan böyle kraliçenin yakın koruması olacaksın. Yanından bir saniye bile ayrılmayacaksın, anladın mı? Bir an bile, asla.”

“Lazarus” diye böldü Kelsea olabildiğince kibar şekilde, “bu senin hatan değil.”

Gürz’ün dişleri gıcırıyor, gözleri kafestekiler gibi ümitsiz bakıyordu. Kelsea birden Pen’e vurmasından korktu.

“Bir an bile, efendim” diye yanıtlayan Pen Kelsea’nin yanına gitti, onu bariz bir şekilde diğer muhafızlardan koruyordu.

Gürz dönüp odaya baktı, zemindeki deliği işaret etti.

“Bu bir tünel, beyler. Bunu biliyordum, ama kaygılanmıyordum. Neden biliyor musunuz? Çünkü üç odanın altından geçiyor ve koridorun sonundaki bir odadan koridora açılıyor.”

Muhafızları şaşkınlık içinde dinliyordu. Elston istemsizce bir adım geriye gitti. Mhurn’un suratı bembeyaz kesilmişti.

“Bunun ne demek olduğunu anlamayan var mı?”

Hepsi patlayacak fırtınayı bekler gibi bakıyordu.

“Bu demek oluyor ki” diye kükredi Gürz, “içimizde bir hain var!”

Belli belirsiz bir hareketle tuvalet masasından sandalyeyi aldı ve onu duvara fırlattı, duvara çarpan sandalye bir sürü parçaya ayrıldı.

“Biri bu bok yığınının aramıza soktu! Hem tünelleri koruyan hem de kapıları bilen biri. İçinizden biri yalancı pisliğin teki ve onu bulduğumda...”

“Efendim” diye böldü Galen sessizce, elleriyle onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Ne?”

“Buraya bir celladı gizlice sokabilmek için birden fazla hain gerekiyor. Aynı zamanda kapı muhafızlarından birinin de işin içinde olması lazım.”

Muhafızların çoğu başını salladı, fısıltılarla onu desteklediler.

“Kapı muhafızını önemsemiyorum” diye tısladı Gürz. “Onlar değersiz, bu yüzden kapıyı koruyorlar.”

Bir süre orada durdu, güçlükle nefes alıyordu. Kelsea fırtına bulutlarını düşündü, onları bile dışarı savurabilecek veya toprağı patlatıp onları girdap gibi içine çekebilecek bulutları. Titriyordu, birden dondu; küçük, bencil tarafı, bu sahnenin ne zaman bitip üzerine kıyafet giyebileceğini düşündü.

“Benim merak ettiğim” diye devam etti Gürz, sesi hırçın ve tehditkârdı, “buradan birinin yeminini bozup bozmadığı. Bu kişinin, taç giyme töreninde kraliçeyi bıcaqlayan kişiyle aynı olduğunu garanti ederim. Onu bulacağım; yapamayacağımı düşünüyorsa o zaman aptalın tekidir.”

Ağır ağır nefes alıyordu, sessizleşti. Kelsea muhafızlara baktı, onu taç giyme töreni sırasında çevreleyen muhafızlara. Elston, Kibb, Pen, Coryn, Mhurn, Dyer, Cae, Galen, Wellmer... Her biri de bıçağı saplayacak kadar yakın mesafedeydi ve içlerinde sadece Pen her türlü şüpheden azadeydi. Gürz bıçağı kemerinden çıkardı, şimdi hepsine sırayla bakıyordu, gözleri donuktu. Kelsea bir şeyler söylemek istiyordu, ama muhafızların sessizliği ona söyleyeceği hiçbir şeyin durumu daha iyi hale getirmeye yetmeyeceğini hissettirdi. Bu adamlardan birinin ya da birkaçının yeminini bozmuş olduğu fikrini anlamaya çalışıyordu. Onlarla ilerleme kaydettiğini düşünüyordu, ama bir kez daha saflık etmişti.

Bir süre sonra Gürz onlara biraz daha yaklaştı; bıçağını kılıfına yerleştirip yerdeki cesedi işaret etti. “Şu bok yığınının buradan götürün!”

Birkaç adam öne atıldı, Kelsea de az daha onlara katılacaktı.

“Onu örtecek bir şeye ihtiyacımız var” diye mırıldandı Kibb. “Çocukların kan görmemesi iyi olur.”

Elston cesedi kaldırıp oturur pozisyona getirdi. “Hiç kan yok.”

“Boynu mu kırılmış?”

“Hayır.”

“O zaman nasıl öldü?” diye sordu Mhurn uzak köşeden, mavi bakışları Kelsea’nin üzerindeydi.

“Haydi!” diye haykırdı Gürz. Elston ve Kibb cesedi kaldırdı, geri kalan muhafızlar Kelsea’ye şaşkın bakışlar atıp bir yandan da mırıldanarak onları takip ettiler.

Gürz Pen’e döndü. “Sana bir bir anlatacağım; her ay iki hafta sonu izinli olacaksın. Ama geri kalan zamanda seni kraliçeden on adımdan fazla uzaklaşmış görmek istemiyorum, anlaşıldı mı? Bekleme yeri de olan odalardan birine yerleş. Orada uyursun, kraliçenin mahremiyeti önemli.”

“Şu mahremiyet” diye mırıldandı Kelsea. Gürz’ün iri siyah gözleri ona dönünce kabul ettiğini gösterir gibi elini kaldırdı. “İyi, tamam.”

Gürz dönüp odadan çıktı.

“O iyi olacak, hanımefendi.” Pen güven vermeye çalışıyordu. “Onu daha önce de böyle gördük. Tek ihtiyacı olan şey gidip birini öldürmek, sonrasında turp gibi olacaktır.”

Kelsea zorla gülümsedi, şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Üşümediği halde titriyor, bacakları sendeliyordu. Andalie birdenbire belirdi, elinde bir yığın temiz çamaşır vardı. “Her yeriniz kan olmuş majesteleri. Tekrar banyoya girmeniz gerekiyor.”

Pen mahcup gülümsedi. “Sizi yalnız bırakmamam şart hanımefendi. Yüzümü duvara dönsem olur mu?”

Kelsea kafasını salladı, hoşnutsuz gülümsedi. “Mahremiyet.”

Pen dönüp kapıya yürüdü. Bir süre sonra başka bir alternatif olmayan Kelsea havlusunu çıkarıp küvete girdi, su etrafında mat bir pembeye döndükçe o da yüzünü ekşitiyordu. Yıkanmaya başladı, Pen’in odada olduğunu unutmaya çalışıyor, ama bir türlü başaramıyordu.

Aman, kimin umurunda ki? Hepsi beni çıplak gördü za-

ten. Fikri bile korkunçtu, o kadar küçük düşürücüydü ki Kelsea çaresizce kahkaha attı. Başka hiçbir şey yoktu. Andalie, Kelsea'nin dağınık ıslak saçlarını topuz yapıp gümüş bir toka ile kafasının üzerine tutturmakla meşguldü, fark etmemiş görünüyordu. Yüzü sabitti, hiçbir şeyden ürker bir hali yoktu. Kaderde çok büyük bir yanlış yapıldığına dair ilk defa ve muhtemelen son defa olmayacak bir aydınlanma yaşadı. Kraliçe, Andalie olmalıydı.

“Bir fincan çay alır mısınız hanımefendi?”

“Lütfen.”

Andalie eşikte durdu ve konuşmaya başladı. “Beni bağışla-yın hanımefendi. Onun geleceğini gördüm ama neye benzeyeceğini öngöremedim. Adamı odada görmedim.”

Kelsea gözlerini kırptı, ama Andalie çoktan kapıyı ardından kapatarak gitmişti.

Mort'un verdiği son tarih gelip geçmişti, ama Gürz ortadan kaybolmuştu. Diğer muhafızların, yokluğunu sorun olarak algıladığını fark ettiğinde Kelsea de alarma geçti. Pen, Gürz'ün böyle haber vermeden tek başına çekip gitme ve ara sıra haber yollama, sonrasında da aynı şekilde dönme gibi bir alışkanlığı olduğunu anlattı. Gerçekten Pen haklı çıktı, üçüncü günde Gürz çıkıp gelmişti; Kelsea öğle yemeğinde onu yeni duş almış, masada otururken bulmuştu. Kelsea ona nerede olduğunu sormuştu, ama Gürz her zamanki Gürz'dü, söylemeyi reddetti.

Muhafızları celladın cesedini Yeni Londra'nın merkezindeki meydana götürmüş (gelenek böyleydi, Kelsea dehşete kapılmıştı) ve bedenini sivri bir kazığa geçirip onu orada çürümeye bırakmışlardı. Eğer Arliss haklıysa, Kraliçe'nin sihir kullanarak Caden'i öldürdüğü haberi tüm şehre çok hızlı yayılmıştı. Genç Lord Graham'da herhangi bir iz yoktu, ama ölmüştü işte.

Kelsea günde birkaç kez safiri elbisesinin altından çıkarıp bakıyor, onunla tekrar konuşmasını veya olağandışı bir şey yapmasını umuyordu. Fakat hiçbir şey olmamıştı. Kendini düzenbaz gibi hissediyordu.

Gürz kaygısına ortak olmuyordu. “Eğer bilerek yaparsanız işe yarıyor hanımefendi, yani bu kimin umurunda ki?”

Kelsea yemek masasının üzerinde oturmuş, Mort sınırının bir haritasına bakıyordu. Gürz harita geri kıvrılmasını diye dört köşesine birer çay kupası koymuştu. “Umursuyorum, Lazarus. Ne olduğuna ve nasıl tekrar edeceğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Evet, ama bunu sadece siz ve ben biliyoruz hanımefendi. Bu bir nimet, inanın bana. Bundan sonra size doğrudan saldırmaya çalışmadan önce iki kere düşünecekler.”

Kelsea, duvarlarda bekleyen muhafızları hatırlayarak sesini alçalttı. “Aramızdaki hain kim?”

Gürz kaşlarını çattı ve haritada bir yeri işaret etti, o da sesini alçaltmıştı. “Biraz ilerleme kaydettim hanımefendi. Henüz bir şey somutlaşmış değil.”

“Ne ilerlemesi?”

“Sadece bir teori, o kadar.”

“Bu işe yaramaz.”

“Benim teorilerim çok nadir yanlış çıkar majesteleri.”

“Endişelenmeli miyim?”

“Sadece olur da Pen faka basarsa hanımefendi. Güneşin batıdan doğması daha büyük bir olasılık.” Haritanın köşelerinden biri kupadan kurtulup kıvrıldı, Gürz küfredip haritayı geri açtı, kupayı köşeye sertçe koydu.

“İçini kemiren şey nedir, Lazarus?”

“Bu adam her kimse majesteleri, çok uzaklarda olamaz. İhanet, arkasında hep bir koku bırakır; gerçekten kötü bir koku ve bu kokuyu alma konusunda bu zamana kadar hiç başarısız olmadım.”

Kelsea onu pazısından çimdikleyip gülümsedi. “Belki de bu, senin rahatlığın için bir testtir.” Gürz’ün gururunun incindiğini fark eden Kelsea durup onu omuzlarından kavradı. “Onu bulacaksın, Lazarus. Mortmesne’deki tüm çeliği verse-ler bile onun yerinde olmak istemezdim.”

“Majesteleri?” Dyer koridorda belirdi.

“Evet?”

“Size göstermek istediğimiz bir şey var.”

“Şimdi mi?” Kelsea doğruldu ve tuhaf bir şey gördü: Dyer sırtıyordu. Gürz, ona gitmesi gerektiğini söyleyen bir el işareti yapınca koridor boyunca arkasında Pen’in belli belirsiz ayak sesleriyle Dyer’ı takip etti. Tom ve Wellmer, yeni yatak odasından iki oda sonraki kapının önünde onu bekliyordu, ikisi de aynı şekilde gülüyordu. Kelsea dikkatle yaklaştı. Belki de onlarla çok laubali olmuştu. Bir eşek şakasının kurbanı mı olacaktı?

“Devam edin hanımefendi” dedi Wellmer eliyle içeriye işaret ederek. Heyecanlıyken olduğundan daha genç görünüyordu, Noel’deki çocuklar gibi sekiyor veya küçük bir çocuk gibi tuvaleti varmış da sıkışmış gibi zıplıyordu.

Kelsea odadan içeri baktı, alçak tavanı ve penceresiz haliyle rahat bir mekândı. İçeride beş koltuk ve iki divan öylece duruyordu, birkaç tanesinde çocuklar oturuyordu. Kelsea’ye göre bunlar Andalie’nin çocuklarıydı ama emin olamadı. Soru sorar gözlerle Dyer’a baktı, o da eliyle dipteki duvarı işaret etti.

Kelsea kitap raflarını fark etti; onlara annesinin odasında bakıyordu ve bomboş oldukları için son iki haftadır onlardan nefret ediyordu. Oysa şimdi raflar doluydu. Kelsea odanın içinde ilerledi, hipnotize olmuşçasına kitaplara baktı. Hepsinin isimlerini hatırlıyordu, ama bu sadece Carlin’in gurur kaynağı kahverengi deri kaplı muazzam Shakespeare cildini gördüğünde olmuştu, bunu Gürz’ün yaptığına emindi.

“Dyer, bu zamana kadar bununla mı uğraştın?”

“Evet hanımefendi” diye yanıtladı. “Gürz bunun sürpriz olmasını istedi.”

Kelsea kitapları yakından inceledi. Aynen Carlin’in kütüphanesinde hatırladığı gibiydiler. Biri çıldırıp onları yazarlarına göre alfabetik sıraya bile koymuştu. Kurgu olanlar ile olmayanlar birbirine karışmıştı; Carlin görse delirirdi. Fakat bu çaba Kelsea’yi etkilemişti.

“Tek bir kitabı kaybetmedik majesteleri. Arabayı güzelce kapladık, ama yağmur bile yağmadı. Herhangi bir zarar gördüklerini düşünmüyorum.”

Kelsea bir süre raflara bakıp sonra başını çevirdi, gözleri yaştan buğulanmıştı. “Teşekkür ederim.”

Dyer yüzünü yana çevirdi. Kelsea mobilyalara tünemiş çocuklara baktı; iki yeniyetme erkek çocuk, biri on bir-on iki yaşlarında, diğeri sekiz yaşlarında iki kız çocuğu. “Andalie’nin çocuklarısınız, değil mi?”

Yaşları büyük olan üç çocuk sessiz kaldı, ama en küçük kız başını hızla sallayıp haykırdı: “Kitapları alfabetik sıraya koymalarına yardım ettik! Geç saatlere kadar uyumadık!”

“Andalie’nin çocukları hanımefendi” diye bilgilendirdi Dyer.

“Çok iyi bir iş başardın” dedi Kelsea ona. “Teşekkür ederim.”

Erkekler ve küçük kız utana sıkıla gülümsedi, fakat yaşça en büyük kız sadece oturuyor, huysuz gözlerle Kelsea’ye bakıyordu. Kelsea şaşkındı. Kızla daha önce hiç konuşmamış, onu zar zor tanımıştı. Divandaki çocukların arasında Andalie’nin kocasına en çok benzeyen bu kızdı; ağzının kenarları doğal bir şekilde aşağı kıvrıktı, gözleri siyah, çökük ve kuşkuluydu. Bir süre sonra dönünce Kelsea emin oldu; kız babasına benziyor olabilirdi, ama tavırları tamamen Andalie’ydi.

Kelsea’nin gözleri Gürz’ü aradı, ama o yoktu. “Lazarus nerede?”

Hâlâ yemek odasında devasa Yeni Dünya haritasına eğil-

miş dikiliyordu. “Sürprizin için teşekkürler.”

Gürz omuzlarını silkti. “Size o kitapları getirmeden hiçbir şeye odaklanamayacağımızı söylemiştim.”

“Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“O aptal şeylere karşı merakınızı anlamıyorum. Sizi beslemedikleri gibi korumuyorlar da. Sizi hayatta tutmuyorlar. Ama bunların sizin için önemli olduğunu görebiliyorum.”

“Karşılığında senin için yapabileceğim bir şey varsa bana söylemen yeterli.”

Gürz kaşlarını kaldırdı. “Ucu açık sözler verirken dikkatli olun hanımefendi. Bunları çok iyi bilirim, bana inanın; sizi hiç beklemediğiniz bir anda hazırlıksız yakalayabilirler.”

“Öyle bile olsa, cidden söylüyorum, eğer senin için yapabileceğim tek bir şey bile varsa, söyle.”

“Pekâlâ. Bütün bu kitapları istifleyin ve onları ateşe verin.”

“Ne?”

“İşte sizin ucu açık sözünüz.”

Kelsea’nin midesinde bir şeyler düğümlendi. Gürz kahkahayı patlatmadan önce dikkatlice onu izledi. “Sakin olun hanımefendi. Kraliçenin varlığı çok değerli bir emtiadır; onu asla boşa harcamam. Kitaplarınız en azından korumacı bir bakış açısından son derece zararsız.”

“Çok fenasın, Lazarus.”

“Kesinlikle.”

“Gerçekten, çok teşekkür ederim.”

Gürz omuzlarını silkti. “Bunu hak ettiniz hanımefendi. Zorlu bir müşteriyi korumaktan iki kat daha kolay bir iş.”

Kelsea gülümsemeyle karşılık verdi, sonra durgunlaştı. “Barty ve Carlin’den haber var mı?”

“Şimdilik hiçbir şey yok.”

Kelsea kaşlarını çattı. Yakın zaman önce, sadece Barty’yi değil, Carlin’i de görmek istediğini fark ettiğinde şaşırmişti. Carlin’e söyleyecek çok fazla şeyi vardı. Annesiyle ve krallı-

ğın durumuyla, krallığın *gerçek* durumuyla ilgili, daha önce hakkında konuşma izni olmayan bu konuları onunla konuşabilirse çok rahatlayacaktı. Ayrıca Carlin'e, kendisinin üzerindeki elbiseyi yırttığı o gün bunu yapmakta haklı olduğunu söylerse de çok rahatlayacaktı, bundan dolayı hâlâ suçluluk hissediyordu. O günden beri biriktirdiği dargınlıklarından şu an eser kalmamıştı.

Kendini kandırma, diye fısıldadı aklı. *Hiçbir şey kaybolmadı. Sadece daha iyi bir hedefe odaklandı.*

"Artık Petaluma'da değiller mi?"

"Ben öğrendiğimde siz de öğreneceksiniz hanımefendi."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı, neredeyse sırtına dokunan Pen'e carpıyordu. "Affedersiniz hanımefendi."

"İkinizin arası nasıl?" diye sordu Gürz; dikkati haritadaydı.

Kelsea şaşkınlıkla Pen'e baktı. Gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"İyi, bence. Pen öğürür gibi horlasa da."

"Dürüst olmak gerekirse hanımefendi, Gürz bunu daha önceden biliyordu."

"Gerçekten, orada bir dökümhane gibisin. Keşke Mort çeliği üretiyor olsaydın, o zaman paha biçilmez bir kaynak olurdun."

"O *zaten* paha biçilmez bir kaynak" diye yanıtladı Gürz kesin bir dille. Gömleğinden bir kalem çıkardı ve Mort sınırına kalın, siyah bir çizgi çekmeye başladı.

"Buna ek olarak bir de horluyor."

"Katılıyorum."

"Arliss!" Gürz koridora doğru bağırdı. "Şimdi senin için hazırız."

Arliss düpedüz onları gizliden dinliyordu; koridordan o aynı yengeçvari yürüyüşüyle neredeyse anında gelmişti, bir bacak öndeki diğerinin yanına sürünerek geliyordu. Kelsea onun gelişiyile suratını astı. Gidip akşam yemeğinden önce Carlin'in kitaplarına saatlerce ya da belki de senelerce bak-

mak istiyordu, bu Venner'la dersini ekmek anlamına geliyor olsa da. Ama askerler birkaç gün boyunca burada kalacaktı ve Kelsea'nin de ilk görüşmesi cumartesi günüydü; hem onu hem kendisini hazırlamak için Arliss'le birlikte saatler geçirmesi gerekiyordu. Carlin'in ona söyleyemediği bilgilerin tümü bir haftayı dolduracaktı ve programı öldüresiye yoğundu.

"Orada güzel bir koleksiyonunuz bulunuyor, kraliçecik" dedi Arliss masaya yaklaşırken. "Tearling'in etrafında birkaç tane tuhaf kitap koleksiyoneri bulunuyor. Size iyi fiyat isteyebilirim."

"Ne koleksiyoneri?"

"Müşterilerimi ifşa etmem. Satmak istiyor musunuz?"

"Asla. Bunlardan önce tacımdan vazgeçerim."

"Ondan da gayet güzel bir para kazanabilirsiniz." Arliss oturdu, diğer bacağını sandalyeye sürümek için pantolonunun kumaşını çekiştiriyordu. "Neyse, piyasa her zaman değişkendir."

Kitaplıktan hoşnut olan tek kişi Kelsea değildi. Kraliçenin muhafızları da kitapları okuyabilirlerdi. Kelsea ne zaman içeri girse, serbest saatindeki muhafızları ellerinde kitaplarla divana uzanmış veya koltuğa kıvrılmış görüyordu. Burada herkese göre bir şeyler vardı.

Neredeyse herkes. Gürz kitaplıkla hiç ilgilenmiyordu. Orada sevebileceği çok fazla kitap vardı, ama o okumanın mesajlar, faturalar ve resmi açıklamalar için olduğunu düşünüyordu, bunlar dışında ilgi alanında değildi okumak. Kelsea onun bu ilgisizliğini çılginca buluyordu.

Milla'nın oğlu ve Carlotta'nın bebeği kitaplar için fazla küçüktü, ama Andalie'nin bütün çocukları –yeni yürümeye başlayan Glee hariç– okumayı biliyordu. Anneleri isteyken çocuklar bütün zamanlarını burada geçiriyor gibiydiler. Sessiz durdukları müddetçe Kelsea burada olmalarını umursa-

mıyordu. Duruyorlardı da. Hiçbir yardıma ihtiyaç duymadan Rowling'in yedi cildini bulmuşlardı, ama herhangi bir atışma yoktu. Kelsea'yi özellikle güldüren bir şey, en büyükleri Wen, diğer üçünü oturtuyor ve birlikte gayet ciddi şekilde kütüphaneden koparılmış tahta parçalarıyla çöp çekme oynuyorlardı. On üç yaşındaki Matthew, ilk kitabı kazanmış, diğer üçü de diğer kitaplar için raflara bakıyorlardı. Wen anato miyle ilgili bir kitap bulmuş, çizerken Leonardo da Vinci'yi zorlamış çizimlere bakmıştı. Hanım hanımcık bir kız olan sekiz yaşındaki Morryn, tercihlerinden tamamen bıkmış görünüyordu. Aşk romanları onun için fazla büyüktü, Carlin asla "kadın edebiyatı" diye adlandırdığı kitaplar toplamazdı. Sonunda, Kelsea yukarıdaki raflardan birine uzanıp Grimm'in peri masallarından birini aldı. Hikâyeler özellikle kadınsı olmasa da Kelsea prenseslerin kızı memnun edeceğini umuyordu. Morryn sandalyeye oturmuş sinsi sinsi izliyor, büyük bir şüpheyile köşeye bakıyordu.

Fakat Kelsea en çok on bir yaşındaki kız Aisa'yı izliyordu. Aisa, Kelsea'nin çocukken okuduğu temel kitapların birçoğunu raflardan alıp sonra onları geri yerine koyuyordu, fakat hiçbirini onun ilgisini çekmiyor gibiydi. Kelsea kızı izlerken, asık suratının aslında yüz hatlarının doğal bir sonucu olduğunu fark etti; erkeksi, küçük ve kalkık burunlu ve kalın kaşlıydı. Ağzı aşağı sarkmıştı, kaşları yukarı kıvrılmıştı, bu da ona saldırgan bir ifade kazandırıyordu.

Kelsea cesaretini toplayıp (bu kız bir şekilde Andalie'nin kendisi kadar gözünü korkutuyordu), "Bana nasıl bir şey aradığını söylersen sana bir şeyler önerebilirim" dedi.

Aisa döndü. Siyah gözleri babasınıninkilerin aynısıydı, ama ifadesi tamamen Andalie'ye aitti. "Maceralı bir şeyler istiyorum."

Kelsea başını salladı, bu açıklama ona yeterliydi. Rafları taradı, ama kadın kahramanı olan bir macera kitabının ol-

madığını çok iyi biliyordu. Parmağını sırtında altın filigran olan yeşil deri kaplı cildi bulana kadar alt raflara kaydırdı. Kitabı çekip çıkardı ve Aisa'ya verdi. "Bunda hiç kız yok. Ama eğer bunu beğenirsen, serinin sonunda bir kadın var."

"Neden doğrudan sonunu okuyamıyorum?" diye sordu Aisa, ifadesi yine somurtkan bir kızgınlığa dönüşmüştü. Kızın yüzündeki değişim Kelsea'yi büyülemişti; birden kapanan bir kapanı izlemek gibiydi. Kelsea ilk olarak onu keskin bir dille cevaplamak istedi, ama Andalie'nin çocuklarının sevgisini kazanmak, en az Andalie'nin sevgisini kazanmak kadar önemli görünüyordu. Onun yerine, Kelsea sesini olabildiğince yumuşattı. "Hayır. Önce ilkinizi okumalısınız, diğer türlü seriden pek bir şey anlamazsınız. Ona iyi davran; favorilerimden biridir."

Aisa kolunun altında *Hobbit*'le yürüdü. Kelsea durup onun arkasından öylece baktı, kızı izleme ile *Yüzüklerin Efendisi*'nin tüm kitaplarını tekrar okuma isteği arasında kaldı. Her ikisi için de zamanı yoktu. On dakika içinde giyinip Venner işkencesine hazırlanması gerekiyordu. Pen'e başıyla işaret etti, kendi kitaplarını ve kâğıtlarını masasından alıp kapıya yöneldi.

Çıkarken dört çocuğa son bir kez baktı, her biri gayet rahat kıvrılmıştı. Galen de duvara doğru kanepelerden birine serilmişti, tek bacağı kolçaktan aşağı sarkmış, mavi deri kaplı bir kitap okuyordu. Kelsea, Carlin'in bu tabloyu görmeyi ne kadar çok istediğini düşündü; kütüphanesi okuyucu topluluğuyla doluydu, kitaba aç bir millet için bir vahaydı resmen.

Hayır, sadece aç değil, diye düşündü Kelsea zalimce. Tearling, aç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutacak kadar uzun süredir yemek yememiş biri gibiydi. Bir fikir kıvılcımı birden aklını ateşledi ve onu yerinden sıçrattı.

Pen onun kapıdan çekilmesini bekliyordu; Kelsea ona mahcup gülümsedi ve koridorda ilerledi. Şimdi herkesin ona

hitap ettiği şekilde “balkonlu oda”ya gelince gayriihtiyari durdu. Bugün kapıda Mhurn vardı, Kelsea yaklaşınca eğildi. Kelsea formalitelere önem vermediği halde, Pen dışında düzenli olarak eğilip selam veren bir tek oydu. Eğilmek diğer birçoğuna doğal görünmüyordu, özellikle de bununla dalga geçmeyi tercih eden Dyer’a. Mhurn yine uyumamışa benziyordu; Kelsea, onun koşullar ne olursa olsun uyuyamayan o şanssız insanlardan olduğunu, müzmin uykusuzluk hastalığına kapıldığını düşünmeye başlamıştı. Birden acıma duygusu hissetti ve geçerken ona gülümsedi. Fakat sonradan odasındaki o geceyi hatırladı –onu küvetten çıkaran o adamı, yerde ters dönmüş döşeme taşlarını– ve bu anı yüzündeki gülümsemeyi dondurdu. Gürz hainin içlerinden herhangi biri olabileceğini düşünüyordu.

Balkon, oda boyunca devam ediyordu, bir kenarından diğerine yaklaşık dokuz metreydi ve bel hizasında bir korkulukla çevriliydi. Soğuk bir mart öğleden sonrasıydı, hava yeni karmaya başlamıştı; koyu mavi gökyüzünün altında, buz gibi bir rüzgâr Keep’in önünde esiyor, saçakların altından ve binaların arasından geçtikçe uğulduyordu. Kelsea korkuluğa yaslandı; darmadağın, yarısı yanmış Yeni Londra mozaığının ötesinden dışarıya, Almont Ovası’nın kahverengi ve sarı yeşil alacalarla ufka doğru uzandığı yere baktı; ovanın genişliği sadece ileriye uzanan Caddell ve Crithe Nehri’nin ikiz kıvrımlarıyla bölünüyordu. Krallığı çok güzeldi, ama göz korkutucuydu. Çok fazla toprak, çok fazla insan vardı. şimdi hepsinin hayatı bıçak sırtındaydı. Askerler yarın geliyordu ve Kelsea’nin korktuğu bir görüşme gerçektelecekti. Arliss ve Gürz’ün söylediklerine bakılırsa General Bermond’u bir gram bile sevmeyecekti. Krallığa baktı, endişeliydi. Mortmesne’e giden bütün yolları görebiliyor olmayı umuyordu, böylece oradan ne geldiğini tam olarak bilecekti.

Karanlık, düşen bir perde gibi birden görüş alanına inmiş-

ti. Kelsea sendeledi, dengesini sağlamak için korkuluğa tutundu, fiziksel olarak hâlâ balkondaydı. Ama geri kalan kısmı yüksek, soğuk gecede gökyüzüne doğru hızla ilerliyor, dondurucu rüzgâr kulaklarında uğulduyordu.

Aşağıya baktığında derin çam ormanı ile kaplanmış geniş alanı gördü. Bu alanda çapraz yollar vardı: Tearling'deki gibi tozlu yollar değil, taşlarla kaplanmış, vagonlarla ve karavanlarla ağır yükleri taşımak için yapılmış gerçek yollardı. Kuzey ufkundaki yüksek tepeleri gördü, dağ gibiydiler, üzerlerinde çukurlar vardı; madenler. Burada hiç çiftlik yoktu; onun yerine fabrikalar vardı, tuğla yığınları havaya büyük miktarda duman ve kül salıyordu. Gün müydü? Gece miydi? Kelsea söyleyemiyordu. Bütün dünya mavi bir alacakaranlığa boyanmıştı.

"Hanımefendi?" Kelsea çok uzaklardan Pen'in sesini duydu. Kafasını sallayıp ondan nazikçe içeri girmemesini rica etti. Ürkmüştü, yüksekten korkardı, ah, ama... Deli gibi *görmek* istiyordu.

Önünde Yeni Londra'dan çok daha büyük, çamların hizasına kadar yükselmiş bir taş plato üzerine inşa edilmiş, muazzam bir şehir vardı. Bir saray, arada sıkışmış, şehrin merkezinden yükseliyor, etrafındaki binaları daha da küçültüyordu, Keep kadar yüksek değildi ama zarıftı ve Keep'te olmayan bir simetriye sahipti. En yüksek kulenin tepesinde kan kırmızı bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Kelsea'nin bakışları bir süre bu bayrağa takıldı. Uzun ahşap bir duvar, şehri çevreliyordu ve ön kapıdan kenarları uzun direklerle işaretlenmiş, geniş bir yol geliyordu. Sokak lambaları? Hayır, Kelsea biraz daha dikkatle baktığında her bir direğin tepesinde küçük, dikdörtgen objeler olduğunu gördü – insan kafaları, kimisi kuru kafa halini almış, kimisi çürümeye yeni başlamıştı, ifadeleri hâlâ belirgindi, küflenmişlerdi.

Mızrak Tepesi, Kelsea farkına varmıştı. *Orası Demesne ol-*

malıydı. Şehrin sol kısmına bakınca alevlerle aydınlatılmış devasa siyah bir kütle gördü. Daha yakından bakması gerekiyordu, öyle de yaptı ve gökten saldırmak için aşağı hamle yapan bir kuş misali baş aşağı yere hamle yaptı.

“Hanımefendi?”

Altında, yerde kilometrelerce alan kaplayan bir kalabalık vardı: Çadırlar ve kamp ateşleri, adamlar, atlar ve fazladan savaş malzemeleriyle dolu vagonlar, bıçaklar, kılıçlar, yaylar, oklar ve mızraklar. Arkada, Kelsea’nin kitaplardan bildiği birçok ağır ahşap teçhizat bulunuyordu: Her biri en az yirmi metre uzunluğunda kuşatma kuleleri, yan yatırılmış, sevk edilmeyi bekliyorlardı. Çaresizce ellerini iki yana açtı, kanatlarının rüzgârda uçuştüğünü hissedebiliyordu, tüyleri buz gibi soğuk havada büzüşüyordu.

Etrafında dönüp başka bir geçiş için aşağıya hamle yaptı, kamp kurmuş taburun üzerinden geçiyordu. Şafak uzaklaşmıştı; askerler uyumak için hazırlanıyordu. Şarkı mırıltılarını duyuyor, kızaran inek etinin kokusunu alabiliyor, hatta biranın tadını bile hissedebiliyordu. Yerdeki her bir detayı görebiliyordu, görüşü hayatında hiç olmadığı kadar netti ve özlem duygusu onu mızrakladı; bir tarafı şimdi biliyordu ki insan gözlerine geri dönmesi gerekiyordu, bu netlik sonsuza dek süremezdi.

Kelsea kampın doğu tarafından geçerken alışılmışın dışında bir şey gördü: Epey büyük bir metal parçası parılıyor, alevde ısıldıyordu. Kanatlarını kapadı ve kampın üzerine gelene kadar inişe geçti. Kalabalıktaki insanların çoğundan yayılan pis koku Kelsea’nin başını döndürdü, ama yine de devam etti, şimdi daha da alçaktan gidiyordu. Kamp alanının doğu kanadının hemen üzerinde uçarken, yere sıralanmış bodur metal nesneler gördü, her birinin kendi vagonu vardı, yürüyüşe geçen askerler gibi muntazam sıralanmışlardı. Gördüğünün ne olduğunu anlaması için üzerlerinde bir-

kaç tur atmak zorunda kaldı ve anladığında çaresizliği umutsuzluğa dönüştü.

Bombardıman silahları.

Mümkün değil! Barut yoktu, Mortmesne'de bile! Silahlar Kelsea'nin altında alay eder gibi parıldıyordu. İçlerinden on tanesi çelikten yapılmıştı ve hepsi yeni görünüyordu. Pas kokusunu alamıyordu bile.

Tearling!

Etrafında döndü, birilerini uyarmak için dönmeye karar verdi. Burada hiç umut yoktu, zafer yoktu; sadece katliamın ve ölümün metalik kokusu vardı.

Göğsü patladı. Altında bir adamın zafer çığlıklarını duyuyordu. Bir şey sağ göğsünü delip geçmiş, alevli bir mızrak kalbini parçalamıştı.

"Mhurn! Doktor!" diye bağırmıştı Pen; Kelsea'ye kadar gelmişti sesi, sanki suyun üzerinden doğru geliyordu. "Coryn'i getir, hemen!"

Kelsea çaresizce havada kalmaya çalışıyor, ama kanatları artık işe yaramıyordu. Kendi sesini bile zar zor duyabiliyor olmasına rağmen çığlık attığını fark etmişti. Kendini mas-mavi gökyüzünden aşağı düşen kaya misali, çok kaba hissediyordu. Bedeni yere çarptığında bunu hissetmedi bile.

"Anlamıyorsunuz" diye tekrarladı Kelsea belki yedinci kez. "Mort Ordusu çoktan yola çıktı."

General Bermond masanın gerisinden gülümsedi. "Buna inandığınıza eminim majesteleri. Fakat bu, hâlâ barış yapamayacağımız anlamına gelmiyor."

Kelsea ona dik dik baktı. Görüşme şu ana kadar tartışmayla geçmişti ve yavaştan başı ağrımaya başlamıştı. General Bermond muhtemelen elli yaşında yoktu, fakat Kelsea'ye göre adam karşıdaki tepelerden bile daha yaşlıydı, kafası bir raptiye kadar parlaktı ve yüzünün kırışıklıkları güneş ışığın-

da çok net açığa çıkıyordu. Üniformasının kolunu, sakat kolunu gizlemek için dikmişti.

Yanında kalın, tıknaz ve köşeli çenesiyle ondan muhtemelen on beş yaş küçük yardımcısı Albay Hall oturuyordu. Hall pek fazla konuşmuyordu, ama gri gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Her iki adam da tam takım asker üniformalarıyla gelmişlerdi, Kelsea'nin gözünü korkutmak içindi muhtemelen ve bunun işe yaradığını görmek onu rahatsız etmişti.

Kelsea'nin hemen yanında oturan Pen bir heykel kadar sessizdi. Kelsea onun orada olmasından memnundu. Muhafızlar tarafından çevrili olmak rahatsız ediciydi ama Pen onlardan farklıydı; nerede durması gerektiğini iyi biliyordu. Bu biraz insafsız bir benzetme olsa da, Kelsea onu tasmalı sadık köpeği gibi düşünüyordu. Pen uyanıktı, ama –Gürz'ün yaptığı gibi– varlığıyla onu asla yormuyordu. Gürz sağında oturuyordu, birkaç dakikada bir Kelsea karar vermek için dönüp ona bakıyordu. Haberler Keep'e dün ulaşmıştı: Keep'in yaklaşık seksen kilometre güneyinde Graham Evi'nin bir kalesi ateşe verilmişti.

Kelsea bir önceki günü bu olayları düşünerek geçirmişti. Kale, Lord Graham'a vaftiz hediyesi olarak verilmişti; o güzelim şeyi, Kelsea'nin safirini çalmaya ve boğazını kesmeye çalışan adamla yan yana düşünmek çok zordu. Kraliçeye yapılan bu suikast girişimi sonrası bütün suikastçılar toprakları terk etmişti, ama bu kalede kadın ve erkek siviller vardı ve hiçbir uyarı yapılmadığı için garnizonla birlikte yanmışlardı. Kelsea bunu Gürz'ün yaptığına emindi, en ufak bir şüphesi yoktu ve şimdi çok net biliyordu ki Gürz'ün bir yanı kontrol-den çıkmıştı. Bu yeni bir düşünceydi, ayağını her an kaydırabilecek hilekâr bir köpekle birlikte yaşamak gibiydi ve bu durumda ne yapması gerektiğine dair bir fikri yoktu.

Gürz'ün sınır haritası, Mort Antlaşması'nın bir kopyasıyla birlikte masanın üzerinde önlerinde açık duruyordu. İkincisi hiçbir seçenek sunmuyordu, bu yüzden Kelsea haritaya

odaklanmıştı. Kelsea doğmadan çok önce, dikkatli bir el tarafından mürekkeple çizilmiş eski bir haritaydı bu. Kâğıdın santimetrenin yaklaşık üçte birine tekabül eden kalınlığı, Mortmesne imalathanelerinin kâğıt üretme sürecine ihanet gibiydi. Fakat çizimdeki alan aslı gibiydi, Kelsea'nin dikkati haritadaki Mort Yolu'ndaydı, geçen on yedi senede sevkıyat bu güzergâhı takip etmişti. Mort Yolu doğrudan Argive Geçidi'ne çıkıyordu. Bu geçit, Tear sınırının ötesinde bitip eğimle aşağı devam ediyordu, Mort Yolu da ormanla çevrili geniş bir kavşak olan ve Demesne'e devam eden Mızrak Yolu'na dönüyordu.

Tam da hayalini kurduğum gibi, diye düşündü Kelsea alnını kaşıyarak. Fakat bu bir rüya değildi. Fazlasıyla netti, haddinden fazla gerçektir. Coryn ve Gürz aceleyle fırlayıp balkonda duran Pen'in yanına gittiklerinde, Kelsea'yi baygın bulmuşlardı. Onu uyandıramamışlardı; Coryn bildiği her yöntemi denedi. Yaşıyor olduğunun tek belirtisi kalkıp inen midesiydi. Onun ölmekte olduğunu düşündüler.

Ama ölmüyordum.

Pen, Kelsea'ye düşmeden önce safirin parlak bir ışık saçtığını öyle ki gecede bütün balkonu aydınlattığını söylemişti. Ne olduğuna dair Kelsea'nin hâlâ hiçbir fikri yoktu. Müceveresi ona görmesi gerekenleri göstermişti. Birkaç saat uyuyup sonrasında kurt gibi acıkmış olarak uyanmıştı. Eğer görmenin bedeli buysa, bununla yaşayabilirdi.

"Majesteleri?" Bermond hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Barış olmayacak general. Kararımı verdim."

"Kararınızın sonuçlarını tam olarak idrak ettiğinize dair şüphelerim var majesteleri." Bermond Gürz'e döndü. "Ciddiyim, efendim, bu konuda kraliçeye tavsiyede bulunabilirsiniz."

Gürz ellerini kaldırdı. "Ben kraliçenin hayatını koruyorum, Bermond. Onun adına karar vermiyorum."

Bermond şaşkına döndü. "Fakat eminim ki, buradan zafer

çıkmayacağını görebiliyorsunuzdur! Bunu ona söyleyebilirsiniz! Mort ordusu...”

“Ben buradayım general. Neden *benimle* konuşmuyorsunuz?”

“Affedin majesteleri. Fakat annenize de defalarca söylediğim gibi, kadınlar askeri planlama yeteneğinden yoksundur. Anneniz bu işleri hep bize bırakırdı.”

“Bıraktığına eminim.” Kelsea soluna döndü ve Albay Hall’un kendisini izleyip değerlendirdiğini fark etti. “Fakat benim çok farklı bir kraliçe olduğumu göreceksiniz.”

Bermond’un gözleri sinirle parladı. “O zaman, bir kez daha söyleyeyim; bence verebileceğiniz en iyi karar, Mortmesne’e temsilci göndermek olacaktır. Genot aptal biri değil; bunun ayakta kalmakta zorlanan bir krallık olduğunu biliyordur. İşgal etme konusunda herhangi bir kaygısı olmayacaktır, inanın bana, eğer bunu seçerse de başarıya ulaşacaktır.”

“General Genot, Mortmesne’in kralı değil, sizin de Tearling’in kralı olmadığınız gibi, Bermond. Size razı etmem gereken kişinin o olduğunu düşündüren şey nedir?”

“Tenzilatlı bir sevkıyat önerin majesteleri. Onları rüşvetle kandırın.”

“Diğer insanları esir olarak sunma konusunda oldukça acelecisiniz Bermond. Ya onlara sizi sunarsam?”

“Şu anda bütün Tear *halkı* rehin hanımefendi. Bunu ülken adına büyük bir hizmet olarak algılarım.”

Kelsea dişlerini gıcırdattı, baş ağrısının arttığını hissediyordu. “Daha fazla köle göndermeyeceğim, sizi bile. Bu gerçeği kabullenin ve işimize devam edelim.”

“O zaman önceden söylediğim şeye geri dönüyorum. Bizi içinden çıkılması imkânsız bir duruma sürüklüyorsunuz. Te-ar, Mort ordusunu geri püskürtemez. Eğer düşündüğünüz gibi barutu ve atlı top silahlarını tekrar keşfederlerse, durum çok daha ümitsiz olacaktır. Katliama davetiye çıkarıyorsunuz.”

“Dikkat et Bermond” dedi Gürz sessizce. Bermond yutkunup kafasını çevirdi, çenesi kasılıyordu.

“Eğer Mort barutun sırrını keşfetmiş olsaydı, şüphe yok ki onu karaborsadan temin edemezdik” dedi Albay Hall.

“Muhtemelen” diye onayladı Gürz. “Bana buna dair bir bilgi gelmedi.”

“Belki de bunu kendilerine saklıyorlardır” dedi Kelsea.

“Mort’un kendi silahları üzerinde zayıf bir kontrol mekanizmaları var hanımefendi. Çaylak eğitimini kusursuz hale getirdiklerinde, birkaç haftaya pazarda binlerce çaylak olacak gibi görünüyor.”

“Fakat çaylakların bir eğitmene, yiyeceğe ve mekâna ihtiyaçları var” diye savundu Pen. “Bir eğitmen olmadan, değerleri de yok. Barutun gizli gizli nakliye edilmesi çok daha kolay.”

Kelsea birkaç dakikadır sessiz oturan Arliss’e döndü. O, karaborsada neler olabileceğini muhtemelen herkesten daha iyi biliyordu. Fakat uyukluyordu. Ağzının sarkık kısmı açıktı, buradan çenesine inen tuhaf bir çizgi vardı. Bu sabah Keep’e vardığında ağzında dişlerine sıkıştırılmış uzun, ince, kâğıt gibi bir nesne vardı. Kelsea salak gibi görünmemek için bir şey sormamıştı, onu birkaç dakika gizlice izlediğinde üflediği dumanı gördü ve onun sigara içtiğini fark etti. Sigaranın hâlâ bulunabildiğinden haberi yoktu. Mortmesne’den gelen bir diğer karaborsa malı olmalıydı, ama eğer Tearling’de tütün üretimi varsa, Kelsea bambaşka bir sorunla karşı karşıya demekti. Sırtını geriye doğru esnetince omzunun sızladığını fark etti. Bugün sargı bezini çıkartmıştı. “Geçiş öncesinden kalma silahları tedarik edebiliyorlar mıdır?”

Bermond kafasını salladı. “Geçiş’ten gelen barutun hepsi bozuldu.”

“Uygun koşullarda saklanmış olanları bile” diye ekledi Hall, “yüz yıldan daha fazla süre kalabileni hiç olmamıştır.”

“Bir havan topunu ateşlemek için onları birleştirmeleri ya da yedeklemeleri gerekir.”

“Bu imkânsız değil, efendim. Mortların madenlerden neler çıkarabildiğini kim biliyor ki?”

Bermond sessiz kalan Hall’a sinir olmuştu. Kelsea fikrini sormak için Arliss’i uyandırmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Bu masada dönen tartışmayı daha kötü bir hale getirdi. Ordu mensuplarına alenen pek de fazla itibar etmiyordu; uykuya dalmadan önce, Mort baskını sırasında ordunun eski başarısızlıklarından ısrarla o kadar neşeli bir biçimde bahsetmişti ki, Kelsea “Acaba sonucunda çok mu para kaybetti?” diye düşünmüştü.

“O zaman Kızıl Kraliçe ilk olarak ne yapacak?” diye sordu.

“Sınırlarımızı kuşatacak.”

“Tam teşekkürlü bir kuşatma mı?”

“Hayır. Başlangıçta sadece birkaç kasaba.”

“Bunun anlamı ne?”

Bermond çileden çıkmış halde iç geçirdi. “Majesteleri, anlayın artık. Kendinizi bir uçurumdan aşağıya bırakıp suyun yeterince derin olmasını ümit etmiyorsunuz. Eğer siz Kızıl Kraliçe olsaydınız, suya taş atardınız, çünkü bunu karşılayabiliyor olurdunuz; çünkü dünyada buna yetecek kadar zaman var ve herhangi bir taş kıtlığı da yok. Kızıl Kraliçe sizi gerçek bir tehdit olarak görmüyor olabilir, ama kendini gerçeklerden azade tutarak hareket etmeyecektir.”

“Peki, neden bize baskın yapıyor? Neden ajan göndermiyor?”

“Halkın moralini bozmak için hanımefendi.” Bermond ufak bir hançer çıkardı, üzerindeki sayısız gibi görünen silahlardan biriydi, hançeri havada acımasızca salladı. “Gördünüz mü? Serçe parmağınızı kestim. Ona ihtiyacınız yok, ama kan kaybetmenizi sağladım. Dahası, herhangi bir yurttaşınıza herhangi bir zamanda zarar verebileceğimi de gösterdim.”

Kelsea, adamın verdiği örneğin fethetmenin aptallığını ka-

nıtladığını düşündü, ama yanlış bir şey söylemeden önce çenesini kapadı. Arliss yanında salyalarını akıtarak horluyordu. “Arliss! Bu düşüncelere katılıyor musun?”

“Katılıyorum majesteleri” dedi dikkatini toparlamaya çalışarak. “Ama kendinizi kandırmayın; Tearling çoktan ajanlarla sarılmış durumda.”

Gürz başını salladı. Kelsea Bermond’a döndü.

“Kuşatmaya Mort Yolu’ndan doğru mu gelecekler?”

“Şüpheli hanımefendi. Mort Yolu onları Argive Geçidi’ne götürüyor ve hiçbir ordu dağlardan eğimli ve zikzak yolları geçerek inmek istemez; öyle alenen görünürler. Tabii yolu yine de ikmal hattı olarak kullanmamaları için ablukaya almak durumundayız.” Bermond haritaya doğru eğildi, başını sallıyordu. “Argive Kulesi’nin gitmiş olması büyük kayıp.”

Kelsea soru sorar gözlerle Gürz’e bakınca o da “Önceden hanımefendi, Argive Geçidi’nin girişinde büyük bir kale vardı. Mort ordusu geri çekilme sırasında onu yıktı ve şu anda geçidin zemininde bir taş yığını duruyor” diye yanıtladı.

Bermond parmağını dağların tepelere dönüştüğü Mort sınırının kuzeyinde gezdirdi. “Eğer Genot’ın yerinde ben olsaydım, buradan gelirdim. Burası sarp tepelerin olduğu bir bölge ve onları yavaşlatacaktır, ama aynı zamanda ormanlık alanlarla örtülü ve bir noktada dar geçitte sıkışmaktansa bu-
raya genişçe yayılabileceklerdir.”

“Böyle bir saldırıyı geri püskürtmenin en iyi yolu nedir?”

“Püskürtemezsiniz.”

“Yardımsaver tutumunuz beni mahcup ediyor general.”

“Majesteleri...”

“Albay Hall, siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Kelsea komutanın yardımcısına dönerek.

“Generalle aynı fikirdeyim hanımefendi. Burada nihai zafere dair en ufak bir umut yok.”

“Harika.”

Hall elini kaldırdı. “Fakat onları yavaşlatabilirsiniz. Büyük ölçüde.”

“Anlatın.”

Hall öne eğildi, yanında oturan Bermond’un daha da çatılan kaşlarını görmezden gelerek, “Tek seçeneğimiz taktiklerini ertelemek gibi görünüyor hanımefendi, Mort ordusunun esas çoğunluğunu aksatmak ve yavaşlatmak üzere tasarlanmış bir mücadele verilebilir. Yani bu bir gerilla savaşı olacak” dedi.

“Ne amaçla?” diye sordu Bermond, ellerini kaldırarak. “Yavaş veya hızlı, sonunda ülkeyi ele geçirecekler.”

“Evet, efendim, fakat bu sürede belki kraliçe barış ilan edebilir veya diğer seçenekler üzerinde düşünebilir.”

Kelsea memnuniyetle başını salladı. Hall, en azından yaratıcı düşünme yeteneğine sahipti. Bermond artık ona alenen gözlerini dikmiş bakıyordu, ama devam edişinden Hall’un kararlılığı ve onu umursamadığı anlaşılıyordu. “Eğer ordusunu generalin işaret ettiği şekilde ilerletirse, olasılıklar daha bile iyi olacaktır. Ben Idyllwild’da büyüdüm majesteleri. Sınırın o kısmını avucumun içi gibi bilirim.”

“Sınır kasabalarından ne haber?”

“Oraları boşaltın majesteleri. Orada savunmasızlar, Mort ordusu orayı da talan etmeye gelecektir. Birkaç boş kasaba bulmalarına izin verin, böylelikle en azından duraksayacaklardır.”

“Majesteleri, bu şekilde, kaynakları akıllıca kullanmamış oluruz” dedi Bermond huysuzca. “Tahliye için çok fazla insan gücü gerekecek. Bu askerler Mort’un Almont’a ulaşma ihtimaline karşın sınırın arka tarafında beklese daha iyi olacaktır.”

“Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı, Bermond? Mort ordusu çoktan toplandı ve sen onların istilaya sınırındaki kasabalardan başlayacağını kendi ağzınla söyledin. Bu insanlar tehlike altındalar.”

“Sınırdı yaşamayı seçebilirler majesteleri. Riskin farkındalar.”

Kelsea ani bir tepki vermek üzere ağzını açtı, ama Gürz hemen önüne atıldı. “Tahliye, içerilerde mülteci akışına sebep olacağından sıkıntı yaratabilir hanımefendi. Mültecilerin beslenmeye ve barınmaya ihtiyaçları olacak.”

“O zaman onları besleyip sığınmalarını sağlarız.”

“Nerede?”

“Bunu çözeceğine eminim, Lazarus.”

“Ya gelmeyi reddederlerse?” diye sordu Bermond.

“O zaman onları orada bırakırız, eğer bu kendi tercihleri olursa. Kimseyi gözaltına almaktan bahsetmiyoruz.” Kelsea Bermond’a gülümsedi.

“Ama sizin onlara doğru yolun ne olduğu konusunda güzel bir açıklama yapabileceğinize eminim.”

“Ben mi?”

“Siz, general. Ordunun büyük bir kısmını alabileceksiniz, kaç kişinin yeterli olduğunu düşünüyorsanız, sonrasında tahliye, sınır ve Mort Yolu güvenliği için yola düşeceksiniz.”

Bermond Hall’a döndü. “Tahliye senin sorumluluğunda olacak.”

“Bir dakika!” Kelsea araya girdi. Arliss’in, ordu yapısıyla ilgili daha önce söylediği bir şeyi hatırladı. “Hall, sanıyorum ki bir albay olarak kendi taburunu yönetebilirsin?”

“Evet hanımefendi. Sol yan.”

“Güzel. Taburun ana ordudan ayrı olacak ve bahsettiğin hat üzerinde bir gerilla savaşını üstlenecek.”

“Majesteleri!” Bermond parladı, suratı kıpkırmızı olmuştu. “Kendi birliğimle mevzileneyeğim.”

“Hayır general. Bu hükümdarlığın operasyonu ve ordunuzdan bir taburu alıp başka bir işle görevlendiriyorum.”

“Ve benim yardımcımı da aynı şekilde!”

“Evet, onu da.”

Arliss kahkaha attı. Kelsea dik dik bakınca onun yeni bir sigarayla sırtıyor olduğunu fark etti. Bu da en az önceki kadar kötü kokuyordu, ama Kelsea bir şey demedi. Hükümdarlığın doğrudan askeri harekâta geçebilmesiyle ilgili gizli haklarından onu haberdar eden kişi Arliss'ti; bunlar Amerikalı yöneticilere sunulan eski yetkilerin kalıntılarıydı. Onunla göz göze geldiklerinde adam ona göz kırptı.

Masanın etrafına baktığında Pen ve Gürz'ün Hall'a gözleriyle ateş püsküren Bermond'a dik dik baktıklarını gördü. Fakat Hall hâlâ Kelsea'yi izliyordu. Gözlerindeki hırs ışıltısını görmek hiç de zor değildi, ama daha fazlası vardı; tanımlayamadığı, yine de hoşuna giden bir şeyler.

Eğer asker olarak görevlendirilmeseydi, onu hemen yarın muhafızım olarak yanıma alırdım.

"Beni yakından ilgilendiren şey, bombardıman silahları" dedi Kelsea Hall'a.

"Onların on tanesini gördüm, ama daha fazla olmalılar. Demirden mi yoksa çelikten mi olduklarını da söyleyemiyorum. İlk görevin, onları etkisiz hale getirmek olacak."

"Anlaşıldı majesteleri."

"Bombardıman topları" dedi Bermond alaycı bir şekilde ve tekrar Gürz'e döndü.

"Hiç barut yok. Gerçekten de askeri stratejimizi bir kızın hayal gücüne mi bırakacağız?"

Gürz cevaplayacaktı ki Kelsea sözünü kesti. "İkinci kez doğrudan benimle konuşmayı savsakladınız general. Eğer kariyerinizi ve bunca senelik hizmetinizi en az benim kadar önemsiyorsanız, bu son olsun."

"Bu makul bir plan değil majesteleri!" diye söylendi Bermond. "Bir sürü iyi insanın ölmesi demek!"

"Kura da öyle!" dedi Kelsea ani bir tavırla. "Öyle sanıyorum ki *sevdiklerinizden* hiçbiri gönderilmedi general!"

Pen, Kelsea'nin dirseğini nazıkçe sıktı.

“Benimkiler mi, hayır.” Bermond’un gözleri Hall’u işaret ediyordu.

Pen eğilerek Kelsea’ye yaklaştı ve “Hall’un erkek kardeşi, hanımefendi. Çok yakındılar” diye fısıldadı,

“Özür dilerim, Albay Hall.”

Hall ona elini salladı. Gücenmiş görünmüyordu; kaşları aşağı düşmüştü, çoktan bunu düşünmeyi bırakmıştı. Kelsea ona bombardıman topları konusunda güvenip güvenmediğini sormadı, ama bu önemli değildi. Önemli olan onun “Evet” demiş olmasıydı.

“Başka bir şey var mı?”

Askerlerden hiçbiri bir şey söylemedi. Bermond tatsız bir şey yutmuş gibi görünüyordu. Kelsea, kısa süreliğine Bermond’un sadakatinden şüphelenmesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama bu düşünceyi hemen kafasından attı. Yirmi yaş daha genç olsa bile darbe yapacak biri gibi görünmüyordu. Yeteri kadar yaratıcı değildi.

“O zaman tamamız” dedi Gürz. Bermond ve Hall hemen ayağa kalktı; Kelsea ürkmüştü.

“Teşekkürler” dedi onlara. “Bir hafta içinde her birinizden bir ilerleme raporu bekliyorum.”

“Majesteleri” diye mırıldandılar ayakta. O kadar uzun süre baktılar ki Kelsea görünüşünde yanlış bir şeyler olduğundan endişelendi. Az kalsın soracaktı ki sonunda neden beklediklerini anladı.

“Çekilebilirsiniz.”

Eğilerek odadan çıktılar.

Thomas Raleigh'nin kaderi

Bir haini harekete geçirenin ne olduğunu anlamak zordur. Kimisi para için ülkesine ihanet eder, kimisi de intikam isteğiyle. Kimisi, ülkesinin değerlerine tam anlamıyla yabancılaşmak için yapar bunu. Kimisi de başka hiçbir seçeneği kalmadığı için. Bu sebepler çoğu kez birbirine karışır; ihanetin nedenleri hakkında genelleme yapmak zordur. Nitekim Tear tarihinin en ünlü hainlerinden biri, ülkesini olabilecek en basit nedenle satmıştı. Zira ihanet etmemesi gerektiğini bilmiyordu.

Erken Dönem Tearling Tarihi, AKTARAN MERWINIAN

Bilmeliydim, diye düşündü Javel, hem o anda hem de gün içinde birçok anda. *Olayların bu şekilde son bulacağını bilmeliydim.*

Javel neden hâlâ Arlen Thorne'u dinlediğini bilmiyordu. Geriye dönüp baktığında, bunun ne kadar aptalca bir plan olduğunu görebiliyordu. Thorne para karşılığı kraliçeyi öldürmesi için bir Caden tutmuştu ve adam en ünlülerinden biri bile değildi... Daha genç olan Lord Graham, toyluktan daha yeni çıkmıştı. Yeni kraliçenin suikastçısını kendi başına öldürdüğü dedikoduları şehre büyük bir hızla yayılmıştı, ama bu saçmalıktı. Onu beraberindekilerle Gürz öldürmüş, üstüne bir de adamın yaşadığı yeri tamamen yakmıştı. Graham'ın başarısızlığı olağanüstüydü ve daha fenası bunu

herkes biliyordu; cesedi, kalabalık onu oradan alıp parçalara ayırmadan yaklaşık bir saat öncesine kadar şehrin merkezinde asılı kalmıştı. Javel bundan sonra Thorne için kılını bile kıpırdatmayacağına dair kesin bir karar almıştı. Fakat tabii ki çağrı kaçınılmaz olarak gelmişti ve işte buradaydı.

Yeni Londra'nın doğusundaki kenar mahallelerden birinde büyük bir depoda buluştular. Javel burayı biliyordu; burası bir noktada kerestelerin Geçiş Burnu'na satılmadan veya gönderilmeden önce korunduğu yerdi. Fakat belli ki Thorne burayı kendi karanlık işleri için kullanmaya başlamıştı. Thorne'un çok sayıdaki Sayım haydutlarından biri Javel'i kapıda karşıladı, bir süre ona baktı ve sonra onu içeriye yönlendirdi. Javel kendini cılız bir ateşle aydınlanan küçük bir bekleme salonunda buldu; etrafı en az onun kadar sinirli ve şaşkın görünen adamlarla çevriliydi.

Thorne henüz gelmemişti, ama odaya şöyle bir göz gezdirdiğinde Javel bütün bu çabanın ne için olduğunu anlamaya başlamıştı: Para. Bunu daha önce fark edemediği için kendini aptal gibi hissetti, ama tabii ki sadece Allie'yi düşünüyordu. Sevkıyatla birlikte riske atılan servetin ne derece kıymetli olduğunu, insanların nelerini kaybettiğini hesaba katmamıştı hiç.

Lord Tare ilerideki duvara yaslanmış duruyordu, garip mor şapkası tüm bedeninden daha fazla yer kaplıyordu. Tare'lerin doğuda Almont Ovası'na doğru kilometrelerce yayılan buğday tarlaları vardı, ayrıca Mort Yolu'ndan da haraç kesiyorlardı. Aslında Javel bir yerde bazı iddialar duyduğunu hatırlıyordu: Naip bu haracı bilgi karşılığı yapmasını isterken Lord Tare bunu insan karşılığı yapıyordu. Fakat Naip bu konuda ısrar edebilecek yetkinlikte değildi ve eğer Lord Tare bunu hâlâ insan karşılığı yapıyorsa, sevkıyat onun için altın değerindeydi.

İki Caden, Baedencourt kardeşler ateşin önünde oturu-

yorlardı. Neredeyse ikiz gibiydiler; kahverengi saçlar, mavî gözler, boğazlarına kadar inen dalgalı sakallar. Hiç kimse Caden'e başvurmadan kraliçeye entrika düzenlemeye cesaret edemezdi, ama Baedencourtların diğerleriyle görüşmeye yetkin olup olmadıkları konusunda Javel'in şüpheleri vardı. New Globe'da sarhoşken veya fuhuş yaparken bulunmaları muhtemel olduğu için, yakalanması en kolay Cadenlerdi onlar.

Cadenlerin şu an kendi problemleri vardı. Naip'in onlara prensesi bulup öldürmeleri karşılığında fahiş bir fiyat teklif ettiğini Gut'ta herkes biliyordu ve gündelik işlerini –soyluları tehditlere karşı korumak, haraç toplamak ve değerli sevkıyatlara eşlik etmek– bırakarak neredeyse tüm kaynaklarını bu iş için seferber etmişlerdi, bu işler onların geçim kaynağıydı. Caden, son birkaç ayda devasa bir insan gücünü yok yere harcayarak bir miktar para sızdırmıştı, her nasılsa kraliyet hazinesi onlara artık daha yakındı. Prensesi bulmadaki başarısızlıkları, şüphesiz onlar için itibar kaybına sebep olmuştu ve bu da işlerinde ileriye yönelik para kaybı anlamına geliyordu. Sevkıyatlar Yeni Londra'dan çıkarken ona eşlik eden dokuz veya on Caden için bu standart bir uygulama olmuştu; buna özenen infazcılar için daha iyi bir caydırma yolu yoktu. Sevkıyata eşlik etmek Caden için basit bir görev olarak görülüyordu, fakat bu hâlâ her ay para kazanmaları için kurulan bir düzendi. Ama şimdi o da gitmişti.

Javel geçen ay, Cadenlerin para bulmak için otoyol hırsızlığı, soyluların oğullarına silah veya okçuluk eğitimi gibi ek işler yaptığına dair dedikodular duymuştu. Ennis adındaki yakışıklı bir Caden, soylulardan birinin gösterişsiz kızı için refakatçilik yapmaya başlamıştı bile; onu danslara, şiir okumalarına ve Tanrı bilir daha nerelere götürüyordu. Suikastçılara karşı iyi duygular beslemeyen Javel için bile bu gidişat kötüydü. Cadenlerin bu kadar kibir ve ayrıcalık elde etmiş olmalarından dolayı nasıl hissetmeleri gerektiğini merak edi-

yor, bunu pek tahayyül edemiyordu. Her durumda, buranın serbest çalışanları Baedencourtlar gibi görünüyordu ve bu yüzden Javel onlara da, işe bağlılıklarına da güvenmiyordu.

Ateşin yanında Javel'in tanımadığı dört adam daha oturuyordu. Adamlardan biri genç, sinsi görünümlü bir rahipti. Javel şaşırdı; Tanrı'nın Kilisesi'nin böyle bir işe doğrudan katılabileceğini tahmin etmiyordu. Rahibin tıraşlı kafası ve ince beyaz elleri onu sofu gibi gösteriyordu. Genç olduğundan Javel onun rahibin çömezlerinden biri olduğunu düşündü. Rahibin yanında sanki bataklıktan çıkıp gelmiş gibi görünen pejmürde kılıklı sarı bir mahluk vardı. Kolay para arayışında bir hırsız veya basit bir kapkaççı olabilirdi.

Para, diye düşündü Javel. Herkes bunu sadece para için yapıyor. Benden başka herkes.

Bunun senin için anlamı nedir? Zayıf, soğuk bir ses derinliklerden sordu bunu. Thorne'un sesi olduğunu fark etti Javel. Thorne'un onun aklının en karanlık köşesine sinsice ulaşmasına izin verdiği için ürkmüştü.

Bu Allie'yi geri almak için, diye yanıtladı öfkeyle. Hepsi sadece bunun için.

Cevap alamadı. Thorne gitmişti. Fakat soru bir kere sorulmuştu ve Javel gerçek hasarın verildiğini düşünüyordu. Bir köleyi özgürlüğüne kavuşturmak için çalışıyordu, kuşkusuz bu çok yüce bir çabaydı, eğer böyle bir şey varsa. Ama Allie, kölelerden sadece biriydi... Aynı şekilde giden on binlerce köleden sadece biri. Javel'in geri kalanlar hakkında hiçbir fikri yoktu; o sadece kendine ait olanı almaya çalışıyordu. Pe ki, bu onu buradaki diğer adamlardan daha iyi bir insan yapıyor muydu?

Ben daha iyiyim, diye üsteledi kendine. Öyle olduğumu biliyorum.

Oysa şimdi, odanın en ücra karanlık köşesine baktığınca gelişmelerin en kötüsünü görüyordu: Keller, kapı muha-

fızı ve onun yakın arkadaşı, tatmin olmuş bir ifadeyle ellerini önünde birleştirip duvara yaslanmıştı. Javel seneler önce-sinden bir geceyi anımsadı; Vil, onların başını ciddi anlamda derde sokan Fetch'i getirmeleri için Kedi'nin Pençesi'ne kadar göndermişti. Öncesinde de sorunlar olmuştu; Keller bir keresinde bir kadını duvara fırlatmıştı ve birçok tecavüz suçlamaları olmuştu, bunlardan bir tanesi kaybolmadan önce doğrudan Naip'in temyizini istemişti. Fakat Javel bile Kedi'nin Pençesi'nde onları neyin karşılayacağını bilmiyordu. Orada Keller'ı sarhoş, baygın halde, elinde kana bulanmış bir ustura tutarken buldular. Keller fahişeyi öldüresiye dövmüş, yüzünü ve göğüslerini kesmişti. Javel kızın bir köşede can çektiğini görebiliyordu hâlâ, bedenini boydan boya kesen ustura yaralarından kan akıyordu. On dört yaşından daha büyük olamazdı. Javel şafak sökerken eve gitmiş, kendinden geçene kadar içmişti; yalnız olduğu, Allie onu görmediği için Tanrı'ya şükretmişti. Şimdi yine buradaydı; kötü bir işe bulaşmış, karanlık odada Keller'a bakıyordu.

Thorne, üzerinde tüm vücudunu kaplayan koyu mavi bir pelerinle içeri girdi. Brenna'nın bu sefer onunla birlikte olmadığını görmek Javel'i rahatlattı; güneşin batmasına hâlâ iki saat vardı. Thorne'un parlak mavi gözleri, dönüp pelerinini çıkarmadan önce her birini sırayla süzdü. Javel onu ilgiyle izliyor, Thorne'un burada gerçekten ne yaptığını merak ediyordu. Thorne gündüzleri krallık için Sayım'ı yönetiyordu. Gece-leri ise karaborsanın kralıydı; sevkıyat bundan böyle bir daha hiç yapılmayacak olsa bile o bu işten çok da zararlı çıkmayacaktı. Sayım müfettişliği tabii ki önemli bir makamdı, böylece birçok kişiye baskı yapabiliyordu, ama Thorne kadar hilekâr olanlar için baskı yapmanın başka birçok yolu daha vardı.

Gerçekten neyin peşindesin, Arlen? diye merak etti Javel; dik dik bakıyordu ona. *Senin gibi bir yarattığı harekete geçiren nedir?*

Cevap hemen geldi: Saygınlık. Thorne açgözlü değildi; mütevazı bir hayat yaşadığını herkes bilirdi. Altına, kumara veya fahişelere en ufak bir ilgisi yoktu, albinoluğa düşkünlüğü dışında herhangi bir kusuru da. Thorne'un kıymet verdiği tek şey, ne yapmak istiyorsa onu hiçbir kısıtlama olmadan özgürce yapmaya devam edebilmesiydi. Köle ticareti ortadan kalkınca kraliçenin dikkatini karaborsaya vereceği tahmin ediliyordu. Silah, uyuşturucu ve çocuk ticareti... Yeni krallıca Naip gibi değildi, bunu çoktan kanıtlamıştı; en alt sınıflara da en üsttekiler kadar değer veriyordu. Bu yüzden Thorne onun gitmesi gerektiğine karar vermişti.

“Pekâlâ, hepimiz buradayız” diye belirtti Thorne. “Hadi başlayalım.”

“Evet, hadi” diye söylendi Lord Tare. “Seni berbat, sefil bürokrat. Gürz'ün oğlanı öldürmesi Tanrı'nın takdiri, buna hepimizi karıştırabilirdi.”

Thorne başını Lord Tare'e çevirdi, sonra onay bekler gibi odaya şöyle bir baktı.

“Katılıyorum” dedi rahip uzlaştırmacı bir ses tonuyla. “Papa'nın bu saldırının amatörlüğüne ve başarısızlığına olan hayal kırıklığını iletmek isterim.”

“Sonunda başaracağımıza söz veriyorum” diye yanıtladı Thorne kibarca. “İlkinde başarı sağlayamadık.”

“Hoş sözler, müfettiş” diye küçümsedi Baedencourt. Daha fazlasını söylememek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Neden, çünkü sarhoş! diye fark etti Javel, dehşete düşmüştü. *Ben bile bu kadar karanlık bir iş yapmak için ayık olmam gerektiğini biliyordum.*

“Neden gerçek bir Caden tutmadın?” diye sordu Lord Tare öfkeyle. “Dwyne veya Merritt? Başarısız olmayacak gerçek bir katil.”

“Bütün Cadenler gerçek Caden'dir” diye bağırdı Hugo Baedencourt. Kardeşine göre merhameti bir şekilde çok daha

sakindi. “Graham da bizim geçtiğimiz sınavlardan geçmişti. Aksini iddia ederek onun anısına saygısızlık etme.”

Lord Tare özür dilercesine ellerini iki yana açtı, Thorne’un kötü bakış açısı onu hiç tereddüde düşürmemişti. Thorne omuz silkti. “Planın başarısızlığa mahkûm olduğunu kabul etmiyorum. Çocuk çok yaklaşmıştı; kaynağım, çocuğun kraliçenin boğazına bıçak dayadığını söyledi. Her neyse, kraliçenin muhafızlarını küçümsedim sanırım, özellikle de Gürz’ü. Adamım taç giyme törenine de çok kolay girmişti... Gürz’ün bunca senedir çok yavaş ilerleme kaydettiğini düşünüyorum.”

“Ancak bir aptal Gürz’ü hafife alır” diye belirtti Hugo Badencourt kasvetle. “Dört adamımızı Crithe’nin kıyılarında vahşice öldürdü.”

“Pekâlâ, içiniz rahat olsun, bu tekrar yapacağım bir hata değil” diye yanıtladı Thorne yeni tartışmaları engellemek isteyen bir ses tonuyla.

“Her halükârda, geçmiş bu kadar deşmenin bir anlamı yok. Önemli olan gelecek.”

“Geçmiş *aslında gelecektir*, Thorne” diye itiraz etti rahip sessizce. “Üstadımız bir sonraki saldırının da başarısızlığa uğramayacağını garanti edebiliyor mu?”

Javel etkilenmişti. Birkaç adam, diğer tarafta soylular, Thorne’la bu şekilde konuşmaya cüret edebiliyor, hemen arkalarında Arvath’ın kudreti. Rahip, Javel’in kendi kaygılarını da çok açık bir biçimde dile getirmişti. İleriye bakınca kraliçeye karşı başarısız saldırılarla dolu sonsuz bir dehliz görüyordu. Bununla yüzleşemiyordu, Allie için bile; kendi cesareti buna yetmezdi. Bunun dışında kalmak istiyordu; bu gizli komplolara, kapıyı yumruklayan herhangi birinin onu sorgulamak için gelen Gürz olması ihtimaline ve bunun korkusuna daha fazla dayanamıyordu.

“Hiçbir şey garanti etmiyorum” diye yanıtladı Thorne soğuk bir ifadeyle. “Hiçbir zaman da etmedim. Kraliçeyi öldür-

mek birçok sorunun çözümü olduğu sürece, bunun şu an için bizim kapasitemizi aştığını kabul etmem gerek.”

“Senin kraliçe muhafızından ne haber?” diye sordu Lord Tare. “O bunu yapamaz mı?”

“Hangi kraliçe muhafızı?” diye sordu pejmürde görünümlü sarışın adam.

Thorne başını salladı. “Şu an için hayatını tehlikeye atmak istemiyor. Gürz zaten bir hain olduğunun farkında; kraliçenin etrafındaki güvenliği sıkılaştırdı ve Pen Alcott’u yakın koruması olarak atadı. Adamım korkmuş durumda, onu suçladığımı söyleyemem. Başarılı bile olsaydı, Yeni Dünya’da Gürz’ün onu bulamayacağı bir delik olamazdı.”

Ya da bizi, diye mırıldandı Javel kendi kendine.

“Bir kraliçe muhafızını mı kandırdın?” diye sordu sarışın adam.

“Seni ilgilendirmez, ufaklık” diye yanıtladı Thorne. “Had-dini bil.”

Kapkaççı, oturduğu sandalyede iyice küçülünce Javel başını salladı. Thorne, kraliçenin muhafızlarından birini ayartmayı nasıl başarmıştı? Hepsi çok sadıktı, gururlarına ve geleneklerine Cadenlerden bile daha bağlılardı. Javel’in bildiği kadarıyla bu zamana kadar hiçbir kraliyet muhafızı görevine ihanet etmemişti.

Fakat olur da biri bunu yapsaydı, diye düşündü tiksine-rek, *bu kişi Thorne olurdu.*

“Pen Alcott yetenekli bir silahşordur” diye belirtti Hugo Baedencourt, dalgın bir halde ateşe bakarak. “İçimizden birkaç kişi onunla savaşmaya cesaret edebilir. Merritt belki, ama onu asla bu işe dahil edemezsiniz.”

“Önemli değil” dedi Thorne. “Her birimizin amacına hitap edecek daha iyi bir fikrim var. Alain, burada” –kapkaççıyı işaret etti– “bana başarısına dair hayati bilgiler verdi.”

Pejmürde kapkaççı gülümsedi, sahibi tarafından takdir

edilen bir köpek gibi mutluydu. Javel acaba kafası yerinde mi diye meraklanmaya başladı.

“Başarısız olamayacağımızı söylemeliyim” diye devam etti Thorne, “ama böylesi bir kibir bizim yaratıcılığımıza ket vurur.”

“Ne konuda başarısız?” diye sordu Hugo.

“O veya bu şekilde hepinizin paraya ihtiyacı var.”

Javel itiraz etmek için ağzını açtı, sonra daha iyisi geldi aklına.

“Para bundan böyle size Keep’ten gelmeyecek. Kraliçe sevkıyatı durdurdu, bundan böyle yapılmayacak.”

“Onunla görüştün mü?” diye sordu Lord Tare.

“Gerek yok. İşaretler gayet net. Üç gün önce General Bermond’la görüştü. Başlangıç olarak Tear ordusunun yarından fazlasının Mort sınırına mevzilenmesini planlıyorlar. Kraliçe Dairesi, kuşatma teçhizatıyla dolu. Size söylüyorum, savaş hazırlanıyor ve Mort da kendine has üslubuyla, acele etmeden geliyor.”

Javel’in ağzı dehşet içinde açık kaldı. Mort istilasası... Bunu ciddi olarak hiç düşünmemişti. Kraliçe kafesleri ateşe verdikten sonra bile, yeni bir antlaşma imzalayacaklarını veya Thorne’un bunu bir şekilde çözeceğini, başka birinin araya gireceğini düşünüyordu. Keep Otlığı’nda gördüğü bilge, üzgün kadını düşündü... Thorne’un çevirdiği dolaplara rağmen Javel kadının onların hayatını kurtardığına emindi.

“Tanrı yardımcımız olsun” diye mırıldandı Alain.

“Öyle tahmin ediyorum ki hepiniz böylesi bir istiladan korkuyorsunuz. Benim planımla bir taşla iki kuş vuracağız.”

Thorne aniden ayağa fırladı. Önünden geçerken Javel geri çekildi, o iskelet gibi bacaklara zerre temas etmek istemiyordu. Thorne’un ses tonu olumlu ve hevesliydi. “Benimle gelin!”

Bir kapıdan geçip deponun daha ilerisinde bulunan ve önceden ofis olarak kullanılan bölüme kadar onu takip etti-

ler. Masalar ve sandalyeler bomboştu, üzerleri tozla kaplıydı. Pencereleler siyah boyayla kaplandığından beri odayı duvara sabitlenmiş meşaleler aydınlatıyordu. Masalardan birinin üzerinde tıknaz görünümlü bir kadının portresi asılmıştı. Javel, ofis duvarının ilerisinden gelen çarpma seslerini duyabiliyordu, arkada biri çekiçle bir şeyler yapıyordu. Testere sesi de geliyordu; bu sesler büyük bir imalat olduğuna işaret ediyordu, ama bu kereste fabrikası uzun zamandır kapalıydı.

Ofislerin sonuna vardıklarında Thorne onları deponun içindeki başka bir kapıya yönlendirdi. Burası sönük meşalelerle aydınlanmış, rutubetli, ambar gibi bir yerdi. Eski ve kuru talaş kokusu Javel'in burun deliklerini harekete geçirdi. Her yerde kocaman eski kereste yığınları vardı; kimisi yaklaşık altı metre yüksekliğinde, kalın yeşil brandayla kaplıydı. Bu şekilde terk edilmiş her bina gibi bu bina da Javel'de ruhani bir izlenim bırakmıştı. Çok eskiden sona ermiş faaliyetiyle lanetlenen ölü bir mekân.

Thorne "Buraya gelin" diye emredince adamlar onu bu büyük mekânın sonuna kadar takip ettiler. Yaklaştıkça çekiç sesleri daha şiddetli geliyordu. Son köşeyi döndüklerinde Javel iki testere tezgâhı arasında durmuş aralıksız meşe kesen bir adam gördü. Yanında her biri yaklaşık üç metre uzunluğunda kereste payandaları düzgünce istiflenmişti.

"Liam!" diye bağırdı Thorne.

"Evet!" Kereste yığınlarının arkasından bir ses yankılandı.

"Buraya gel, lütfen."

Brandanın arkasında cüce bir adam belirdi, ellerini pantolonuna siliyordu. Baştan ayağa ince bir talaş tabakasıyla kaplanmıştı. Javel bu zamana kadar gördüğü en canlı Allie kâbusunun sarsıldığını fark etti; herhangi bir anda etrafındaki depo ortadan kaybolabilir, kendini Argive Geçidi'nin kenarında durup Allie'nin Mızrak Tepesi'nden kayboluşunu izlerken bulabilirdi.

“Bu, Liam Bannaker” diye tanıttı Thorne cüceyi. “Adını duymuşsunuzdur.”

Doğrusu Javel duymuştu. Liam Bannaker, Tearling’in en mahir marangozlarından biriydi, aynı zamanda tuğla ve taş işinde de gayet iyiydi. Yeni Londra’nın varlıklı aileleri evlerini yaptırmak için genelde onunla çalışırlardı, hatta soylular bile şatolarında taşçılıkla veya altyapıyla ilgili bir iş olduğunda onu çağırırlardı. Ama adamda inşaatçı tipi yoktu; hassas ve narin görünümlü kollarıyla gayet kısa ve zayıftı. Diğer marangoz, elinde testere olan, onları tamamen görmezden geliyordu; Javel adamın sağır olduğunu düşündü.

“Bir gösteri talep edeceksiniz sanırım” dedi Bannaker Thorne’a. Sesi cin gibi, yüksek ve tizdi, Javel’in kulaklarında soğukça vızıldıyordu.

“Ben yardım edebilirim.”

“Şanslısın, üç tanesi gitmeye hazır.” Bannaker itip kakarak gruptan çıktı ve kendini aceleyle kapalı kereste yığınlarından birinin önüne attı. “Yalnız kısa bir gösteri sadece. Philip hastalandığından beri programın biraz gerisinde kaldık.”

Yeşil brandalardan birinin ucunu yakalayıp hızlıca çekti. Tam brandanın çekildiği sırada Javel’in içini bir korku kapladı, kâbuslarından bile daha korkunç bir şey ortaya çıkacakmış gibi geliyordu. Gözlerini kapatmak istedi. Ama çok geçti, branda çoktan düşmüştü ve aklına ilk gelen şey şu olmuştu: *Bilmeliydim.*

Geniş ve alçak bir kafesti bu, yüksekliği dokuz metre, genişliği dört buçuk metre civarındaydı. Bir köşesinde sadece bir adamın geçebileceği yükseklikte bir kapı vardı. Parmaklıkları çelikten değildi; tüm kafes, zemin, parmaklıklar, tekerlekler, her şey Tearling meşesinden yapılmıştı. Tüm hayatı boyunca ayda bir kez gördüğü kafesler kadar iyi yapılmamıştı, fakat sağlam görünüyordu, iş görecektik kadar sağlam.

“*Bunun için bu işe girişmediğimize kalıbımı basarım*” diye

homurdandı Arne Baedencourt; Javel de hissizce onu onayladı. Sağına baktığında Thorne'un kendinden geçmiş, çocuğuna sevgi dolu gözlerle bakan bir ebeveyn gibi kafesleri incelediğini gördü.

Thorne omuz silkti. "Neye giriştiğiniz tartışılır. Şimdi hepiniz bu işin içindesiniz. Her biriniz diğeriniz için tehlikeli. Ama neşelenin! Mortmesne'le yazışmaları çoktan hallettim. Söz verildiği gibi, her biriniz payınıza düşen mükâfatı alacaksınız."

"Peki, senin mükâfatın ne, Arlen?" diye sordu rahip; sinsi gözleri şüpheli biçimde Thorne'a odaklanmıştı. "Bu işten ne kazanmayı ümit ediyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez." Thorne parıldayan gözlerle kafesine bakmaya devam etti. "Ustanız ödülünü aldığı anda gayet mutlu olacak."

"Her kafes için kaç tane?"

"Yirmi beş, belki otuz. Eğer çocuksa daha bile fazla."

Rahip başını öne eğdi, dudakları sessizce hareket ediyordu. Javel anladığını düşündü: Rahip lanetlenmekten korkuyordu. Javel de öyle. Javel devasa depoya şöyle bir baktı; kereste yığını olduğunu tahmin ettiği, üzeri brandalı şeylerden sekiz tane vardı. Matematikte hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama burada yapılan üretimin hesabını yapabilmek çok zor değildi.

En az iki yüz insan, diye düşündü, vücudu karıncalanıyordu. *Belki de üç yüz.* Sekiz kafes ve Allie'nin yüzü her birinin parmaklıkları arasında belirmişti şimdi.

Thomas, Keep'ten ayrıldığından beri belki de bininci kez yağmura lanet etmişti. Yeni Londra Köprüsü'nü geçtiğinde sanki gökyüzü delinmişti. Üç gündür aralıksız yağmur yağıyordu. Mart ayıydı, yağmur zamanıydı, ama Thomas hâlâ sanki yağmurun kendisine eziyet olsun diye gönderildiğini düşünüyordu. Belki de kız o kahrolası mücevheriyle büyü ya-

pıp özellikle fırtına çıkartmıştı ya da bu belki de Tanrı'nın bir cezasıydı. Şöyle ya da böyle, sıırıslıklaı olmuştı. En az bir senedir ata binmemiştı. Binici kıyafetleri ona küçük gelmeye başlamıştı; pantolonunun ıslak dokusu sürtünmekten poposunu yara yapmıştı, her hareketinde canı acıyordu. Dünya onun için soğuktan, yaştan, atların toynaklarından aralıksız sıçrayan su ve çamurdan ibaretti.

Adamları şikâyet etmiyordu, ama onlar da hallerinden hiç memnun değillerdi. Birlikte gelmeyi sadece üçü kabul etmişti; Mortmesne'e ulaştıklarında onları ödüllendireceğine söz vermişti, bu üçü ona inanacak kadar aptaldı. Pine'ı hiçbir zaman bulamamıştı, acı bir şekilde pişmanlık duyduğu bir gerçektı bu. Daha kötüsü, Cadenlerden hiçbiri onunla gelmeyi kabul etmemişti, Mortmesne'e vardıklarında onlara iki katı para ödemeyi teklif etmesine rağmen. Kimse paralı askerlerden sadakat beklememeliydi kesinlikle, ama en azından birini ikna edebileceğine inanıyordu.

Gerçi Keever'ı kapmayı başarmıştı, bu da bir şeydi. Keever aptalın tekiydi, ailesinin Mortmesne'e yaptığı ticaret işlerini sürdürüyor ve Mort Yolu'nu biliyordu. Plan, Yeni Londra'yı arkalarında bıraktıklarında yoldan ayrılmaktı, ama hava bu planı uygulamayı imkânsız hale getirmişti. Belki de bu en iyisiydi. Yola çıkıldığında, üstün becerilerin bir anlamı yoktu belki, ama Thomas kendini kandırmıyordu; iş ormanda ilerlemeye geldiğinde, Keever üstün gelecekti. Hepsi öyleydi.

Gerçi yolun da kendine göre zorlukları vardı. Çamur çok koyuydu, Thomas atının çamura batan toynaklarını çıkarmaya çalışırken harcadığı çabadan nefes nefese kalıyordu. Kendilerinden daha kalabalık bir grupla karşılaştıklarında, yoldan ayrılıp onlar geçene kadar çalıllıkların altında beklemeleri gerekiyordu. Thomas Demesne yolculuğunu aralıksız üç günde tamamlamayı hedeflemişti, ama bunun gerçekleşmesi şu andan itibaren imkânsızdı. Beş gün sürecek gibiydi, belki

de altı. Dışarıda ne kadar çok kalırsa, ölüme o kadar yaklaştığına inanıyordu. Muhafızları arada sırada ona belli belirsiz bakışlar atıyor, Thomas bu bakışlarda tarihin zorbalığını görebiliyordu. Kız ona hiçbir şey söylememiştir. İşte olup olacağı buydu, hiçbir şey... Hâlâ okulda olduğu senelerden, bir kitap sayfasının en sonuna konan yıldız gibi şeyi belirsiz hatırlıyordu. Bir dipnottu... Bir dipnot olacaktı. Tearling'in nesilden nesile aktardığı mitolojik hikâyelerde, o sonradan akla gelen düşünce olacaktı. Mort sınırına canlı olarak varabilse bile, Kızıl Kraliçe başarısız olduğu için onu öldürecekti.

Benim hatam değildi.

Kraliçe umursamayacaktı.

Thomas, "Hadi gece için mola verelim" dedi.

"Burada duramayız" diye yanıtladı Keever. "Çok açıktayız. Karanlık çökene kadar devam etmeliyiz."

Thomas başını salladı ve sinirle loş, gri gökyüzüne baktı. Hava çoktan kararmıştı, ama Caddell'in sonuna henüz varmamışlardı. Hava açsa bile, sınıra ulaşmak için zorlu geçecek iki gün boyunca atlarıyla ilerlemeleri gerekecekti. Kalçasında sanki deri kalmamış gibiydi. Atın her adımında, kaba etinden bir şeyin sızdığını hissedebiliyordu. Adamları da aynı sorunlarla boğuşuyor olmalıydı, ama tabii ki hiçbir şey söylemiyorlardı. Şikâyet etmelerini ne kadar kızgınlıkla isterse, onların bunu yapmayacaklarından daha fazla emin oluyordu.

Thomas bir ses duydu.

Atını durdurup geriye dönüp sesi dinledi. Ama yağmurdan hiçbir şey duyamıyordu. Devasa bir kaya parçası arkalarında kalan yolu kapatmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Keever. Her ne kadar Naip'in muhafızları onun çarşıya kadar sürecek bir yolculuğu bile yönetmesine izin vermese de, bu yolculuğun resmi olmayan lideri Keever'dı.

“Sessiz olun!” diye parladı Thomas. Emir verirkenki ses tonunu her zaman çok beğenirdi; karşı gelinmesine tahammülü yoktu, Keever da itaat edip sustu.

Şimdi yağmura rağmen sesi tekrar duymuştu; bu toynak sesleriydi, belki yüzlerce metre uzaktan, dönemecin oralarından geliyordu.

“Athılar” diye bağırdı Arvis.

Keever bir süre dinledi. “İyi bir hızla geliyorlar. Hadi şuradaki ağaçlığın arasına saklanalım.”

Thomas başını salladı ve dört adam yoldan çıkıp ağaçların olduğu tarafa yöneldi; burası öyle karanlıktı ki Thomas atını zar zor yönlendirebiliyordu. Yolu kaybedinceye kadar ağaçların arasında ilerlediler, ince bir çalılığın arkasında durdular. Yağmur başlarının üzerinden yapraklara düşüyordu, ama Thomas hâlâ yaklaşan atlıları duyabiliyordu. İçini birden bir korku sardı. Belki de sadece avdan dönen bir gruptu veya yaptıklarının görülmesini istemeyen bir karaborsa çetesi idi, ama Thomas’ın içinden bir ses böyle olmadığını söylüyordu. Üzerinde gözler var gibi hissediyordu, bu zamana kadar yaptığı bütün kötülükleri görebilen koyu siyah gözler.

Toynak sesleri yaklaşık elli metre ileride durdu.

Thomas adamlarına baktı, onlar da boş gözlerle kendisine bakıyordu; gözleri yanıt arar gibiydi, ama Thomas’ta yanıt yoktu. Ağaçların arasında biraz daha ilerlemek söz konusu bile değildi; orası kapkaranlıktı. Ardında ne olduğunu bilmeden karanlıkta yakalanmak, bu yarı aydınlık yerde yakalanmaktan çok daha kötüydü. Thomas eski bir anısını hatırladı; çocukken kendi kendine oynadığı kraliçenin muhafızı oyununu. Ayda belki de bir defa, sabahları açıklanamayacak bir şekilde cesur uyanıyordu. Hiçbir zaman net bir sebebi yoktu bunun, sadece uyanınca hissettiği bir ruh haliydi; dünya daha parlak, daha güzel bir yer gibi görünüyordu ve bu bütün gün boyunca duyulacak işler yapıp sanki kraliçenin muhafı-

zıymış gibi yaşamaya çalışıyordu. Elyssa'nın saçlarını çekmiyor veya onun bebeklerini çalmıyor, öğretmenine mutfaktan çaldığı şeylerle ilgili yalanlar söylemiyordu. Yatağını topluyor, oyuncaklarını kaldırıyor ve hatta ödevlerini bile yapıyordu. İşin garip tarafı, hanımefendi ile eğitmeni de bunu fark ediyor, onu övüyor veya uyku zamanı ek bir şey veriyor, ona çikolata veya yeni bir oyuncak armağan ediyorlardı. Sonra o günler giderek azaldı ve genç bir oğlandan, bir yedekten başka bir şey olmadığını idrak etti. On üç yaşına geldiğinde, bir gün bu kraliçenin muhafızı günleri temelli sona erdi.

Keşke her gün o şekilde uyansaydım, diye düşündü Thomas; bu fikir, derin, çaresiz bir özlemi de beraberinde getiriyordu. *Eğer hayatımın her günü kraliçenin muhafızı olabilseydim, her şey çok daha farklı olabilirdi.*

Şimdi yağmurun sesi bir şarkıyla kesilmişti, arkalarındaki ağaçlıktan tumturaklı bir bariton erkek sesi yankılanıyordu. Ses alaycıydı, ama Thomas'ın midesini sıkıştıran gizli bir şiddeti vardı. Bu sesi rüyalarında sık sık duyuyor, her seferinde sahibi onu öldürmeden önce uykusundan uyanıyordu. Fakat şimdi tamamen ayıktı.

Kafesler dolmuş, sevkıyat yaklaşıyor

Bir çılgılık Tear'ı yırtıyor,

Keep Otlağı durgun, kafesler yanıyor,

İşte geldi kraliçe ve Tearling ağlıyor.

Şarkı başladığı gibi bitti. Thomas, gözlerini kısmış, karanlığa bakıyordu. Hiçbir şey göremiyordu, ama bu görmezliğin karşılıklı olduğu konusunda kendisini kandırmadı; o alçağın kedi gözleri vardı. Thomas'ın muhafızları onu çevrelemişti, her biri ağaçların yapraklarını inceliyordu, kılıçları aşağıdaydı. Onlara bu gayretlerini korumalarını söylemeyi düşündü, ama sesini çıkarmadı. Eğer cesur bir şekilde ölmek istiyorlar-

sa, onlara aksini söylemek Thomas'ın işi değildi. Şarkı söyleyenin kimliğini biliyorlardı, elbette biliyorlardı. Yağmur daha şiddetli yağmaya başlamıştı, dünya, orada öyle sessizce bekleyen adamlarının üzerine doğru daha da daralıyordu. Thomas yüksek sesle bağırdı: “Adamlarımın geçmesine izin verin!”

Her yerden kahkahalar yükseldi.

“Mort kaltağına bağlılık yemini etmek için sizi takip eden bu adamlara mı?” diye yanıtladı Fetch görünmeyen bir yerden. “Yakında bir dolu yaramaz köpeğe izin vereceğim. Alçaklar ve hainler!” Tekrar şarkı söylemeye başladı.

*Kraliçe şimdi ortaya çıkacak,
Bıçaklanıp yere düştü,
Ama yine doğrulacak, on sekiz seneden beri,
O kraliçemizdir, hangi tacı takarsa taksın.*

“Bu şarkıyı şehrin her köşesinde söylüyorlar!” diye bağırdı Fetch, alaycılığı sinirine karışmıştı şimdi. “Senin için şarkı besteleyen oldu mu hiç, Thomas Raleigh? Senin yüceliğini kim methedecek?”

Thomas'ın gözleri doldu, ama adamlarının yanında göz yaşlarını silmeye cesaret edemedi. Birden anladı nedenini: Fetch onu daha önce birçok fırsat yakalamış olmasına rağmen öldürmemişti. Fetch kızın saklandığı yerden çıkmasını bekliyordu.

“Yalvarmayacağım!” diye ağladı Thomas.

“Seni yalvarırken çok dinledim.”

Thomas'ın solunda Keever korkunç bir hırlama sesiyle yere düştü, boğazına bir bıçak saplanmıştı. Sonrasında göğüslerine ve başlarına saplanan oklarla Arvis ve Cowell düştü. Thomas yukarıya baktı ve ağaçların arasından ona doğru gelen simsiyah bir şey gördü. Dehşet içinde haykırdı, ama üzerine inen şeyden sonra sesi kesildi, atından yere düşmüştü.

Kafasını yere çok kötü çarptı ve bir an için buz kesti, taşlar sırtına batıyordu, atı öfkeyle kişniyordu, sesi ağaçların uzak köşesinden yankılanıp geri geliyordu.

Gözlerini açtığında, göğsüne dev bir yarasa gibi tünemiş, onu yere bastıran Fetch'i gördü. Fetch Keep'e her gelişinde taktığı maskenin aynısını takmıştı: Maskeli balolar için yapılmış bir soytarı maskesi. Bu tür maskeler şehirdeki birçok dükkândan alınabilirdi, ama Thomas böylesini daha önce hiçbir yerde görmemişti: Alaycı bir gülümseme ifadesi verilerek kırmızıya boyanmış dudaklar ve simsiyah, derin göz çukurları. Bir keresinde Thomas derin rüyasından üzerine abanan bu kişinin kim olduğunu anlamak için uyanıp doğrulmaya çalıştığında, bebek gibi altına işemişti. Fetch, vals yaparak odasından çıkmış, bir duman gibi Keep'te kaybolmuştu. Thomas öyle utanmıştı ki, bu olayı hiç kimseye anlatamamıştı. Tekrar ortaya çıkana kadar Fetch'in bir yanılsama olduğunu düşünmek mümkündü, ama o her zaman giydiği dehşet verici maskesiyle gayet gerçektir.

"Pekâlâ, yalancı prens?" Fetch, Thomas'ı omuzlarından yakalamış, kemik görmüş köpek gibi sallıyor, kafasını tekrar tekrar yere çarpıyordu. Thomas dişlerinin zangırdadığını hissediyordu. "Teklif edebileceğin hiçbir rüşvet yok mu, Thomas? Peki, kukla oynatıcın nerede? Seni bu işlerden uzak tutabilecek kadar büyü bilmiyor mu yoksa?"

Thomas sessizdi. Daha önceden Fetch'le tartışmaya çalışmıştı, ama bunun sadece kendine zarar verdiğini fark etmişti. Adam kelimelerle oynama konusunda çok başarılıydı. Thomas, Fetch'in kimliği açığa çıkmadığı için Tanrı'ya defalarca şükretmişti. Halka hitap eden biri olsaydı, herkesi peşinen ederdi.

Kaldı ki, eğer halka hitap eden biri olsaydı, onu çok uzun zaman önce yakalayıp öldürürdük.

"Sayım Bürosu savaş alanına döndü" diye fısıldadı Fetch

yumuşacık bir sesle. “Yeni kafesler yapabilirler, ama eskilere ne olduğunu hiç kimse unutmayacak. Eğer kız yaşıyorsa, marifetlerinizin çoğunu temizleyecek.”

Thomas başını salladı. “Kızıl Kraliçe geliyor. Kız hiçbir şey başaramadan krallığını yıkacak.” Fetch aralarında çok az bir mesafe kalana kadar biraz daha eğildi. “Mort kaltağı seni hiçbir zaman önemsemedi, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum” diye yanıtladı Thomas; belki de bininci kez Fetch’in bilgi kaynağının kim olduğunu merak ediyordu. Tera soylularına yaptığı baskınlar sayısız soruna sebep olmuştu, Fetch daima vergilerin nasıl ödendiğini, paraların nerede korunduğunu, sevkıyatın ne zaman yola çıkacağını biliyor gibiydi. Kızgın soylular Keep’e gelip bunun telafi edilmesini istemiş, Thomas güvenlik karşılığında çok büyük meblağlarda rüşvet ödemek durumunda kalmıştı. Bu durum da köylüler arasında daha da hor görülmesine sebep olmuştu. Peki, o soylular, şimdi neredelerdi? Kendisi sarayından olmuşken, soylular şatolarında rahat rahat oturuyorlardı; burada, bu ormanın ortasında bir akıl hastasıyla kalakalmıştı.

“Bıçağı attın mı?”

“Ne?”

Fetch onun suratına bir tokat attı. “Bıçağı kıza sen mi sapladın?”

“Hayır! Ben değildim.”

“Kimdi?”

“Bilmiyorum! Thorne’un planıydı. Ajanlardan biri.”

“Ne ajanı?”

“Bilmiyorum. Benim adamlarım sadece insanları oyalamakla görevli, yemin ederim!”

Fetch iki elinin başparmağını Thomas’ın gözlerinin üzerine koydu ve Thomas çaresizce çılgık atana kadar kuvvetlice bastırdı, ama sesi doğru düzgün yankılanmadan şiddetli yağmur sesinin arasında kayboldu.

“Ne ajanı, Thomas?” diye sordu Fetch usanmadan. Parmakları şimdi daha çok bastırıyordu ve Thomas sol gözünün sıcak bir sıvıyla dolduğunu hissediyordu. “Bundan sonraki aşamada seni doğramaya başlayacağım. Bunu yapamayacağımı sanma sakın. Mort ajanı mı?”

“Bilmiyorum!” Thomas hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. “Thorne bana bir şey söylemez.”

“Bu doğru Thomas. Neden olduğunu biliyor musun? Çünkü her şeyi mahvedeceğini biliyordu.”

“Benim hatam değildi!”

“Bana söyleyecek işe yarar bir şey bulmalısın.”

“Thorne’un yeni bir planı var!”

“Thorne’un diğer planından haberim var, seni sefil yaratık. Bunu kendi bile tasarlamadan önce biliyordum.”

“O zaman ne istiyorsun?”

“Bilgi, Thomas. Kızıl Kraliçe hakkında bilgi. Sen onunla yattın, bunu bütün krallık biliyor. İşe yarar bir şeyler biliyor olmalısın.”

Thomas’ın gözleri sonuna kadar açılmıştı. Renk vermeye çalışıyordu ama yüzü onu ele veriyordu; tekrar üzerine eğilen Fetch’in gözleri maskenin ardından parıldıyordu, o kadar yakınındaydı ki, Thomas atların ve dumanın kokusunu, bir de tanınması gerektiğini düşündüğü tiksiniç bir koku alıyordu.

On beş sene önce, onunla birlikte yataktaydı, hava hâlâ sevişme kokuyordu. Kraliçeye kendisinden ne istediğini sormuştu. O zamanlar bile onun kendisine değer verdiğine inanmıyordu. Gayet ruhsuz sevişmişti; Gut’ta bunun yarı parasına çok daha iyisini yapabilecek fahişeler vardı. Ama ondan kurtulamıyordu; aklında bir hastalık gibi giderek büyüyordu.

“Bana işe yarar bir şey söyle de hayatını acısız sonlandırayım, Thomas. Buna yemin ediyorum.”

“Babası kim?” diye sordu Kızıl Kraliçe. Karanlıkta ona

döndüğünde, gözleri parlamıştı; tilki gibi kurnaz, parlak kızıl gözleri vardı. Thomas geriye doğru esnedi, bir an önce yataktan çıkmak istiyordu, ama kraliçe tek başına oradan çıkmasının zor olduğunu anlatmak ister gibi kahkaha attı.

Gözleri çok acıyordu; solundaki kızıl huzmeden başka hiçbir şey göremez oldu. Kalçasındaki yanmalar daha fenaydı. Ama çektiği fiziksel acılar, benliğini saran kendinden nefret etme duygusunun yanında hiçbir şeydi. Fetch istediği bilgiyi alacaktı; çok uzun sürmeyecekti bile.

“Bunu neden bilmek istiyorsun?” diye sordu kalın sesiyle. Bunu yapabilirdi, onu sanki dört litre bira içmiş gibi sarhoş hissettirebilirdi. “Elyssa öldü. Bu andan sonra bunun ne önemi olabilir ki?”

“Olamaz” diye yanıtlamıştı gülümseyerek. Onun ne düşündüğünü asla bilemeyen Thomas, buna rağmen önemli olduğunu, büyük anlam ifade ettiğini anlayabilirdi. Öğrenmeyi çok istiyor, cevabın onda olduğunu biliyordu. Thomas’ın elindeki tek koz buydu ve kendisini asla kandırmamıştı. Bunu ona söylerse, muhtemelen öldürülecekti.

“Bilmiyorum” diye yanıtladı.

O anda gözünün nuru solmuş ve bir anda sadece yatakta onunla birlikte yatan, sanki bir oyuncakmış gibi elleriyle penisini tutan güzel bir kadına dönüşmüştü. Bir sırrı saklamıştı, ama bütün duvarları yıkılmıştı. Kızıl Kraliçe önünde gerinmiş, Thomas da Elyssa’nın kızını, yani kendi yeğenini bulup öldürmeyi kabul etmişti. İçine girerken soluk soluğa şunları söylediğini bile hatırlıyordu, “Siktir git” başka bir kraliçeye, senele önce, mezarında yatan başka birine. Fakat Kızıl Kraliçe anlamıştı. Onu hep anlamış ve ihtiyacı olan neyse onu vermişti.

“Yani, Thomas?”

Thomas, Fetch’e baktı, onu gözyaşlarının ardından görebili-

liyordu. Zaman seneler öncesine gidip geri gelmiş, ama sonradan gelen hiçbir şey, öncesinde geleni alıp götürmeye yetmemişti. Olayların sırası çok büyük haksızlıktı, şimdi Thomas sadece dakikaları kalmış olduğunu bilse bile. Kalan cesaretini topladı. “Eğer maskeni çıkartırsan, sana onunla ilgili bildiğim her şeyi anlatacağım.”

Fetch dönüp arkasında olan bitene hızlıca göz attı. Gözlerini kısarak bakıyordu, nemden buğulu görmeye başlamıştı, Thomas üç adamının da öldüğünü fark etti. En kötüsü Keever’dı; boğazı kesilmiş yerdeydi. Kendi kanından bir havuzun içinde, boş bakan gözlerle öylece yatıyordu.

Siyah maskeli ve kıyafetli üç adam, çalıların içinde çömelmişlerdi. Thomas’ı yırtıcı hayvan gibi izliyor, uluyacak bir sebep bulmuş köpek gibi büyük bir sabırla bekliyorlardı. Ama ustaları Thomas’ı onlardan çok korkutuyordu. Fetch’in şeytani bir zekâsı vardı. Zeki insanlar zeki zulümler planlardı. Bu, Kızıl Kraliçe’nin her zaman çok iyi başardığı bir şeydi.

Thomas dönüp tekrar Fetch’e baktığında, maskesinin olmadığını gördü. Adamın yüzü loş ışıktaki dümdüzdü. Thomas sağ gözündeki yaşları silerek bir süre adama baktı, hiçbir şey düşünemiyordu. “Ama sen ölüsün.”

“Sadece içeride.”

“Sihir mi bu?”

“Hem de en kötüsünden, yalancı prens. Şimdi konuş.”

Thomas konuştu. Başta kelimeler yavaş çıkıyor, boğazına takılıyordu ama sonradan her şey kolaylaştı. Fetch dikkatle dinledi, hatta sempatikti bile, arada sorular soruyordu. Derken ikisinin birlikte orada oturması gayet makul görünmeye başladı, gece çökerken birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. Thomas, Fetch’e her şeyi anlattı, daha önce kimseye anlatmadığı bir hikâyeydi bu, her kelime ölümden daha kolaydı. Doğruyu söylemenin, kraliçenin muhafızına yaraşır bir davranış olduğunu düşünüyordu. İşin en can alıcı kısmı, önem-

li noktaları Fetch anlasın diye defalarca tekrar etti. Hatırlayabildiği her şeyi anlattı ve başka söyleyecek sözü kalmayınca sustu.

Fetch doğrulup bağırdı: “Bir balta getirin!”

Thomas Fetch’in kolunu yakaladı. “Beni bağışlamayacak mısın?”

“Bağışlamayacağım, Thomas. Sözümü tutacağım, hepsi bu.”

Thomas gözlerini kapattı. *Mortmesne, Mortmesne, parıldayarak yanıyor*, diye düşündü sebepsiz yere. Fetch kellesini alabilirdi, gerçi bundan hiç de çekinmediğini fark etti. Thomas Kızıl Kraliçe’yi, onu ilk görüşünü düşündü, hâlâ dehşetli bir hasretle hatırladığı ve bu duyguyu bastırması gereken karmakarışık bir andı. Sonra kızı, onun sırtında bıçakla yerde sürünüşünü düşündü. Bunu yapabilirdi belki, hepsini yarattıkları bu bataklıktan kurtarabilirdi. Tearling tarihinde daha garip olaylar da vardı. Belki de Gerçek Kraliçe’ydi o. Belki de.

Dönme

Tanrı'nın Kilisesi, Geçiş öncesi Katolikliğin hiyerarşisi ile Karaya Çıkış'ın hemen sonrasında ortaya çıkan Protestan inancının garip bir evliliği gibiydi. Bu mezhep, ruhların ahlaki kurtuluşlarından ziyade, insan ırkının biyolojik kurtuluşuyla ilgiliydi. Tanrı'nın Yeni Dünya'yı denizler üzerinde yaratma planıydı bu kurtuluş.

Bu birbirinden tamamen farklı unsurların tuhaf bileşimi, hem gereklilikten doğmuştu hem de olacak olayların habercisiydi. Tanrı'nın Kilisesi, gerçekçilerin mezhebi olmuştu: Faydacı tefsirleri, İncil'in Geçiş öncesi kapasitesinin çok altında, sadece işe yarayacak olanla sınırlı etkisi. Dini hoşnutsuzluk kaçınılmazdı; rahipler ilahiyatın Tearling'de giderek artan keskin politik gerçekleriyle karşı karşıya kalınca, işlerini ufak dokunuşlarla hallettiler, sonrasında devirmeye hazırlardı.

Tearling'de Dini Konular Üzerine Bir Çalışma

PEDER ANSELM

Rahip Tyler konuk odasına girdiğinde, Kelsea'nin ilk fark ettiği şey, adamın sırtındaki kocaman yük oldu. Hatırladığı kadarıyla rahip asık suratlı değil, utangaçtı. Hâlâ dikkatli hareket ediyordu, ama şimdi omuzları çökmüştü. Üzerinde ki bu ağırlık yeniydi.

"Peder" diye selamladı onu. Rahip Tyler kürsüye baktı,

mavi gözleri kızınkilerle buluşmak için titreyiyor, sonrasında başka tarafa dönüyordu. Carlin'in yıllar süren vesayeti sayesinde Kelsea'ye göre bütün rahipler ya tumturaklı sözler söylüyordu ya da yobazdı. Gerçi Rahip Tyler bunlardan hiçbiri değildi. Kelsea adamın kilisedeki görevinin ne olduğunu merak ediyordu. Bu sakın tavrıyla, törensel bir rahip olamazdı. Zayıf karakterli rahipler vardı, şüphesiz; Carlin o kısmı ayrıntılı anlatmıştı. Ama sadece bir aptal temkinli olmak ile zayıf karakterli olmayı karıştırabilirdi.

"Teşekkür ederim, peder. Lütfen." Kelsea solundaki sandalyeyi işaret etti.

Rahip tereddüt etti, bu boşuna değildi; ona sunulan sandalyenin arkasında Gürz duruyordu. Rahip sanki bir kütüğe gidiyormuş gibi yaklaştı, beyaz kuşağı arkasından sallanıyordu. Gürz'le göz göze gelmeden oturdu, ardından Kelsea'ye döndü, bakışları net ve dolaysızdı.

Benden çok Gürz'den korkuyor, diye düşündü Kelsea keuderle. Gürz'den korkan sadece o değildi.

"Majesteleri" diye başladı rahip, sesi bir kâğıt kadar inceydi. "Kilise ve özel olarak Papa, siz majestelerinin sağlığı için iyi dileklerini iletiler."

Kelsea başını salladı, sevimli ifadesini korumaya çalışıyordu. Gürz ona Papa'nın geçen hafta Arvath'ta birçok Tear soyusunu misafir ettiğini söylemişti. Gürz, Papa'nın bu kurnazlığına muazzam bir saygı duyuyordu, Kelsea de bunu küçümsemiyordu; sorulması gereken, bu kurnazlığın kendisine beklentiyle bakan bu rahibe kadar uzanıp uzanmadığıydı.

Herkesin benden bir beklentisi var, diye düşündü Kelsea yorgunlukla. Birkaç gündür hiçbir sorun çıkarmayan omzu, cevap verircesine sızlamaya başladı. "Gün ilerliyor peder. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kilise sizin Keep rahibinin atanmasıyla ilgili görüşlerinizi almak istiyor majesteleri."

“Keep rahibi konusunun keyfi olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, aslında...” Rahip Tyler sonraki sözcüklerini yerde arıyormuş gibi etrafına bakındı. “Papa sizin takdirinizin ne olduğu hakkında bilgilendirme istiyor.”

“Bana hangi rahibi verecekler?”

Rahip endişesini ele verircesine birden irkildi. “Buna henüz karar verilmedi majesteleri.”

“Tabii ki verildi, yoksa burada olmazdınız.” Kelsea gülümsedi. “Buraya kâğıt oyunu oynamaya gelmediniz.”

Rahip dargın bir ifadeyle gülümsedi. “Hayatımda hiç kâğıt oynamadım.”

“Papa’yla samimi misiniz?”

“Onunla yüz yüze iki defa görüştüm hanımefendi.”

“Bahse girerim ki son iki haftada olmuştur bu. Buraya aslında ne için geldiniz?”

“Söyledim ya majesteleri. Keep rahibinin atanması konusunda görüşlerinizi almaya geldim.”

“Peki, sizi kim önerdi?”

“Ben.” Rahip cüretkâr bir biçimde ona bakıyordu, gözlerinde kesinlikle kişisel olmayan bir öfke vardı. “Kendimi ve kendi manevi bilgimi siz majestelerine sunmak üzere bizzat ben önerdim.”

Hiç kimse Tyler’ın hangi cesaretle kalkıp Keep’e geldiğini bilemeyecekti. Eğer başarılı olursa, nefret edilen bir yaratığa, bir düzenbaza dönüşecekti. Başarılı olamazsa, Papa intikamını Tyler’ın kitaplığından alacaktı. Kilise, Tyler’ın makamında biriktirilen ve giderek büyüyen din dışı kitap koleksiyonuna senelerdir göz yumuyordu. Kıdemli rahipler, bu hobinin garip fakat zararsız olduğunu düşünüyordu. Sofuların az sayıda zevki vardı ve hiç kimse Geçiş öncesi tarihine özel bir ilgi duymuyordu. Tyler’ın ölümünden sonra odası temizlenecek, bütün kitapları Kilise’ye hibe edilecekti. Zıyan olmayacaktı.

Gerçi ona sorulursa, Tyler gerçek bir sofı olmadığını söylediler. Dünyevi şeylere sevgisi en az diğer insanlarınki kadar güçlüydü. Şarap, yemek, kadınlar, Tyler bunların hepsinden çok kolay vazgeçmişti. Ama kitapları...

Papa aptal bir adam değildi, Kardinal Anders de. İki gün önce Tyler bu zamana kadar gördüğü en canlı kâbustan uyanmıştı; rüyasında ona verilen işte başarısız oluyor, kapısının altından dumanlar sızan, içeriden kilitlenmiş odasını bulmak için Arvath'a geri dönüyordu. Üzerinde gri bir pelerin olduğundan –Tanrı'nın Kilise'nin hiçbir rahibi gri pelerin giymezdi– Tyler bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Ama bu bilgi, gördüğü rüyanın ne kadar korkunç olduğu gerçeğini değıştirmiyordu. Tyler kapı tokmağına uzanıyor, sonra her iki omzu da ezilene kadar kapıyı kırmaya çalışıyordu. Vazgeçip döndüğünde Kardinal Anders'in, elinde İncil'in bir kopyasıyla arkasında olduğunu görüyor, kırmızı iplerinden alevler çıkıyordu. İncil'i Tyler'a doğru tutup monoton ve ağırbaşlı bir sesle, "Sen Tanrı'nın muhteşem işlerinin bir parçasısın" diyordu.

Tyler son iki gündür ancak birkaç dakika uyuyabilmişti.

Oraya aslında neden gittiğini söylediğinde kraliçenin gülme krizine gireceğini düşünüyordu, ama öyle olmadı. Kız ona gözlerini dikince Tyler bir an için böylesi bir kızın nasıl olup da Gürz gibi korkusuz bir karakteri yönetebildiğini görmeye başladı, keşke hiç bilmeseydi. Kraliçeyi düşünürken gören herkes, onun bir düzine karmaşık hesap yaptığını anlayabildi. Bu durum, Tyler'ı Geçiş öncesi aynı anda birçok faydalı işi birden yapabilen bilgisayarlar ve makineler hakkında düşünmeye sevk etti. Yüzlerce ufak uyuşmazlık, kraliçenin tedbirleri sayesinde ortadan kalkmıştı. Kendisinin nasıl bir uyuşmazlık yarattığını merak ediyordu.

"Şartlı kabul edildi."

Tyler şaşkınlığını gizlemekte zorlanıyordu. "Evet mi?"

"Keep Şapeli bir okula dönüştürülecek."

Kelsea rahibi temkinle izledi, alenen bir taşkınlık bekliyordu, ama Tyler hiçbir şey söylemedi. Ona kalırsa Tanrı o şapele hiç uğramamıştı. Papa bağırıp çağırabilirdi, ama Tyler bunun için şimdiden endişelenmeyecekti. Ona verilen asıl görev ve odaklanmıştı.

“*Bana hiçbir zaman din propagandasını yapmayacaksınız*” diye devam etti kraliçe. “Hiçbirini kabul etmiyorum. Diğerleriyle konuşurken sizi susturmayacağım, ama sizi sonuna dek zorlayabilirim. Benim düşüncelerime saygı gösterdiğiniz sürece, Keep’te yaşayan herhangi birine hizmet etme veya dinini değiştirme konusunda özgürsünüz; domuzlar ve tavuklar dahil.”

“Benim dinimle dalga geçiyorsunuz hanımefendi” diye yanıtladı Tyler, fakat sözleri ağızdan otomatik çıkıyordu, herhangi bir kin yoktu. Ateizme sinirlendiği zamanları çoktan geride bırakmıştı.

“Ben tutarsız her şeyle dalga geçiyorum peder.”

Tyler’ın dikkati başındaki gümüş taca, kendi elleriyle kaldırıp taktığı taca takıldı. Yine tarihin tekerrür eden doğasına yakalanmıştı; hiç alışık olmadığı, beklenmedik şekillerde kendini gösteriyordu. Başka bir monarşi vardı, Geçiş’ten önce, tam ortasında katliamla taçlanmış bir krallıktı, tahta çıkmayı hiç düşünmemişti. Neredeydi bu?.. Fransa? İngiltere?

Geçiş öncesi Papa’nın umurunda bile olmayacak, diye fıslıladı Tyler içinden ve bu fikirleri kafasından attı. “Eğer Keep’te bir şapel olmazsa majesteleri ve siz, bizzat, Tanrı’nın sözünü reddederseniz, ben burada tam olarak ne yapacağım?”

“Siz bir hocasınız, bana öyle söylendi peder. Uzmanlık alanınız nedir?”

“Tarih.”

“Ah, güzel. Bu işime yarar. Tarihle ilgili çok fazla şey okudum, ama çok fazla şeyi de kaçırdım tabii.”

Tyler göz kırptı. “Hangi dönem tarihi?”

“Daha çok Geçiş öncesi tarihi. Geçiş öncesi tarihine oldukça hâkim olduğumu düşünüyorum, ama erken dönem Tear tarihiyle ve özellikle Geçiş döneminin kendisiyle ilgili pek bilgim yok.”

Tyler ufak bir bilgi yakalamıştı. “Geçiş döneminden hangi konular?”

Kraliçe biraz kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Benimle gelin peder.”

Tahttan yardım almadan kalkabildiğine göre, kraliçenin yarası günden güne iyileşiyor olmalıydı. Tyler basamaklardan inişini seyrederken ani bir hamle yapmamıştı, kendilerini bu işin uzmanı zannedip onu bu işin dışında bırakan muhafızları da görmezden geliyordu. Hemen sağında Gürz’ü hissedebiliyordu ve o yöne dönmemeye kesin kararlıydı.

Kraliçe, görenlerin erkeksi bulacağı bir tarzda, bir amaç doğrultusunda yürüyordu. Tyler, doğan bütün kız çocuklarına öğretilen o zarif adımların bu kadına öğretilmediğini fark etti. Kraliçe geniş adımlarla yürüyordu, bugünlerde eklemleleri pek de iyi olmayan Tyler için fazla büyük adımlardı bunlar, ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Olağandışı bir şeylerin ortasında olduğunu hissetti yine ve bunun için Tanrı’ya şükretmeli miydi, emin olamıyordu.

Pen Alcott, Tyler’ın birkaç adım önünden, kraliçenin hemen arkasından yürüyordu, eli kılıcındaydı. Tyler, yakın korumasının Gürz olacağını düşünmüştü; şüphe yok ki bütün krallık da böyle sanıyordu. Ama Gürz’ün günler öncesinde krallığın güneyinde başka bir işi çıkmıştı. Güney Graham Kalesi’ni tahrip eden yangının hızla Arvath’a doğru yayıldığı haberi gelmişti. Grahamlar eli açık bağışçılardandı ve büyük Lord Graham, Papa’nın eski arkadaşıydı. Papa, Tyler’ın, Gürz’ü ve dostlarını arayıp hesap sorması konusunda çok net bir talimat vermişti.

Sonra, diye düşündü Tyler. *Şu an, bana verilen asıl görev.*

Kraliçe, Tyler’ı tahtın arkasından devam eden uzun kori-

dora yönlendirdi, en az otuz kapılı bir koridordur bu. Burası bir hizmetçi koğuşuydu. Tyler hayretler içindeydi; hiç kimse, kraliçe bile olsa, bu kadar hizmetçiye ihtiyaç duyabilir miydi?

Sadece birkaç kapının önünde muhafız vardı. Kraliçe bunlardan birine yaklaştığında, muhafız kapıyı açıp kenara çekildi. Tyler kendini içi neredeyse boş küçük bir odada buldu, içerde bir masa, birkaç koltuk ve divan vardı. Mekân garip kullanılmıştı. Ama sonrasında eşikte duraksadı, şaşkına dönmüştü.

Karşı duvar tamamen kitapla doluydu, Geçiş öncesinde kullanılan, zengin renk tonlarında, çok güzel deri kaplı ciltlerdi bunlar; kırmızı, mavi ve en şaşırtıcısı mor. Tyler daha önce hiç mor deri görmemişti, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Rengi ne olursa olsun, kural kaybolmuştu. Kraliçeden gelen davetkâr bir el hareketiyle Tyler biraz daha yaklaştırmaya cesaret etti, bir koleksiyoner gözüyle kitapların değerini hesaplıyordu. Onun kendi koleksiyonu çok daha küçüktü; çoğu burada kiler kadar eskiydi, ama genellikle kumaş veya kâğıt kaplıydı. Parçalanmamaları için büyük bir özen gösterilmesi ve sürekli kontrol edilmesi gerekiyordu. Birileri de bu kitaplara aynı özeni göstermişti. Deri ciltlerine sanki hiç el değmemişti. Burada çok rahat binden fazla kitap vardı, ama Tyler—biraz da memnuniyetle—kraliçede olmayan birçok kitabın kendi koleksiyonunda olduğunu fark etti. Parmakları kitaplara dokunmak için can atıyordu, ama kraliçenin izni olmadan buna cüret edemedi.

“İnceleyebilirsiniz peder.” Kafasını kaldırıp baktığında büyük bir keyifle rahibin kendisini izlediğini fark etti, dudakları sanki şaka yapar gibi kıvrılmıştı. “Size buraya kâğıt oynamaya gelmediğinizi söylemiştim.”

Tyler büyük bir hevesle raflara yöneldi. Birkaç yazarın ismi hemen gözüne çarpmıştı. Tuchman kitaplarından birini aldı ve kibarca açtı, memnuniyetle gülümsüyordu. Kendi kitaplarının çoğu hor kullanılmıştı, sayfaları buruşmuş, renkleri solmuştu. Bu kitapların sayfaları gayet temiz ve yumu-

şaktı, neredeyse bembeyazdı. Dikkatle incelediğinde aralarına ilave edilmiş birkaç tane de fotoğraflı sayfa olduğunu gördü, aynı anda konuştuğundan neredeyse habersizdi. “Bende de birkaç tane Tuchman kitabı var, ama bunu daha önce hiç görmemiştim. Konusu nedir?”

“Geçiş öncesi tarihinin bazı dönemlerini anlatıyor” diye yanıtladı kraliçe, “ahmaklığın doğası gereği tüm krallığı istila ettiği gerçeğini resmediyor.”

Kitaba ilgisine rağmen, kraliçenin ses tonundaki bir şey Tyler’ı kitabın kapağını kapatmaya zorladı. Başını çevirdiğinde kraliçeyi büyük bir bağlılıkla, sanki bir âşık gibi kitaplarına bakarken gördü. Ya da bir rahip gibi.

“Tearling buhran içinde, peder.”

Tyler başını salladı.

“Arvath, kurayı destekliyor.”

Tyler tekrar başını salladı, yüzünün rengi değişmişti. Sevkıyat senelerce Arvath’ı sorunsuz geçmişti ve kendi küçük penceresinden bile Tyler aşağıdaki sefaletten haberdar olabiliyordu. Rahip Wyde, ailelerin bazen sevkıyatı kilometrelerce takip ettiklerini söylerdi; söylentiye göre bir aile kafeslerin arkasından Willingham Dağı’nın eteklerine kadar yürümüş-tü. Tyler’ın bildiği kadarıyla, Rahip Timpany, Papa’nın onayıyla Gürz’ün bütün günahlarını affetmişti. Tyler için bunları odasında, işlerine gömülmüş kitaplarıyla ilgilenirken görmezden gelmek çok daha kolaydı. Fakat burada, kraliçe gözlerini dikmiş cevap bekleyen bir ifadeyle ona bakarken, Tyler’ın bildiği ve derinlere attığı bilgileri göz ardı etmesi o kadar da kolay olmuyordu.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz?” diye sordu kraliçe. “Tahta geçtiğimden bu yana aptal tavırlar mı sergiliyorum?”

Soru resmi görünüyordu, ama Tyler bunun öyle olmadığını anladı. Birden kraliçenin sadece on dokuz yaşında, senelerdir ölümün pençesinde saklanan biri olduğunu hatırladı. Hal

böyleyken, tahta çıkınca ilk işi içinden çıkılamayan bu duruma çomak sokmak olmuştı.

Neden kız ürkmüştü, Tyler bunun farkına vardı. İhtimali hesaba katmamıştı, oysa tabii ki olabilirdi. Şimdiden yaptıklarının sorumluluğunu aldığını görüyordu, bu sonuçlar çoktan omzuna yük olmuştı. Tyler rahatlatıcı bir şeyler söylemek istiyordu, ama onu tanımadığı için söyleyecek bir şey bulamıyordu. “Siyasi kurtuluşumuz ne olur, bununla ilgili konuşamıyorum majesteleri. Ben manevi bir danışmanım.”

“Şu an kimsenin manevi tavsiyelere ihtiyacı yok.”

Tyler amaçladığından daha sert konuşuyordu. “Ruhları hakkında endişelenmeyi bırakanlar buna geri dönme konusunda genelde zorluk çekerler majesteleri. Tanrı böyle ayrımlar yapmaz.”

“Şu zamanda birinin sizin inandığınız Tanrı’ya inanmasını nasıl beklersiniz?”

“Ben kendi Tanrıma inanıyorum majesteleri.”

“O zaman siz bir aptalsınız.”

Tyler doğruldu. “İstediğinize inanmak ve kilisem hakkında istediğinizi düşünmek konusunda serbestsiniz, ama sakın benim inancıma dil uzatmayın. Hele de benim önümde.”

“Kraliçeye emir veremezsiniz!” diye söylendi Gürz.

Tyler korkuyla sindi. Gürz’ün orada olduğunu unutmuştu. Gerçi Gürz yine sessizliğe gömüldü. Tyler kraliçeye dönünce kızın yüzünde garip bir gülümseme olduğunu gördü, ifadesi hem pişman hem de hoşnuttu.

“Sahicisiniz” diye mırıldandı. “Affedin beni, fakat bilmem gerekiyordu. O altın kâbusun içinde yaşayan ve sizin gibi olan çok az insan olmalı.”

“Bu hiç adil değil majesteleri. Arvath’ta çok fazla iyi ve dindar insan olduğunu bizzat biliyorum.”

“Bana göz kulak olmanız için sizi buraya gönderen de iyi ve dindar biri miydi, peder?”

Tyler cevap veremedi.

“Burada bizimle birlikte mi yaşayacaksınız?”

Rahip kitaplarını düşünerek başını salladı. “Arvath’ta kalmayı tercih ederim.”

“O zaman size bir takas öneriyorum” diye yanıtladı kraliçe hızla. “Elinizde tuttuğunuz kitabı bir haftalığına ödünç alın. Gelecek pazar onu bana geri getirin ve buradan başka bir kitap ödünç alın. Fakat aynı zamanda bana da bende olmayan kitaplarınızdan birini getirin.”

“Kütüphane sistemi” diye yanıtladı Tyler gülümseyerek.

“Tam olarak değil. Memurlar çoktan kitaplarını çoğaltmaya başladı, aynı anda birkaç tane birden basıyorlar. Bana bir kitap ödünç verdiğinizde, onu da kopyalayacaklar.”

“Ne amaçla?”

“Ana kopyaları burada Keep’te tutacağım, ama eninde sonunda matbaa inşa edebilecek birini bulacağım.”

Tyler derin bir nefes aldı. “Matbaa mı?”

“Bu toprakların kitaplarla dolup taşıdığını görüyorum. Alabilirdiğine okuryazar dolu. Her yerde kitaplar var, Geçiş’ten önceki gibi herkes kitap okuyor, yoksullar bile kitaba erişebiliyor.”

Tyler kraliçeye baktı, şok olmuştu. Boynundaki kolye ışıltıdamıştı; ona göz kırptığına yemin edebilirdi.

“Bunu anlamıyor musunuz?”

Tyler bir süre sonra anlamıştı. Fikir şaşırtıcıydı. Matbaa demek, kitapçılar ve kütüphaneler demekti. Kopyalanmış yeni hikâyeler demekti. Yeni tarihler demekti.

Tyler bu kararı almasından sonra, onun için hayatta asla başka bir yol olmadığını fark etti. Oysa ilk duyduğunda sadece şaşırmıştı. Rafların önünde sendeledi ve yüzü daha da karararan Gürz’le burun buruna geldi. Tyler, Gürz’ü dehşet verici bulduğundan sinirinin doğrudan kendisine yönelik olmadığını umut etti. Ama hayır, Gürz kitaplara bakıyordu.

Tyler’ın aklında alışılmışın dışında, kesin bir fikir belir-

di. Bunu göz ardı etmeye çalıştı, ama inatla devam ediyordu: Gürz okuryazar değildi. Tyler bir acıma duygusu hissetti, ama bunu belli etmeden kafasını diğer tarafa çevirdi. “Yani, bu bir rüya majesteleri.”

Kelsea’nin yüzü katılaşmıştı. Yanağının içini ısıırıyordu. Gürz’ün tatmin olmuş homurtusu kraliçeyi daha da sinirlendirdi. Konuştuğunda sesi sanki bütün tutkusu yok olmuş gibi çıktı. “Bir dahaki pazar günü, sizi bekliyorum. Huzuruma istediğiniz zaman gelebilirsiniz peder.”

Tyler eğildi, sanki biri onu tutup şiddetle sarsmış gibi hissediyordu. *İşte bu yüzden odamı hiç terk etmedim*, diye düşündü. *Orada çok daha güvendedim.*

Döndü ve ağır adımlarla konuk odasında ilerlemeye başladı, elinde kitabı tutuyordu; kendisini izleyen üç muhafızdan neredeyse habersizdi. Papa hiç şüphesiz ondan hızlı bir rapor isteyecekti, ama Tyler Arvath’a esnaf girişinden gizlice girebilirdi. Günlerden salıydı ve Kardeş Emory görev başında olmalıydı; genç ve tembeldi, gelenleri raporlamayı genelde unuturdu. Papa gelişinden haberdar olmadan önce Rahip Tyler yüz küsur sayfa okuyabilirdi.

“Peder?”

Tyler döndü ve kraliçenin tahtında oturduğunu gördü, elini çenesine dayamıştı. Gürz, her zamanki ürkütücülüğüyle yanında ayakta duruyordu, eli kılıcıdaydı.

“Majesteleri?”

Kraliçe afacan bir çocuk gibi sırtıyordu, Tyler ilk gördüğünden beri onun ilk defa gerçek yaşında gösterdiğini düşündü. “Bana bir kitap getirmeyi unutmayın.”

Pazartesi günü Kelsea tahtına oturdu, bıkmadan usanmadan yanağının içini ısıırıyordu. Teknik olarak misafir ağırlıyordu, ama asıl yaptığı şey çeşitli tarafların kendine bakmasına izin vermek ve sırayla onlara bakmaktı. Suikast hadi-

sesinden sonra Gürz'ün bu etkinliği iptal edeceğini sanmıştı, ama şimdi bunun çok daha önemli olduğunu düşünüyor gibiydi. İlk konukları, gece çalışıp gündüz uyuyan kraliçenin bütün muhafızlarından bile daha erken gelmişlerdi.

Gürz, sözünün eri olarak o harika gümüş tahtı kürsüyle birlikte Kraliçe Dairesi'ne taşımıştı. Tahtta belki de bir saat oturduktan sonra Kelsea gümüşün sert olduğunu fark etti, daha da kötüsü, *soğuktu*. Eski, yıpranmış koltuğunun rahatlığını özlüyordu. Kamburunu bile çıkaramıyordu; ona bakan çok fazla göz vardı. Soylulardan oluşan bir kalabalık odayı doldurmuştu, çoğu taç giyme törenine de gelmişti. Aynı kıyafetleri, aynı saç şekillerini ve aynı aşırılığı görüyordu.

Kelsea, Gürz ve Arliss'le birlikte konukları için saatlerce hazırlık yapmıştı, Naip'in soylu arkadaşlarıyla ilgili paylaşacak şaşırtıcı derecede fazla bilgiye sahip Marguerite'le de çalışmıştı. Naip onu neredeyse her zaman yanında tutuyordu, iş yaparken bile. Dayısının zayıf muhakeme yeteneğine dair yeni deliller Kelsea'yi hiç şaşırtmamıştı, ama aynı şekilde ümitsizliğe kapılmasına sebep olmuştu.

Geceyle ilgili konuşmaları bittiğinde Kelsea, "Burada mutlu musun?" diye sordu Marguerite'e.

"Evet" diye yanıtladı Marguerite; o kadar çabuk yanıtlamıştı ki, Kelsea soruyu anlamadığını düşünmüştü. Marguerite Tear hakkında hatırı sayılır bilgiye sahipti, ama Kelsea'nin Mort dilini çok iyi konuşmasından gayet memnun olmuştu, o yüzden Mort dilinde konuşuyorlardı. Kelsea soruyu tekrarladı, doğru kelimeleri kullandığından emin olmak istiyordu.

"Öyle zannediyorum ki Mortmesne'den buraya kendi isteğiyle gelmedin. Eve dönmek istemez misin?"

"Hayır. Çocuklarla ilgilenmek hoşuma gidiyor. Mortmesne'de benim için hiçbir şey yok."

"Neden?" diye sordu Kelsea; kafası karışmıştı. Marguerite'i hem eğitilmiş hem de zeki buluyordu. Konu insan tabiatı-

na geldiğinde, bu kadın bir akıl küpüydü. Kelsea, Naip'in diğer kadınlarıyla ne yapacağını düşünüyordu; hepsinin birden Kraliçe Dairesi'ne doluşmalarını istemiyordu, aynı şekilde, onlara hayatlarını kazanacakları işler sunma konusunda da pek hevesli sayılmazdı. Fakat hayatlarının kolay olmamasından dolayı, onların krallıktan *bir şey* hak ettiklerini düşünüyordu.

Marguerite Kelsea'ye diğer kadınların soylulara refakatçilik yaparlarsa kapış kapış gideceğini söylemişti, birçoğu senelerdir Naip'in kadınlarına kıskanç gözlerle bakıyorlardı. Bu, erkek psikolojisinin içyüzüne dair hiç de hoş olmayan bir detay olsa da, işe yarar bir bilgiydi ve Marguerite haklıydı; Coryn, Naip'in ortadan kaybolduğundan emin olmak için kontrole gidince, kadınlar ve onların özel eşyalarının da gittiğini gördü.

"Bundan dolayı" diye yanıtladı Marguerite, elini açıklayıcı bir şekilde vücudunda gezdirip yüzünde çevirerek, "bu, benim ne olduğumu belirliyor."

"Güzel olmak mı?"

"Evet."

Kelsea gözlerini ona dikti, şaşkıındı. Marguerite'e benzetmek için her şeyini verebilirdi. Fetch'in sesi kulaklarında çınladı, her zaman keskin ve erişilebilirdi: *Bana göre fazla sadessin*. Çoktan nasıl olduğunun farkına varmıştı, Marguerite'in çocuk odasından geldiği o ender fırsatlarda, muhafızların gözleri onu oda boyunca izliyordu. Alenen kaba bir davranışları yoktu, Kelsea'nin onları azarlayabileceği bir durum hiç olmamıştı, ama bazen uzanıp onlara tokat atmak, suratlarına haykırmak istiyordu: *Bana bak! Ben de değerliyim!* Gözleri odada Kelsea'yi de izliyordu, ama bu aynı şey değildi.

Eğer Marguerite'e benzeseydim, Fetch ayaklarıma kapanırdı.

Marguerite hüznle gülümsediğine göre, bunların bir kısmı Kelsea'nin suratından okunuyor olmalıydı. "Güzelliğin sa-

dece Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyorsunuz majesteleri, ama cezasını da beraberinde getiriyor. İnanın bana."

Kelsea başını salladı, sempatik görünmeye çalışıyordu, ama gerçekte gayet kuşkuluydu. Güzellik para demekti. Güzelliğinden dolayı Marguerite'e değer vermeyecek her adam için, onu doğrudan daha değerli addedecek binlerce adam ve birçok kadın vardı. Kelsea Marguerite'in bu ağırbaşlı zekâsını beğeniyordu, o yüzden de her ne kadar içinden bir ses bu kadına her gün kıskanmadan bakmanın sonsuz bir mücadele olacağını söylese de, bu alınganlığını dizginlemeye çalışıyordu.

"Mortmesne nasıl bir yer?"

"Tearling'den farklı, majesteleri. İlk bakışta, daha iyi bir yer. Çok fazla yoksul ve aç insan yok. Sokaklarda düzen hâkim. Fakat yeterince uzun baktığınızda bütün gözlerin korku içinde olduğunu görürsünüz."

"Neyden korkuyorlar?"

"Kızıl Kraliçe'den."

"Burada da korkuyorlar, ama benden değil. Kuradan."

"Belki de majesteleri."

Konuk odasındaki misafirlerin Kelsea'den korkmadığı kesindi. Kimisi ona istekle bakıyordu, kimisi de şüpheyle. Kala-balıkların oluşturduğu gölgelerden hoşlanmayan Gürz, odanın duvara sabitlenmiş daha fazla meşaleyle aydınlatılmasını istemişti, aynı zamanda bir yerden de bir protokol görevlisi ayarlamıştı. Jordan adlı kalın ve net sesli, zayıf, zararsız bir adam tahtın önünde bütün önemli kişilerin ismini duyuruyordu. Kelsea'yle özel bir görüşme talep edenler, arandıktan ve Mhurn tarafından kontrol edildikten sonra gelmişlerdi. Kimisi belki sadece hazineye ulaşabilmek veya onu muhafızlardan kurtarmak umuduyla bağlılık yemini etmeye gelmişti. Birçoğu elini öpmeye çalışıyordu; soylulardan biri, Lord Perkins, elini biraz ıslatmayı başarmıştı, Kelsea hızla

çekip elini kurtarmadan önce parmak eklemlerine dudağını yapıştırabilmişti. Kelsea iki elini de eteğinin siyah kıvrımlarına sokuşturarak kurtarmıştı.

Andalie, Kelsea'nin sağında oturuyordu, sandalyesi çok daha alçaktı, bu yüzden Kelsea'den daha kısa görünüyordu. Kelsea bu düzenlemeye karşı çıkmıştı, ama Andalie ve Gürz onu reddetmişti. Lord Perkins ve heyeti kürsünden ayrıldığı anda, Andalie bir bardak su verdi, Kelsea de memnuniyetle kabul etti. Yarası giderek iyileşiyordu, artık daha uzun süre oturabiliyordu. Neredeyse iki saattir aralıksız güzel sözler işitiyor ve söylüyordu, sesi kalınlaşmaya başlamıştı.

Killian adında bir soylu, eşiyile birlikte öne çıktı. Kelsea düşününce adamın kim olduğunu hatırladı: Marguerite ona Lord Killian'ın kâğıtla oynanan kumar oyunlarına bayıldığını ve bir keresinde tartışmalı bir el yüzünden başka bir soyluyu bıçakladığını söylemişti. Dört çocuğundan hiçbirinin ismi kurada çıkmamıştı. Killianlar karıkocadan ziyade ikiz gibi görünüyorlardı; ikisinin de suratı yuvarlak ve gürbüzdü. İkisinde de Kelsea'nin gün boyunca çoğu soyluda gördüğü yüz ifadesinin aynısı vardı; dıştan gülüp içeriden gayet kurnaz olan o ifade. Çiftle hoşbeş etti ve kadının bizzat kendi eliyle dokuduğunu söylediği çok güzel bir duvar kilimini kabul etti. Kelsea bundan oldukça şüpheliydi; soylu kadınların elışı yaptıkları devir çoktan kapanmıştı. Kilim dokumacılığı hatırı sayılır bir zanaattı.

Killianların ziyareti bittiğinde, Kelsea köşesine çekilip çifti izledi. Bugün tanıştığı soyluların çoğundan hazzetmemişti. Hepsi de tehlikeli bir biçimde boş vermiş tiplerdi. Asaletin eski yetersiz anlayışının gereklilikleri bile bu krallıkta son bulmuştu. Ayrıcalıklı olanlar kendi duvarlarının ve bahçelerinin ötesine bakmayı reddetmişlerdi. Bunun Geçiş'e büyük katkılar yapması bir sorundu; Kelsea Carlin'in yakınlarında bir yerde söylendiğini neredeyse duyabiliyordu, bir yan-

dan uzun zaman önce ortadan kalkmış eski iktidar sınıfından bahsederken, bir yandan da onaylamayarak yüzünü bu ruştururdu.

Gürz, salonun diğer ucunda dikkatlice etrafı izliyordu Kilianlar gidip de Kelsea'nin muhafızları rahat pozisyona geçtiğinde, tetikte kalmaları için sert bir komut verdi. Tek başına bir adam ağır adımlarla tahta yürüyordu, yüzü siyah sakalının ardında neredeyse kaybolmuştu. Kelsea'nin görüş alanının ucunda, Andalie istemsiz bir harekette bulundu, elleri kaskatı kesilmişti.

Kelsea parmaklarını gümüş tahtının üzerinde tıklattı, adamın üzeri aranırken o da düşünüyordu. Andalie'ye baktı, o da derin, siyah gözlerle kocasını izliyordu, elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti.

Gürz kürsünün basamaklarına çömeldi, bu hazır duruşundan Kelsea'nin ne anladığını algılamaya çalıştı, Gürz'ün dinlenmek için böyle durduğunu bilmeyen biri için gayet normal bir duruştu bu. Olur da Andalie'nin kocası yanlış bir hareket yaparsa, Gürz onu alaşağı edecekti. Kocasını da bunun farkında gibiydi; gözleri Gürz'ün üzerindeydi ve kendine hâkim olmaya çalışıyordu, "Benim adım Borwen! Karımın ve çocuklarımın geri dönmesini talep etmeye geldim" dedi.

"Burada bir şey talep edemezsin" diye yanıtladı Kelsea.

Bir süre ona dik dik baktı. "Sor, o zaman."

"Kraliçeyle saygılı konuşacaksın" diye hırladı Gürz, "ya da bu salondan atılacaksın."

Borwen birkaç defa derin nefes aldı, sağ eli sol pazısındaydı ve sanki çok rahatmış gibi onu hissedebiliyordu. "Sizden karımın ve çocuklarımın iadesini talep ediyorum majesteleri."

"Karın buradan kendi isteğiyle, istediği zaman ayrılmak konusunda özgür" diye yanıtladı Kelsea. "Ama burada ona bir şey sormak istiyorsan, öncelikle eşinin vücudundaki izleri açıklamak zorundasın."

Borwen çekindi. Kelsea adamın zihninden sayısız özrün geçtiğini görebiliyordu. Adam bir şeyler geveledi.

“Tekrarla!”

“Majesteleri, o itaatkâr bir eş değildi.”

Andalie hafifçe kıkırdadı. Kelsea bu kötü niyetli sestten hoşlanmadı. “Borwen, Tanrı’nın Kilisesi’ne inanıyor musun?”

“Her pazar gidiyorum majesteleri.”

“Bir kadın, kocasına karşı itaatkâr olmalı, değil mi?”

“Tanrı’nın dediği gibi.”

“Anladım.” Kelsea arkasına yaslandı, adamı inceliyordu. Nasıl olur da Andalie bu yaratıkla evlenirdi? Bunu sormak için Kelsea’dan daha cesur bir kadına ihtiyaç vardı. “Peki, senin cezalandırma yöntemin onu itaatkâr biri yaptı mı?”

“Kendi kurallarım doğrultusunda hareket ediyordum.”

Kelsea ağzını açtı, ne çıkacağını bilmiyordu, yanında tüm endamıyla ayakta duran Andalie birden söze girip “Majesteleri, size yalvarıyorum, lütfen beni veya çocuklarımı bu adamın ellerine teslim etmeyin” dedi.

Kelsea uzanıp Andalie’nin bileğini kavradı. “Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

Andalie başını eğdi. Kelsea kadının gri gözlerinde bir heyecan patlaması gördüğünü düşündü. Fakat Andalie’nin yüzü yine boş ve soğuktu. “Biliyorum.”

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu Kelsea.

“Umurumda değil, yeter ki çocuklarımın yanına bir daha asla gelmesin.”

Andalie’nin ses tonu da ifadesi gibi durgundu. Kelsea bir süre ona baktı, kafasında korkunç bir tablo canlandı, hemen Borwen’a döndü. “Reddedildi. Karın istediği zaman benim de onayıyla sana geri dönebilir. Fakat onu buna zorlamayacağım.”

Borwen’ın o siyah gözleri alev alevdi ve sakalından garip, vahşi bir ses duyuldu. “Siz majesteleri, Tanrı’nın Kilisesi’ne inanmıyor musunuz?”

Kelsea kaşlarını çattı. Uyur gibi görünen kalabalık şimdi tamamen ayıktı, Borwen'la arasında geçen diyalogu tenis maçı izler gibi takip ediyorlardı. Vereceği herhangi bir cevap doğrudan Kilise'ye ulaşacaktı. Yalan da söyleyemezdi; salonda çok fazla insan vardı. Konuşmadan önce sözlerini dikkatle düşündü. "Tarih, yalnızca Tanrı'nın sözleriyle idare edilir gibi görünen ve başarısızlığa uğramış birçok krallıkla dolu. Tearling, bir teokrasi değil ve İncil'den başka da kaynakların arayışı içinde olmalıyım." Sesinin sertleştiğini hissediyor, fakat buna engel olamıyordu. "Tanrı'nın sözü bir yana, Borwen, bana öyle geliyor ki eğer arzu ettiğin sadakati gerçekten hak ediyorsan, onu yumruğun dışında bir şeylerle zorlayabilirdin."

Borwen'ın rengi değişti. Kısılan gözleri ince siyah çizgilere dönüştü. Kürsünün basamaklarında duran Dyer, ondan birkaç adım ilerideydi, bir eli kılıcıdaydı.

"Burada kayıt memuru var mı?" diye sordu Kelsea Gürz'e.

"Bir yerlerde. Onu kalabalığa gönderdim ama sizi dinliyor olmalı."

Kelsea sesini yükseltti ve bütün salona hitap etti. "Tanrı bununla ilgili ne derse desin, tahtım istismara müsamaha etmeyecek. Karıkocalar, çocuklar, hiç fark etmez; birine şiddet uygulayan kim olursa olsun, bunun bedelini ödeyecek."

Kelsea tekrar Borwen'a döndü. "Sen, Borwen, önümdeki ilk suçlu olarak, cezalandırılmayacaksın. Kanunlarımı belirlememde bana örnek oldun. Ama bir daha benzer bir şekilde benim veya yargıçlarımın önüne gelersen, kanunlar gerekeni en sert şekilde yapacak."

"Hiçbir şeyle suçlanmadım ben!" diye bağırdı Borwen; suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Buraya tutsak edilen karımın ve çocuklarımın bana verilmesini istemeye geldim, ama kendimi suçlanırken buldum! Bu hiç adil değil!"

"Masumların eşitlikçi prensibini hiç duydun mu, Borwen?"

"Hayır, umurumda da değil!" diye kükredi adam. "Ben so-

yulmuş bir adamım, bunu adaleti bulana kadar gerekirse tüm Tearling'e haykıracağım!"

Gürz öne doğru bir hamle yaptı, ama Kelsea parmaklarını şaklattı. "Hayır."

"Fakat hanımefendi..."

"Burada geçmişte neler oldu bilmiyorum, Lazarus, ama biz insanları sözlerinden ötürü yargılamıyoruz. Ona gitmesini söyleyeceğiz, eğer gitmezse, o zaman onu buradan istediğin gibi çıkarabilirsin."

Borwen şimdi nefes almakta zorlanıyordu, kısık sesiyle nefes nefese kalmıştı; ses Kelsea'ye bir keresinde Barty'yle birlikte ormanda gördükleri uyuklayan kahverengi bir ayıyı hatırlatmıştı. Barty Kelsea'ye bir işaret verince adımlarını sessizce aksi yöne çevirmişlerdi. Ama Kelsea'nin önündeki adam tamamen farklıydı. Kelsea birden yenilecek olsa da, onunla çıplak elleriyle bile dövüşmekten keyif alacağını düşündü.

İçimde çok fazla öfke var, diye farkına vardı Kelsea. Fakat bu düşünce gurur vericiydi; diğer başarısızlıkları ne olursa olsun, öfkenin her zaman orada derinlerde bir yerde, itici güç olarak kalacağını biliyordu. Carlin hayal kırıklığına uğrayabilirdi, ama Kelsea artık korkak bir çocuk değil, kraliçeydi ve kır evinden ayrıldığından beri çok fazla şey öğrenmişti. Carlin'in karşısına geçip yaptıklarının hesabını verebilirdi... Korkmadan, belki de, en azından Carlin'in her zaman en iyisini bildiği gerçeğini de göz ardı etmeden. Carlin çoğu şey hakkında haklı olabilirdi, ama onun bile sınırları vardı; Kelsea şimdi onları daha net görüyordu, sanki parlak renklerle belirginleştirilmişlerdi. Carlin ihtirassızdı, anlayışsızdı; Kelsea'de ise bunların ikisinden de bol miktarda vardı. Aşağıda duran adama baktığında, kolay bir çıkış yolu gördü.

"Borwen, bu saçmalıkla zamanımın büyük bir kısmını aldın ve şimdi salonumu terk edeceksin. Krallığımı herhangi bir adaletsizlikle suçlamak konusunda özgürsün, ama bunu

karına yaptıklarının bedeliyle kıyaslayacağımı bilesin. Seçim senin.”

Borwen'ın ağzı kıpırdadı, ama kelimeler ondan ayrılmıştı. Gözleri, köşeye sıkışmış bir hayvanınki gibi dönüp duruyordu. Bir elini yumruk yapıp diğerine sertçe vurdu, ters ters Andalie'ye bakıyordu. “Her zamanki gibi kibirliyiz, değil mi? Nerede büyüdüğünü biliyor mu? Mort kanı taşıdığından haberi var mı?”

“Yeter!” Kelsea tahttan öne fırladı, omzundaki ağrıyı önemsemiyordu. Safiri resmen dile gelmişti; bunu hissedebiliyordu, elbisesinin altında küçük, yaman bir hayvan gibiydi. “Sabrımı yeterince zorladın. Hemen bu salonu terk edeceksin ya da Gürz'ün seni istediği şekilde buradan çıkartması için izin vereceğim.”

Borwen geriye baktı, zafer kazanmışçasına gülümsüyordu. “Andalie bir Mort! Hastalıklı!”

“Lazarus, haydi.”

Gürz kapıya doğru koşan Borwen'a hamle yaptı. Koridordan hızlıca kaçarken, kalabalıktan bunu onaylayan sesler yükseliyordu. Andalie tekrar Kelsea'nin yanına oturdu, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Borwen ortadan kaybolunca, Gürz gönlüsüz takibi durdurup döndü, gözleri sevinçten parlıyordu. Fakat Kelsea gözlerini bıkkınlıkla ovuşturdu. Sırada ne vardı?

Haberci, “Bayan Andrews majesteleri!” diye haykırdı.

Bir kadın tahtın önüne geldi. Bugün saçları havalı bir şapka ile örtülüydü, mor ipek kurdelelerle ve tavuskuşu tüleleriyle bezenmiş parlak mor kadife bir şapka. Ama Kelsea o kısıp ve hoşnutsuz ağzı tanımakta zorlanmadı.

“Ah, Tanrı aşkına” diye fısıldadı Gürz'e. “O kahrolası taç için ona ödeme yapmadık mı?”

“Yaptık hanımefendi. Hatta fazla fazla ödedik. Andrewslar üçkâğıtçılıklarıyla bilinir, Arliss onların herhangi bir konuda yakınmalarını istemedi.”

Bayan Andrews basamakların başında durdu. O gün meşalenin zayıf ışığında görüldüğünden daha yaşlı görünüyordu şimdi, belki kırklarında gibiydi ve suratında doğal olmayan bir sıkılık vardı. Estetik ameliyat? Tearling’de plastik cerrah yoktu, fakat bu ameliyatların Mortmesne’de yapıldığına dair bir söylenti dolaşıyordu. Tear soyluları, özellikle de bu tarz soylular, yolculuğa cesaret edebilirdi. Bayan Andrews’un suratında çok tatlı bir gülümseme vardı, ama gözlerinden her şey okunuyordu.

Benden nefret ediyor. Kelsea biraz şaşkınlıkla fark etmişti bunu. Bu kadının saçının dışında kaygı duyduğu başka bir konu yok muydu?

“Size bağlılık yemini etmeye geldim majesteleri” diye belirtti Bayan Andrews. Kendine has bir ses tonu vardı, oldukça rahatsız edici ve boğuktu, Kelsea onun da Arliss gibi sigara içip içmediğini merak etti. Ya da belki de sadece fazla içkidendi.

“Onur duydum.”

“Siz majestelerine bir hediye getirdim, Callaen ipeğinden yapılmış bir elbise.”

Elbise gerçekten çok güzeldi. Meşale ışığında ışıldayan, parlak mavi bir ipekten yapılmıştı. Fakat Bayan Andrews onu kaldırdığında, kendisine neredeyse üç beden küçük olduğunu fark etti, Bayan Andrews gibi uzun, ince bir kadın için dikilmişti. Bunu idrak edince, Kelsea kadının elbiseyi kasten ve nispet olsun diye küçük diktirdiğine karar vermişti, Kelsea onu deneyip içine giremeyecek, o da bununla eğlenecekti.

“Teşekkür ederim” diye yanıtladı Kelsea; dudaklarında ufak bir gülümseme hissediyordu. “Çok nazıksınız.”

Arliss elbiseyi aldı ve giderek çoğalan hediyelerin arasına koydu. Bazıları gerçekten berbat şeylerdi, Naip’le aynı zevke sahip insanlar tarafından verilen hediyelerdi. Fakat hediyelerin her biri en azından değerliydi; kimse Kelsea’ye ucuz bir

hediye sunmaya cesaret edemezdi. Kelsea çoktan bunların bir kısmını satmaya karar vermişti, ama Arliss ondan açık ara öndeydi. Küçük defterine not almadan önce mavi elbiseye hesap yaparcasına şöyle bir bakmıştı.

“Bir de siz majestelerine Mortmesne’e ne yapmak istediğinizi sormaya geldim.”

“Affedersiniz?”

Bayan Andrews gülümsedi, gıcırdayan dişlerini aldatıcı bir biçimde gizlemeye çalışan, güya şirin bir gülümsemeydi bu. “Mort Antlaşması’na ihanet ettiniz majesteleri. Almont’un doğusunda, Crithe’in sonuna kadar uzanan topraklara sahibim. Kaybedecek çok şeyim var.”

Kelsea gizlice Gürz’e baktı ve kalabalığa göz gezdirdiğini fark etti. “Benim sizden daha fazla kaybedecek şeyim var, Bayan Andrews. Daha fazla toprak ve aynı zamanda da hayatım. O yüzden bırakın da bunun için ben kaygılanayım, ne dersiniz?”

“Kiracılarım paniklemiş durumda majesteleri. Onları suçladığımı söyleyemem. Hemen Yeni Londra’ya giden yol üzerinde duruyorlar ve bu durumdan çok acımasız bir şekilde etkilendiler.”

“Onları fazlasıyla önemsedüğünüzden şüphem yok” diye mırıldandı Kelsea. Safir göğsüne sert bir ısı yaydı ve birden aklında bir resim belirdi: Yüksek bir kale, kapıları kapalı, bari katlarla donatılıyor. “Siz ve sizin muhafızlarınız, onları korumaya gittiniz mi?”

Bayan Andrews ağzını açtı, ama sonradan duraksadı.

“Gitmediniz, değil mi? Kalenizde kalıp onları kendi kade-riyle baş başa bıraktınız.”

Yaşlı kadının yüzü sertleşmişti. “Onlarla birlikte ölmek için bir sebep göremiyorum.”

“Göremediğinize eminim.”

“Sevkiyatla ilgili sıkıntınız nedir majesteleri?”

“Sıkıntım mı?”

“Bu adil bir işleyiş. Mortmesne’e borçluyuz.”

Kelsea öne eğildi. “Çocuğunuz var mı Bayan Andrews?”

“Yok majesteleri.”

Tabii ki yok, diye düşündü Kelsea. Bu kadının hamile kaldığı bebekler onun rahmi tarafından lanetlenirdi ancak. Sesini yükseltti. “O zaman kura sizin için pek de risk teşkil etmiyor, öyle mi? Çocuğunuz yok, işgücü için yeterince güçlü görünmüyorsunuz ve birini yatağa çekebilmek için de fazla yaşlısınız.”

Bayan Andrews’un gözleri öfkeyle açıldı. Arkasında, salondaki kadınların kıkırdadığı duyuldu.

“Mortmesne ve kura hakkında gerçekten kaybedecek bir şeyleri olan insanların şikâyetlerini dinleyeceğim” diye duyurdu Kelsea salona. “Sevkiyata dair herhangi bir risk taşıyan herkes, konuk ağırladığım herhangi bir zamanda gelip benimle bu konuyu tartışabilir.”

Bayan Andrews’a geri döndü. “Fakat siz değil.”

Bayan Andrews ellerini birbirine kenetlemişti. Tırnakları uzun, kanca şeklindeydi, manikürlüydü, parlak mor ojeliydi. Gözlerinin altındaki cansız kırışıklarda derin kırmızı çukurlar belirmişti. Kelsea, kadının çıplak elleriyle ona vurmak isteyip istemediğini merak ediyordu; istemiyor gibiydi, ama Kelsea emin de olamıyordu. Gürz de emin değildi; birkaç santim daha yaklaşmıştı ve en ürkütücü ifadesiyle gözlerini dikmiş Bayan Andrews’a bakıyordu şimdi.

Aynaya baktığında ne görüyor? diye düşündü Kelsea. Bu kadar yaşlı bir kadın nasıl oluyordu da hâlâ çekici görünmeye bu kadar önem verebiliyordu? Kitaplarda özellikle de böylesine bir deliliğe ilişkin birçok şey okumuştı, fakat bunu kanlı canlı görmek farklıydı. Sonradan Kelsea geç de olsa çirkin olmaktan çok daha kötü şeylerin olduğunu fark etmişti: Çirkin olup da güzel olduğunu düşünmek gibi.

Kısık sesi hâlâ sinirden titrese de Bayan Andrews hemen

toparladı. “Peki, siz ne kaybettiniz majesteleri? Çocukluğunuzu saklanarak geçirdiniz. Adınız hiç kurada çıktı mı?”

Kelsea’nin yüzü kızardı, şaşkınlıktan dili tutulmuştu; bunu şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Kelsea Glynn’in yaşadığından kimse haberdar olmadığı için, Glynn adı kurada tabii ki hiç yazılmamıştı. Fakat Kelsea Raleigh ismi de mi kuraya hiç eklenmemişti? Tabii ki hayır, Elyssa Raleigh veya Thomas Raleigh ya da kendi ismini kuradan azade tutmaya parası yeten diğer sayısız bütün soylular gibi.

Bayan Andrews şimdi bir basamak daha yaklaşmıştı, Gürz’e yakın olmaktan korkmuyordu, gülüşü gayet kindardı. “Gerçek şu ki majesteleri, hepimizden daha az risk altındasınız, değil mi? Olur da tekrar istila edilirse, kalenize çekilip kendinizi koruyabileceksiniz, aynen benim yaptığım gibi. Tek farkı, sizin kaleniz biraz daha yüksek.”

Kelsea’nin yüzü kızardı, kuşatma teçhizatıyla dolu odaları düşündü; erzaklar ve silahlar, fenerler ve yağ varilleri. Ne yapabiliirdi, Yeni Londra halkının yanında savaşıcağına söz mü vermeliydi? Dakikalar ilerliyordu ve salondakiler fısıldaşmaya başlamıştı. Gürz ve Pen’e baktı, fakat onların da aynı şekilde şaşkına döndüklerini gördü. Bayan Andrews pis pis sırtıyordu, avını köşeye sıkıştırmış avcı gibi, bütün o kusursuz dişleriyle sırtıyordu. Bu kadın tarafından köşeye sıkıştırılmış olma fikri Kelsea’nin içini kemiriyor, Carlin’in derslerinin bile ulaşamadığı derin, karanlık bir yerlere dokunuyordu.

Kelsea umutsuzluk içinde kolyesini yakaladı ve safiri çekip kopardı, onu bir elinde sıkıca tutuyordu. Ondan bir cevap alabilirdi, fakat mücevher ona hiçbir şey vermiyordu, en ufak bir ısı belirtisi bile yoktu. Fısıltılar artmaya başladı, sesler duvarlarda yankılanıyordu. Şimdi her saniye birisi gülmeye başlayabilir ve bu yaratık da zafer kazanabilirdi.

“Sizin köylülerinizden biriydim hanımefendi.”

Kelsea, Bayan Andrews’un ardına baktı ve öne doğru yak-

laşan Mhurn'ü gördü. Suratı her zamanki gibi beyazdı, kan çanağına dönmüş gözleri Bayan Andrews'un üzerindeydi, oysa benzinin soluk olması ilk kez uykusuzluktan değildi. Öfkedendi.

"Sen de kimsin öyle?" diye söylendi Bayan Andrews. "Doğrudan bir soyluya hitap etme cüretini gösteren bir muhafız mı? Benim salonumda olsan bundan dolayı cezalandırılırdın."

Mhurn ona aldırmadı. "Denedik, biliyorsunuz. Karım ata binmeyi hiç öğrenmedi ve kızım da hastaydı. Ufukta bize Mort'tan kaçış yolu yoktu. Kalenin kapısına gittik ve sığınak için yalvardık. Sizi yukarıdaki pencerede gördüm, bize bakıyordunuz. O kadar odanız varken bir tanesini bile bize vermeyi reddettiniz."

Kelsea birden bir anısını hatırlamıştı: Almont'taki gün, çiftçiler tarlalarda ve yüksek, tuğladan kalede çalışıyorlardı. Bayan Andrews geriye çekilmeye başlamıştı, fakat Mhurn ilerliyordu ve Kelsea gözlerinde parlayan yaşları gördü. "Kraliçeyi yaklaşık bir aydır tanıyorum, ama size söz veriyorum, Mortlar geldiğinde, bütün Tearling'i Keep'e sığdırabilmek için elinden geleni yapacaktır. Onların ne sıklıkla banyo yaptığını veya ne kadar yoksul olduklarını asla önemsemeyecektir. Hepimize birer oda temin edecektir."

Bayan Andrews ona dik dik baktı, ağzı açık kalmıştı, tümüyle suskundu. Gürz, Mhurn'e gitti ve ona kısık sesle bir şeyler söyledi. Mhurn başını salladı ve hızlıca tahtın arkasından geçip muhafızların olduğu tarafa yöneldi. Kelsea, bu haftanın başında, Mhurn'ü geçip balkona çıktığı ve şüpheyile şaşkına döndüğü o günü hatırladı. Odada duran diğer muhafızlara baktı, şimdi on dokuz kişilerdi, yüzleri sertti. Onların da benzer hikâyeleri var mıydı? Birden kendini perişan hissetti. Biri bile suçlu olsa, onlardan nasıl şüphe edebilirdi ki?

"Ceza talep ediyorum majesteleri!" Bayan Andrews sesini düzeltti. "Bana o muhafızı verin."

Kelsea gülme krizine girdi, tüm konuk salonunda yankılanan, gerçek bir kahkahaydı bu. Harika bir duyguydu, Bayan Andrews'un yüzü sinirden morardıkça Kelsea'nin aldığı haz da artıyordu.

"Size ne yapacağınızı söyleyeyim Bayan Andrews. Elbisenizi alın ve Keep'ten defolup gidin."

Bayan Andrews ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Saniyeler içinde, yüzünün o gergin derisinde binlerce ince çizgi belirmişti. Arliss elbiseyi çıkarıp onu Bayan Andrews'a uzattı, çatılmış kaşlarından bu konuyu Kelsea'yle daha sonra konuşmak ister gibi bir hali vardı.

Bayan Andrews elbiseyi geri aldı ve kamburunu çıkararak paldır küldür yürümeye başladı, yürüme şekli yaşını ele veriyordu. Koridoru geçerken kalabalıktan birçok kişi ona tiksinerek bakıyordu, ama Kelsea etkilenmemişti; son istiladan beri böyle güzel bir tavır sergilememişlerdi. Taç giyme töreninin olduğu gün orada hiç yoksul kimse yoktu. Bunu değiştirmeliydi. Haftaya konuk ağırlayacağı zaman Gürz'e kapıyı açıp gelen ilk yüz kişiyi içeri almasını söyleyecekti.

"Başka kimse kaldı mı?" diye sordu Gürz'e.

"Zannetmiyorum hanımefendi." Gürz kaşlarını kaldırıp haberciye baktı, o da kafasını hayır anlamında salladı. Gürz yol açmaya çalışıyordu ve haberci duyurdu: "Bu görüşme sona erdi! Lütfen sırayla kapılara doğru ilerleyin!"

"Haberci iyiymiş" diye fikrini belirtti Kelsea. "Böylesi cılız bir çocuktan bu kadar çok ses çıkabildiğine inanmak biraz zor."

"Zayıf erkekler her zaman daha iyi duyuru yapar hanımefendi, nedenini sormayın. Ona memnuniyetinizi ileteceğim."

Kelsea tahtında geriye doğru yaslandı, yine kendi koltuğunda olmayı diledi. Bu şeye yaslanmak kayaya yaslanmak gibiydi. Etrafta kimse yokken onu minderle kaplamaya karar verdi.

Sırayla çıkmalarını istemek biraz fazlaydı galiba; kalabalık kapıda tıklıp kalmıştı, her biri belli ki en önce çıkmayı kendisinin hak ettiğini düşünüyordu.

“Tanrım, nasıl bir itiş kakış” diye belirtti Pen, kıkır kıkır gülerек. Kelsea bir süredir kaşınan burnunu kaşımak için bir fırsat yakalamıştı, sonrasında eliyle Andalie’ye işaret etti. “Geceyi geçirebilirim, Andalie. Gidebilirsin.”

“Teşekkür ederim hanımefendi” diye yanıtladı Andalie ve kürsüden ayrıldı.

Kalabalık sonunda gittiğinde ve muhafızları kapıları sür-gülemeye başladığında, Kelsea Gürz’e, “Sence Bayan Andrews ne yapmaya çalışıyordu?” diye sordu.

“Ah, onu ayarlamışlar” diye yanıtladı Gürz. “Sorun çıkarmak istedi.”

Kürsünün ayağında durduğu yerden onları dinleyen Arliss de başını salladı. “Bu Thorne’un dalaveresiydi, ama kalkıp bugün buraya gelecek kadar da aptal değildi.”

Kelsea kaşlarını çattı. Gürz ve Arliss sayesinde Thorne’un Sayım Bürosu’nu kullanarak neler yaptığını daha iyi anlıyordu. Özünde krallığın bir parçası olarak kurulmuş olsa da, şimdi kendi başına çok farklı hareket eden, Tearling’de Tanrı’nın Kilisesi’ne rakip bir yapı olmuştu. Sayım, toptan susturulmak için fazla büyüktü; parça parça dağıtılması gerekiyor ve en büyük parça da Thorne’un kendisiydi. “İnşa ettiğimiz şeyi Thorne’un sabote etmesini istemiyorum. İyi bir emekli maaşıyla görevinden ayrılması gerekiyor.”

“Sayım Bürosu krallıktaki çoğu eğitimli adamı elinde tutuyor hanımefendi” diye uyardı Gürz. “Eğer onu ortadan kaldırmaya çalışırsanız, onların her birine kazançlı işler bulmak zorundasınız.”

“Belki öğretmen olurlar. Veya vergi tahsildarı, bilmiyorum.”

Wellmer’in karnı sessizlikte biraz sesli guruldayınca muhafızlar güldüler. Kelsea’nin, Sayım Bürosu’ndaki adamlarla-

rın bu fikirle ilgili ne düşündüklerini öğrenmesi için beklemesi gerekiyordu. Milla şimdi akşam yemeğini hazırlıyor, salona sarmısak kokuları geliyordu. Wellmer kıpkırmızı kesilmişti, ama Kelsea gülümseyip “Bugünlük bu kadar. Bu gece odamda yiyeceğim; masama davetlisiniz. Biriniz Mhurn’e yemek verin ve yemesi için ısrar edin” dedi.

Hep birlikte öne eğildiler. Kimileri koridorda kaybolup ailelerinin yanına ve muhafız bölümüne giderken, birçoğu da mutfağa yöneldi. Milla ayağını yere koydu ve her yemek vakti mutfağını dolduran yirmi muhafızla baş edemeyeceğini söyledi, bu yüzden muhafızların bazıları kalan ailelere yemek servisine yardımcı oluyordu. Aralarında nezakete dayalı bir sistem oturtmuşlardı, Gürz’ün müdahale etmesine gerek kalmamıştı. Ufak bir detaydı, ama Kelsea bunun topluluğa dair çok olumlu bir işaret olduğunu düşünüyordu.

“Lazarus, bir dakika bekle.”

Gürz eğildi. “Hanımefendi?”

“Barty ve Carlin’le ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

Gürz doğruldu. “Henüz yok hanımefendi.”

Kelsea dişlerini gıcırdattı. Gürz’le tartışmak istemiyordu, ama Barty’yi ve onun buruşuk gözleriyle gülüşünü görmeyi hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Carlin’i görme isteği nasılsa daha bile fazlaydı. “Köyü aradınız mı?”

“Yapacak çok iş var majesteleri. Aramaya en kısa zamanda devam edeceğim.”

Kelsea gözlerini kıstı. “Lazarus, bana yalan söylüyorsun.”

Gürz boş boş Kelsea’ye baktı.

“Neden yalan söylüyorsun?”

“Hanımefendi!” Venner koridordan ona seslendi. “Zırhınız hazır!”

Kelsea döndü, sinirlenmişti. “Bunu bana neden *sen* söylüyorsun, Venner?”

“Fell hastalandı.”

Başka bir yalan. Kelsea, Venner'dan zırhı en sonunda kendi başına temin etmesi istendi diye düşünüyordu. Fakat Milla'nın mutfakta ne hazırladığına dair giderek büyüyen merakı, tartışma arzusunu hızla azaltıyordu. "Ona yarının utanç verici dersi sırasında bir göz atarız."

Venner bir şeyler söyleyerek mutfığa gitti. Kelsea, Gürz'le konuşmaya devam etmek için dönünce onun gittiğini fark etti, konuk odasından duman gibi süzülüp kaybolmuştu.

"Sinsi şeytan" diye mırıldandı. Barty ve Carlin'e ne olmuştu? Hastalanmışlar mıydı? İki yaşlı için kışın güneye yolculuk etmek oldukça zordu. Caden onları bulmuş muydu? Hayır, Barty izini nasıl kaybettireceğini iyi bilirdi. Fakat ters giden bir şeyler vardı. Bunu Gürz'ün suratından anlayabiliyordu.

Pen'le birlikte kürsüden indi. Sarmısak kokusu midesinin guruldamasına sebep oluyordu. Kelsea neredeyse kırkırdıyacaktı; endişesi bile iştahını kesmiyordu. Koridorda Gürz'ü arıyordu, fakat bir yerlere saklanmıştı. Kelsea balkonlu odada görev başında olan Coryn'e Gürz'ün nerede olduğunu sormayı düşündü, fakat bunu çocukça buldu; ağır adımlarla koridorda ilerledi.

Odanın kapısına gelince diğer odada Andalie'nin adını söylediğini duydu ve istemsizce duraksadı, Pen hemen arkasındaydı.

"Seni temin ederim, kraliçe korkuyor."

"Korkmuş gibi görünmüyor." Bu, Andalie'nin en büyük kızı Aisa'ydı, derin ve sürekli hoşnutsuz çıkan sesini tanımak çok kolaydı.

"Fakat korkuyor, tatlım" diye yanıtladı Andalie. "Kendi korkusunu bizimkini hafifletebilmek için gizliyor."

Kelsea duvara yaslandı. İnsanları gizlice dinlemenin kaba bir hareket olduğunu biliyordu ama oradan uzaklaşamıyordu. Andalie çok gizemliydi. Gürz bile soyunun kimlere dayandığını veya yarı Mort olduğu gerçeğinin ardındaki hikâyeye dair

bir şey bulamamıştı. Andalie bu gerçeği kendisine saklıyordu. Sanki on beş yaşındayken gökten düşerek o işe yaramaz kocasıyla evlenmişti; öncesi tamamen karanlıktı.

“Bu krallık uzun süredir hiçbir olağandışı veya özel bir şey görmedi” diye devam etti Andalie. “Tearling’in bir kraliçeye ihtiyacı var. Gerçek bir kraliçeye. Ve eğer yaşarsa bu kişi kesinlikle Kraliçe Kelsea olacak. Belki de efsanelerin kraliçesi olacak.”

Kelsea’nin gözleri açıldı ve Pen’e döndü, Pen bir parmağını dudaklarına götürmüş öylece duruyordu.

“Efsanenin bir parçası olmak istiyorum, annecim.”

“O yüzden buradayız.” Andalie’nin sesi değişti, şimdi daha yakından geliyordu. Kelsea parmağıyla Pen’e işaret etti ve birlikte Kelsea’nin odasına kaçtılar. Pen ardından kapıyı kapatıp mırıldanmaya başladı. “Size görme yeteneği olduğunu söylemiştim.”

“Ve ben de seninle aynı fikirdeydim. Yine de kehanetlere fazla bel bağlamak doğru değil.”

Buraya, bekleme odasına, Pen kendi yatağını kurmuştu, birbiriyle uyumsuz, sağa sola atılmış yastık ve battaniyelerin dağınık bir görüntüsü vardı. Kirli çamaşırlar yere dağılmıştı. Pen onları olabildiğince yatağın altına atmaya çalıştı. Kapı çalındı ve Milla’yı içeri almak için kapıyı açtı, elindeki tepside et yahnisine benzer bir şey taşıyordu. Milla çoktandır Kelsea’nin yemeğini bizzat getirme görevini üstlenmişti; Gürz’e göre mutfaktan çıkmadan önce Kelsea’nin bütün yemeklerinin tadına bakıyordu. Zehirlemelerin artık eskide kaldığı düşünülürse, bu aslında boş bir jestti. Fakat Kelsea yine de bunu uyguluyordu.

Kelsea, “Benimle yemek ister misin?” diye sordu Pen’e.

“Olur.” Onu kemerli yoldan odaya kadar takip etti. Gürz buraya Kelsea yalnız yemek istediği akşamlar kullansın diye küçük bir masa koydurmuştu. Milla iki tepsiyi de masaya bı-

raktı, eğilip selam verdi ve odadan çıktı.

Kelsea yahniye yumuldu. Milla'nın pişirdiği bütün yemekler gibi bu da çok güzeldi, fakat bu gece Kelsea düşünmeden yiyordu, akli Andalie'nin büyük kızındaydı. Eğer doğru anladıysa, Andalie'nin çocuklarından birkaçı ya da tümü tacize maruz kalmıştı. Böyle şeyler her zaman bir iz bırakırdı. Kız aynı zamanda ergenlik çağına giriyordu. Kelsea bu dönüşümü pek iyi hatırlıyordu: Âcizlik hissiyatı ve en önemlisi asıl önemli olanın ne olduğunu anlamayan ebeveynlere karşı kolayca sinirlenme eğilimi. Kelsea muhtemelen on iki veya on üç yaşındayken, bir gün kendini masada bir şeyin yerini değiştirdi diye Barty'ye bağırırken bulmuştu.

Kafasını kaldırıncı Pen'in kendisini izlediğini gördü, bakışları kuruntuluydu.

“Ne var?”

“Sizi düşünürken izlemek hoşuma gidiyor. Kafeste kavga eden iki köpeği izlemek gibi.”

“Köpek dövüşü mü izliyorsun?”

“Özellikle tercih etmiyorum. Berbat bir spor. Ama ben küçükken babam köpek dövüşleri organize ederdi. İsmim de oradan geliyor.”

“Nerede oluyordu bu?”

Pen kafasını salladı. “Kraliçenin muhafızlarına katıldığımızda geçmişimizi arkamızda bırakma hakkı kazandık. Ayrıca, babamı hapse atacak kadar mücadeleci bir insansınız.”

“Belki, olabilirim. Kulağa kasapmış gibi geliyor.”

Kelsea ağzından çıkar çıkmaz söylediği şeyden pişman oldu. Pen kibarca cevaplamadan önce onun sözlerini kafasında biraz tarttı. “Belki bir zamanlar öyleydi. Ama şimdi sadece kör ve yaşlı bir adam, kimseye zarar verebilecek durumda değil. Ayrıntılara müsamaha göstermeyen adalet sisteminde tehlike vardır.”

“Katılıyorum.”

Yahnilerini yemeye devam ettiler. Kelsea, bir süre sonra kaşığını masaya bıraktı. “O kız için endişeleniyorum.”

“Andalie’nin büyük kızı mı?”

“Evet.”

“Bir derdi var hanımefendi. Andalie’nin evliliğinden önceki hayatına dair hiçbir bilgi bulamadık, inanın bana, Gürz’le ikimiz gerçekten çok araştırdık. Ama aile hayatları tamamen başka bir konu.”

“Nasıl başka?”

Pen bir an duraksadı. Kelsea cevabını hazırladığını görebiliyordu. “Hanımefendi, Andalie’nin kocasının küçük kızlara ilgi duyduğu, mahallelerinde neredeyse herkesin bildiği bir gerçektir. En kötüsü de kendi kızlarının durumu, fakat sadece onlar değil tabii.”

Kelsea tepkisini içine attı, sağduyulu bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. “Carlin bana gerçek mahkemeler yokken bu tarz sorunları toplulukların kendi kendilerine çözdüğünü söylemişti. Onunla neden muhatap olmamışlar?”

“Çünkü Andalie buna izin vermedi.”

“Bu çok saçma. Başkasından önce Andalie’nin kocasını öldürmesini beklerdim.”

“Ben de hanımefendi, ama bu muammaya verebilecek bir cevabım yok. Komşuları Borwen hakkında konuşacak kadar mutluydu, ama Andalie hakkında böyle düşünmüyorlardı. Onun bir cadı olduğuna inanıyorlardı.”

“Neden?”

“Bunu kimse bilmiyor. Belki de, sadece size bakış açısı bu şekildedir. *Ben* Andalie’den korkuyorum hanımefendi, buna karşılık elinde kılıç olan hiçbir adamdan korkmuyorum.”

“Ben de.”

Pen, yahnisinden bir parça daha aldı ve bunları hiçbir şekilde merak etmeyişi, Kelsea’nin daha çok korkmasına sebep oldu. “Kraliçe Andalie olmalıydı Pen. Ben değil. Kraliçe gibi

görünüyor ve kraliçe gibi konuşuyor, korku saçıyor.”

Pen cevap vermeden önce bir süre düşündü. Bu kara kara düşünme hali, sessiz boşlukları anlamsız kelimelerle doldurmak gibi bir çabasının olmaması, Kelsea’nin onda sevdiği özelliklerden biriydi. Pen cevap vermeden önce yahniden iki büyük lokma daha aldı. “Az önce söylediğiniz hanımefendi, kesinlikle Mortmesne Kraliçesi’nin kusursuz bir tarifiydi. Andalie, Tear kanı taşıyor olabilir, fakat özünde o bir Mort. İdeal kraliçeliği o krallıkta yapabilir. Fakat siz de korku üzerine inşa edilmemiş, yeni bir kraliçe tarzı yaratmalısınız.”

“Benimki ne üzerine kurulu?”

“Adalet hanımefendi. Dinlemek. Başarılı olabilecek mi, hiçbirimiz bilmiyoruz; korku üzerinden gücü elde tutmak şüphesiz çok daha kolay. Fakat Andalie’de sert bir şeyler var, acımasız bir şey; bu işe yarayabilir elbette, ama onu güç olarak tanımlar mıyım bilemiyorum.”

Kelsea gülümseyerek yahnisini yemeye devam etti. Adalet ve dinlemek. Carlin bile bundan çok memnun olurdu.

Kelsea karanlıkta ayağa kalktı. Duvarların ötesinde bir yerde, bir çocuğun acı içinde çığlık attığını duydu. İstemsizce soluna baktı, ateş aradı, fakat hiçbir şey yoktu, kor haline gelmiş küllerden iz bile yoktu. Şafak sökmek üzereydi.

Yatağın yanındaki masada sürekli duran mumları aradı, ama bir şey bulamadı. Korku onu iyice sarmıştı, nedenini bilmediği keskin bir korkuydu bu. El yordamıyla, telaşla arayınca yatağın yanındaki masanın da gittiğini fark etti.

Dışarıda bir kadın çığlık atıyordu, sesi kısa, kısık bir hırıltıyla kesilene kadar yükseldi.

Kelsea üzerindeki örtüleri atıp yataktan fırladı. Ayakları kendi odasının sert zemininin üzerine değil de sertleşmiş bir pislik katmanının üzerine basıyor gibiydi. Kapıya doğru koştu, odasının solundan değil de sağından, üç metre kadar

ileriden, mutfak tarafından yürüme sesleri geldiğine adı gibi emindi.

Kapıyı açmak için uzanırken, gecenin sert soğuğuyla iki büklüm oldu. Kasaba hâlâ karanlıktı, sadece ufukta şafağın ufak bir huzmesi görülüyordu. Ayak seslerini duyabiliyordu, koşan birçok insanın çıkardığı ayak sesleri...

“Akıncılar! Akıncılar!” Bir kadın arkasındaki evlerden birinden bağıırıyordu: “Onlar...”

Sesi iz bırakmadan kesilmişti.

Kelsea korkmuştu. Kapıyı kapatıp arkadan sürgüyü çekti. Bir mum ve kibrit bulana kadar elini mutfak masasının üzerinde gezdirdi, sonrasında zayıf da olsa bir alev elde edebildi, ışığını saklamak için alevi avuçlarının içinde tutuyordu. Jonarl evlerini sağlam yapmıştı, sert pişmiş toprak ve küçük taşlar kullanmıştı. Ona birkaç pencere bile açmıştı, kırık camlardan oluşuyordu, bunları şehre yaptığı geziler sırasında toplamıştı. Ev harika bir düğün hediyesi olmuştu, fakat pencereler dışarıdan gelen ışığı kesmekte o kadar da iyi değildi.

Yatak odasına geri döndüğünde, William’ın yatakta oturduğunu gördü, yarı uyur yarı uyanıktı, Jonarl’a o kadar çok benziyordu ki, onu görünce kalbinde bir acı hissetti. Jeffrey beşiğinde mutlulukla uyuyordu. Onu kollarının arasına aldı, battaniyesine sarılı tutarak bir elini William’a uzattı.

“Geçti, canım. Kalk hadi; yürümen gerek. Annen için yürüyebilir misin?”

William yataktan kalktı, yere basmadan, yürümeye yeni yeni alışan bacakları bir süre sallandı. Uzanıp Kelsea’nin elini yakaladı.

Çizmeli ayak sesleri sokaktan duyuluyordu. *Erkek adımları*, diye düşündü istemsizce. Fakat bütün erkekler buğday ticareti için şehirden gitmişti. Panik, humma gibi beynini kemiriyordu; nereye gidebilirlerdi? Evin saklanacak bir bod-

rum katı bile yoktu. Jeffrey'yi diğer koluna aldı ve peleriniyle saatini almak için köşeye yöneldi.

“Ceketini ve ayakkabılarını bulabildin mi William? Bakalım kim ceketini daha önce bulacak?”

William afallamıştı, ona baktı. Sonra dışarıdaki kıyafet ve battaniye yığınlarını eşelemeye başladı. Kelsea bir yorgan yığını kaldırınca Jonarl'ın kışlık pelerinini buldu, hâlâ orada güzelce katlanmış duruyordu. Kelsea'nin ağlamaya en çok yaklaştığı andı bu, yerde öylece duran ölmüş kocasının peleriniyle. Mide bulantısı gırtlığına kadar gelmişti, o bildik sabah bulantısı, her zaman ortaya çıkmak için en kötü zamanı bulurdu.

Ön kapı aniden açıldı, gevşek ahşap çubuk iki parçaya ayrılp mutfağın iki ayrı ucuna düştü. Kelsea bir eliyle Jeffrey'nin yumuşak başını koruyordu, sonrasında William'ı da alıp arkasından sürüklemeye başladı. Kapı girişinde iki adam duruyordu, yüzleri isten simsiyahtı. Birinin parlak kırmızı bir pelerini vardı ve Kelsea bile bunun ne demek olduğunu biliyordu. *Caden? Burada mı?* diye düşündü çılgınca, adam öne ilerlemeden ve kollarında uyuyan Jeffrey'yi ondan almadan önce. Bebek uyandı ve hemen çığlık atmaya başladı.

Kelsea, “Hayır!” diye ağlayarak onu sırtından itti ve Jeffrey'yi ondan aldı. Kelsea köşeye çöktü, William'ın üzerine düşmemek için masanın bacağını tutuyordu. Kalçasını sertçe duvara çarpınca acıdan inledi.

“Çocuğu al” dedi Caden diğer adama, sonra da Jeffrey'yle kapıdan çıkıp gitti. Kelsea acı acı bağıırıyordu, içinden bir şey kopartılmıştı sanki. Bu bir kâbustu, kâbus olmalıydı, ama Kelsea aşağıya baktığında aynen tahmin ettiği gibi, sol ayağına sağ ayakkabısını giydiğini gördü. Ayakkabı ayağında saçma bir açıyla duruyordu. Tek başına bu detay, kâbusun konforunu bozuyordu. Kelsea William'ı yakalayıp yine onu arkasından sürükledi, ellerini kaldırmış, yanında duran adamlardan korunmaya çalışıyordu.

Adam, “Lütfen” dedi, elini uzatarak eğildi. “Lütfen benimle gelin. Niyetim size veya çocuğa zarar vermek değil.”

Kelsea is lekесinin altında bile adamın yüzünün solgun ve yorgun olduğunu görebiliyordu. Adam Jonarl’ın yaşlarında gibi görünüyordu, belki biraz daha yaşlıydı... Aklaşmış saçları bir tahminde bulunmayı güçleştiriyordu. Adam elinde bir bıçak tutuyordu, ama bıçağı unutmuş gibi görünüyordu. Kelsea adamın bıçağı kullanacağına inanmak istemiyordu.

“Oğlumu nereye götürüyor?”

“Lütfen” diye tekrar etti adam. “Sessizce gelin benimle.”

Dışarıdan boğuk bir ses haykırdı: “Bu kadar uzun süren şey nedir, kapı muhafızı?”

“Geliyorum!”

Adam Kelsea’ye döndü, yüzü buruşmuştu. “Lütfen, son kez rica ediyorum. Başka bir seçenek yok.”

“William’ın pelerini.”

“O zaman çabuk.”

Kelsea William’a baktı ve ayakkabılarını giydiğini gördü, bir elinde de pelerinini tutuyordu. Önünde diz çöktü ve giyinmesine yardımcı oldu, titreyen parmaklarıyla düğmelerini ilikledi.

“Sen zeki bir çocuksun değil mi, William? Anneyi yendin.”

William bıçaklı adama gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Gelin şimdi, lütfen.”

Kelsea William’ın elini tuttu ve ön kapının dışına kadar adamı takip etti. Öldüğü için ve onları bu halde bıraktığı için Jonarl’a beddua ediyordu. Tabii ki, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Mart ayının ortasıydı ve Haven’deki erkeklerin tümü her sene bu zamanlarda olduğu gibi Yeni Londra’ya buğday ticaretine gitmiş, kasabayı savunmasız bırakmışlardı. Kelsea bunu daha önce hiç düşünmemişti. Kasaba böylesi bir belayla daha önce hiç karşılaşmamıştı, istiladan beri olmamıştı bu; Mort sınırından, akıncılardan endişe etmek için fazla uzaklardı.

Dışarıda büyük Caden'i Jeffrey'yi dikkatlice kucağına oturttuğunu görünce rahatlamıştı. Jeffrey biraz sakinleşmişti, fakat bu çok uzun sürmeyecekti; hafif hafif burnunu çekiyor, adamın pelerinin önünde canhıraş meme arıyordu. Bula-
madığında, çılgınlık da başlayacaktı.

“Benimle gel” dedi Caden Kelsea’ye.

“Oğlumu taşımama izin ver.”

“Hayır.”

Kelsea karşı çıkmak için ağzını açtı, fakat diğer adam, kısa olanı, kolunu yakalayıp uyarırcasına hafifçe sıktı. Kelsea William’ın küçük elini tuttu ve kasabanın dışına giden sokakta Caden’i takip etti. Ufuk şimdi aydınlanıyordu ve etrafındaki evlerin ve ahırların belli belirsiz silüetleri seçiliyordu. İlerledikçe diğer gruplar da onlara katıldı, daha fazla kadın ve çocuk vardı şimdi. Allison ve kızları evlerinden dışarı çıkınca Kelsea Allison’ın kolundaki kırmızı kılıç yarasını gördü, elleri bağlıydı.

Benden çok daha cesurdu, diye düşündü Kelsea hüznle. Fakat kadınların çoğu Kelsea gibi görünüyordu: Sersem, yüzleri rüyadan yeni uyanmışçasına şaşkın. Sendeledi, William’ı yanında sürüklüyordu, nereye gittiklerini anlamamıştı, sadece korkunç bir şeyler olduğunun farkındaydı. Göğsü yanıyordu, ama eğilip baktığında orada bir şey olmadığını gördü.

John Taylor’ın evinin köşesini dönünce –şimdi boş ve karanlıktı– her şeyi, bütün bu adamların ne anlama geldiğini anlamıştı, kadınlar ve çocuklar evlerinden çıkarılıyorlardı. Kafes, yüksek ve boş bir şekilde, aydınlanan ufka karşı duruyordu, içeride hareket eden birkaç insanın simetrik siyah silüeti görünüyordu. Yanında başka boş bir kafes duruyordu, katırlarla çevrilmişti. Kasabaya doğru baktığında Kelsea onlardan birkaç tane daha olduğunu gördü, Mort Yolu istikametinde, belki de birkaç kilometre ileride sıralanmışlardı.

Bu bir ceza, diye düşündü Kelsea. Haven’in kasabalarından biri kura sonrası boşaltılırken, iki olay hatırlamıştı. Ka-

saba, ölümüne paylaşılmış gibi bir muamele görmüştü, canlı kalmaya çalışıyor ve onlarla ıstırabın efkârı tonuyla konuşuyordu. Hepsi de sevkıyatın Mort Yolu boyunca gidişini defalarca izlemişti. Her seferinde giden kendisi, kocası veya çocukları olmadığı için kalbinin derinliklerinde büyük bir rahatlama hissetmişti.

Bu benim iç rahatlığımın cezası. Ak saçlı adam Kelsea'ye dönüp "Oğlunuzu şimdi almam gerekiyor" dedi.

"Hayır."

"Lütfen bunu zorlaştırmayın. Sizin sorun yaratan biri olduğunuzu düşünmelerini istemiyorum."

"Onu alıp ne yapacaksınız?"

İkinci kafesi işaret etti. "Diğer çocuklarla birlikte onun içine girecek."

"O benimle kalamaz mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Yeter" diye köpürdü başka bir ses. Karanlığın içinden mavî peleriniyle uzun, iskelet gibi bir adam çıktı. İnce yüzü gri şafak ışığında oldukça acımasız görünüyordu. Kelsea onu biliyordu, ama onu tanımıyordu. Adam yaklaştıkça Kelsea oğlunu korumak için içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Buraya bu insanlarla tartışmak için gelmedik, kapı muhafızı. Zaman, hayati bir önem taşıyor. Onları ayır ve kafeslere yerleştir."

Kapı muhafızı uzanıp William'ı bileğinden yakalayınca çocuk öfkeyle haykırdı. Abisinin haykırıışlarını duyan Jeffrey de bağırma başladı, bir yandan da Caden'e pelerinine çelimsiz ve öfkeli yumruklar atıyordu. Kelsea William'ın kolunu kavradı, onu kendine yaklaştırmaya çalıştı, ama adam ona göre fazla kuvvetliydi. William acı içinde çığlık attı; gitmesine izin vermezse, çocuğu elinden alacaktı. Bileğini bırakmak için kendini zorladı, şimdi kendi kendine haykırıyordu.

“Hanımefendi! Hanımefendi, uyanın!”

Biri omuzlarından tutup onu salladı, ama o kafese doğru itilen William’a yöneldi. Şimdi görmüştü ki bu, çocuklar için yapılan bir kafesti; küçük, ağlayan çocuklarla doluydu. Büyük Caden döndü, o da Jeffrey’yi alarak o yöne ilerlemeye başladı. Kelsea hiçbir şey demeden çaresiz çığlık attı, kendisini durduramıyordu. Güçlü, net bir sesi vardı; bir çığlık diğer çığlığın ardından patlıyordu, Almont Ovası’nda korkunç çığlıklar yankılanıyordu.

“Kelsea!”

Suratında bir tokat patlayınca Kelsea gözlerini açtı, çığlıkları başladığı keskinlikle sona erdi. Yukarı baktığında Pen’in yatağa çıkmış, orada beklediğini gördü, iki eli Kelsea’nin iki yanındaydı. Odası, bildik rahatlığı ve meşale ışığıyla doluydu. Pen’in siyah saçları uykudan darmadağınktı, üzerinde gömlek yoktu. Onun kaslı, biçimli ve çok az kıllı göğsünü görünce Kelsea parmaklarını orada gezdirmek için bir anlık açıklanamaz bir istek duydu. Bir şey onu harekete geçiriyordu.

Kafesler!

Kelsea gözlerini açtı ve hemen doğrulup oturdu. “Aman Tanrım.”

Gürz odaya süzüldü, kılıcı elindeydi. “Neler oluyor öyle?”

“Hiçbir şey, efendim. Kâbus gördü.”

Fakat o konuşurken Kelsea bir yandan kafasını sallıyordu. “Lazarus. Herkesi uyandır.”

“Neden?”

Kelsea Pen’i kenara itti, üzerindeki örtüleri attı ve yataktan zıpladı. Safiri geceliğinin dışına çıkmış, odaya mavi bir ışık yayıyordu. “Onları uyandır, *hemen*. Bir saate kadar buradan gitmemiz gerekiyor.”

“Nereye gideceğiz, rica etsem söyler misiniz?”

“Almont Ovası’na. Haven diye bir kasabaya. Belki de bütün Mort sınırına, bilmiyorum. Ama kaybedecek zamanımız yok.”

“Siz neden bahsediyorsunuz? Saat sabahın dördü.”

“Thorne, arkamdan bir anlaşma yaptı ve Tear sevkıyatıyla Mortmesne’e doğru yola çıktı.”

“Nereden biliyorsunuz?”

Kelsea’nin siniri iyice oynamıştı. Öyle ki, artık sinirlenecek hali kalmamış gibiydi. “Kahretsin, Lazarus, *biliyorum!*”

“Hanımefendi, bir kâbus gördünüz” diye üsteledi Pen. “Belki de yatağa geri dönüp...”

Kelsea geceliğini çıkardı ve Pen’in dönüp yüzünü duvara çevirmeden önce yanaklarının kızardığını görmek hoşuna gitti.

Şifonyere dönünce Andalie’nin de orada olduğunu gördü, elinde siyah bir pantolon tutuyordu.

“Hanımefendi” dedi Gürz sanki çocukla konuşur gibi yavaş ve sakın bir ses tonuyla, “gecenin köründeyiz. Şu an hiçbir yere gidemezsiniz.”

Kelsea’nin tepesi attı. “Beni durdurmayı aklından bile geçirme Lazarus.”

“Sadece bir *rüyaydı.*”

Andalie sessiz ama sert bir tonda, “Kraliçenin gitmesi gerekiyor” dedi.

“İkiniz de çıldırdınız mı? Neden bahsediyorsunuz?”

“Gitmesi gerekiyor. Görüyorum. Başka seçenek yok.”

Kelsea giyinmeyi bitirdi ve safirin boynunda yine sallandığını gördü, ışığı odada parlıyordu. Gürz ve Pen bir şeyler mırıldanıp ışıktan kendilerini korudular, Kelsea ise gözünü bile kırpmadı. Safiri tuttuğunda, derinlerde bir yerde bir yüz gördüğünü fark etti: Siyah saçlı, keskin, donuk gözlü güzel bir kadın. Elmacıkkemikleri çıkıktı, yüz hatları da zalim. Kelsea’ye gülümsedi ve sonra mücevhere parlaklık vererek kayboldu, meşale ışığında sadece mücevherin boş parlaklığı kaldı.

Kelsea bir süre gerçekten çıldırıp çıldırmadığını düşündü. Bunun çözümü çok basitti; eğer çıldırmış olsaydı, gerçek dünya ona bu kadar önemli görünmezdi. Keep’in önündeki o gün

onun tutunma noktasıydı ve durdurmuş olmasına rağmen o gün Mortmesne'e doğru sevkıyat gerçekleşseydi, Kelsea bitmişti. Kâğıttan bir hükümdar gibi, başarıyla tamamlamaya çalıştığı her şey başarısızlığa mahkûm olurdu.

"Andalie haklı, Lazarus. Gitmem gerekiyor."

Gürz, Andalie'ye döndü, ses tonunda nefret vardı. "Aferin."

"Önemli değil." Kelsea Andalie'nin sesinde daha önce hiç duymadığı zayıf Mort aksanını duyunca biraz şaşırıldı. "Sizin dışınızdaki yetenekleri hiç hesaba katmıyorsunuz."

"Senin yeteneklerin hiçbir zaman tutarlı olmadı. Kızıl Kraliçe'nin falcısı bile her şeyi önceden bilebilirken."

"Bunu da önceden bilin, komutan."

"*Susun!*" diye bağırdı Kelsea. "Hep birlikte gideceğiz. Burada kadınlar ve çocuklarla kalması için birkaç muhafız bırak."

"Kimse hiçbir yere gitmiyor" diye homurdandı Gürz. Kelsea'nin kolunu sertçe tuttu. "Kötü bir rüya gördünüz majesteleri."

"Gürz haklı hanımefendi" dedi Pen. "Neden tekrar uyumaya çalışmıyorsunuz? Sabah her şeyi unutmuş olursunuz."

Gürz başını salladı. Kelsea'de ona tokat atma isteği uyanıran endişeli bir ifade vardı. Kelsea dişlerini sıktı. "Lazarus, bu doğrudan kraliçen tarafından verilmiş bir emir. Gidiyoruz!"

Tekrar kapıya yöneldi, bu sefer her ikisi de onu tuttu, Gürz kollarından, Pen de belinden. Kelsea'nin iyice siniri bozuldu, kafasının içinde resmen bir patlama oldu ve her ikisini de bir tarafa itince sinirin elektrik akımı gibi vücudunu terk ettiğini hissetti. Her iki adam da sırtüstü düştü; Pen yatağın ayakucundaki bir yığına, Gürz de uzak duvara doğru savruldu. Onları o kadar da sert itmemişti, o yüzden kolay toparlandılar, her ikisi de doğrulmuş ona bakıyordu, yüzleri mavi ışıkla aydınlanıyordu. Andalie, makyaj masasına yaslanmıştı.

"Kimsenin benimle gelmesine gerek yok" dedi Kelsea; sesinin kararlı çıkıyor olması onu rahatlatmıştı. "Fakat sakın be-

ni durdurmaya çalışmayın. İkinize de zarar vermek istemiyorum, ama yaparım.”

Gürz ve Pen bir süre bakiştılar, yüzleri ifadesizdi. Safiri olmasaydı ne yapardı? Muhtemelen kendisini odasına kilitler, çocukken Carlin’in sürekli yaptığı gibi odasında hüngür hüngür ağlardı. Kelsea içindeki öfke kaynağını arayıp buldu, yığılmıştı fakat hâlâ doluydu. Hiç öfkesinden dolayı utanmış mıydı? Öfkesi şimdi, bu mücevherden yansıyan bir ödöldü. Tehlikeli olma potansiyeli vardı, cidden... Azıcık bile sinirlense, Pen ve Gürz ciddi anlamda yaralanabilirdi.

İlk toparlanan Pen oldu. “Eğer bunu gerçekten yapacaksanız hanımefendi, kraliçenin muhafızı olarak gitmemeliyiz. Üniforma giymeliyiz. Düşük rütbeli bir subay giysisine ihtiyacınız olacak.”

Gürz yavaşça onayladı. “Saçınızı da kesmeniz gerekecek majesteleri. Hepsini, ensenize kadar.”

Kelsea rahatlamıştı, derin bir nefes aldı; en azından Gürz’ün desteğine ihtiyacı vardı. Atının nerede olduğunu, malzemelerin nerede durduğunu bile bilmiyordu. Andalie odayı geçip dışarı çıktı.

“Saçınız olmadan” diye devam etti Gürz, ses tonunda biraz muziplik vardı, “bir erkek gibi hareket edebilirsiniz.”

“Tabii” diye yanıtladı Kelsea. *Deneme*, diye hatırladı nostaljik bir etkiyle. *Bunların hepsi bir deneme*. “Başka bir şey?”

“Hayır hanımefendi.” Gürz kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkıp sağa sola emirler yağdırmaya başladı. Kelsea onun derin ve öfkeli sesini odasının kalın duvarlarının ardından bile duyabiliyordu.

Pen, ters bakışlara aldırmadan odanın köşesine çöktü. Şimdi bakış açılarını anlayabiliyordu ve doğrusu... Bir kâbus ile gördüğü şeyin gerçekliği arasındaki farkı anlayabileceğine inanmıyordu, gördüğü herhangi bir rüyadan çok daha gerçek şeylerdi. Sabah havasıyla tüylerinin diken diken olduğu-

nu bile hissetmişti. Orada, Almont Ovası'ndaki gerçek bir kadın mıydı acaba? Mort ordusunun üzerinden gerçek bir kuş mu uçuyordu? Kelsea'nin kanıtı yoktu ama gördüklerine kesinlikle inanıyordu; başka bir seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. Pen'in fikrini sorabilirdi, ama bunu yapmak istemedi.

Bana inanmalıydın, diye düşündü, çatılmış kaşlarının altından ona bakarken. *Sözlerim senin için yeterli olmalıydı.*

Andalie küçük bir havlu ve bir dikiş makasıyla döndü. Kelsea makyaj masasındaki tacına uzandı, sonra elini aşağıya indirdi. Sahte veya değil, ona içten içe bağlanmıştı. Ama tacı arkasında bırakması gerekiyordu.

“Oturun hanımefendi.”

Kelsea oturdu ve Andalie dev makas darbeleriyle Kelsea'nin saçını üstten kesmeye başladı. “Senelerdir çocuklarımin saçlarını kesiyorum. Kuaföre verecek paramız yoktu.”

“Onunla neden evlendin, Andalie?”

“Bu seçimleri her zaman kendimiz için yapmayız.”

“Birisi seni zorladı mı?”

Andalie kafasını salladı, neşeyle kıkırdadı, eğilip Kelsea'nin kulağına, “Kim o adam majesteleri? Onu çok defa sizin kafanızın içinde gördüm. Siyah saçlı, yılan oynatıcısı gibi gülümüyor” diye fısıldadı.

Kelsea'nin yüzü kızardı. “Hiç kimse.”

“Hiç kimse değil.” Andalie Kelsea'nin sol kulağının üzerinden bir bukletle saç aldı ve düzgünce kesti. “Bu adam sizin için çok önemli. Bütün bu duygularınızı kaplayan bir utanma da görüyorum.”

“Yani?”

“Siz mi seçtiniz bu adamla ilgili bu şekilde hissetmeyi?”

“Hayır” diye itiraf etti Kelsea.

“Yaptığınız en kötü seçimlerden biri, öyle mi?”

Kelsea başını salladı: yenilmişti.

“Her zaman seçmeyiz majesteleri. Bir kere harekete geç-

tikten sonra, olabilecek en iyi seçimi yapmaya çalışırız.”

Rahatlatmak şöyle dursun, bu yorum Kelsea’nin daha da ümitsiz hissetmesine sebep oldu. Kelsea, Andalie işini bitirene kadar sessizce oturdu, yerde biriken saç yığınının boş boş baktı. Fetch için hiçbir anlam ifade etmiyordu, bunun farkındaydı, ama küçük de olsa bir ihtimalin varlığı ona enerji veriyordu. Saçlarının kesilmesi, şimdilik hiçbir ihtimalin olmadığı topraklara giden son köprüyü geçmek gibiydi.

Muhafızlardan biri kapıyı çaldı ve Pen’in içeri buyur etmesiyle getirdiği siyah bir Tearling üniformasını yatağın üzerine bıraktı. Muhafız Kelsea’yi görünce gözleri büyüdü, ama Pen dik dik bakınca kapıyı arkasından kapatıp kayboldu. Pen koltuğuna döndü, belli ki Kelsea’yle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Andalie işini bitirince Kelsea’yi öne doğru eğdi, son uzun saç tutamını da tarakla ayırıp kesti. Andalie Kelsea’yi doğrultup saçlarına nasıl olmuş diye baktı. “Şimdilik idare eder hanımefendi. Usta bir kuaför sonradan bir el atsa güzel olur.”

Kelsea’nin başı hafiflemiş, neredeyse canlanmıştı. Cesaretini toplayarak aynaya baktı. Andalie, saçlarını güzel kesmişti, Coryn’in kopyası gibiydi adeta, sanki kafasını sıkıca saran bir kep takmıştı. Periye benzeyen, kusursuz bir kadın muhtemelen bu saçla bile güzel görünürdü, ama Kelsea ağlamak üzereydi. Aynada bir erkek çocuğu ona bakıyordu; dolgun dudaklı ve güzel yeşil gözlü, ama bir erkek çocuğu gibiydi.

“Siktir” diye mırıldandı. Bu sözü muhafızlarından çok kez duymuştu, ama ancak şimdi nerede kullanıldığını anlıyordu. Bu tek kelime, gerçekten de hislerini özetliyordu, bin tane kelime bir araya gelse bu sözcüğün işlevini görmezdi.

“Gelin hanımefendi. Sırada kıyafetler var.” Andalie’nin boş bakışlarında merhametin izi vardı.

“Başaracak mıyız Andalie?”

“Bilemiyorum hanımefendi. Ama gitmek zorundasınız, ne olursa olsun.”

Üçüncü bölüm

Sevkıyat

SORU: Tacı sahte olan sürgün edilmiş kıza ne denir?

CEVAP: Gerçek Kraliçe.

Tear Bilmeceleri Kitabı

Şafak sökerken Kraliçe Dairesi'nden Gürz'ün tünellerinden birini kullanarak ayrıldılar; tünel karanlık geçitten geçip sonsuzluğa inen kare bir merdivene açılıyordu. Kelsea rüyada gibiydi, mücevheri net düşünmesini engelliyordu. Akından bir sürü suret geçiyordu şimdi; Arlen Thorne, Fetch, elmacıkkemikleri çıkık, donuk bakışlı kadın. Asma köprüyü geçerlerken, Kelsea bu kadının Mortmesne'in Kızıl Kraliçesi olduğundan emindi. Nasıl bildiğini izah edemiyordu.

Tekrar dışarıya çıkmış olmaktan çok mutlu olacağını düşünüyordu, ama mücevheri buna pek müsaade etmedi. Yeni Londra'dan uzaklaştıklarında, izlenmedikleri aşikârdı, mücevher Kelsea'yi çekmeye başladı. Bunu izah etmenin başka bir yolu yoktu; boynundaki şey ona fiziksel güç uyguluyordu, sanki göğüs kafesinin altına sıkıca bir ip bağlanmıştı. Doğru doğru neredeyse dümdüz bir yoldan ilerliyor, olur da başka bir yoldan gitmeye çalışırsa mücevherden dayanılmaz bir ısı yayılıyor ve Kelsea'nin midesi bulanmaya başlıyordu. Zaten atının üzerinde güçlkle duruyordu.

Bu durumu Pen'den daha fazla gizleyemedi ve o da ısrarla bunu Gürz'e söylemek istedi. Grup, Crithe sahilinde neh-

rin yakınındaki alçak bir tepede atlara su vermek için durdu. Gürz'ün, Kraliçe Dairesi'ni koruması için geride bıraktığı Galen ve Cae dışında Kelsea'nin bütün muhafızları oradaydı, ırmağın kenarında çömelmiş dinleniyorlardı. Klesea Gürz'ün onlara ne söylediğini bilmiyordu, ama iyi şeyler demiş olamazdı; yolculuk boyunca birçok kez kuşkulu bakışlara maruz kalmıştı. Özellikle Dyer ona sanki limon yemiş gibi bakıyordu. Pen, Gürz ve Kelsea özel bir şeyler konuşmak için tepenin diğer tarafına geçtiğinde Kelsea Dyer'ın "Saçma sapan bir zaman kaybı" diye söylendiğini duydu,

Kelsea'nin mücevheri, öyle parlak bir ışık saçıyordu ki, iki adam da gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Seni nereye götürüyor?" diye sordu Pen.

"Doğuya."

"Neden onu çıkarmıyorsun?" dedi Gürz.

Garip bir şekilde isteksiz olan Kelsea uzandı ve kolyenin klipsini açtı. Fakat zinciri boynundan çektiğinde sanki kendinden bir şeyler eksilmiş gibi hissetti. Bu ürkütücü bir histi, kuruyup kalmak gibiydi.

"Tanrım, rengi ağarıyor."

Pen kafasını salladı. "Onu çıkartamaz, efendim." Pen kolyeyi Kelsea'nin boynuna yeniden taktı. Kelsea'nin içi rahatlamıştı, bayıltıcı bir histi bu.

Ne oluyor bana?

"Tanrı aşkına, Pen" dedi Gürz, bezmiş bir halde. "Bu lanet olası sihirli şeyle ne yapacağız?"

"Kraliçeyi takip edebiliriz efendim. Kimse onun direktiflerini kimden aldığını bilmiyor."

"Daha iyi bir fikrim yok" diye homurdandı Gürz ve Kelsea'ye sinirli bir bakış attı. "Fakat bu bize sorun çıkaracak. Diğerleri burada olmaktan çoktan bıktı bile."

Kelsea başını salladı. "Biliyorsun ki Lazarus, şu an bana güvenip güvenmediğini gerçekten de umursamıyorum. An-

cak bu güvensiz tavrını unutmayacağım.”

“Unutmayın hanımefendi. Yapın bunu.”

Tepeye doğru yürürken Kelsea kolyeyi üniformasının içine gizledi, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. Crithe’in mavi izi doğruya devam ediyordu; günayda kilometrelerce ilerideki Caddell’i güçlükle görebiliyorlardı. İki nehir neredeyse birbirine paralel akıyordu, ama yatakları aynı değildi; Crithe kıvrımlar çizerken, Caddell’in kıvrımları çok azdı. Her iki nehir boyunca da Thorne’dan hiçbir iz yoktu. Ama Kelsea henüz pes etmemişti. Safir onu çekip bulmaya çalıştığı şeye doğru yönlendirdi.

Gürz Wellmer’den atının dizginlerini aldı, sakince, “Şu andan itibaren bize kraliçe liderlik edecek. Onu takip edeceğiz” diye duyurdu.

Gruptan homurtular yükseldi. Dyer dudak bükerek imalı imalı içini çekti. Fakat tartışma orada sona erdi. Atlarına bindiler. Kibb ile Coryn atlarının yolculuk boyunca onlara nasıl dayandığı tartışmasına geri döndüler. Gürz ve Dyer hariç, grubun kalanı sanki Kelsea kendi keyfi için “Crithe’i botla geçelim” demiş gibi, aptal bir işe bulaştıklarını düşünüyordu.

Peki. Beni gideceğim yere götürecek olduktan sonra.

“Ayrılabiliriz hanımefendi” diye önerdi Gürz sessizce. “Sizin yanınıza dört veya beş tane adam verip...”

“Hayır” diye yanıtladı Kelsea, safiri avucunda tutuyordu. “Aklından bile geçirme, Lazarus. Rotadan ayrılmak beni çılgına çevirebilir.”

“Belki de çoktan çılgına dönmüşsünüzdür majesteleri. Hiç aklınıza geldi mi bu?”

Kelsea’nin aklına gelmişti, ama bu zevki Gürz’e tattırmayacaktı. Dizginlerini kavradı ve atını doğruya çevirip nehir boyunca yolunu bulmasını sağladı. Göğsündeki baskı hızla azalmıştı, o rahatlamayla gözlerini kapattı.

Ertesi gün, Mort Yolu'nun çamurlu yollarında devasa tekerleklerin açtığı izleri takip ettiler. Görüntü, Gürz'ü aniden durdurdu, Kelsea ise Gürz'ün şaşkınlığından sinsî bir zevk aldı, onun kendisini hâlâ rahat hissetmediğini açıkça görebiliyordu. İzler bazen yoldan ayrılıp arazinin içine devam ediyordu, ama her ne olursa olsun fark edilmeleri çok kolaydı. Kelsea şimdi Thorne'un nereye gittiğini biliyordu: Argive Geçidi'nin doğusuna doğru keskin bir hat çiziyordu, bu yol sevkıyatın her zaman izlediği yolun aynısıydı. Sınır boyunca karavan temin edilebilecek başka yerler vardı, ama Argive Demesne'e giden düz bir eğimle doğrudan Mızrak Tepesi'ne yöneliyordu. Hız, Thorne için önemliydi, o yüzden Kelsea için de önemli olmalıydı. İlk gece, muhafızlar kamp kurarken onlara sakın bir şekilde isterlerse burada durabileceklerini, ama kendisinin yola devam edeceğini söylemişti. Sonuçta ona eşlik eden olmamıştı, ama Kelsea bunu umursamadı. Şimdiyse yoluna devam ediyordu, her geçen saat kafasının içinde biraz daha genişleyen mavi bir damar huzmesi onu yönlendiriyordu.

İkinci gece, Gürz sonunda onlara durup kamp kurmalarını emretti. Kendini fazla zorladığı için yorulduğunu fark eden Kelsea itiraz etmedi. Crithe Nehri'nin hemen bitiminde kır çiçekleriyle dolu devasa bir tarlada kamp kurdular. Kelsea böylesi bir tarlayı daha önce hiç görmemişti; gökkuşağının tüm renkleriyle bezenmişti ve okyanus gibi yayılmıştı. Kelsea'nin aşına olmadığı bu çiçekler çilek gibi kokuyordu, çimenler öyle yumuşaktı ki gruptakiler bunlara basıp ayak izi bırakmaya çekiniyordu; bu yüzden tarlanın kenarına üşüştiler. Kafasındaki sancıyla saatlerce bir sağa bir sola dönüp duracağını düşünen Kelsea yatar yatmaz uyumuştı. Uyandığında kendini yenilenmiş hissediyordu; birkaç tane çiçek toplayıp şans getirsin diye pelerinine ilaştırdı. Uyandığında herkesin ruh hali iyi görünüyordu. Muhafızların çoğu yola devam ederken bir yandan da Kelsea şakacı, umursa-

maz tavırlarıyla takılıyordu. Görüşme sırasındaki o olaydan beri ondan uzak duran Mhurn bile sabahtan beri Kelsea'nin solunda ilerliyordu.

“Baksana, Mhurn.”

“Hanımefendi.”

“Benimle konuşmak için mi geldin sen de?”

“Hayır hanımefendi.” Mhurn kafasını salladı. “Doğruyu söylediğinizi biliyorum.”

Kelsea ona ürkerek baktı. “Gerçekten mi?”

“Mhurn!” Grubun önünden giden Gürz bağırды. “Hemen gel.”

Mhurn dizginleri salladı ve atı öne atılıp diğer atları geride bıraktı. Kelsea onun ardından bakakalıp kafasını salladı. Pen diğer tarafında somurtmuş duruyordu, eli kılıcındaydı. Kelsea içinde öfkenin kabardığını hissetti. Rüyasına inanmadığı için Pen'i affedebilmeyi istedi ama bunu yapamadı. Hiç kimse inanmasa bile onun Kelsea'ye inanması gerekiyordu; onun boş heyecanlara kapılmayacağını biliyordu. Pen öfkelerini hissediyor gibiydi, bu yüzden Kelsea'ye meydan okuyan bir bakış attı.

“Evet hanımefendi.”

“Eğer Keep'i tek başıma terk etmek zorunda kalsaydım, eğer Gürz hiçbir muhafızın benimle gelmesine izin vermeseydi, sen yine de gelir miydin Pen?”

“Ben yeminliyim majesteleri.”

“Ama kime yeminlisin? Eğer muhafızların lideriyle benim aramda bir seçim yapman gerekirse, sen neyi seçersin?”

“Beni buna cevap vermeye zorlamayın hanımefendi.”

“Zorlamayacağım, Pen, bugün yapmayacağım. Bana ister güven ister güvenme. Ama eğer güvenmiyorsan, senin artık yakın korumam olmanı istemiyorum.”

Pen ona dik dik baktı, bakışları yaralıydı. “Hanımefendi, ben sadece sizin güvenliğinizi düşünüyorum.”

Kelsea döndü, ona öfkelenmişti, hepsine sinirlenmişti...

Mhurn hariç. Bir aydan fazla bir süre olmuştu, artık hepsi onu tanıyor olmalıydı, ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ Barty ve Carlin'in kır evinden getirdikleri ata binemeyen, kendi çadırını zor zar kurabilen küçük cici kızdı o. Dinledikleri kişi Gürz'dü, onun sözü geçiyordu ve sonuçta Gürz bile ona yaramaz çocuk muamelesi yapıyordu. Pen onunla tekrar konuşmaya çalıştığında Kelsea ona karşılık vermedi.

Gün ilerledikçe doğunun o korkunç gerilimi biraz daha artırıyor, fiziki zorluktan ziyade zihinsel zorlamaya dönüşüyordu. Diğerlerinin kendisini takip edip etmeyeceğine dair endişe, Kelsea'nin kafasını kurcalayıp duruyordu. Kelsea'nin göğsü titredi, safir titredi, sanki cevher ve öfke birbirini besliyordu; öğleden sonra Wellmer aniden durmaları gerektiğini söyleyene kadar sanki her ikisi de kendi sınırlarını zorlayarak büyümüştü. Grubun tamamı buğday ve mor çiçeklerle kaplı ufak bir tepenin hemen başında atlarını durdurdu. Doğuda Ellyre Dağı ve Willingham Dağı ufku gizleyerek yükseliyordu, aralarındaki koyu mavi V şekli, Argive Geçidi'nin vadisini işaret ediyordu. Wellmer dağların altlarını işaret etti, burada Mort Yolu birkaç dönemeçle kayboluyordu.

“Orası, hanımefendi.”

Hepsinin ayakları üzengilerin üzerindeydi, Kelsea daha iyi görebilmek için boynunu uzatmıştı. Yaklaşık yirmi kilometre ileride, uzun siyah bir gölge dağın eteklerindeki tepelere gömülmüş yukarı doğru süzülüyordu.

“Kayada bir çatlak var” diye mırıldandı Dyer.

“Hayır, efendim.” Wellmer'in rengi atmıştı, ama kendini hazırlayıp Kelsea'ye döndü. “Kafesler majesteleri, sıraya dizilmişler. Parmaklıklarını görebiliyorum.”

“Kaç tane kafes var?”

“Sekiz.”

“Saçmalık!” Elston grubun gerisinden haykırdı. “Thorne gizli gizli kafes yaptırmayı nasıl başarabilir?”

“Nasıl olduğunun önemi yok, olmuş bir kere.” Kelsea Gürz’ün gözlerini üzerinde hissediyor, ama ona bakmıyordu. Sağında ki Pen dağın eteklerine bakıyor, çenesi seğiriyordu.

“Onlar Argive’i terk etmeden önce oraya varmamız gerekiyor. Dağlardan aşağıya indiklerinde Mort askerleri Demesne’e kadar eşlik etmek için onları bekliyor olacak.”

“Bunu nereden biliyorsunuz majesteleri?” diye sordu Dyer. Sesi gayet saygılıydı; oldukça içten sorulmuş bir soruydu.

“Biliyorum işte.”

Şimdi hepsi Gürz’e döndü, onay bekliyorlardı. Bir saat önce olsa bu hareketleri Kelsea’yi çileden çıkarırdı, ama şimdi sadece kafilenin ağır hareketlerle dağda ilerleyişine bakabiliyordu. O kafeslerin en az bir tanesi çocuklarla doluydu. Bu zamana kadar kaç kasaba görmüştü? Kaç insan?

Gürz yavaş yavaş konuşuyor, Kelsea’yle göz göze gelmeyi reddediyordu. “Özür dilerim majesteleri. Thorne beni yine zekâsıyla alt etti; size söz veriyorum, bu son olacak.”

Kelsea onu dinlemedi, sadece dizginleri salladı, ilerleme konusunda endişeliydi. Dağın eteklerinde hareket eden siyah çizgiye baktı, titriyordu; diğer taraftan bu işin içinden nasıl çıkacağı konusunda da kaygılanmamaya çalışıyordu.

Doğu.

Bu ses beyninde yankılanmıştı, ama sanki tüm bedenini kaplamış gibiydi, sözcükler adeta tenini hareketlendiriyordu. “Hadi devam edelim. Onları akşam vakti yakalamamız gerekiyor.”

“Bir planımız var mı hanımefendi? diye sordu Dyer.

“Tabii ki.” Kelsea’nin hiçbir planı yoktu. “Haydi, gün bitmek üzere.”

Javel’in yüzünü ovuşturduğu eli sıırılsıklam olmuştu. Gün, mevsime hiç uymayacak kadar sıcaktı ve katırlarla ilerlemeye çalışmak oldukça yorucuydu. Thorne, Almont yolundaki

rotanın büyük bir kısmını en yoğun nüfuslu köylere ve kasabalara girmeyecek şekilde planlamıştı; akla gayet uygundu, fakat bunun bir sonucu olarak, bazen zorlu yollardan geçmek zorunda kalıyorlardı. Bunun için yapacak bir şey yok gibi görünüyordu. Crithe'in sonuna vardıkları zaman Javel kafesteki insanlarla ilgili düşüncelerinin bütün beynini kapladığını hissetti, ama önüne bakıp Allie'yi düşündü.

Kafeslerdeki insanlar sessiz duramıyordu. Onlardan bunu istemek de zordu, fakat istedikleri şeyleri Javel daha önce Yeni Londra'da hiç de dikkate almadığını fark etti. Thorne bile dikkate almamış olabilirdi ve muhtemelen ikisinin de umurunda değildi. Javel, Thorne'u kafeslerin parmaklıklarının önünde görebiliyordu, atıyla sanki pikniğe giden bir kral sakinliğinde ilerliyordu. Javel cebinden şişesini çıkarıp bir yudum viski aldı, viski boğazını yaktı. Thorne içki içtiğini görse canına okurdu, ama şu durumda Javel bunu pek umursamıyordu. Heybesine üç dolu şişe atmıştı, yolculuk bitene kadar bunlara ihtiyacı olacağını biliyordu.

Thorne her bir kafese dört muhafızın eşlik etmesine karar vermişti. Lord Tare haricinde Tearling ordusuyla ilgili az da olsa bilgi sahibi olan birkaç soylu daha vardı. Baedencourt kardeşler iki Caden daha getirmişti: Dwyne ve Avile; ikisi de iyi savaşçı olarak biliniyorlar ve grubun geri kalanının kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyorlardı. Fakat bir teoriye göre de Cadare çölünde başarısızlığa uğramış bir grup gezginci gibi ortak bir amaç için bir araya gelmiş ve garip bir şekilde birbirlerinden tamamen bağımsız insanlar da olabilirlerdi. Aralarında sevgi yoktu, saygı ise çok azdı. Matthew kardeş ve kapkaççı Alain, birbirlerinden bariz bir şekilde soğumuşlardı. Lord Tare kendini bu işin dışında tutuyor, bir izci edasıyla yolunda ilerliyordu. Javel, Baedencourt kardeşlerin de orada olmasına alınmıştı; geçen birkaç geceyi bir gözünü kendi kafesinde diğerini de onun hakkında gittikçe daha da

çok kaygılanan Keller'inkinin üzerinde geçirmişti.

Crithe kıyıları boyunca on iki kasabaya baskın yapmışlardı. Neredeyse hiç genç erkeğin olmadığı bu kasabalarda böylece çok kolay savaşıyorlardı. Fakat Javel, Keller'ın evlerde ve kulübelere çok fazla zaman harcadığını fark etmişti. Keller'ın buralardan getirdiği bazı kadınlar, özellikle de genç olanları biraz dişliydi, kıyafetleri parçalanmış veya kanlı oluyordu. Javel bunu Thorne'la konuşmayı, fikrini almayı düşündü; ticari eşyaya zarar vermek, onların değerinin düşmesi anlamına gelmiyor muydu? Ama Thorne'la özel olarak görüşme imkânı yoktu. Javel sonunda bu işe bulaştığından beri içine atması gereken diğer birçok şey gibi, bu nefretini de yavaş yavaş içine attı. Bu ilerleme son derece kolay oldu. Bir kale duvarı diğerinin ardından, akıntıya kapılmış kumdan kaleler gibi aklına düşüyordu. Günün birinde uyanıp kendisinin Arlen Thorne olduğunu görmenin endişesini duyana kadar devam etti bu. Her şey bu ihtimalin yanında kabul edilebilir göründü.

Allie.

Kasabalar o kadar ıssızdı ki, birinin buralarda iz sürebilmesi çok zordu. Ama Thorne yine de fazladan bir muhafızın buralara gelmesi konusunda ısrarcıydı ve Javel Thorne'un bu konuda haklı olduğunu kabul etmekte zorlanıyordu. Son yağmurlar Crithe'in seviyesini yükseltmişti, kafesleri Beth Ford'a geçirmek için fazladan adama ihtiyaç vardı. Basit ahşaptan yapılma, sadece birkaç yolculuk için tasarlanmış, kolay kırılacak kafesler hassas oldukları için tedbiri elden bırakmamakta fayda vardı.

"Lütfen." Javel'in yanındaki kafesten bir kadın sızlandı, o kadar yakınındaydı ki Javel irkildi. "Oğullarım. Lütfen. Onlar da benimle birlikte burada olamaz mı?"

Javel gözlerini kapattı ve sonra açtı. Çocuklar bu işin en kötü tarafıydı, bütün sevkıyatların en dayanılmaz kısmıydı.

Fakat Thorne, Kızıl Kraliçe'nin çocuklara çok fazla değer biçtiğini söylemişti, belki de getirebilecekleri içinde en değerlisi onlardı. Javel, kendisi, birçok kişiye el koymuştu: Lowell'dan iki küçük kız çocuğu, Haven'den bir erkek bebek ve yeni yeni yürümeye başlamış biri, bir de Haymarket'te beşiğinden aldığı kız bebek. Çocukların kafesleri, sevkıyatın hemen ortasında, dördüncü ve beşinci sıradalardı ve Javel oradan onları çok net duyacağından, onlardan sorumlu olmadığı için Tanrı'ya şükreliyordu. Özellikle sütten daha yeni kesilmiş bebekler yolculuğun ilk iki gününde neredeyse aralıksız feryat etmişlerdi. Şimdi uykuya dalmışlardı ve neredeyse bütün tutsakların boğazı yalvaramayacakları kadar kurumuştı. Thorne muhafızlara ve katırlara çok az su getiriyordu; her birine birkaç litreden fazlasının onları yavaşlatacağını söylemişti.

Javel, kafesin parmaklıklarından Thorne'a bakıp, *Şu anda sana ihtiyacım var*, diye düşündü *Fakat olur da seni bir kerecik yalnız yakalarsam, bir kerecik, Gut'ta karanlık bir gece...* *Bu sefer kanmayacağım.*

"Lütfen" diye mırıldandı kadın. "Küçüğüm, bebeğim. Daha sadece beş aylık."

Javel yine gözlerini kapadı, onu başka bir kafese koymuş olmayı diliyordu. Allie gibi sarı saçları vardı ve oğlunu kollarından çekerken birdenbire korkunç bir gerçekle sarsılmıştı: Allie onu görebilirdi. Yaptığı her şeyi görebilirdi. Konvoy ilerledikçe ve şafak sökerken bu gerçeklik de kafasından yavaş yavaş silinmiş, ama Javel'in daha önce hiç düşünmediği yeni bir sorunu gün yüzüne çıkarmıştı: Nasıl kurtulduğunu Allie'ye nasıl açıklayacaktı? İyi bir kadındı, kendi özgürlüğünü diğerlerinin sefaleti üzerinden kazanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Javel'in ne yaptığını anladığını söylediğinde ona nasıl tepki verecekti?

Javel on yaşındayken babası onu çalıştığı mezbahaya götürmüştü, ucuz ahşaptan yapılma alçak bir binaydı. Belki de

babası bunun bir öğrenme deneyimi olacağını düşünmüştü veya Javel'e izinden gitmesini istediğinin mesajını veriyordu. Hangisi olursa olsun, bu gezi olumsuz sonuç vermişti. Düzinelerce hayvan, binanın devasa kapısından içeri girmek için sessiz sedasız bekliyordu. Binadaki inekler hiç de aptal değildi; içeriden böğürme, çığlık atma ve büyük bir gürültüyle yere düşme sesleri geliyordu.

"Nereden geliyorlar? diye sordu Javel. Ama babası yanıt vermedi, Javel anlayana kadar ona öylece baktı. "Onları öldürüyor musun?"

"Sığır eti sence nereden geliyor, evlat? Kaldı ki, sence *para* nereden geliyor?"

Mezbahaya girdiklerinde koku Javel'i çarpmıştı; kan ve çürümüş iç organların yoğun kokusunu duyunca birden bütün kahvaltısı babasının ayakkabılarının üzerine akıvermişti. Bu kokuyu tüm hayatı boyunca hatırlayacaktı, ama çocuk akıyla kafasına asıl yer eden şey mezbahanın kapısı olmuştu: Arkasındaki karanlığa açılan geniş kapı. Hayvanlar içeriye girmiş, karanlıkta çığlık atmış ve bir daha dışarı çıkmamışlardı.

Altı sene önce, Allie Mortmesne'e gittiğinde, Javel de birkaç gün ne yapacağını bilmeden sessizce sevkıyatı takip etmişti. Allie'yi dördüncü kafeste görebiliyordu, parlak sarı saçları o mesafeden bile seçiliyordu, ama parmaklıklar aralarına sonsuz bir mesafe koyuyordu. Sevkıyata hamle yapmanın bir yolunu bulsa bile –kimsenin müdahale edemeyeceği bir adım– nereye gideceklerdi? Hayvanlar en azından neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. Allie'nin yazgısı o yaz boyunca gözlerinde olmuştu; Javel'in net hatırladığı birkaç detaydan biriydi. Mortmesne böylesi güzel bir kadını sadece bir kere kullanırdı, mezbahanın da hayvanları sadece bir kere kullanması gibi. *İçeri girmiş ve bir daha dışarı çıkmamışlardı.* Fakat şimdi Allie'yi geri alacaktı. Javel onu şimdiden karanlık kapı girişinde duran loş bir silüet şeklinde görebiliyor-

du. Oğlu için yalvaran kadını da artık duymuyordu. Sonunda susmuştu.

Sıcaklık arttıkça katırlar da huysuzlanmaya başladı. Caddelere katırlarıydı bunlar, yük taşımacılığı ve sıcak hava koşulları için yetiştiriliyorlardı, ama konvoyu Javel'den daha fazla seviyor gibi görünmüyorlardı. Javel yolculuk boyunca onları kırbaçlamaktan kaçınmış, sonunda çaresi kalmamıştı, Arne Baedencourt'la üçüncü kafesin önüne gidip herhangi bir katır durakladığında kırbaçlamak için hazır beklediler. İyi gitmedi. Konvoy yavaşladı ve sonra Thorne gelip katır terbiyecisi Ian'a bağırana kadar daha da yavaşladılar. "Yarın gece Demesne'e varmış olmamız gerekiyor! Katırların ne derdi var?"

"Bilemiyorum!" diye karşılık verdi Ian bağırarak. "Sıcaktan, belki! Daha fazla suya ihtiyaçları var!"

Sana kolay gelsin, diye düşündü Javel. Crithe'i dün geçmişlerdi ve şimdi Clayton Dağları'nın eteklerindeki tepelelere giden yolu yarılamamışlardı bile. Bu yükseklikte, artık yağmurlardan sonra bile su yoktu. Birkaç metre ileride Argive Geçidi boyunca ilerleyebilir ve Demesne'e giden Mızrak Tepesi'ne yönelebilirlerdi. Bu kahrolası katırlar birkaç saat daha dayanabilirlerse, dinlenebilirler ve yolculuğun kalanı çok daha kolay geçebilirdi.

Sonunda sıcaklık doruk noktasına ulaştı, güneş ufukta batana kadar da düşmedi. Javel, Alain'ı birçok kez kafeslerin orada, önünde durup tutsaklara gizlice su verirken görmüştü. Javel onu azarlamayı düşünmüştü; eğer Thorne Alain'ı katırlara verilecek suyu heba ederken yakalarsa bundan herkesin haberi olacaktı. Fakat Javel sesini çıkarmadı.

Güneşin batmasına yakın, kafesteki kadın gene çılgınlaşmaya başladı. Bu sefer onu duymazdan gelmek çok daha zordu; Javel sonradan oğullarının isminin Jeffrey ve William olduğunu, kocasının iki ay önce bir iş kazasında öldürüldüğünü ve yine hamile olduğunu, bu sefer bir kız çocuğu olaca-

ğından neredeyse emin olduğunu öğrendi. Sebebinin açıklanmaması da Javel'i en çok bu son bilgi rahatsız etmişti. Allie hiç hamile kalmamıştı; kapı muhafızları çocuk sahibi olmazdı ve Allie'yle ikisi de böyle bir zamanda çocuk sahibi olmanın riskli olduğunu düşünmüşlerdi. Bu kararları o zaman için anlaşılırdı, ama şimdi Javel buna üzüldüğü, perişan hissediyordu. Hamile olduğu henüz anlaşılmamış bir kadını alabilirlerdi, Thorne'un bunu neden düşünmediğini merak etmişti. Oysa çok yakında bir köle olarak değeri azalır, çalışamaz duruma gelirdi ve hiçbir erkek de gönül eğlendirmek için hamile bir kadın istemezdi.

Bu Thorne'un sorunu, bu Thorne'un sorunu.

Tepeye çıkan son zorlu yoldan sonra, alacakaranlıkta tırmanmayı bitirdiler ve kafilayı Argive Geçidi'ne getirdiler. Vadinin yanları çok fazla olmasa da dikti, keskin bir şekilde fırlamış iri kaya parçaları ve çıkıntılarla doluydu. Argive Kulesi'nin enkazından kalan taşlar vadinin ortasında darmadağın duruyordu. Argive'deki yeşil alanlar çoktan yok olmuş, sevkıyatların daimi yolculuğu kalan yeşilliği de azaltmıştı. Alacakaranlığın yarım yamalak ışığında geçit, üzerindeki hafif mor gökyüzüyle, doğudan batıya kilometrelerce uzanan derin kahverengi bir vadi şeklinde görünüyordu.

Katırlar son güçlerini kullanıyordu, ama Javel bu durumu Thorne'a bildirmekten çekiniyordu. Yakında bu zavallı hayvanlar aldıkları bütün kırbaç darbelerine rağmen duracak, Thorne da durumu fark edecekti. Javel hemen dibindeki bu kafeslerle uyumayı hiç beklemiyor olsa da gece için mola vermek zorundaydılar. Yine Allie'yi düşündü. Ona ne söyleyecekti? Gerçeği değil, kesinlikle... Allie'nin gözleri o hassas, boş bakışlara bürünecekti, hayal kırıklığına uğradığı zamanlarda olduğu gibi.

Ya umurunda olmazsa?

Fakat Javel Allie'nin seneler içinde Mortmesne'de nasıl

bir deęişim geçirdiđini dűşűnmek istemedi. Ona anlatması műmkűn deđildi; sűyleyecek bir yalan bulmalıydı.

Gűneş batınca gűkyűzűnű bulutlar kapladı. Javel homurdanmalar duyuyordu; Dwyne, dűrt Caden’in lideri, yanında-kilere bađırarak sűyleniyor, gűneş batınca burada mola vermenin uygun olduđunu sűylűyordu. Cadenler Hűkűmdarlık boyunca bu yolculuđu çok defa yapmıřlardı ve Dwyne ve Allie’nin orada olması onları rahatlatıyordu, diđer tűrlű dađılmıř Baedencourtlar olacaktı. Dwyne bile tedirgin gűrűnűyordu. Bulutlar hızlıca gűkyűzűnű kaplamıřtı ve hava oldukça hızlı kararıyordu. Eđer gece fırtına çıkarsa, konvoyun Mızrak Tepesi’ne gidiři yavařlayacaktı. Fakat fırtına tutsaklara biraz su verilmesini sađlayabilirdi. Belki de durduklarında Javel hamile kadının ođullarıyla biraz zaman geçirmesini ayarlayabilirdi. Thorne buna asla izin vermezdi, ama Alain tűm gűn Thorne’un burnunun dibinde dolanıyordu. Belki Javel de aynısını yapabilirdi. Eyerinde dođruldu, bu fıkre daha sıcak bakıyordu. Kűűk ama yapabileceđi bir řeydi.

Tepelerindeki bulutlar sert bir řekilde derinleřti ve bir noktada karanlık neredeyse haber vermeksizin geçidin űzerine űktű.

“Kaç tane?” diye mırıldandı Gűrz.

“Ben yirmi dokuz tane saydım” diye fısıldadı Wellmer arkadan. “Kafeslerin arkasında daha fazla var, gűrebiliyorum. Bekle...”

Kelsea bekledi, etrafını saran rahatsız gűlgeler grubunun farkındaydı. Gűrz ve Pen yanındaydı, evet, ama gecenin karanlığında biri gelip bıçak çekebilirdi. Burada inkâr edilemez bir şekilde savunmasızdı. Kelsea bekledi, Wellmer grubun yarısından fazlasının űmelip gizlendiği bűyűk kaya parçasının arkasından geri gelene kadar kaygısı daha da arttı. “Caden orada, efendim. Dwyne ve tanıyamadığım biri daha.”

“Kahretsin, asla ikişerli gruplar haline çalışmazlar. Onlardan daha fazla olmalı.”

Bir çukur aramakla geçen birkaç dakikadan sonra Wellmer küçük dürbününü ordu üniformasının içine gizledi. Atları biraz geride, geçidin ağzında bırakmışlardı. Üniformaların cebi olmadığını herkes aynı anda fark etmiş gibiydi. Kelsea kendi üniformasının yakasını çekti; cıldini kaşındıran, ucuz malzemeden yapılmıştı. Ordu kıyafetleri garip bir şekilde bütün muhafızlara tam olmuş görünüyordu; gün içinde her birini üstünü çekiştirip düzeltirken görmüştü, bukalemun gibi çevresine uyum sağlayabilecekmiş gibi görünen Pen’i bile.

Fakat gökyüzünde bal rengi ay hâlâ en parlak haliyle dururken, üniformaların siyahları kamuflaj için iyi bir tercihti. Kelsea’nin muhafızlarının diğer yarısı on beş adım kadar ileride, ikinci bir kayanın arkasına saklanmışlardı. Kelsea onları seçemiyordu bile; geçidin karşısında karanlık bir kütle şeklinde görünüyorlardı. Daha çok safiri gizleme konusunda endişeliydi. Argive Geçidi’ne ulaştıkları an, göğsündeki korkunç sıcaklık, kıyasladığında neredeyse hoş bir ılıkığa gelmişti. Mücevherin ışığı da azalmıştı, ama Kelsea üniformanın ince kumaşına ısıyı kesme konusunda hiç güvenmiyordu.

Kelsea’nin arkasından metal ve deri gıcırtiları geliyordu, bıçak çekilme sesleriydi bunlar. Kelsea yanaşıp olabildiğince küçülmeye çalıştı. Nabızı öyle şiddetli atıyordu ki sanki duyulabilecek gibiydi, alnı da terden yanıyordu. Omzundaki yara o bildik acıyla kasılıyordu. Etrafındaki adamlardan hangisi yapmıştı bunu?

“Onlara göre sayımız az hanımefendi” dedi Gürz. “O kadar da kötü sayılmaz, ama onlara cepheden taarruz edemeyiz. Orada Cadenler varken olmaz.”

“Wellmer, onları tek tek vuramaz mısın?”

“Vurabilirim hanımefendi, ama onlar saklanmadan ve ateşi söndürmeden önce iki ya da üç kişi.”

Gürz, Venner'in omzuna dokundu, bir şeyler fısıldadı ve onu diğer çukura gönderdi. "Bizde Wellmer ve üç sağlam okçu daha var. İkisini geçidin diğer tarafına göndereceğiz, böylece kalanlar kafeslerin arkasına saklanamayacak. Eğer önce Caden'i indirirsek, durumu biraz dengelemiş oluruz."

"Ateşleri herhangi bir yere yakabilirler" diye uyardı Pen yavaşça. "Yakın zamanda, karanlık çökmeden önce saldırıya geçmeliyiz."

Kelsea Gürz'ün bileğini tuttu. "Kafesteki insanların önceliği var. Bunu herkesin anlamasını sağla."

Venner geri çekildi, arkasında üç karanlık cisim vardı. Gürz'le birlikte duruyorlar, aralarında fısıldaşıyorlardı. Kelsea alnındaki teri sildi, gece kapıldığı paranoyayı duymazdan gelmeye karar verdi. "Wellmer, bana dürbününü ver."

Sekiz kafes nal şeklinde dizilmişti, kapıları birbirine bakıyordu. Kelsea kafeslerde demir olmadığını görünce rahatladı. Ahşaptan alalecele yapılmış gibi görünüyorlardı ve parmaklıkları birbirine kenetlenmiş şekilde, çok kalın, dikey ahşap kalaslardı. Bu ahşap Tearling meşesi bile olsa, baltalarla yapılacak güçlü bir saldırıya karşı zayıf kalırdı.

Wellmer konvoyun etrafındaki garip tepeleri işaret etti, ama Thorne'un adamlarının büyük bir kısmı nal şeklinde dizilmiş kafeslere bakıyordu. Kelsea dürbünle kamp ateşinin etrafındaki adamlara dikkatlice baktı. Çok azını tanıyordu. İçlerinde soylu olduğu apaçık belli, iyi giyimli, tıknaz bir adam vardı, Kelsea adını çıkartamasa da onu ilk görüşmeden hatırlıyordu. Sayım'dan olabileceğini düşündüğü birkaç adam daha vardı. Kendi ordusundan birileri, o kadar umursamazlardı ki sivil kıyafet bile giymemişlerdi. Ve o adam, Arlen Thorne, çemberin tam orasında duruyordu. Safir Kelsea'nin göğsünü hafifçe titretti. Thorne'dan daha iyisi beklenemezdi, ama Kelsea yine de ihanete uğramış hissediyordu, çocukluğunda anladığı dünya tarafından ihanete uğ-

ramış gibiydi. Bütün o planları, bütün o başarmak istediği şeyler... Bir adam tarafından altüst edilebilir miydi?

“Elston.” Dürbünü ona verdi. “Tam öğle vakti, ateşin etrafına.”

“Orospunun evladı” diye homurdandı Elston, gözlüğünün ardından bakıyordu. Gürz iç çekti, fakat bu yolculukta muhafızların dilini düzeltmeyi denemekten vazgeçmişlerdi. Kelsea geçen birkaç günde yeni bir sürü kelime öğrenmişti. Kulak misafiri olduğu konuşmalardan Elston’ın Arlen Thorne’dan nefret ettiğini biliyordu; konu bir kadınla alakalıydı, ama hiç kimse Kelsea’ye hikâyenin tamamını anlatmamıştı.

“Onu canlı istiyorum, Elston” diye mırıldandı Kelsea. “Onu bana getir, ben de zindanını tasarlamana izin vereyim.”

Muhafızlardan bazıları kıkırdadı.

“Beş dakika daha hanımefendi ve sonra gidebiliriz” diye fısıldadı Gürz.

“Tom ve Kibb’e kendi yollarını belirlemeleri için zaman verin.”

Kelsea başını salladı, vücuduna adrenalin pompalandığını hissediyordu. Muhafızlar kılıçlarını olabildiğinde sessizce çıkardı, fakat Kelsea hâlâ deriye sürtünen metalin çıkardığı sesi duyabiliyordu. İçini boğucu bir his kapladı. Safir göğsünde veya belki de göğsünün içinde davul gibi tınlıyordu, artık ayırt edemiyordu.

“Hanımefendi, size son kez burada Pen ve Venner’la kalmanızı söylüyorum. Kaybetsek bile hâlâ kaçabilme şansınız olacak.”

“Lazarus.” Kelsea önündeki silüete kibarca gülümsedi.

“Anlamıyorsun.”

“Zannettiğinizden daha fazla anlıyorum hanımefendi. İsterseniz suçu o saçma mücevherinize atabilirsiniz, fakat annenizin gölgesinin sizi hem sinirli hem de korkusuz yaptığının farkındayım. Bu birleşim hepimiz için tehlikeli.”

Kelsea'nin o anda sinirlenecek hali yoktu; bütün enerjisi aşağıdaki kamp alanına yönelmişti. "Senin de hataların var Lazarus. İnatçısın ve silahlarla olan hayatın, açık kalsa daha iyi olacak beyninin bazı kısımlarını kapatıyor. Ama her şeye rağmen ben sana güvenmek için yetiştirildim. Belki sen de bana aynı şekilde güvenebilirsin."

Karanlıkta hiçbir cevap yoktu.

"Pen ve Venner her dakika benimle olacak. Tamam mı?"

"Hanımefendi" diye mırıldandılar.

"Senin de benimle kalmanı istiyorum Lazarus. Tamam mı?"

"Peki. Fakat siz dövüşmeyeceksiniz hanımefendi. Venner sizin ayak hareketlerinizin felaket olduğunu söylüyor."

"Bir tane bile silah kullanmayacağım. Sana söz veriyorum."

Birkaç dakika sonra Gürz, rüzgârda kolayca kaybolup giden kuş gibi ıslık çaldı. Grup, çukurların arasından dağıldı ve her biri hendeğe kendi yolundan gitmeye başladı.

Thorne ilk defa Javel'in fikrine danışıp savunma için konvoyun sadece iki cephesini bırakıp Argive'in en dar kısmına kamp kurduymuştu. Javel, hamile kadının oğullarıyla zaman geçirmesine izin verip vermeyeceğine bakmak için uyanık kalmaya çalışmış, ama sonunda yorgunluk ağır basmıştı. En azından birkaç saat uyuyup sonra bu durumla ilgilenmeye karar verdi. Uyku tulumunu hazırladı ve devasa ateşin önüne kıvrıldı, bacakları ateşte büyük bir keyifle ürperdi. Kapı muhafızlarının birkaç kilometreden fazla at sürmeleri için genelde pek bir sebepleri olmuyordu ve bu uzun yolculuk Javel'in zayıf kalça kemiklerini fazlasıyla yormuştu. Uykuya dalmak üzereydi, uzun ve daha uzun aralıklarla uyuklamak ve ilk çığlık onu sersemletip uyandırana kadar da bunu neredeyse başarmak üzereydi.

Javel kalktı. Ateşin zayıf ışığında, adamlardan başka bir

şey göremiyordu, hepsi de en az onun kadar şaşırmış, uykulu gözlerle etrafa bakıyordu.

“Akıncılar!” Birisi kafeslerin ardından bağırdı. “Onlar...” Çığlık, yutkunma hırıltısına dönüşerek, başladığı gibi birdenbire bitti.

“Tetikte olun!” diye emretti Thorne. Çoktan ayağa kalkmıştı, hiç uyumamış gibi görünüyordu. Ateşin oradan iki adam geldi ve karanlıkta kayboldu, fakat daha fazla uzaklaşmadan önce adamlardan biri sırtına yediği okla yere düştü.

Akıncılar, diye düşündü Javel, şaşkına döndü. *Tepelerde*. “Hâlâ uyuyorum herhalde” diye düşündü. Önceden uyurgezerdi; ona bunu Allie söylemişti. Allie’nin düşünceleri onu harekete geçiriyordu; havaya zıpladı, kılıcını salladı, etrafına bakındı, ateşin saçtığı ışığın ardında hiçbir şey göremiyordu. Kafasının üzerinden başka bir ok karanlığı delerek geçti.

“Ateşi söndürün!” diye bağırdı Dwyne. “Bu şekilde kolay av oluyoruz!” Javel uyku tulumunu yerden kaldırıp ateşin üzerine attı. Kumaş yeterince ağır değildi; tulum içten içe yanmaya başladı, yünün katmanlarından dumanlar yükseliyordu.

“Daha fazlasına ihtiyacımız var!” diye haykırdı Javel etrafında duran şaşkın adamlara. “Bana uyku tulumlarınızı verin.”

Adamlar uykulu uykulu kalkıp battaniyelerini sarmalamaya başladılar. Javel yaşadığı hayal kırıklığından dolayı çığlık atmak istiyordu.

“Hareket edin!” Elinde büyük bir tulum yığını taşıyan Dwyne dirsek atarak Javel’i geçti ve onları alıp ateşe attı. Işık hafifledi ve sonra söndü, hava yanık yün kokusuyla ağırlaşmıştı. Kafeslerin yanında karanlıkta, kılıçlar çarpışıyordu ve hava birden yaralanan atların sert ve dayanılmaz çığlıklarıyla parçalanıyordu.

“Biniciler doğuya!” diye bağırdı biri. “Onları duyuyorum.”

“Etrafımız çevrildi” diye mırıldandı Dwyne. “O kahrolası memura buranın kamp için uygun olmadığını söylemiştim.”

Javel kıpkırmızı oldu; burayı geçidi bir mola yeri olarak kendisinin önerdiğini Dwyne’in öğrenmemesini umuyordu. Javel daha önce hiçbir Caden’le doğrudan muhatap olmamıştı; onlar yüksek düzlükte kamp kurmuşlardı, ulaşılamazlardı. Belki aptalcaydı, ama hâlâ bu kırmızı pelerinli adamdan saygı bekliyordu.

Thorne karanlıkta yanlarına gelip Javel’i omzundan yakaladı, nefesi Javel’in kulağının dibinde tıslıyordu. “Ne yapacağız? Işığa ihtiyacımız var.”

“Hayır, yok. Eğer kurtarmak için geliyorlarsa, tutsakları vurma riskini göze almayacaklardır. Karanlıkta şansımız daha yüksek.”

“Fakat öylece durup bekleyemeyiz! Gün ağardığında kolay lokma olacağız.”

Birbirine çarpan metallerin sesi şimdi her yönden geliyor, Dwyne’in sesini bastırıyordu. Cılız ay ışığında bir kılıç parladı, yaklaşık on adım ilerideydi, Javel de kendi kılıcını çekip hazırladı, kalbi hızla çarpıyordu. Dwyne gülmeye başladı.

“Komik olan nedir?” diye sordu Thorne.

“Bu Tear ordusu yahu! Üniformalara baksana!”

Javel hiçbir şey göremiyordu, ama homurdanarak kabul etti, böylece Dwyne da anlamayacaktı.

“Muhtemelen hepsiyle tek başıma başa çıkabilirim, karanlıkta ya da değil. Burada bekleyin.” Dwyne kılıcını çekip hızla uzaklaştı. Ayak sesleri kaybolduğunda, Javel bir anlık boğucu ve dağınık bir korkuyu bastırmıştı. Karanlıkta Thorne’la yan yana olmak pek de rahatlatıcı değildi.

“Saçmalıyor” diye söylendi Thorne tekrar. “Işığa ihtiyacımız var. Bol ışığa...”

Javel’i kolundan serçe yakaladı, sertti, bu Javel’i ürküttü.

“Bir meşale getir.”

Kelsea hâlâ yavaş yavaş ilerliyordu, ateş sönüp onları ışıktan mahrum bırakırken iki yanında Pen ve Venner vardı.

“Akıncılar en az dört kişiyi aldı” diye fısıldadı Gürz arkasından. “Ama Dwyne’ı alıp almadıklarını bilmiyorum; dikkatli olun.”

“O kafesler neye benziyor? Kimse görebiliyor mu?”

“Hayır” diye yanıtladı Pen, “ama kesinlikle çelikten değil. Bence sadece bildiğimiz ahşap.”

Kelsea kafeslerin bilinmeyen yaratıcısına karşı birden öfkeyle doldu. Thorne marangoz değildi, ama kafes yapacak birilerini bulmuştu.

“Toynaklar” diye fısıldadı Venner. “Batıya.”

Dördü birden sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra Kelsea geçidin batı girişinden gelip vadiyi geçen atlı adamların sesini duyabiliyordu.

“Üç ya da dört” diye fısıldadı Gürz. “Daha fazla Caden varsa işte o zaman başımız belada.”

“Harekete geçmeli miyiz, efendim?” diye sordu Pen.

Kelsea etrafına bakındı. Yıldızların sönük ışığında önlerindeki birkaç büyük kaya ile solundaki büyük kaya dışında hiçbir şey göremiyordu. Gerideki tepeler dışında gidebileceği bir yer yoktu.

“Hayır” diye yanıtladı Gürz. “Haydi, şu kayalığın arkasından devam edelim, o zaman onlar da önümüze geçeceklerdir. Eğer geçmezlerse, demek ki sayıları çok değil. Böylece krallığın geri çekilmesine de engel olacağız.”

Atların ayak sesleri giderek şiddetleniyordu. Kelsea, Gürz’ün sözünü dinledi ve kayalıklara doğru karnının üzerinde sürünerek ilerledi. Yerdeki sivri taşlar avucuna batıyor, acıdan tıslamasına sebep oluyordu. İçinden kendine, Elston’ın dediği gibi kahrolası bir hanım kız gibi davranmasını söylüyordu.

Gürz’ün önderlik ettiği grup, kayalıkların arkasına geldi-

ğinde, yüzünü kamp alanına döndü. Kelsea koyu mavi, karanlık gökyüzüne karşı kafeslerden birinin parmaklıkları arasındaki suretleri belli belirsiz görüyordu, başka hiçbir şey yoktu, sadece sesleri duyuluyordu. Yine her yerden çarpışan kılıç sesleri geliyordu; gece, yaralananların feryatlarıyla gayet canlıydı. Kelsea paranoyasını hatırlayıp yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Safir, sefaletini hissetmiş gibi titredi. Toynak sesleri yaklaşmıştı.

“Nerede...”

“Sus...” Gürz herhangi bir tartışma istemiyordu.

Atlılar gelip kayalığı geçti, siluetleri vadinin gri sis perdesinin ardından güçlükle seçiliyordu. Kelsea’nın saklandığı yerin yaklaşık yirmi adım ilerisinde durdular. Yorgun atların hafif kışnemeleri geceyi deliyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu biri yavaşça.

“Bu iş kötü” diye yanıtladı bir diğeri. “Işığa ihtiyacımız var.”

“Ölümüne savaşmadan önce biraz beklemeliyiz.”

“Hayır. Önce Alain’i bulacağız” diye emretti başka bir ses. Kelsea dikkat kesildi. Gürz onu durdurmadan önce sürünerek ilerlemeye devam etti. Dört siyah siluet döndü, o yaklaştıkça onlar da kılıçlarına davrandılar, ama Kelsea sadece gülümse-di. Kendinden emindi, bunun konuşan adamla bir ilgisi yoktu, ama göğsünde aniden bastıran sıcaklıkla çok ilgisi vardı.

“Merhaba, Hırsızlar Kralı.”

“Canın cehenneme.” Adamlardan biri atını üzerine sürerek beş adım kadar önünde durdu. Kelsea siyah bir gölgeden başka bir şey göremese de, adamın kendisini gördüğüne yemin edebilirdi.

Gürz yanına gelip onu bileğinden yakaladı. “Arkama geçin hanımefendi.”

“Hayır Lazarus” diye yanıtladı Kelsea; gözleri, önündeki uzun gölgenin üzerindeydi. “Dikkatini başka bir yere ver.”

“Efendim?”

“Tear Kraliçesi” dedi Fetch sakince. “Öyle görünüyor ki, bunca zamandır sizi biraz küçümsemişim.”

Pen ve Venner’in arkasından geldiklerini duyan Kelsea elini kaldırdı. “İkiniz de, orada kalın.”

Fetch ona sessizce ve dikkatle baktı. Kelsea yüzünü asla göremiyor olsa da onu *gerçekten de şaşırttığını* hissedebiliyordu, belki de ilk defa oluyordu bu. Rahatlamış, kendisini çocuktan ziyade yetişkin gibi hissetmişti; doğrulup gözlerini cüretle ona dikti. Fetch atından inip yaklaştı ve Kelsea Gürz’ün hemen yanında bittiğini hissetti. Kelsea elini hayır dercesine göğsüne koydu.

“Efendim?” diye sordu Pen, sesi tedirgindi, Kelsea’nin hiç duymadığı bir tonda, onunkinden daha genç geliyordu sesi.

“Tanrı aşkına. Geri çekil Pen.”

Fetch elini uzatınca Kelsea içgüdüsel olarak geri çekildi. Oysa o sadece saçlarının ucuna dokunmuş, hemen yanında durmuş, yavaş yavaş konuşuyordu. “Kendine ne yaptığına bir bak.”

Kelsea etrafı güçlkle seçerken kısa saçlarını Fetch’in nasıl fark ettiğini merak etmişti. Sözlerini idrak edince kızardı ve öfkeden patladı: “Neden buradasın!”

“Thorne’un minik çay partisinden sonra geldik. Alain da burada bir yerlerde; haftalardır buraları gözlüyor.”

Alain, iskambillerde çok hızlı olan şu sarışın adam. Kelsea onu kamp alanı çevresinde hiçbir yerde görmemişti.

“Asıl soru şu; *Sen* neden buradasın, Tear Kraliçesi?”

Güzel soru. Bütün bu dırdırının arasında bunu Kelsea’ye Gürz bile sormamıştı. Bir süre düşündü, eğer yalan söylerse Fetch’in anlayacağını bildiğinden, dürüst bir cevap vermek istiyordu. Mücevher göğüslerinin arasında çarpmaya devam ediyor, onu harekete geçiriyordu, oysa Kelsea kolyesinin sakin olmasını istiyordu. “Sözümü tutmak için buradayım. Bunun bir daha olmayacağına söz vermiştim.”

“Sözünü Keep’ten de tutabilirdin, bunu biliyorsun. Bugünlerde emrin altında büyük bir ordu var.”

Kelsea, Fetch’in sesindeki iğneleyici tondan çekinmişti, ama yine de dik durmaya çalışıyordu. “Uzun zaman önce, taha çıkmadan evvel, kral, gerektiğinde ülkesi için ölmeyi kendine görev edinmişti. Sistemin işleminin tek yolu buydu.”

“Burada ölmeye hazır mısın?”

“Tanıştığımız günden beri bu krallık için ölmeye hazırım, Hırsızlar Kralı.”

Fetch başını eğdi. Konuştuğunda sesi Kelsea’nin hiç duymadığı kadar yumuşaktı. “Seni çok uzun zaman bekledim, Tear Kraliçesi. Sandığından daha uzun.”

Kelsea kızarıp ileriye baktı, Fetch’in ne demek istediğini anlamamıştı; ama emindi, ondan duymayı beklediği şey bu değildi.

“Elini uzat.”

Kelsea dediğini yaptı. Avucunun içinde soğuk bir şey hissetti. Parmaklarıyla ne olduğunu anlamaya çalıştığında bunun bir kolye olduğunu fark etti; kolyenin ucundaki soğuk taş avucunda çoktan ısınmaya başlamıştı bile.

“Ne olursa olsun, buna tekrar sahip olmayı hak ettin, Tear Kraliçesi.”

Kelsea’nin solundan, savaşa çok daha yakın bir yerden, ete değen bir kılıcın durgun ve ıslak sesi duyuldu. Bir adam çığlık attı, sesi karanlıkta tiz ve korkuluydu. Kelsea kılıcını kaldırıp Gürz’e döndü.

“Sana kraliçenin hayatını borçluyum, şerefsiz” diye mırıldandı Gürz. “Ona herhangi bir şiddet uygulamadığın sürece yoluna çıkmayacağım. Ama diğer adamlar üzerimize gelmeden önce buradan kaybolun.”

“Anlaştık” diye yanıtladı Fetch. “Gidiyoruz.” Atıyla geriye döndü, ilerleyen bir başka siyah siluet olmuştu şimdi. “Bol şans, Tear Kraliçesi. Bu iş bittiğinde tekrar görüşeceğiz.”

Kelsea kızarak ikinci kolyenin klipsini buldu, onu da boynuna taktı. Kalbi göğsünün içerisinde koşuyor, bütün damarlarına yayılan bir sıcaklık ürettiyordu sanki. Statik elektriğin boşalması gibi bir çıtırdama sesi duydu, aşağıya bakınca ikinci safirin zayıf bir gün ışığı gibi parladığını, hafif alevlendiğini gördü. Kolye ucunu üniformasının içine gizlediğinde, kilidin içinde dönen bir anahtarın çıkardığı sese benzer bir ses duydu. Görüşü garip bir şekilde bozulmuştu; gözlerini kırınca bambaşka bir dünya gördü –bembeyaz gökyüzüne karşı siyah binalar– fakat gözlerini tekrar kırptığında hepsi gitmişti.

Fetch ve arkadaşları dönüp kamp alanından gelen ağlamalar ve çığlıklara doğru ilerlemeye başlamışlardı. O sırada Kelsea ve üç muhafızı kayalıkların diğer tarafına sokulup çatışmadan uzaklaştılar. Oraya oturup geçidin girişinde olanları izlemeye başladılar.

“Efendim?” diye sordu Pen.

“Sonra, Pen.”

Kelsea, Gürz’ün kaçmakla ilgili, Fetch’le ilgili, genel anlamda ihmalle ilgili veya başka herhangi bir şeyle ilgili açıklama yapmasını bekliyordu. Fakat Gürz hiçbir şey söylemedi. Kelsea, Gürz’ün elindeki kılıcın nasıl parladığını görebiliyordu. Gürzü olduğunu düşündüğü başka bir metalin parlattısını da görebiliyordu. Parlaklık maviydi, bu ay ışığı değildi. Kelsea aşağı bakınca her iki mücevherin de üniformasının altından gözle görülür bir şiddetle parladığını fark etti. İkisini de sağ eliyle kavradı, ışığı kesmeye çalıştı. Göğsünde başlayan şey her ne ise, aralıksız devam ediyordu; kalbi fazla hızlı çarpıyor ve damarları alevle doluymuş gibi hissediyordu. Korkunç bir şeyin olmasını bekliyordu, göremediği bir şeyin...

Tabii ki... Kelsea aniden fark etti. İkinci kolyeyi daha önce sadece cebimde taşıdım. Boynuma hiç takmadım.

Kelsea gözlerini kapadı, işte yine oradaydı; yüksek binalarla dolu ufuk çizgisi, yüzlerce bina, Keep'ten bile daha yüksekerdi. Orada bir çılgınlık vardı sanki, işaret gönderiyordu, sadece kafasının içinde var olan bir çılgınlıklar şehri. Şimdi daha fazla yükselen çığlık sesleri Kelsea'yi kendine getirdi. Gözlerini bağışlayıcı karanlığa açtı, Pen'in kayalığın kıyısından etrafı seyrettiğini gördü.

"Ateşi tekrar yaktılar."

"Aptallar" diye söylendi Gürz. "Wellmer onları kolayca yakalayacak."

Kelsea Pen'in çevresine göz attı. Işık, kilometrelerce ileride, kamp alanının tam ortasında parlıyordu. Mücevheri onu bir şekilde ileriye yönlendirmeye çalışıyordu, ama o Gürz'e söz vermiş, bunun susmasını sağlayacağını ummuştı. Geçidin merkezindeki çığlıklar devam ederken Kelsea'nin nabızı yükselmişti; bunun beklediği, korkunç şey olduğunu fark etti. Birden endişesinin kaynağını tam olarak buldu. "Bu bir kadın sesi."

Pen birkaç adım öne geldi. Uzaktaki ateşin cılız ışığına rağmen Kelsea yüzünün ağardığını gördü.

"Tanrı aşkına."

"Bu da ne?"

"Kadınlar." Sesi suyun altından geliyor gibiydi. Kadınların kafeslerinden birini ateşe vermişlerdi."

Düşünmeye zaman kalmadan Kelsea koşmaya başladı.

"Hanımefendi! Lanet olsun!" Gürz'ün sesi çok uzaktan geliyordu. Kadınların sesi geçidin duvarlarında yankılanıyor, geceyi bir uçtan diğer uca dolduruyordu. Her iki safir de üniformasında ısl ışıllardı. Kelsea her şeyi görebildiğini fark etti, her bir kayalığı ve maviyle bezenmiş bütün çimenleri. Koşmayı pek sevmezdi, ama mücevherler ona güç veriyor, o da giderek hızlanıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar hızlıydı, alevlerin parlak ışığına doğru uçuyordu adeta.

Javel ne olduğunu bilemedi. Thorne için bir meşale bulmaya gitmişti, ne yaptığının pek de farkında değildi. Aklı hâlâ Allie'yle meşguldü, başaramazlarsa ona ne olacağını düşünüyordu. Thorne'un adamlarının savaşı kaybettiklerini hissediyordu. Ateşi yeterli hızda yakamamışlar, akıncılar tepelerde ciddi zayıat vermişti, ayakları bir cesede takılmadan yürüyemiyordu. Meşale ararken başka atlılar geldi; Thorne paniğe kapılınca Javel bundan haberi olmadığını anladı. Mücadeleyi kaybedeceklerdi. Peki, Allie'ye ne olacaktı?

Javel sonunda ateşin yanına atılmış bir meşale bulup Thorne'a geri döndü. Thorne meşaleyi teşekkür etmeden aldı ve duyma mesafesinden uzaklaştı.

Şükürler olsun, diye düşündü Javel kara kara. Ama Thorne ortadan kaybolduğunda ne yapacağını bilemedi. O bir kapı muhafızıydı, asker değildi. Burası da duvarları ve sıkışık caddeleriyle Gut gibi rahat bir yer değildi. Javel doğadan hep nefret etmişti. Geçidin duvarları yüksekti, dünyadaki hayali sınırlardı. Etrafında dövüşenleri duysa da kıpırdamak istemiyordu, göremeyeceği bir düşmanla karşılaşmanın korkusuyla geri çekiliyordu. Savaş deneyimi, kapıya dayanıp Keep'te kendi yöntemleriyle savaşmak isteyen iki ya da üç sapığı defetmekle sınırlıydı. Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti.

Ben korkak biri miyim?

Saldırı başladığında tutsaklar da çılgılık atmaya başladılar. Şimdi yardım çılgılığı atıyorlardı; onu kulaklarını elleriyle kapatmaya yönelten, mezbahadan gelen seslere benzer sesler. Hamile kadını dışarı çıkarmayı düşündü ama hiçbir şey göremiyordu, hem korkuyordu da. Keller'ı, kafesleri dolduran genç kızları düşündü. Çoğu tecavüze uğramıştı; Javel bunu daha fazla inkâr edemezdi, kendine bile. En fazla on iki yaşındaki biri, Haymarket'ten beri hiçbir şey yapmayıp sadece hüngür hüngür ağlamıştı. Javel Gut'taki o sarhoş geceleri düşündü; aylak aylak çocuk satıcılarını bulmayı, onları ada-

lete teslim etmeyi ve yiğitçe işler yapmayı düşündüğü o geceleri. Her zaman sabah oluyordu, güneş ışığı ve akşamdan kalmalar, en güzel planları mahvediyordu. Bu farklıydı, Javel anlamıştı. Bu karanlık bir işti; burada sabah yoktu. Ve karanlıkta çok fazla şey başarılabilirdi.

Kılıcını kılıfına sokup belinden bıçağını çıkarıp bekledi. Kapı muhafızları her zaman bir arada dururdu. Birkaç dakika sonra Javel'in de tahmin ettiği şekilde Keller onu buldu.

"Hiç de bize göre değil, değil mi, Javel?"

"Hayır" dedi Javel. "Bir gece vakti, kapıda olmayı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Karanlıkta bir süre öylece sessiz durdular. Javel cesaretini topladı, adrenalinin damarlarında gezindiğini hissedebiliyordu. "Şu kafesin kapısı sana da tam oturmamış görünüyor mu?"

"Ne kapısı? Ben hiçbir şey göremiyorum."

"Orada, sol tarafta."

Keller döndüğü anda Javel kolunu boynuna doladı. Keller iriydi, ama Javel de hızlıydı. Keller onu yakalamadan bıçağını Keller'ın boğazına saplayıp onu geriye doğru çekti. Keller tuhaf bir ses çıkardı, gecenin karanlığında nefes almaya çalışıyordu. Dev cüssesiyle yere yığıldığında çıkan gürültü Javel'i memnun etti.

Javel'in kalbi zevkle dolup taşmıştı, kafası müthiş bir aydınlanmayla sarsılıyor, damarları cesaretle dolup taşıyordu. Şimdi ne yapmalıydı?

Hemen buldu: Kapıları açacaktı. Keep Otlığı'nda o gün kraliçenin yaptığı gibi, o da kafeslerin kapılarını açacak, herkesi dışarı çıkaracaktı. Kalabalığa yöneldi, ama ayağı başka bir cesede takıldı. Adamlar hâlâ etrafında savaşıyordu. Her yer cansız bedenlerle doluydu. Thorne haklıydı; ışığa ihtiyaçları vardı.

Javel tam bunu düşünürken, *görebiliyor* olduğunu fark etti; ince, bal rengi bir parıltı, savaşçıları ve kafesleri aydınlata-

tıyordu. Birisi ateş yakmıştı. Dwyne sinirlenecekti, oysa Javel rahatlamıştı.

Bu, gerçek anlamda çığlıkların başladığı zamandı. Bir kadın feryat ediyordu; sesi korkunç, çirkin bir iniltiyle giderek artıyordu, Javel elleriyle kulaklarını kapattı. Diz çöküp düşündü: *Kadın nefessiz kalmıştı*. Olabilirdi, ama emin olamıyordu, çünkü bir anda hepsi birlikte feryada başlamıştı, sanki bütün dünyanın kadınları aynı anda ağlıyordu.

Javel dönüp ateşi görünce Thorne'un ne yaptığını anladı. Soldaki dördüncü kafes alevler içinde yanıyordu, kapı çoktan gitmişti. Thorne elinde meşaleyle on adım kadar ileride duruyor, ateşe bakıyordu. Javel o parlak mavi gözlerdeki şeytanı gördü, kötü niyet değil, daha beter bir şeydi: Kendisinin ne olduğunun farkında olmayan bir şeytan, şeytan olduğunu bilmediği için hiçbir şey hakkında kendini savunma ihtiyacı hissetmeyen bir şeytan.

Hesabını bilen bir şeytan.

Kafesteki kadınlar, duvara yapışmış feryat ediyorlardı. Ama alevler üzerlerine geliyor, yerden onlara doğru ilerliyordu. İki kadın çoktan alev almıştı; Javel onları uyduruk ahşap parmaklıkların ardından kolayca görebiliyordu. Kadınlardan biri William ile Jeffrey'nin annesiydi. Eteklerini tutuşturan yangından kurtulmaya çalışırken bir yandan da diğer kadınlara yardım etmeleri için yalvarıyordu, ama hiçbirini kendi çılgın paniğinde onun farkında değildi. Diğer kadın ise alev alev yanan bir meşale gibiydi, alevlerin arasından sallanan kollarıyla, karanlık, kıvranan bir şekli anımsatıyordu. Javel izlerken, hiç bitmeyecekmiş gibi süren bu zaman diliminde, kadının kolları iki yanına düştü ve bedeni olduğu yere yığıldı. Kadının artık yüzü yoktu, sadece çılgınca yanmış, alevler saçan bir karaltıydı.

Diğer kadınlar çığlık atmaya devam ediyordu, Javel'in bundan sonraki hayatında kafasının içinde her daim duyaca-

ğından emin olduğu insanın kanını donduran bir kakofoniydi. Bitmek tükenmek bilmeyen çığlıklar atıyorlardı. Her birinin sesi Allie'nin sesine benziyordu.

Javel, Baedencourt kardeşlerin sönmüş kamp ateşinin diğer yanında yerde duran eşyalarının üzerine atıldı. Hugo Baedencourt'un her zaman bir baltası olurdu; her iki kardeş de gecenin ilk nöbeti için gitmişti, ama savaşta baltaya ihtiyaç yoktu. Javel silah torbasını yırttı, baltayı bulana kadar kılıçları ve bir yayı kenara itti; sağlam, parlak balta şimdi elindeydi. Ona göre fazla ağırdı, ama onu kaldırabildiğini fark etti, kafese ulaştığında onu savurabildiğini de gördü. Jeffrey ve William'ın annesi şimdi yanıyordu, saçları ve yüzü alevler içerisindeydi. İlk önce elbisesi yanmıştı. Javel bu gibi durumlarda soğukkanlı olmaya çalışsa da karnındaki bebeğin çoktan öldüğünün farkındaydı. Ama alevler bile kadının güçlü sesini kesememişti. Gecenin karanlığında çığlık çığlığa bağırıyordu.

Javel parmaklıklara ilk ezici darbeyi savurdu. Ahşap parçalandı, ama tamamen dağılmadı.

Yeterince güçlü değilim.

Bu düşüncüyü kafasından attı ve baltayı tekrar savurdu; sol omzundaki acı veren yırtılmayı umursamıyordu. Allie hemen yanındaydı, orada durmuş sevgiyle ona bakıyordu; evlenmeden çok önce, ikisi de kurayı veya bu olup bitenleri düşünmezken baktığı gibi.

Havayı kötü bir koku sarmıştı, genzi rahatsız eden yanmış ahşap ve deri kokusu karışımıydı. Javel yangınla mücadelesini kaybediyordu, farkındaydı, ama baltayı savurmaya da devam ediyordu. Jeffrey ve William'ın annesi bu mücadelenin ortasında bir yerlerde ölmüştü; az önce çığlık atan kadının şimdi sesi kesilmişti. Bir an için Javel, Arlen Thorne'u öldürmeyi düşündü. Fakat Thorne çoktan kaçmıştı; meşaleyi savurmuş ve karanlıkta kaybolmuştu.

Kadınlar hâlâ kafesin karşı duvarına üşüşmüş duruyorlardı, şimdi sadece en geridekiler çığlık atmaya devam ediyordu; duman, ateşe yakın olanları boğuyordu, yalnızca sefil bir şekilde öksürebiliyorlardı. Alevler çoğunun eteklerini tutuşturmuştu. Javel'in gözleri yaşıyor, dumandan yanıyordu; kollarının derisi kavrulmuş gibi acıyordu. Hiçbir şeyi umursamadı ve tekrar baltayı salladı, parmaklıklardan birini tümenden kırdığını hissetti. Ama sadece birini. Çok geçti.

Allie, çok üzgünüm.

Derisi yanıyordu. Javel baltayı atıp diz çöktü. Elleriyle kulaklarını kapattı ama hâlâ çığlıkları duyabiliyordu.

Sonra her yeri mavi bir ışık kapladı.

Yanan kafesin elli adım ilerisinde, Kelsea birkaç atlının o koşarken ona yandan saldırmak için geldiğini fark etti. Yüzlerinde siyah maskelerle Fetch'in adamları oklarını hazır ederek ona doğru ilerliyorlardı. Kelsea hayal görüyor olabildi, ama artık umurunda değildi. Şu an kafeslerden ve kadınlardan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun sorumluluğuydu bu. O, Tearling'in kraliçesiydi.

Koşarken Thorne'un adamlarından birkaçı ona yaklaşmaya çalıştı, kılıçlarını kuşanmışlardı, öldürme istekleri yüzlerinden okunuyordu. Fakat mavi alev huzmesi onları da sarıp devirdi. Kelsea ışığın artık mücevherlerden değil de kafasının içinden geldiğini hissediyordu. Sadece onları öldürmeyi düşünmüş, hepsi de ölmüştü. Nefesi boğazını tıkiyordu, fakat yavaşlayamıyordu. Mücevherler onu alevlere doğru ilerletiyordu. Son kayalığın da yanından geçti; kızgın sıcaklık çarparak onu sırtından itiyordu. Kadınlar yanan kafeslerden birinde şuursuzca toplanmış duruyorlardı, alevler çoktan onlara ulaşmıştı. Gri saçlı bir adam orada durmuş, baltayla parmaklıklara vuruyordu, ama pek de bir şey beceriyor gibi görünmüyordu.

Tearling meşesi, diye düşündü Kelsea. Kadınlar kapana kısılmıştı. İşin kötüsü, alevler yandaki kafesin parmaklıklarını da sarmaya başlamıştı; eğer yangını söndüremezlerse, kafeslerdeki herkes yanacaktı. Suya ihtiyaç vardı, fakat yakınlar da hiç su yoktu. Kelsea çaresizlikten yumruğunu sıktı, öyle ki etine geçen tırnakları avucunu kanatıyordu. Eğer biri ona şu an bir takas önerse, kendi hayatına karşılık kafestekilerin hayatı dese, kendi hayatını kolayca, korkusuzca, hiç düşünmeden evladı için kendi hayatını feda eden bir anne edasıyla feda edecekti. Fakat anlaşma yapabileceği hiç kimse yoktu. Kelsea'nin bütün iyi niyetli çabaları burada son buluyordu.

Elimde olsa her şeyimi verirdim, diye düşündü Kelsea. O an bunun doğru olduğunu biliyordu.

İki mücevher de mavi bir ışıkla parıldadı, bedeninde ani bir çarpıntı, tüm sinir uçlarına yayılan bir gerilim hissetti. Kuvveti onu sırtından itti. Kendini olduğundan iki kat daha iri hissediyordu, tüyleri diken dikendi, kasları olabildiğince kasılmıştı.

Kelsea'nin çaresizliği yok olup gitmişti.

Şimdi bütün geçit aydınlanmış, maviye boyanmıştı, her bir gölge yanındakinden daha parlaktı. Kelsea her şeyi görebiliyordu; sakın ve sessiz ve durgun. Her yanında ışıktaki donmuş, savaşıyor figürler vardı.

Wellmer tepede sağında duruyordu, yayına takılı bir okla birlikte çukurun kenarına iliştiriyor.

Çenesi konsantre olmuş bir şekilde kapalı; gözleri ateşten ve ölümden kızarmış Elston, çukurun dibinde Arlen Thorne'u izliyor...

Alain, elinde bıçakla kafeslerden birinin arkasında bekliyor, yaralı olanları öldürüyor ve bağırarak için ağzını açıyor...

Fetch, kafilenin sonunda duran Fetch, o korkunç maskesini takmış, kırmızı peleriniyle savaşıyor iri bir adam...

Kafeslere baltayla saldıran adam, diz çökmüş ağılıyor şim-

di, yüzü senelerdir çektiği ıstırap ve pişmanlıktan perişan...

En önemlisi, kafesteki kadınlar, alevlerin arasında öylece duruyorlar...

Masum bir şekilde ölmek daha iyi.

Gerilim, Kelsea'nin her yerine yayılıyordu, öyle ki vücudu buna artık dayanamıyordu; sanki yıldırım çarpmış gibiydi. Eğer bir Tanrı varsa, dünyayı ortadan ikiye ayırırdı. Fakat Kelsea korkmuştu, eğer dünyayı ikiye bölmek isterse, bunu yapabilir, bunu tabii ki yapabilir, fakat burada bilmesi gereken daha çok şey vardı. Her şeyin bir bedeli olduğu gibi...

Su.

Burada başka bir seçenek yoktu. Eğer bir bedel varsa bunu ödeyecekti. Uzandı, kolları olabildiğince esnemişti. Su oradaydı, onu hissedebiliyordu, neredeyse tadına bakacaktı. Onu çağırdı, onun gelmesi için çığlık attı ve bir akımın aniden içinde patladığını hissetti, nereden geldiği belli olmayan ve şimdi de aynı yöne giden bir akımdı bu.

Geçidin üzerinde patlayan gök gürültüsü, zemini titretti. Mücevherler soğuk ve karanlıktı, geçit bir kez daha aniden ısıltıyla doldu. Her şey tekrar hareket etmeye başlamıştı; kadınlar çığlık atıyor, erkekler bağırıyor, kılıçlar çarpışıyordu. Fakat Kelsea karanlıkta tüyleri diken diken, öylece duruyor, bekliyordu.

Yağmur, gökyüzünden şelale gibi yağıyordu, ay ışığını gizleyecek güçte bir tufandı bu. Bir duvar gibi Kelsea'nin üzerine düşüyor, onu yere çarpıyor, geçit boyunca onu yerde sürüklüyordu, sular burnundan ve ciğerlerinden taşıyordu. Kelsea şimdi kendini bırakmıştı, aklında tonla şey varken, onun sadece uyumaya ihtiyacı vardı, görüşünün arkasında bir yerlerde karanlık onu çağırıyordu.

Geçiş, diye fark etti. *Gerçek Geçiş*. Onu neredeyse görebiliyorum. Kelsea gözlerini kapadı ve *geçti*.

Mortmesne Kraliçesi balkonunda durmuş krallığına ba-

kıyordu. Uyuyamadığı zamanlar buraya gelmeye başlamıştı, neredeyse her gece oluyordu bu. İyi uyuyamıyordu, bazı basit şeyler kötüye gitmeye başlamıştı. Bir gece bir dizi emri imzalamayı unutmuştu ve ertesi sabah kalabalık Cutter Meydanı'nda toplanıp beklemiş, beklemişti... Cadare Kralı onu ziyaretine çağırması, o da tarihi bir hafta şaşırmıştı. Hizmetçilerin kafasını karıştırmış, gereksiz yere bavullarını geri açması gerekmişti. Bir gece ona bir köle getirmişler, ama o çoktan uykuya dalmıştı. Bunlar küçük şeylerdi ve çoğunu sadece Beryll fark etmişti. Fakat eninde sonunda Beryll dışında da birileri anlayacak, o zaman bu durum sorun olacaktı.

O kız yüzündendi, hep o kız yüzündendi. Kraliçe kızı bir kez olsun görebilmek istiyordu, öyle ki komutanlarını toplayıp onlara Tearling'e resmi bir ziyaret meselesini açmıştı. Komutanları önerilerini nadiren geri çevirirlerdi. Fakat bu kez geri çevirdiler ve kraliçe gerçeği sonunda kabul etti. Bu teklif, bir zayıflık göstergesi olacak, hiçbir işe de yaramayacaktı; kız muhtemelen geri çevirecekti. Fakat kabul etseydi bile, gizli tehlikeler olacaktı. Şu andan itibaren, kraliçe kızın gizli kalmış bir yetenek olduğunu, annesine hiç benzemediğini idrak etmişti. Daha kötüsü, kızın muhafızlarını Gürz yönetiyordu, ki o *hiç de* gizli kalmış bir yetenek değildi. Ducarte bile henüz Gürz'le tartışmak istemiyordu, şimdikinden daha fazla bilgi elde etmeden bunu yapmayacaktı. Gürz tam bir baş belasıydı, kız da bir bilinmezdi. Bu ikisinin birleşimi çok kötüydü.

Kraliçe bu balkonu seviyordu; odalarının iki kat üzerindeydi, sarayın birçok kulesinden birinin tepesindeydi. Her yönden kilometrelerce öteyi görebiliyordu: Doğuda Callae'ye uzanan uçsuz bucaksız toprakları, güneyde Cadare'ı ve tam batıda Tearling'i. Tearling sorunsuz bir şekilde yaklaşık yirmi sene önce hükmüne bırakılmıştı, ama şimdi sanki bir karınca yuvasına girmiş gibi hissediyordu. Bu bir felaketti. Thorne'un

sevkıyatı yarın ulaşacak, bu geçici önlem asıl sorunu çözme-yecekti. Eğer Tearling'e haraçtan kurtulma izni verirse, diğerlerinin de aynı hareketi yapmaları an meselesiydi.

Kendi içlerindeki durum da pek parlak değildi. Kraliçe, krallığını yüz yılı aşkın bir süredir zalim kurallarla yönetiyordu, ama şimdi yeni kölelerin eksikliği de yeni bir problem doğuruyordu: İç karışıklık. Ajanları, Mort soylularının gide-rek daha da büyüyen gruplar halinde gizli gizli toplandığını bildirmişti. Ordu komutanları o kadar da ketum insanlar de-ğildi; hoşnutsuzluklarını, dinleyen herhangi birine anlatıyor-lardı. Kuzey şehirleri, özellikle de Cite Marche'ta artan hoş-nutsuzluklar dile getirilmişti. Cite Marche, genç radikallerle doluydu, çoğunun kendi kölesi hiç olmamıştı, ama yayılan bu memnuniyetsizlikte, buna şansları olduğunun farkına var-mışlardı.

Tearling'i istila etmek zorundayım, diye düşündü kraliçe; korkmuştu. Balkonun güneybatı köşesine ilerledi ve önünde uzanan şehre, uçsuz bucaksız Champs Demesne'i bir battani-ye gibi örten karanlık gölgeye baktı. Ordusunu haftalar önce harekete geçirmiş, ama biraz gecikmeli göndermişti, boğazın-daki bir şey temkinli davranmasını salık veriyordu. İstila ko-laydı, ama aynı zamanda da riskliydi ve kraliçe sonuçları öl-çülemeyecek riskleri umursamıyordu. Zafer, istenmeyen so-nuçlar doğurabilirdi. Denetimini sağlayacağı daha fazla top-rak istemiyordu; işlerin her zaman olduğu gibi usul usul iler-lemesini, civardaki bütün krallıkların haraç vermesini, bunu söylendiği şekilde yapmalarını istiyordu. Eğer ciddi bir aske-ri harekâta geçmeye zorlanırsa, bu durum projesini gecikti-recek, işlerin ilerlemesine ket vuracaktı.

Fakat başka bir seçeneği gerçekten yoktu. Thorne'un fikri açık ve netti: Kız satın alınamazdı. Kız, büyükannesi Arla'ya benziyordu, hatta ondan daha fazlasıydı.

Babası kimdi?

Kraliçe, bazı sabahlar, bütün her şeyin bu soruya bağlı olduğunu düşünüyordu. O bir genetikçiydi, Geçiş'ten beri belki de en önde gelen genetikçiydi. Soyların, bazıları çok keskin ve anormal bile olsa, nesilden nesile değişiklik yaratmadaki gücüne hayrandı. Elyssa ve Naip, her ikisi de yönetilmesi çok kolay kişilerdi; aşırı gurur ve hayal gücü yoksunluğundan mustarıplardı. Karışımına tamamen orijinal bir ırk tanıtılmadıkça, kızın da çok farklı olması için hiçbir sebep yoktu. Naip, kızın babasının kimliğini açıklamayı hep reddetmişti; onu seneler önce bu bilgiyi vermeye zorlamalıydı, oysa bunu öğrenmek o zamanlar o kadar önemli görünmemişti. Sadece şimdi, o ortadan kaybolduğunda ve planları durma noktasına geldiğinde, kızın baba tarafının her şeyden daha önemli olduğunu anlayacaktı.

Amma kayıtsız oldum ben de, diye fark etti kraliçe birden. Her şey uzun süredir gayet kolay ilerliyordu... Ama bu kayıtsız hükümdar, evrimin, hatta seneler önce ölmüş olması gereken on dokuz yaşında bir kızın yaratabileceği herhangi bir rezalete çatmıştı.

Tear sınırında bir şeyler oluyordu.

Kraliçe gözlerini kıstı, ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Saat gece yarısını yeni geçmişti ve hava sınır boyunca, ormanın üzerinden yükselen Willingham ve Ellyre dağlarının olduğu alana kadar tamamen açıktı, karla kaplı tepeler ay ışığının altında görülebiliyordu. Bu dağlar işe yarayan doğal sınır işaretleriydi; kraliçe, Tear'ın tam olarak nerede başladığını bilmekten ve ona bu mesafeden göz kulak olmaktan memnundu.

Şimdi şimşek, Argive Geçidi üzerinde gökyüzünü ayırmış, bulanık kara fırtına bulutlarını aydınlatıyordu. Kraliçe bunu umursamadı; umursasaydı şimşegi kendi çağırabilirdi, bu basit bir numaraydı. Fakat bu şimşek beyaz değil, maviydi. Bir safirin parlak maviliği...

Kızıl Kraliçe'nin içini korku kapladı, karnı kasılmaya başladı. Gözlerini kısıp ufka baktı, umutsuzca görmeye çalışıyordu. Fakat büyü, bütün kuvvetler gibi, sadece yapanı değil izleyeni de alıkoyar. Şu anda hiçbir şey göremiyordu. Kızı bu zamana kadar hiç görememişti, bir kere bile. Sadece rüyalarında.

Kraliçe dönüp balkondan çıktı, arkasına düşmeyi akıl edene kadar ona bakakalan muhafızlarını korkutuyordu. Ona ayak uydurmalarını umursamadan, dönen merdivenlerden aceleyle makamına gitti. İçine bir şeyler, bir felaket hissiyatı kendiliğinden doğmuştu. Sınırdaki korkunç şeyler, bütün planlarını mahvedecek bir facia gerçekleşiyordu.

Kraliçenin başnedimesi Juliette, makamın kapısı önünde duruyordu. Kraliçe, bu görev için sadakati tartışma konusu bile olmayan Beryll'i tercih ederdi. Fakat o şimdi yaşlı bir adamdı ve uyumaya ihtiyacı vardı. Juliette uzun, yapılı, yirmi beş yaşlarında bir sarışındı; güçlü ve kabiliyetliydi, fakat o kadar gençti ki, kraliçe onun herhangi bir şey bilip bilmediğinden şüpheliydi. Çok uzun bir hayatın bedeli şimdi belirginleşiyor, daha genç olan kadının parlak, bir şekilde aptal olan yüzünde sergileniyordu.

Bütün adamlarım yaşlandı.

“Bana bir çocuk getirin” diye bağırdı Juliette’e. “Dokuz on yaşlarında bir erkek çocuk. Ona ağır dozda ilaç verin.”

Juliette eğilerek selamladı ve hızla salona indi. Kraliçe makamına geçtiğinde birinin çoktan perdeleri indirmiş olduğunu gördü. Normalde odasını perdeler kapalıyken seviyordu, bu yüzden duvarlar ve tavan aralıksız koyu kırmızı ipekten bir düzlük gibiydi. Orada olmak bir kozanın içinde olmak gibiydi ve çoğu zaman kendini bu şekilde düşünmenin gururunu yaşıyordu, kendi duvarlarını yıkıp hapishanesinden kurtulmuş ve öncekinden daha güçlü hale gelmiş bir yaratık; kimsenin olmasını hayal bile etmediği kadar güçlü bir yara-

tık. Fakat şimdi etrafındakilerden hiçbir şekilde gurur duymuyordu. Karanlık Şey, çağrıldığı için öfkelenecek, yardım istendiğinde öfkesi daha da artacaktı.

Başka bir seçenek yoktu. Kendi yetenekleri başarısız olmuştu.

Muhafızı dönüşüne hazırlanmış, devasa şöminede büyük, güçlü bir ateş yakmıştı. Bu güzeldi. Yapacak bir şey kalmıştı. Kraliçe bir bıçak ve temiz beyaz bir havlu bulana kadar çekmecelerini karıştırdı. Ardından şöminenin önündeki mobilyaları kaldırdı, zeminde geniş bir alan yaratmak için divanı ve sandalyeleri çekti. Bitirdiğinde zar zor nefes alabildiğini fark etti, nabızı kulaklarında atıyordu.

Korkuyorum, diye düşündü sefil bir şekilde. *Çok uzun zaman oldu.*

Birisi kapıyı çaldı. Kraliçe kapıyı açınca Juliette'in kollarında küçük bir Cadare erkek çocuğuyla durduğunu gördü. Çocuk doğru yaşıyordu, fakat çok zayıftı, kendinden geçtiği için suratı ifadesizdi. Kraliçe çocuğun gözkapaklarından birini kaldırdığında gözbebeklerinin irisin kenarlarına kadar genişlediğini fark etti.

"Güzel." Kraliçe çocuğu kollarına aldı, bu narin bedenden gelen sıcaklık hoşuna gitmemişti. "Rahatsız etmeyin, hiçbir şey için, ne duyarsan duy."

Juliette tekrar eğildi ve salonun uzak köşesine geçti. Duvar kenarında duran gece muhafızları, Juliette'in poposuna şehvetle baktı. Kraliçe kısa süreliğine eşikte durarak bununla ilgili bir şey yapabileceğini düşündü. Uşakları herhangi bir tacizden dolayı mağdur olmamalıydı; bu, zor bir işin ikramiyelerinden biriydi.

Kahretsin, diye düşündü kızgınlıkla. Beryll yarın çaresine bakardı.

Tek omzuyla kapıyı çarptı, çocuğu yatağına götürdü ve yatak örtüsünün üzerine koydu. Çocuk sakince derin derin ne-

fes alıyordu. Kraliçe bir süre ona baktı, fikirleri çok farklı yön-
lere gidiyordu. Aslında çocukları sevmiyordu; çok fazla gü-
rültü yapıyorlar ve fazlasıyla enerjik olmayı gerektiriyorlar-
dı. Kendi bir çocuk sahibi olmayı gençliğinde bile hiç isteme-
mişti. Çocuklar, çarkın gerekli dişlilerinden biriydi, hoş gö-
rülmesi gereken şeylerdi. Onları sadece böyle sessiz oldukla-
rında ve yapılması gerekenden pişmanlık duyunca dayanıla-
bilir buluyordu.

Ordunun üst kademelerinde görevli çok sayıda pedofil var-
dı. Kraliçe bu adamlara karşı garip, hastalıklı bir iğrenme
besliyordu, sorunlarının ne olduğunu anlamakta zorlanıyor-
du. Genetik ona bir açıklama sunmuyordu; çocuklarda cin-
sel içerikli bir şey yoktu. Bazı insanlar sadece arızalıydı, iç-
lerinde bir şeyler yanlış gelişmiş ve çarpıtılmıştı. Bu insanlar
hastalıklıydı ve kraliçe onlara hiç temas etmiyor, ellerini bi-
le sıkıyordu.

Fakat onlara ihtiyacı vardı, fena şekilde ihtiyacı vardı. O
içlerindeki insan olmadıklarında, gayet işe yarar birine dö-
nüşüyorlardı; özellikle Ducarte paha biçilmezdi. Olay, bu tip
şeyleri düşünmemekti, önünde tamamen savunmasız uyuy-
an çocuğu izlerken düşünmemek.

*Bir gün, diye düşündü, her şey tamamlanmış olduğunda, ülkeyi
bunların hepsinden kurtaracağım. Yeni Dünya'nın bir ucun-
dan diğer ucuna gideceğim, saçmalıkları ortadan kaldıracı-
ğım ve Fairwitch'te her şeye yeniden başlayacağım.*

Fakat bu gece çocuğa ihtiyacı vardı. Ve ilacın etkisi geçme-
den önce, hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Kraliçe bıçağı aldı ve uzanıp çocuğun kolunu dirseğinden
bileğine kadar kesti. Kan, kalın bir şerit halinde akmaya
başladı. Koluna havlu bastırdı, beyaz pamuk onu emiyordu.
Çocuk kımıldamadı bile; bu iyiye işaretti. Belki bunu son se-
ferden daha temiz halledebilirdi.

Cüppesini ve altındaki kıyafetleri çıkardı, onları arkasında

verde duran kan birikintisinin üzerine attı. Yere dizlerinin üzerine çöktü ve çok eski bir dilde fısıldamaya başladı, sonra topuklarının üzerine kalktı ve bekledi, dişlerini sıkıyordu. Taş zemin sert ve keskindi, dizlerine batıyordu, fakat Karanlık Şey bundan hoşlanıyordu, çıplak olması gibi bir şeydi. Rahatsızlığı takdir ediyordu, tam olarak anlamlandıramadığı şekilde bundan hoşlanıyordu. Eğer külotlu çorabını çıkarmazsa veya yeri yumuşatmak için altına bir yastık koyarsa, bunu fark edecekti.

Ateşten bir ses konuştu, kadın mı erkek mi olduğu bile anlaşılmayan kısık, cansız bir ses. Sesi duyduğunda kraliçenin tüyleri diken diken olmuştu.

“Neye ihtiyacın var?”

Kraliçe yutkundtu, alınıdaki terleri siliyordu. “İhtiyacım olan... Tavsiye.”

“Yardıma ihtiyacın var” diye düzeltti Karanlık Şey; ses bekledi içindeydi.

“Karşılığında ne vereceksin?”

Eğilebildiği kadar öne eğildi ve kanlı havluyu ateşe attı. Isıya rağmen sanki üşümüş veya heyecanlanmışçasına meme uçları sertleşmişti. Havlu yandıkça çatırdama sesleri de odayı dolduruyordu.

“Masum kanı” diye belirtti Karanlık Şey. “Tadı çok güzel.”

Şöminenin önündeki hava kararmaya ve kaynaşmaya başladı. Her zamanki gibi, kraliçe olayın olağanüstülüğüne bakıyor, gördüğü şeyin ne olduğunu algılamaya çalışıyordu. Önündeki alan giderek daha da koyu bir karanlığa bürünüyor, oraya açılan derin bir çukura dönüşüyordu. Sanki gaz, yoğunlaşıp önünde sıvılaşıyor gibi görünüyordu.

“Başını ağrıtan nedir, Mort Kraliçesi?”

“Tearling” diye yanıtladı kraliçe; sesinin rahat olmadığını fark etmek onu mutsuzlaştırmıştı. Ateşteki yaratık da ona, kendisinin ona duyduğu kadar ihtiyaç duyuyordu, bunu ken-

dine hatırlattı. “Tearling’in yeni kraliçesi.”

“Tear’ın vârisi. Onu dize getirmeyi başaramıyorsun; izliyorum.”

“Bu gece sınırda ne olduğunu göremedim. Kızı artık hiç göremiyorum.”

Ateşin önündeki delik şimdi daha da genişlemiş, şömine-nin içerisinde kasvetle atıyordu. “Senin şikâyetlerini dinlemek için gelmedim. Sorunu sor.”

“Bu gece sınırda ne oldu?”

“Bugünkü hiçbir şey değil. Burada daha fazla zaman kalmadı.”

Kraliçe dudaklarını büzdü ve tekrar denedi. “Arlen Thorne buraya Tear sınırından el altından sevkıyat yapıyordu. Bir şey mi oldu?”

“Başaramadı.” Sesinde hiçbir duygu yoktu, hiçbir insani ton yoktu. “Sevkıyat olmayacak.”

“Nasıl yenildi? Kız orada mıydı?”

“Tear vârisi şimdi iki mücevheri de taşıyor.”

Kraliçenin midesi fena halde sancıyordu. Yere baktı, birçok seçeneği düşünüyordu. Her biri aynı yere çıkıyordu. “Tearling’i istila edip o kızı öldürmeliyim.”

“Tearling’i istila etmeyeceksin.”

“Başka seçeneğim yok. Onları kullanmayı öğrenmeden önce onu öldürmeliyim.”

Kraliçenin önündeki siyah kütle birden sert rüzgârla kapanan kapı çerçevesi gibi titredi. Ateşten bir alev topu sıçrayıp sağ kalçasını yakmak için önündeki boşluğu geçti. Kraliçe çığlık atıp geriye düştü, alevlerin ulaşamadığı yere kadar halının üzerinde yuvarlandı. Kalçası yanıktan kararmıştı ve ayağa kalkmaya çalıştığında acıdan haykırdı. Yere yattı, nefes nefese kalmıştı.

Kafasını kaldırıp baktığında, havadaki siyah kütle gitmişti. Onun yerine, tarif edilemez derecede yakışıklı bir adam

orada dikilmiş duruyordu. Siyah saçları, kusursuz asilzade yüzünde geriye doğru taranmış, zayıf yüzünün çıkık elmacık-kemikleri kalın, dolgun dudaklarıyla dengelenmişti. Güzel bir adamdı, fakat kraliçe artık bu güzelliklere kanmıyordu. Kırmızı gözler üzerinde soğukça parladı.

“Seni göklere çıkardığım gibi, yerin dibine de sokabilirim” diye uyardı Karanlık Şey onu. “Senden bile daha uzun yaşadım, Mort Kraliçesi. Başlangıcı ve sonu görebiliyorum. Tear vârisine zarar veremeyeceksin.”

“Başarısız mı olacağım?” Bunu tahayyül edemiyordu; Tearling’de çelik yoktu ve yaşlı bir kumandanı olan orduları uzun vadede var olamayacaktı. Kız bile bunu değiştiremezdi. “İstila başarısız mı olacak?”

“Tearling’i kuşatamayacaksın” diye tekrarladı Karanlık Şey.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu kraliçe ümitsizce. “Ordum huzursuz. İnsanlar huzursuz.”

“Senin sorunların beni ilgilendirmez, Mort Kraliçesi. Senin sorunların benim açımdan birer toz zerreciği. Şimdi bana bedelini öde.”

Kraliçe titreyerek yatağı işaret etti. Üzerindeki şeye karşı gelmeye cesaret edemiyordu, fakat köleler olmadan bu iş daha da kötüye gidecekti. Sürekli yinelenen rüyasını düşündü, artık onu her gece görüyordu; griler içinde bir adam, kolye, kız, arkasındaki yangın. Uykusuzluk hastalığının gerçek sebebi acı bir şekilde aşikârdı; uyumaktan korkuyordu.

Arkasında bir sürüklenme sesi duydu, Karanlık Şey’in sessiz nefes alıp verişiydi bu. Yaralı kalçasını korumak amacıyla yere kıvrılırken bir şey duymamak için de eliyle kulaklarını kapattı. Fakat bu iyi değildi. Yatağın olduğu taraftan bir ses geldi ve sonra köle çocuk bir çığlık attı; tiz sesi odanın duvarlarında yankılandı. Kraliçe başını kollarının arasına aldı, kulak zarında sadece kalın bir uğuldama olana kadar kollarını sıktı. Bu şekilde durdu, gözleri ve kulakları tamamen kapalı,

saatler geçmiş ve her şey muhtemelen bitmiş olana kadar öyle durdu.

Yuvarlandı, gözlerini açtı ve çılgılık attı. Karanlık Şey tam tepesindeydi, yüzü kendi yüzünün neredeyse dibindeydi, kırmızı bakışları doğrudan üzerindeydi. Dolgun dudakları kana bulanmıştı.

“İtaatsizliğini hissedebiliyorum, Mort Kraliçesi. “Şimdi bile, onu ağzımda hissedebiliyorum. Fakat mücadelenin bir bedeli var; bunu herkesten daha iyi biliyorum. Tear vârisine zarar verirsen, *öfkemi* en karanlık rüyandan daha karanlık hissedeceksin. Bunu ister misin?”

Kraliçe telaşla başını salladı. Meme uçları şimdi kaya gibi sertti, neredeyse acıyorlardı ve kraliçe, Karanlık Şey ona doğru kaydıkça inliyor, dudaklarındaki son kanı yalıyordu. Ateş söndü ve odayı karanlık kapladı. Kraliçe diğer tarafa yuvarlandı. Yatağının meşe ayağını sıkıca tutuyordu, kendini yavaş yavaş çekerek ayağa kalkmaya başladı. Çömeldikçe kalçası acı acı feryat etmesine sebep oluyordu. Parmaklarıyla derin, kızgın şeridi aramıştı... Kötü yanmış o yarayı. Bir doktor bunu iyileştirebilirdi, fakat doktora gitmesi, hâlâ yalalanabildiğini göstermesi demek olacaktı. Hayır, diye farkına vardı kraliçe, yarayla birlikte yaşayacaktı.

Dokunarak odanın diğer tarafına geçerken el yordamıyla masasını aradı. Yatağının yanındaki masada bir mum vardı, fakat karanlıkta oraya gidebilecek halde değildi. Bir şey eline değdi ve kraliçe korkudan hafifçe ciyakladı. Fakat bu sadece bir örümcekti, kendi halinde hızlıca yürüyordu. Diğer eli mum olduğu anlaşılan bir şeye dokundu ve alıp onu yaktı; rahatlatarak iç çekti. Odaları boştu. Yalnızdı.

Kraliçe, alnındaki ve yanaklarındaki teri sildi; çıplak vücudunun geri kalan kısmı da nemliydi. Fakat bacakları kararlı hareket ediyor, onu yatağın yanında ayağa kalkmaya sevk ediyordu. Derin bir nefes alarak çocuğa baktı.

Kanlar içerisindeydi. Mum ışığında bile karanlık derisinin altındaki solgunluğu görebiliyordu. Karanlık Şey her zaman onun açtığı kesiği kullanıyordu; ilk birkaç sefer, nedimelerinden başka kesikler var mı diye bedenleri kontrol etmelerini istemişti, fakat sonra vazgeçti. Bu, bilmeyi istediği bir şey değildi. Çocuğun omurgası neredeyse kırılmış gibi bükülmüştü, bir kolu o kadar çok çekilmişti ki, sanki yanda asılmış, kırmızı yatak örtüsüne sarıp sarmalanmıştı. Ağzı açıktı, çığlık atarken donup kalmıştı. Göz çukurları boştu ve aynı miktarda kanla doluydu, önceden kraliçenin baktığı ama şimdi hiçbir şey olamayan yapış yapış deliklerdi artık.

Neler görüyorlar? diye merak etti. Karanlık Şey'in ona gösterdiği güzel yüz olmadığı kesindi. Hepsi bu şekilde görünüyordu; hemen göze çarpmayan farklılıklar vardı, fakat her zaman aynıydı. Gözleri olmasaydı, öldüğünü yüzündeki katı şıksız dehşetten anlayabilirdi.

Şimdi midesi çalkalanmaya başlamış, safrası boğazından yukarıya doğru harekete geçmişti. Kraliçe dönüp banyoya koştu, tek eliyle ağzını kapatıyordu, gözleri açık ve tetikteydi.

Az kalsın beceriyordu.

Uyanış

Glynn Kraliçesi, Kızıl Kraliçe'yle kıyaslandığında çok az benzerliğe rastlanır. İkisi birbirinden çok farklıdır. Kaldı ki, bugün her ikisinin de apayrı saiklerle hareket ettiklerini biliyoruz. Her iki kraliçenin de iradelerinin çok sağlam olduğunu söylemeliyim. Her ikisinde de yapılması gereken şey için en kısa yolu seçme becerisi vardı. Öte yandan tarih bize Glynn Kraliçesi'nin, Kızıl Kraliçe'den farklı olarak karar alırken merhametli olduğuna dair çok fazla kanıt sunmaktadır. Gerçekten de tarihçiler bunu, ikisinin arasındaki önemli bir fark olarak görür...

PROFESÖR JESSICA FENN, DERS NOTLARI,
TEARLING ÜNİVERSİTESİ, MART 458

“Hanımefendi.”

Soğuk bir şey alnına hızla çarpınca Kelsea dikkate almaya çalışarak başını çevirdi. Gürz onu durup dururken uyandırmıştı. Hiçbir rüyayı hatırlamıyordu, sadece hayatındaki en soğuk ve en karanlık ve en sonsuz uykuyu uyumuştum, akıl sır ermez sular içinde binlerce kilometre yol gitmişti. Kendi Geçiş'iydi ve geri dönmeye hiç yeltenmemişti.

“Hanımefendi.”

Gürz'ün sesi gergin ve endişeliydi. Kelsea uyanıp ona iyi olduğunu söylemeliydi. Fakat karanlık çok sıcaktı. Kadifeye sarılı olmak gibi bir şeydi.

“Çok yavaş nefes alıyor. Onu bir doktora götürmeliyiz.”

“Hangi doktor yardımcı olabilir ki?”

“Düşündüm de...”

“Doktorları büyü konusunda eğitmezler Pen, sadece şifacılar işe yarayabilir, ama onların çoğu da dolandırıcı. Beklememiz lazım.”

Kelsea tepesinde nefes aldıklarını duyabiliyordu, Gürz’ünki güçlü, Pen’inki ise hafifti. Hisleri keskinleşmişti; derinliklerden katman katman çıkmıştı, uzaklarda hafifçe şarkı söyleyen bir adamın sesini ve bir atın kişnemelerini duyuyordu.

“Tufana o mu sebep oldu efendim?”

“Tanrı bilir Pen.”

“Eski kraliçe hiç böyle bir şey yapmış mıydı?”

“Elyssa mı?” Gürz gülmeye başladı. “Tanrı aşkına, Elyssa’nın her iki mücevheri de iki sene boyunca taktığını gördüm. En olağandışı marifetleri elbisesinin içine sıkışmalarıydı. Cadare için bir kabul töreninin tam ortasıydık ve onun havasını bozmadan lanet şeyleri çözmek otuz dakikamızı almıştı.”

“Bence tufana kraliçe sebep oldu. Bence her şeyini alıp götürdü.”

“Nefes alıyor, Pen. Yaşıyor. Ne olur, daha fazlasını düşünmeyelim.”

“Öyleyse neden uyanmıyor?”

Pen’in sesi sanki biraz kederli gibiydi. Kelsea şimdi tam sırası olduğunu, onları daha fazla bekletemeyeceğini anlamıştı. Kafasının içindeki karanlık sıcaklığı aşarak gözlerini açtı. Kendisini tekrar mavi çadırın içinde buldu; zaman onu hızla uyanıp da Fetch’i orada otururken gördüğü ana geri götürmüş olmalıydı.

“Tanrı’ya şükür” diye mırıldandı Gürz tepesinde. Kelsea’nin gözleri önce adamın omzundaki parlak kırmızı sargıya kaydı. Üniforması yırtılmış, kana bulanmıştı. Pen yanında diz çökmüştü, görünür bir yarası yoktu, ama Kelsea yine de Pen’in

durumunun daha ağır olduğunu düşündü; gözlerinde siyah halkalar vardı, yüzü hayalet gibi bembeyazdı.

İkisi de kalkmasına yardım etmek için uzandılar, Pen ellerinden, Gürz de sırtından tutuyordu. Kelsea baş ağrısı bekledi, ama kalkınca tam tersine zihninin harika bir şekilde açık ve berrak olduğunu fark etti. Elini kolyelerine götürdü, hâlâ boynundalardı.

“Endişelenmeyin, onlara dokunmaya cüret etmedik” dedi Gürz yavaşça.

“Ben bile onlara dokunmaya zor cesaret ediyorum.”

“Nasıl hissediyorsunuz hanımefendi?”

“İyi. Fazla iyi. Ne kadar uyudum?”

“Bir buçuk gün.”

“İkiniz de iyi misiniz?”

“İyiyiz hanımefendi.”

Gürz’ün omzundaki yaraya işaret etti: “Anlaşılan birisi sonunda savunmanı aşmış.”

“Üç kişilerdi hanımefendi. Birinin eli takmaydı. Eğer Venner öğrenirse, söylemediği kalmaz.”

“Kadınlardan ne haber?”

Gürz ve Pen huzursuz, birbirlerine baktılar.

“Konuşsanıza!”

“Üç ölü” diye yanıtladı Gürz kısık sesle.

“Fakat siz yirmi ikisini kurtardınız majesteleri” diye ekledi Pen; Gürz’e acıyarak, karanlık bir bakış attı, ama o bunu görmedi. “Yirmi iki kadın. Onlar iyi, diğerleri de öyle. Evlerine dönüyorlar.”

“Muhafızlar?”

“Tom’u kaybettik hanımefendi.” Gürz eliyle alnındaki teri sildi. Bu, basmakalıp bir hareketti, ama Gürz yapınca çok anlamlı oluyordu; Kelsea bunun, Gürz’ün tahammül edebileceği başarısızlıkta son nokta olduğunu düşünüyordu. Ama Tom’u pek tanı mıyordu, o yüzden gözyaşı dökmeyecekti.

“Başka?”

“Yağmur ancak sabahın erken saatlerinde durdu hanımefendi. Uyanmanızı bekliyorduk, bazı kararlar almam gerekti.”

“Kararların genelde kabul edilebilir oluyor Lazarus.”

“Konvoyu geri gönderdim. Birkaç çocuk annesiz kalmıştı, ama o kasabadan bir kadın onlara bakabileceğini söyledi.”

Kelsea onun kolunu yakaladı, hemen dirseğinin altından sıktı. “O iyi mi?”

Pen’in kaşları çatıldı, ama Gürz Kelsea’ye öfkeli bir bakış attı; kimi kastettiğini çok iyi biliyordu. Kendisini kışkırtıyor, bir azar bekliyordu; ama Gürz iyi bir adamdı; derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “O iyi hanımefendi. Dün, şafakta hemen ayrıldılar.”

Kelsea’nin yüreği yandı, ama bu Gürz’ün bilmesi gereken bir şey değildi; gerindi, sırtını birkaç kez kütürdetti. Öne eğilince, iki muhafızı birbirlerine sertçe bakarken yakaladı.

“Ne var?”

“Dışarıda yapmamız gereken işler var majesteleri.”

“Pekâlâ, hadi gidelim.”

Hava her şeyi değiştirebilirdi. Thorne’un orada, Argive denen vadinin hemen altında kamp kurabilirlerdi. Geçit gün ışıyla doluydu, Kelsea geceleyin oldukça ürkütücü görünen hendeğin şimdi şahane görüldüğünü fark etmişti; çıplak topraktan ve beyaz kayalardan oluşan ıssız, narin bir güzellik. Geçidin duvarları Kelsea’nin tepesinde mermer gibi parlıyordu.

Muhafızlar, Thorne’un kamp ateşinin kalıntıları etrafında oturuyorlardı. Kelsea’nin geldiğini görünce Dyer dahil hepsi selam vermek üzere kalktılar. Kelsea’nin siyah üniforması çamura bulanmıştı ve saçları da şüphesiz berbat görünüyordu, ama umurlarında bile değildi. Ayakta beklediler. Bir süre sonra Kelsea onların Gürz’den komut beklemediklerini fark etti. Onu bekliyorlardı.

“Kafesler nerede? Kafiye?”

“Geldiği yere geri gönderdim hanımefendi. Tutsaklar bütün yolu yürüyemeyeceklerdi ve katırların çoğu yaşıyordu, biz de kafeslerin üst kısımlarını bozup onları arabaya çevirdik, böylece daha kolay ilerlediler. Şu an muhtemelen Almont'ta gayet iyilerdir ve evlerine doğru yol alıyorlardır.”

Kelsea başını salladı, bunun iyi bir çözüm olduğunu düşünüyordu. Kafeslerin dağılmış parçaları hâlâ ortalıktaydı. Geçidin bitiminde yukarıya doğru ince bir duman yükseliyordu. “Orada ne yapıyor?”

“Tom, hanımefendi” diye yanıtladı Gürz; sesi gergindi. “Ailesi yok, o da böylesini isterdi. Dini tören yapmadık.”

Kelsea etrafındaki gruba baktı ve birinin daha olmadığını fark etti. “Fell nerede?”

“Onu büyük şehirde alışverişe çıkabilecek gibi görünen birkaç kadınla birlikte Yeni Londra'ya geri gönderdim hanımefendi.”

“Aman ne iyi, Lazarus. Ölümünden dönmüşler, sen onları namımız yürüsün diye geri mi gönderdin?”

“Neyse o işte hanımefendi. Fell'in biraz ev yüzü görmeye ihtiyacı vardı zaten; nem yüzünden bir tür akciğer hastalığına yakalanmıştı.”

“Başka yaralı var mı?”

“Sadece Elston'ın gururu, hanımefendi” dedi Kibb.

Elston arkadaşına acımasızca baktı, sonra başını öne eğdi. “Bağışlayın majesteleri. Arlen Thorne'u yakalamayı başaramadım. Temiz sıyrıldı.”

“Bağışlandın Elston. Thorne zor bir işti.”

Bir kahkaha koptu. Birçok çift bacak arasından bakınca Kelsea bileklerinden bağlı, kamp ateşinin yanında oturmuş bir adam gördü.

“O da kim?”

“Ayağa kalksana, sen!” diye kükredi Dyer, ayağıyla esiri dürttü. Adam omuzlarında tonla granit taşıyormuş gibi yor-

gun, ayağa kalktı. Kelsea'nin kaşları çatıldı, hafızasında bir şeyler dalgalanıyordu. Esir yaşlı değildi, muhtemelen otuz, otuz beş yaşlarındaydı, ama saçları çoktan beyazlamıştı. Dalgın bir uyuşuklukla ona bakıyordu.

“Javel, hanımefendi. Kapı muhafızı ve hayatta kalıp kaçmayan tek kişi. Fırar etmeye çalışmadı.”

“Pekâlâ, onunla ne yapmam gerekiyor?”

“O bir hain hanımefendi” dedi Dyer ona. “Keep Kapısı'nı Graham'ın vârisine açtığını çoktan itiraf etti.”

“Thorne'un emrinde miymiş?”

“Dediğine göre öyle, hanımefendi.”

“Bu bilgiyi nasıl aldın?”

“*Almak?* Tanrı aşkına hanımefendi, hiçbir şey yapmamız gerekmedi ki. Elinde olsa bunu kasabanın meydanında da haykırırdı.”

Kelsea esire geri döndü. Güneşin kavurucu sıcağına rağmen, omurgasını sevimsiz bir titreme sardı. Bu adam, aynı Carroll'un ta o gün ormanda baktığı gibi bakıyordu: Bütün umudu gitmiş ve içinde bir şeyler çoktan ölmüş gibi. “Bir kapı muhafızının Thorne'la ne iş olur?”

Gürz omuzlarını silkti. “Karısı alt sene önce sevkıyatla gitmiş. Sanırım Thorne onu geri getirebileceğini vaat etti.”

Kelsea'nin hafızası şimdi daha da güçlenmişti. Yaklaşp Coryn ve Dyer'a geri çekilmelerini söyledi. Esir anlaşılan kimse için bir tehdit değildi; aslında, oturduğu yerde düşüp ölmekten daha fazla istediği bir şey yoktu.

“O bir hain, hanımefendi” diye yineledi Dyer. “Bir hainin sadece tek bir kaderi olur.”

Kelsea başını salladı, doğru olduğunu biliyordu. Fakat gecenin bulanıklığının ardında, akli bir anda şimdi yüzyıllar öncesiymiş gibi görünen bir zamandan canlı bir fotoğrafı çekip çıkardı: Bu adam, elinde bir baltayla, kafesin parmaklıklarını parçalamaya çalışıyordu. Bir süreliğine bekleyip din-

ledi, Carlin'in konuşup ona ne yapacağını söylemesini bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Uzun süredir Carlin'in sesi ni duymamıştı. Kelsea esir konusunda biraz daha düşünerek Dyer'a döndü. "Onu Keep'e geri götürüp bir hücreye kapat."

"O bir hain, majesteleri! İbret olsun ki, Thorne'un bulacağı her alçak bir daha düşünsün!"

"Hayır" diye kesip attı Kelsea. Safirleri hafif bir uyarı verdi, uyandığından beri onlardan gelen ilk işaretti. "Onu geri götür ve suyuna git bakalım. Kaçmaya çalışmayacak."

Dyer bir süreliğine kalakaldı, fakat sonra başını salladı. "Hanımefendi."

Kelsea, Gürz'ün itiraz etmesini beklemiş, ama o garip bir şekilde sessiz kalmıştı. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Biraz daha zaman hanımefendi." Gürz, kolunu kaldırdı, Dyer'ın kayanın arkasından Javel'i alıp götürmesini izliyordu. "Yapacak işlerimiz var. Muhafız işi."

Elston ve Kibb çimenlerin üzerinden geçip Gürz'ün sözleri üzerine tabanları yağlamış Mhurn'ü yakaladılar. Elston onu havaya kaldırdı, Mhurn çırpınırken Kibb de bir yandan bacaklarını bağlıyordu.

"Ne?.."

"İşte hain hanımefendi."

Kelsea'nin ağzı açık kaldı. "Emin misin?"

"Sonuna kadar hanımefendi." Gürz yerden bir heybe aldı, özenle sarılıp mühürlenmiş deri keseyi bulana kadar içindekileri yere boşalttı. Bununla elmaslar ve diğer kıymetli eşyalar taşınabilirdi. Keseyi iyice karıştırdı ve Kelsea'nin görebilmesi için bir elini havaya kaldırdı. "Buraya bakın."

Kelsea yaklaştı, Gürz'ün avucundaki maddeye bakıyordu. Bu ince, beyaz bir tozdu, neredeyse un gibiydi. "Afyon mu?"

"Sadece afyon değil, hanımefendi" dedi Coryn kamp ateşinin oradan. "Birinci sınıf morfin. Birisi bunu pişirmek için çok fazla özen göstermiş olmalı. Şiringalar da bulduk."

Kelsea döndü, dehşete düşmüştü. “*Eroin mi?*”

“Sanmam majesteleri. Cadarlılar bile eroin üretmiyor. Ama günün birinde yapacaklar, buna hiç şüphem yok.”

Kelsea gözlerini kapadı, şakaklarını ovuyordu. William Te-ar, bir tepe üzerinde kendi krallığını kurmak üzere deniz-den Amerika’ya doğru yola çıktığında, kısa süreliğine de olsa uyuşturucu maddelerin kökünü kurutmayı başarmıştı. Fakat uyuşturucu ticareti büyük uğraşlar sonucu eski günlerine geri dönmüştü; insanoğlu bu dönmedolaptan inmeyi hiçbir zaman istemeyecekti. Eroin... Bu, Kelsea’nin hayal edebildiği en berbat şeydi.

“Bunu nasıl anladınız?”

“Arliss. O ve Thorne birçok pazarda rakipler. Thorne’un elinden geçmeden Yeni Londra’nın yolunu tutan bir tutam bile uyuşturucu olamaz, hanımefendi. Bağımlısını, ona madde sağlamamakla tehdit etmek, bu, dünyanın en kolay şeyi.”

“Bağımlı olduğunu bilmiyor muydun?”

“Bilseydim hanımefendi, ona yol verirdim.”

Kelsea döndü ve Kibb bileklerini bağlarken hâlâ Elston’ın güçlü kollarında çırpınan Mhurn’e yaklaştı.

“Pekâlâ, Mhurn, bir şey söyleyecek misin?”

“Hiçbir şey, majesteleri. Göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Özür dileycek bir şey yok.”

Kelsea ona baktı, bu adam Kraliçe Dairesi’ne bir suikastçı sokmuş, onu sırtından hançerlemişti ve şimdi Kelsea kamp ateşi sayesinde Leydi Andrews’un ziyaretini hatırladı. Carlin’in bağımlılara karşı hiç şefkati yoktu; “Bir bağımlı” demişti Kelsea’ye, “bağımlılığı onu yenmek için kullanıldığı sürece, doğal ve stratejik olarak zayıf olur.” Carlin’in sesi Kelsea’nin aklında belki kesilmiş olabilirdi, ama o hâlâ Carlin’in ne diyeceğini biliyordu: Mhurn bir haindi ve cezalandırılması gerekiyordu.

Barty, bu tür hatalara karşı daha hoşgörülüydü. Bir kere-

sinde Kelsea'ye bağımlılığın, hayatında bir çukur anlamına geldiğini söylemişti. “Bu ciddi ve ölümcül bir çukurdur, Kel, ama etrafına muhafızlar koyabilirsin. Bir çit çekebilirsin.”

Kelsea Mhurn'e sinirlenmemiştir, sadece acıyordu. Gürz her şeyi gördükten sonra böyle bir bağımlılığı gizlemek neredeyse imkânsız olurdu. Mhurn belki de hayatının neredeyse her günü bunu bırakmak için çaba sarf etmişti.

“İhanetini itiraf ediyor musun, Mhurn?”

“Evet.”

Kelsea etrafına bakınca diğer muhafızların çevresini sarıldığını gördü, bakışları donuktu. Mhurn'e geri döndü, onların önüne geçip hainin ömrünü uzatmak istedi. “Ne zamandır bağımlısın?”

“Şu saatten sonra, bunun ne önemi var?”

“Elbette var.”

“İki senedir.”

“Ne zannediyordun ki?” diye gürledi Gürz; kendini tutmakta zorlanıyordu. “Uyuşturucu alışkanlığı olan kraliçe muhafızı olur mu? Sence bunun sonu nereye varırdı?”

“İşte buraya.”

“Sen öldün.”

“Ben istiladan beri ölüyüm efendim. Son birkaç sene içinde ise, çürümeye başladım.”

“Deli saçması bunlar.”

“Neleri kaybettiğime dair hiçbir fikriniz yok.”

“Hepimiz bir şeyler kaybettik, seni ağlak gerzek.” Gürz'ün sesinde donuk bir öfke vardı. “Fakat biz kraliçenin muhafızlarıyız. Kendi onurumuzu satmayız. Sözümüzden dönmeyiz.”

Kelsea'ye döndü. “Bu, en iyi kendi aramızda halledilir, hanımefendi. İzin verin de işini bitirelim.”

“Henüz değil, Elston, yorulmaya mı başladın?”

“Dalga mı geçiyorsunuz hanımefendi? Bu sadakatsiz alçağı burada tüm gün tutabilirim.” Elston kollarını бүкүн-

ce Mhurn inleyip daha çok çırpındı. Çıkan sese bakılırsa Mhurn'ün kaburgalarından biri kırılmıştı.

“Yeter.”

Elston durdu. Kibb, Mhurn'ün ellerini ve ayaklarını bağlamayı bitirmişti. Şimdi Mhurn Elston'ın kollarına bağlı bir bebek gibi sallanıyordu, sarı saçları yüzüne dağılmıştı. Kelsea birden o gece Reddick Ormanı'nda söylediği bir şeyi hatırladı: Askerlerin suçlarının iki kaynağı vardı; mevki ve liderlik. Diğer tutsak, kapı muhafızı, son anda büyük bir üzüntüyle bir balta alıp hatasını telafi etmeye çalışmıştı, ama Mhurn bunu yapmamıştı. Onunkisi zor bir durumdu, buna şüphe yok, fakat Kelsea'nin liderliğinde de suç var mıydı? Gürz'e göre, Mhurn Pen'in kalibresinde değildi, fakat yetenekli ve etkileyici bir silahşordu. Aynı zamanda en anlayışlı muhafızlardan biriydi, nezaket ve anlayışla bir şey yapılması gerektiğinde Gürz'ün güvendiği kişiydi. Bu, kıymetli bir adamın berbat bir şekilde kaybedilmesi idi ve Kelsea istese de ona sinirlenemiyordu, sadece keder ve bu felaketin bir şekilde göz ardı edilebileceğinin ve yol boyunca çok mühim bir şeyi ıskalamış olmanın kesinliği.

“Coryn, ona bunu nasıl enjekte edeceğimizi biliyor musun?”

“Daha önceden antibiyotik enjekte ettiğim olmuştur hanımefendi, ama morfin hakkında çok az bilgim var. Belki de ölümüne sebep olurum.”

“Pekâlâ, bırakalım bunu şimdi. Ona az bir şey ver.”

“Hanımefendi!” Gürz kükredi. “Bunu hak etmiyor!”

“Benim kararım, Lazarus.”

Coryn işe koyulduğunda Kelsea de onu gizli bir ilgiyle izledi, adam küçük bir ateş yakıp beyaz tozu kendi medikal kaplarından birinde ısıttı. Toz sıvılaştıkça, morfin de ufak parçalara ayrıldı. Coryn şırıngalarından birini doldurduğunda Kelsea arkasını döndü, Mhurn'e sıvıyı enjekte ettiği anı izleyemeyecekti.

“Tamamdır hanımefendi.”

Başını çevirip Mhurn'ün yüzündeki keskin kıvrımlara bak-

tı, şimdi yumuşamışlardı ve o soğuk, harika gözlerinde çakırkeyif bir bakış vardı. Tüm bedeni gevşemiş görünüyordu. Ne çeşit bir uyuşturucu bu kadar çabuk etki edebilirdi?

“Mort istilasası sırasında sana neler oldu, Mhurn?”

“Söyledim ya hanımefendi.”

“İki ayrı şey anlattın Mhurn ve ikisi de tam değildi. *Sana* ne oldu?

Mhurn sersemlemiş halde Kelsea’ye baktı. Kesik kesik konuşuyor, bu durum Kelsea’yi geriyordu. “Concord’da yaşıyorduk hanımefendi, Crithe’in kıyılarında. Kasabamız bir başı naydı; uyarı için bir atlı gelmeden önce Mort’un geldiğinden haberimiz bile olmadı. Sonra ufuktaki gölgeyi gördük... Ateşlerinden çıkan dumanı... Gökyüzünde onları takip eden akbabaları. Kasabadan aceleyle kaçtık, ama yeteri kadar hızlı değildik. Kızım hastaydı, karım at sürmeyi hiç bilmiyordu, kaldı ki sadece bir atımız vardı. Bizi Crithe ve Caddell’in ortasında bir yerlerde yakaladılar. Karım kötü durumdaydı hanımefendi, ama Alma, kızım... Ducarte aldı onu ve Mort ordusunun peşinde yüzlerce kilometre sürüklendi. Cesedini Mort Keep Otlığı’ndan çekildikten aylar sonra, istiflenmiş ölülerin arasında buldum. Bedeni yara bere içindeydi... Yara bereden daha beter şeylerdi. Hep onu görüyorum, hanımefendi. Kafam iyi olduğu zamanlar hariç... Görmediğim tek zaman...”

“Yani, efendim” Gürz’e dönerek devam etti, “eğer nasıl ve ne zaman öleceğimi umursadığımı düşünüyorsanız yanıyorsunuz.”

“Bunların hiçbirini bize daha önce anlatmadın” dedi Gürz ani bir tepkiyle.

“Beni suçlayabilir misiniz?”

“Carroll kafanın bu kadar allak bullak olduğunu bilseydi seni muhafızların arasına asla almazdı.”

Kelsea yeterince dinlemişti. Uzanıp Barty’nin ona çok uzun zaman önce verdiği bıçağını çekti. Barty de zamanında

bir kraliçe muhafızıydı; böyle olsun ister miydi?

Kelsea ayağa kalkınca Gürz şaşkına döndü. “Hanımefendi, bunu içimizden biri sizin yerinize memnuniyetle yapar! Size düşmez...”

“Tabii ki düşer Lazarus. Bu krallığa yapılmış bir ihanettir. Ben de kraliçeyim.”

Mhurn başını kaldırıp baktı, büyümüş gözbebekleri bıçağına odaklanmışken gülümsüyordu. “Anlamıyorlar hanımefendi, ama ben farkındayım. Bana bir iyilik yaptınız, şimdi de beni onurlandırmak üzeresiniz.”

Kelsea’nin gözleri yaşla doldu. Elston’a baktı, iri bedenini buğulu görüyordu. “Onu sabit tut Elston. Bunu ikinci kez yapmamam.”

“Tamam hanımefendi.”

Kelsea gözyaşlarını sildi, Mhurn’ün sarı saçlarından bir tutam yakalayıp başını hızla geri çekti. Şahdamarını buldu, boğazının köşesinde hafif hafif atıyordu. Barty her zaman eğer mümkünse şahdamarından kaçınmasını söylerdi; dikkatsiz bir kesik, kesen kişiyi kana bulayabilirdi. Bıçağını sıkıca kavradı, birden Barty’nin de böyle isteyeceğini düşündü; onun için temiz bir iş yapmasını. Bıçağı Mhurn’ün boğazının sağ tarafına değdirdi, sonra hızlı ve keskin bir hamleyle aşağı çekti. Ilık bir kızılık bıçaktan ve elinden her yere püskürdü, ama Kelsea bunu umursamadı, genişleyen kırmızı gülümsemeyi görebilmek için Mhurn’ün kafasını olabildiğince dik tuttu, kan adamın boğazından sicim gibi akmaya başlamıştı. Mhurn’ün mavi gözleri bir dakika daha gözlerine dalgınlıkla baktı. Sonra Kelsea Mhurn’ün saçlarını bırakıp geri çekildi, başın yavaşça göğsüne düşüşünü izledi.

“İyi iş majesteleri” diye belirtti Venner. “Güzel, temiz bir kesik.”

Kelsea yere oturdu, ağlıyordu. Başını önünde birleştirdiği kollarına dayadı.

“Onu bir süre yalnız bırakın” diye emretti Gürz kabaca. “Mhurn’ü ateşe atın. Coryn, kesedeki zırvalığın sorumluluğu sende olsun; belki eve vardığımızda Arliss onu bir şekilde değerlendirebilir.”

Hemen yanında oturan bir muhafız hariç, hep birlikte oradan uzaklaştılar. Oturan muhafız Pen’di.

“Hanımefendi” diye mırıldandı. “Gitme zamanı.”

Kelsea başını salladı, ama ağlamasını durduramıyor gibiydi; nasıl kontrol etmeye çalışırsa çalışsın, yaşlar gözünden akmaya devam ediyordu. Nefesi kalınlaşmıştı, astımlı gibi soluk alıp veriyordu. Bir süre sonra Pen’in elini kendisinininkinin üzerinde hissetti, nazıkçe kanları temizliyordu.

“Pen!”

Pen elini çekti.

“Kaldırsana onu! Burada çok zaman harcadık!”

Pen Kelsea’yi kollarının altından kavrayıp –dokunuşları şimdi gayet donuktu– onu yerden kaldırdı. Onu alıp atları bağladıkları otlağın oradaki kayalıklara götürdü. Kelsea atını tutan Dyer’ı görünce ata kendiliğinden bindi ve koluyla yüzünü sildi.

“Gidelim mi hanımefendi?”

Kelsea onlara bakmak için arkasına, geçidin doğu tarafına döndü. Orada hiçbir şey görünmüyordu; yokuş çok dikti. Zaman yoktu, ama ani bir dürtüyle Mortmesne’e, sadece rüyalarında gördüğü topraklara tepeden dikkatlice bakabilmek için eğimin ucuna doğru parmak uçlarında yükselmek istedi. Ama hepsi onu bekliyordu. Yanaklarındaki son yaşları da sildi. Aklında Mhurn’ün suratı vardı, ama dizginleri ellerine alıp görüntüyü aklından sildi. “Pekâlâ, hadi eve gidelim.”

Argive’den çıktıklarında, yolu çok hızlı katettiler. Geçit çamurlu olduğu için yapış yapıştı ama yokuş aşağı inmeye başladıklarında toprak bir kemik gibi kurudu. Yağmur sadece

geçitte yağmıştı. Zaman zaman, Kelsea bluzunun altındaki safirlere dokunuyordu. Bugün sessizlerdi, ama Kelsea buna aldanmadı; bu şekilde fazla uzun süre duramazlardı. Kelsea yola çıktıklarında hissettiği mide bulantısını düşündü, zihninin zorlanışını hatırladı. İçlerinden birini çıkarmaya çalıştığındaki ölüm hissini.

Bana ne yapacaklar?

Tepeden baktıklarında belki de yarım gün öncesinden konvoyun çayırılara giden siyah izi seçiliyordu. Kelsea'nin uyuduğu gece Gürz kasaba sakinlerini sorgulayıp birçok ilginç bilgi edinmişti. Thorne, Crithe'in kıyılarındaki on iki kasabaya da baskın yapmıştı; bunlar, erkeklerin her ilkbaharda ürünlerini satmak için birlikte Yeni Londra'ya gittiği kasabalardı. Thorne'un adamları, kasabadaki erkeklerin ayrıldığı gece gelmişler, evlere girmeden önce kargaşa yaratmak için yangın çıkarıp kadınlar ve çocukları almışlardı. Kelsea içinin ürperdiğini hissetti, kasabadaki o dondurucu soğuk sabahı, oğullarını kaybeden kadının çığlıklarını hatırladı. Konvoyu durdurmaya hiç niyeti yoktu, fakat bütün o savunmasız kadınlar ve çocuklar için endişe etmişti. Onlara göz kulak olmak önemliydi.

Olur da saldırıya uğrarlarsa ne yapacaksınız; sen ve senin on iki muhafızın? diye dalga geçti akılı.

Çok şey yapabilirim, diye yanıtladı Kelsea hafifçe, engin mavi ışığı, ışığın içinde yarattığı akımı hatırlayarak. *Pek çok şey yapabilirim.*

Fakat Kelsea kalbinin derinliklerinde, artık burada bir tehlike olmadığına emindi. Coryn, Thorne'un atlarını serbest bırakmayı iyi akıl etmişti; kaçabilen birkaç adam yayan kalacaktı, gidebilecekleri her yer çok uzaktaydı. Atların çoğunu çoktan bulmuşlardı, bayırda otluyorlardı ve Gürz boyunlarına kemendi geçirmişti. Atların birini kapı muhafızı olan Javel'e verdiler, gerçi Dyer onu bacaklarından eyere bağlamıştı. Şimdi de hemen yanında durmuş, kartal gözleriyle onu

izliyordu. Kelsea'ye kalırsa bu kadarına gerek yoktu. Onun aklındaki Javel, suratı is içinde, yanan bir kafesi parçalamaya çalışıyordu.

Onda başka bir şeyler daha var, diye düşündü, *bunun Gürz de farkında.*

Kuzeyde çok ileride ince bir çizgi gibi görünen kafileye yaklaşıncı, Gürz grubu yavaşlattı. Güneş, gökyüzünü kaplamıştı. Gürz onları durdurduğunda Crithe'e giden yolun yarısından fazlasını geçmişlerdi.

"O da ne?"

"Bir atlı" diye yanıtladı kafileye doğru bakarken. "Wellmer, buraya gel!"

Gerçekten de gelen tek başına bir atlıydı, kırım kuzeyinden dörtnala geliyordu. Öyle hızlıydı ki, her yer yemyeşil olsa da arkasında bir toz bulutu bırakıyordu.

Elston, Pen ve Gürz içinin daraldığını hisseden Kelsea'nin etrafında bir üçgen yapmış, birlikte ilerliyorlardı. Şimdi ne olmuştu?

"O Caden" diye mırıldandı Pen. "Pelerinini görüyorum."

"Ama sadece bir elçi" diye belirtti Gürz, düşünceli bir ses tonuyla. "Dwyne'in ölümünden dolayı başımızın belada olduğunu tahmin ediyorum."

"O öldü mü?" diye sordu Kelsea.

Gürz gözünü atlının üzerinden ayırmıyordu. "Arkadaşın onu öldürdü. Fakat Caden bunu ne bilsin? Bizim yaptığımızı düşüncecek."

"Önce beni öldürmeye çalışmışlardı. Başım daha fazla belaya giremez."

"Herhangi bir şey için tek bir adam göndermek pek Caden'in yapacağı iş gibi görünmüyor hanımefendi. Riske girmeyip burada bekleyelim."

Kelsea etrafına şöyle bir baktı: Crithe'in mavi çizgisi boyunca sıralanan birkaç kaya parçası ile geniş kırlara yayılan

yeşillik ve buğday tarlaları. Şimdi neredeyse başka bir ülke gibi görünüyordu, fakat değişim toprağın kendisinde değil; Kelsea'nin içindeydi.

"Efendim?" Wellmer arkalardan elinde yayıyla havaya fırladı. "Onda bir Caden pelerini var, tamam da, yanında bir de çocuk var."

"Ne?"

"Küçük bir oğlan çocuğu, beş altı yaşlarında belki."

Gürz kaşlarını çattı, düşünüyordu. Sonra yüzü düzeldi ve gülümsedi, Kelsea'nin çok seyrek gördüğü o gerçekten de hoşnut gülümseme yayıldı yüzüne. "Talih, seni mutlu kaltak."

"Nedir o?"

"Cadenlerin çoğunun krallığın etrafında piçleri var hanımefendi, ama Cadenler, baba olmaya uygun değildirler. En edeplileri, genelde kadına bir miktar para verip gider."

"Aferin onlara."

"Şefkat gösterdiklerini pek göremezsiniz" diye devam etti Gürz sanki Kelsea konuşmuyormuş gibi, "ama bazı Cadenlerin bir yandan bir kadınla gizliden normal bir aile hayatı sürdürürken bir yandan da başka bir hayat yaşamaya çalıştıklarını duymuştum. Şahane bir koz olabileceğinden, bu konuda çok dikkatlidirler. Bence Thorne, bir Caden'in çocuğunu kaçırarak kadar aptal biri. Kim o, Wellmer?"

"Hepsini henüz şahsen tanımıyorum efendim."

"Tarif et."

"Saman sarısı saçlı. Kaba saba biri. Kılıcı ve bıçağı var. Alnında da korkunç bir yarası."

Elston, Pen ve Gürz birbirlerine öyle bir baktılar ki, bakışları sanki konuşuyordu.

"Ne var?" diye sordu Kelsea.

"Hadi ne yaptığına bir bakalım" dedi Gürz Elston'a, sonra Pen'e döndü. "Sen sadece kraliçenin güvenliğiyle ilgileniyorsun anlaşıldı mı? Başka hiçbir görevin yok."

Caden atını yaklaşık elli metre ileride durdurdu. Kelsea gerçekten de bir kolunda küçük bir çocuğun olduğunu gördü; atından inmeden önce çocuğu dikkatle yere indirdi. “Kim o?”

“Merritt hanımefendi” diye yanıtladı Gürz. “Caden’in tek bir lideri yoktur; fazlasıyla hizipçidirler. Ama Merritt’in hatırı sayılır derecede nüfuzu vardır, Dwyne’den bile fazla.”

“Eğer çocuk bir sırısa, kasabalardan birinde de muhtemelen bir kadın vardı” diye uyardı Elston. “Buna dikkat etmeliyiz.”

“Bence de.”

Merritt atının dizginlerinden birini eline aldı, diğer elindeyse çocuğun eli vardı. Kelsea’ye doğru yürümeye başladı, hareketleri yavaş ve dikkatliydi. Kesinlikle sarışın ve iriyarıydı, çocuğun yanında kule gibi kalıyordu. Ama aralarında mutlaka bir yakınlık vardı; bu, adamın kendi adımlarını çocuğunkiyle aynı ayara getirebilmek için küçültmesinden, çocuğun birkaç dakikada bir hâlâ orada olduğundan emin olmak için ona bakışından anlaşılabilirdi.

“İnanılmaz” dedi Gürz sessizce, sonra sesini yükseltti.

“Daha fazla yaklaşma!”

Merritt birden durdu. Oğlu şaşkınlıkla ona bakıyordu, Merritt onu çekip kucağına aldı. Kelsea şimdi Merritt’in alnındaki yarayı görebiliyordu, herhalde hiç dikiş atılmamış, çirkin bir izdi. Çocukluktan kalma bir şey olamazdı; daha çok yakın zamanda olmuş gibi görünüyordu, soluk alnında çirkin, kırmızı bir çizgiydi.

“Kraliçe sizinle mi?”

“Kraliçe benim!”

“Pen” diye homurdandı Gürz, “tetikte ol.”

Merritt çocuğa bir şeyler fısıldayıp onu yere indirdi. Elleri ni teslim olur gibi havaya kaldırıp birkaç adım daha yaklaştı. Kelsea, Gürz’ün itiraz etmesini bekledi, ama o sadece kılıcını indirip Merritt yaklaşırken Kelsea’ye doğru hareketlendi.

“Ben Caden’in Merritt’iyim majesteleri.”

“Merhaba. Beni öldürmeye mi geldin?”

“Artık sizin ölmenizi istemiyoruz majesteleri. Bunun bir faydası yok.”

Küçük çocuk, bacaklarına sarılabilmek için babasının arkasına saklandı, Merritt düşünmeden eğilip onu tekrar kucağına aldı.

“Sean’a göre, hayatı için teşekkür etmem gereken kişi sizsiniz.”

“Dün gece çok fazla insanın hayatı kurtarıldı. Bunlardan birinin oğlun olduğuna sevindim.”

“Gürz, biraz daha yaklaşmama izin var mı?”

Gürz başını salladı. “Kollarını oğlunun üzerinden ayırmazsan, beş adıma kadar yaklaşabilirsin.”

“Gündüz vakti dümdüz bir ülkede alenen seyahat eden biri için amma da dikkatlisiniz.”

Gürz sinirlendi, ama hiçbir şey demedi. Merritt yaklaştıkça Kelsea çocuğun uykuya daldığını gördü, kara saçlı başı babasının boynuna gömülmüştü. Merritt yaklaşık yedi adım ileride durunca Kelsea’nin bakışları kendiliğinden alnındaki yaraya kaydı, ama göz göze geldiklerinde Kelsea gözlerini ondan alamadığını fark etti. Kaba yapısına rağmen, parlak gri gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı.

“Bir süre Yeni Londra’dan gideceğim majesteleri, belki bir aylığına, ailemi saklamaya. Fakat ben onurlu bir adamım ve siz bana oğlumun hayatını bağışladınız. Bu yüzden size söz veriyorum; size asla el kaldırmayacağım ve size benzer bir iyilik yapmaya yetecek kudretim olursa, yapacağım.”

Merritt kuzeydeki kafiye doğru bir el hareketi yaptı. “Ayrıca bu işe karışmış kardeşlerim adına da özür dilerim. Kendi başlarına çalışıyorlardı. Şüphem yok ki oylama yapsaydık bunu kabul etmezdik.”

Kelsea şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Caden’in demokratik kararlar alacağı hiç aklına gelmezdi.

“Yardıma ihtiyacınız olursa, Wells’te fırıncının Nick adlı oğlunu bulun” diye devam etti Merritt, şimdi Gürz’le konuşuyordu. “Bana nasıl ulaşacağını bilecek ve bunu sessizce yapacaktır.”

Merritt eğilerek Kelsea’yi selamladı ve atına binmek için döndü, kucagında uyuyan çocuğu uyandırmamak için yavaş hareket ediyordu. Kucagında çocuğuyla tekrar atına bindi (Ne kadar da güçlüydü öyle! diye düşündü Kelsea; halbuki kendisi atın üzerinde kendini ve zırhını güçlkle taşıyordu) ve batıya doğru ilerlemeye başladı.

“Vay be” dedi Kelsea.

“Vay be de laf mı hanımefendi” diye yanıtladı Gürz. “Cadeler kimseyi eğilerek selamlamaz. Bence her söylediği kelimenin bir anlamı vardı.”

Çayırın sarımsı kahverengiliğinde küçük siyah bir leke olana kadar Merritt’i arkasından izlediler. Gürz rahatlamış görünüyordu. Parmaklarını atından inmeye çalışıyor gibi görünen Kibb’e doğru şaklattı. “Geri bin!”

Batıya doğru devam ettiler. Crithe’in parlak gök mavisi çizgisi onlar ilerledikçe daha da yakınlaşıyordu, en sonunda yanlarında uzanan parlak bir su şeridi haline geldi. Kafile, Crithe’in sığ yerinden karşıya geçecekti: Bunun için biraz çaba sarf etmeleri gerekiyordu, Kelsea ise artık hiçbir şey için endişelenmelerine gerek kalmadığını düşünüyordu. Sürekli safirlerini kontrol ediyordu. Oysa onlar orada ağır ve soğuk, öylece asılı duruyorlardı. En azından bugünlük, sıradan mücevherlerdi.

Crithe boyunca birbirlerine yakın kasabalara ulaşana kadar kafilden kopmadılar. Gittiklerinde biraz ağırlıktan kurtulacakları için Gürz kasabalıları işaret etti, boş kafesleri arkalarında bırakıyorlardı. Wellmer Kelsea’ye kafilenin her kasabadan geçişte biraz daha azalacağını söylemişti. Thorne’un

iş i bu kafesleri bir daha kimse kullanmayacaktı, sadece yakacak odun işlevi görecek ti.

Oysa her zaman yenilerini yaptırabilir, diye düşündü Kelsea. Bu fikir, çenesinin kitlenmesine sebep oldu; Thorne'u yakalamayı başarsalardı, bunlar olmayacaktı! Elston'a sinirlenemezdi, ama Thorne'un oralarda bir yerlerde olmasının yarattığı tehlikeyi de göz ardı edemezdi. Onu yakalamak biraz zaman alabilirdi, ama uzun süre dışarıda gezemezdi.

Kafile son kasabaya ulaştığında, Kelsea ve muhafızları Mort Yolu üzerinden Yeni Londra'ya doğru ilerlemeye başladı. Yolculukları olaysız geçiyordu. Yol boyunca muhafızlar aralarında sessizce konuşuyorlardı. Argive'den taşıyabildiği kadar suyu yanında getiren Coryn, suyu düzenli dağıtıyordu. Kelsea sonunda eğer susmazsa onu muhafızlıktan atmakla tehdit edene kadar birkaç defa Kibb'in o korkunç sesiyle söylediği yol şarkılarına maruz kaldılar.

Kelsea yolculuğun büyük kısmını önceden çok az konuştuğu Wellmer'le sohbet ederek geçirmişti. Wellmer, on beş yaşında Yeni Londra'nın sokaklarında yaşarken Gürz onu bulana kadar hayatını dart oyunları ile kazandığını anlattı. "Beni avlanma için düşünmüştü, hanımefendi. Okçuluk ile dart arasında bir fark olmadığını söylemişti, ki yoktu da. İş gözde bitiyor."

Kelsea ileriye, Gürz'ün öncülük ettiği gruba baktı. "Ya beceremeseydin ne olacaktı? Kendini tekrar sokaklara mı ataktın?"

"Muhtemelen. Dyer, gereksiz ağırlığın kraliçenin muhafızları arasında yeri olmadığını söylerdi."

Bu tam da Dyer'ın söyleyeceği bir sözdü, acı ama dürüst, aynı zamanda da doğru. Kelsea etrafına bakınınca kimse nin Mhurn'e üzülmeyeceğini fark etti; gerçek şu ki muhafızları artık onu tartışmıyorlardı bile. Kelsea muhafızlarının ölü ağırlıklarından kurtulma şansları olsa, Mhurn'ün artık onlar

için bir anlam ifade edip etmeyeceğini merak etti. O Mhurn'ü kolay kolay unutamayacaktı; Mort yolunda ilerlerken, onun uyuşturucunun etkisiyle boş bakan gözleri tekrar tekrar aklına geliyordu. Kelsea etrafındaki alana, yolun sarı renginin kestiği buğday tarlalarının koyu bal rengine baktı ve dünyayı daha sevgi dolu bir yer haline getirebilmeyi umdu.

Yolculuğun son gecesinde, Yeni Londra'yı gören bir yerde, Caddell'in kenarında bir tepenin eteğinde kamp kurdular. Muhafızları uyku tulumlarına kavuştukları için minnettardı, ama Argive'den ayrıldıklarından beri her gece deliksiz uyan Kelsea'nin uykusu yoktu. Belki bir saat boyunca kıpırdanıp durdu. Sonunda kalkıp pelerinine sarıldı ve Pen'in yanından gizlice süzüldü, onu uyandırmamış olmaktan memnundu.

Gürz'ü yaklaşık yirmi adım ileride bir tepede oturmuş, Caddell'i ve Almont Ovası'nı seyrederken gördü, karanlıkta duran soluk mavi bir gölgeydi. Kelsea yaklaştığında dönüp bakmadı bile.

“Uyuyamıyor musunuz hanımefendi?”

Kelsea yerde geniş, düz bir kaya gördü, üzerinde rahat edebileceğini düşündüğü için oraya, yanına oturdu. “Bugünlerde uyuyunca ne göreceğimi hiç bilmiyorum Lazarus.”

“Pen nerede?”

“Uyuyor.”

“Ah.” Gürz kollarını bacaklarına doladı. “Bunu hiç şüphe yok ki ileride tartışacağız, ama şimdi beni yalnız yakaladığınız için memnunum hanımefendi. Size istifamı sunmamın tam zamanı.”

“Neden?”

Gürz kendi kendine güldü. “Biliyorsunuz hanımefendi, bütün o seneler boyunca Carroll'un bu işi nasıl yaptığını izledim, ona imrendim. Birçok şeyde ondan daha iyiydim, gördünüz... İnsanları daha iyi okuyabiliyordum, daha iyi bir savaşçıydım, kendimi daha iyi disipline ediyordum. Naip'in bi-

zi ayırmaya ve maaşlarımızı kesmeye çalıştığı her seferinde, buna sert bir şekilde engel olan kişi bendim. Döndüğümde Carroll'dan daha iyi bir komutan olacağıma inandım daima. Fakat gurur beni buralara getirdi.”

Kelsea dudağını ısırды. Geçmişteki olaylara rağmen, Gürz'den istifa etmesini istemek aklının ucundan bile geçmemişti. Bu işi başka kim yapabilirdi ki? Ona bunu söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Ağlayıp sızlanmanın faydası yoktu. “Son zamanlarda güvenlik konusunda birçok şaşırtıcı başarısızlığın da oldu Lazarus.”

“Kesinlikle, hanımefendi.”

“Bu beni hayal kırıklığına uğrattı, ama ben bütün hatalarını affediyorum.”

“Bunu yapmamalısınız.”

Kelsea bir süre düşündükten sonra devam etti: “Odamdaki o gece, sen ve Pen beni tuttuğunuzda, seni öldürebilirdim. Bunu biliyor muydun?”

“O sırada hayır hanımefendi. Fakat şimdi bundan hiçbir şüphem yok.”

“Kılıcın ve topuzunla yaptığın ve yere göğe sığdırılamayan kahramanlıklarına rağmen seni şimdi de öldürebilirim Lazarus. Senden istifa etmeni isteyeceğime seni öldürürüm. Burada yanımda olduğun sürece güvendeyim, dışarıda bir yerlerde olduğunda değil.”

“Benim size yeminim var hanımefendi. İstifa edince bu sona ermeyecek.”

“O zaman söyle. Sen bile bunun nasıl sonuçlar doğuracağını tahmin edemezsin. Riske girmiyorum, istifanı da kabul etmiyorum.”

Gürz'ü kolundan yakaladı, çok sıkılmıyordu ama nazik değildi. “Ama hiç şüphelen olmasın; olur da doğrudan bir emre itaatsizlik yaparsan, seni öldüreceğim. Sinirimden bunu bir kere neredeyse yapıyordum ve bunu bir kere daha kolayca

yapabilirim. Çocuk değilim ben artık, Lazarus, aptal da değilim. Kraliçe olsam da olmasam da... Bundan sonra her şey açıkta olacak.”

Gürz yutkundu; Kelsea bunu karanlıkta çok iyi duydu. “Siz kraliçesiniz hanımefendi.”

“Seni tehdit ettiğim için üzgünüm Lazarus. İstedğim bu değildi.”

“Ölümden korkmuyorum hanımefendi.”

Kelsea başını salladı. Gürz hiçbir şeyden korkmuyordu; bunu zaten biliyordu.

“Fakat sizin ellerinizde ölmek istemiyorum.”

Kelsea’nin dudakları ayrıldı ve Caddell’in titrek çizgisine takıldı gözü, cevap verebilecek durumda değildi.

“Şimdi ne olacak hanımefendi?”

“Devam edeceğiz Lazarus. İkimizin de gelmekte olduğunu bildiğimiz savaşa hazırlanacağız. Bütün bu insanları nasıl besleyeceğimizi, eğiteceğimizi ve iyileştireceğimizi bulacağız. Ama bundan da önemlisi...” Ona geri döndü. “Çok uzun süredir sevkıyatı, Mortmesne’deki bütün o Tearları düşünüyorum.”

Öyle mi? diye sordu aklı, Kelsea şaşırmıştı. *Ne zaman düşünüyorsun?* Ve cevap Kelsea’ye geldi: *Uyuduğunda*. Karanlık dönemden bir şey gün yüzüne çıkmaya çalışıyordu, sonra en ufak bir kıpırtı olmadan yitip gitti ve kafasındaki havuz sakinleşti. Rüya görmüştü; birçok rüya görmüştü ve aklı bunları kendi kendine silmişti.

“Sevkıyatla gidenlerin çoğu artık öldü hanımefendi. Ölene kadar çalıştırıldılar veya organları için öldürüldüler.”

“Biliyorum. Fakat Mort kölelerinin ilk kullanım amacı organları olmasa gerek; Arliss nakil ameliyatlarının o kadar da başarılı olmadığını söylemişti. O işte henüz para yok. Hayır, eskiden beri hazırda bekleyen iki alan var: İşgücü ve seks. Birçoğunun ölmüş *olduğundan* eminim, ama insanlık çile de

çekse hayatta kalmayı hep başarmıştır. Bence çoğu hâlâ yaşıyor olmalı.”

“Yani?”

“Henüz bilmiyorum. Ama bir şeyler var Lazarus. Bir şeyler.”

Gürz başını salladı. “Demesne’de çok fazla ajanım var hanımefendi, ama hiçbiri sizin bahsettiğiniz yerde değil, Mezatçı’nın olduğu yerde. Mortlar etki altında, onları kandırmak biraz zor.”

“Carlin bana zorbalıkla yönetilen insanların uyanması için hızlı ve çevik bir dürtmeye ihtiyaçları olduğunu söylerdi.”

Gürz bir süre sessizliğini korudu.

“Ne?”

“Hanımefendi, Barty ve Carlin ölmüşler.”

Sözcükler Kelsea’nin midesine bir yumruk gibi saplandı. Ona dönüp ağzını açtı, ama hiçbir şey söyleyemedi.

“Dyer onları evde buldu hanımefendi, kitaplar için gittiğimizde. Her ikisi de birkaç hafta önce ölmüşlerdi.”

“Nasıl?”

“Küçük salonlarında, çay fincanları önlerinde oturuyorlardı, masada bir şişe siyanür vardı. Dyer dedektif değil, ama bunu anlamak zor olmamış. Sizin gitmenizi beklemişler, çaylarına karıştırmışlar ve içine hafif alkol katmışlar. Caden eve ulaştığında muhtemelen ölmüşlerdi.”

Kelsea göle baktı, yanaklarında yaşların sıcaklığını hissediyordu. Bunu düşünmeliydi. O ayrılmadan birkaç hafta önce Barty ve Carlin’in hiç acele etmeden eşyalarını gelişigüzel toplayışlarını hatırladı. Kır evinin önündeki o sabah yüzlerindeki o korkunç beyazlığı. Bütün o Petaluma hakkındaki konuşmalar Kelsea’nin iyiliği için yapılmış göstermelik şeylerdi. Evi terk etmeyi hiç düşünmemişlerdi.

“Bunu eve geldiğinde biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Bana neden söylemediler?”

“Benim size söylemememle aynı sebepten hanımefendi; sizi kederden korumak için. İnanın bana, yaptıkları çok onurlu bir hareketti. Nereye gittiklerinin veya bunu kendilerine nasıl yaptıklarının bir önemi yok, Barty ve Leydi Glynn sizin için her zaman bir tehlike olmuştu.”

“Neden?”

“Sizi büyüttüler hanımefendi. Kimsenin ulaşamayacağı bilgilere sahiplerdi: Sevdikleriniz ve sevmedikleriniz, sizi neyin harekete geçirdiği, zaaflarınız, gerçekte kim olduğunuz.”

“Bunu kim ne yapacaktı ki?”

“Ah hanımefendi, bunlar bir düşmanın en çok kıymet verdiği bilgilerdir. Böylesi bir bilgiyi ben de kullanırım, ajanları kışkırtmak ve karışıklık yaratmak için. Baskı yaratacak noktalar çok kıymetlidir. Dahası hanımefendi, ya birisi sizi evlatlık alan ebeveynlerinizi yakalasaydı, karşılığında sizden fide isteseydi, onlara işkence etseydi? Neyi feda ederdiniz?”

Kelsea’nin buna cevabı yoktu. Barty’yi bir daha göremeyecek olmanın gerçekliğiyle yüzleşememişti. Güneşin altında kır evinin penceresinden görünen sandalyesini düşündü. Süzülen gözyaşları, gözkapaklarını asit gibi yakıyordu.

“Leydi Glynn Geçiş öncesi konusunda uzman bir tarihçiydi hanımefendi, Barty ise kraliçe muhafızıydı. On sekiz sene önce, sizi onlara teslim ettiğimde, neye bulaştıklarının farkındalardı.”

“Bana bilmiyorum demiştin.”

“Demedim hanımefendi, ama onlar dedi. Dikkatlice dinleyin, çünkü bu hikâyeyi size sadece bir kez anlatacağım.” Gürz bir süre düşündükten sonra devam etti: “On sekiz sene önce, Reddick’teki kır evine siz göğsüme bağlıyken vardım. Çok yağmur yağıyordu; aralıksız üç gündür yoldaydık, yolculuk boyunca yağmur sürekli yağmıştı. Sizi taşıyabilmem için uyduruktan su geçirmez bir kol askısı ayarlamıştık, ama buna rağmen yolculuk sonunda neredeyse hep ıslanmıştınız.”

Kelsea üzgün olduğu halde buna şaşırmişti. “Ağladım mı?”

“Zerre ağlamadınız hanımefendi. O askıyı pek sevmiştiniz. Kolunuzdaki yanık hâlâ iyileşmemişti, ama yolculuk boyunca siz bir kere bile ağlamadınız. Sizi susturmam gereken tek zaman, gülmeye başladığınız zamandı.

Kır evine ulaştığımızda, kapıyı Leydi Glynn açtı. Sizi kolumdaki askıdan çıkardığımda biraz ağladınız; bunu o günden sonra bile hep düşündüm, yolculuğun bittiğini anlamıştınız. Fakat sizi Leydi Glynn’e verdiğimde susup onun kollarında uykuya daldınız.”

“Carlin kucağına mı aldı beni?” Bu o kadar olanaksız görünüyordu ki, Kelsea Gürz’ün bütün hikâyeyi kafasından uydurduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Evet hanımefendi. Barty, karısının hoşnutsuzluğuna rağmen, bana akşam yemeğine kalmamı söyleyince bu tekli fi kabul ettim. Yemeğin sonuna doğru Barty’nin size çoktan âşık olduğunu görebiliyordum, yüzünden okunabiliyordu bu.”

Kelsea gözlerini kapadı, gözkapaklarının altından çok daha fazla yaşın sızdığını hissediyordu.

“Yemeği bitirdiğimizde, Barty bana o gece orada kalmamı söyledi, ama ben yağmur yollarımı daha fazla kapatmadan önce yola koyulmak istiyordum. Eyerimi alıp onlara hoşça kalm demeye gittim ve üçünüzü öndeki odada buldum. Bence benim orada olduğumu unutmuşlardı. Gözleri sizden başka hiçbir şey görmüyordu.”

Kelsea’nin midesi ekşidi.

“Barty, ‘Onu tutmama izin ver’ dedi ve Leydi Glynn de sizi ona verdi ve sonra –asla unutamayacağım hanımefendi– dedi ki: ‘Bu andan itibaren, senden ibaretiz... Sevgi, senden gelecek.’

Barty, Leydi Glynn açıklama yapana kadar, en az benim kadar afallamış, bakıyordu. ‘Bu bizim asil işimiz Barty. Çocukların sevgiye, ama aynı zamanda disipline de ihtiyaçları

var ve sen bu konuda yardımcı olamayacaksın. Ona istediği her şeyi verirsen, aynı annesi gibi olur. Birimizden nefret etmeli, en azından biraz, böylece ardına bakmadan bu evden çıkıp gidebilir.”

Kelsea gözlerini kapadı.

“Biliyorlardı hanımefendi. Hep biliyorlardı. Bir özveride bulunmuşlardı. Ağlayın tabii, ama bir yandan da onlarla gurur duyun.”

Kelsea’nin gözleri doldu, Gürz’ün onu rahatlatmaya ya da gitmeye çalışmamasından memnundu. Yanında öylece oturuyordu, kollarını dizlerine dolamıştı; Kelsea, gözyaşları artık nefes nefese kalıp dinene ve boğazında gidip gelen ısıklara dönüşene kadar Caddell’e baktı.

“Yatağınıza dönmelisiniz hanımefendi. Yarın erkenden yola koyulacağız.”

“Uyuyamıyorum.”

“Deneyin. Ben de sizin şu sıvışmanız konusunda Pen’i yoklayacağım.”

Ona Pen’i umursamadığını söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Pen’e öfkesinin tümü dönüş yolunda bir yerlerde kaybolup gitmişti. Çocukça bir öfkeydi, farkına varmıştı, yatıştırılmaz ve işe yaramazdı... Böylesi Carlin’i her zaman en çok hüsrana uğratanıydı.

Kelsea bir elini Gürz’ün omzuna koyarak kendisini yukarı kaldırdı, bir yandan da yüzünü siliyordu. Beş adım ileride geri döndü. “Sen ne kaybettin Lazarus?”

“Hanımefendi?”

“Mhurn’e hepinizin bir şeyler kaybettiğini söylemiştin. *Sen* ne kaybettin?”

“Her şeyi.”

Kelsea, sesindeki öfkeden büzülmüştü. “Şimdi bir şey elde ettin mi?”

“Sizi hanımefendi. Buna değer veriyorum. Gidip uyuyun.”

Tearling Kraliçesi

İşte bu Tearling, bu da Mortmesne,
Biri siyahtır ve kırmızıdır diğeri,
Biri aydınlıktır ve karanlıktır diğeri,
Biri hayattır ve ölümdür diğeri.

İşte Glynn Kraliçesi, bu da Kızıl Kraliçe,
Öyle yok olup gidecek ki biri
Üzülsün o cadı, ilerliyor hanımefendi,
Glynn Kraliçesi kazansın ve kaybetsin diğeri.

Tekerleme, ORTA TEAR İMPARATORLUĞU DÖNEMİNDEN

İki gün sonra garip bir şey oldu.

Kelsea kütüphanesindeki masada oturmuş, Rahip Tyler'ın tarih kitaplarından birini kopyalıyordu. Rahip Tyler da masada yanında oturmuş, gayretle bir şeyler kopyalıyordu. Gürz, dört tane kâtip bulup getirmişti, ama Kelsea ve Rahip Tyler, her ikisi de hızlı yazıyordu. Rahibin ziyarete geldiği günlerde oraya genelde birlikte otururlar, bir yandan konuşup diğer yandan çalışırlardı. Kelsea bir rahibin yanında kendini rahat hissedebileceğine asla inanmazdı, ama *oldukça* rahattı, Kelsea, eğer gitmesine izin verilseydi okulun da böyle hissettireceğini düşünmüştü.

Rahip Tyler, Geçiş hakkında çok fazla şey biliyordu. Argi-

ve'den döndüklerinden beri Geçiş Kelsea'nin kafasında olduğu için, bu işine yarayabilirdi. Bu, hayal edilebilen en kötü okyanusa meydan okumak, Tear'ın ütopyacıları için, oraya ulaşp ulaşmadıklarını bilmeden, ulaşılabacak bir yer var mı onu bile bilmeden nasıl olmuştu? Rahip Tyler Kelsea'ye dalgalar Beyaz Gemi'yi alabora ettikten sonra suda kurtarılmayı bekleyen insanlar, doktorlar, hemşireler olduğunu söylemişti. Ama diğer gemiler kontrol konusunda yetersizdi, okyanus çok azgın ve hava geri dönülemeyecek kadar sertti. Suda bütünü o insanları geride bırakarak oradan ayrılmaya zorlanmışlardı, önce suda debeleniyorlar sonra da dalgaların altından bir inip bir çıkıyorlardı. Kelsea görüntüyü kafasından atamıyordu; bunu rüyasında bile görmüştü, suda yürüdüğü rüyalarında, donuyordu, çabaları gittikçe güçsüzleşiyor, kalan gemilerin ufukta başka bir dünyaya doğru kayboluşlarını izliyordu. Tearling'e doğru.

Kelsea aynı iki paragrafı şimdi birkaç kez daha okudu ve sonunda kalemini bıraktı. Thorne hakkında herhangi bir kelime olup olmadığını merak ediyordu. Tearling'in uçsuz bucaksızlığı içerisinde hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu, ama Gürz onu bulacaktı. Thorne'un kaçmasını ölümcül bir hakaret olarak algılıyor görünen Gürz ve Elston onu bulup buraya getireceklerdi. Düşüncesi bile Kelsea'yi ürkütmüştü, öfke ve heyecan kafasının içinde birbirine karışıyordu.

Rahip Tyler'a bakınca onun da kendinden geçmiş olduğunu gördü. Alnında iki derin çizgi belirdi ve kopyalamayı bıraktı, şimdi sadece köşedeki kitap raflarına bakıyordu.

"Boş duruyorsunuz Rahip Tyler."

Rahip Kelsea'ye baktı ve utangaç bir sevimlilikle gülümsedi. Zaman zaman aralarında şakalaşırlardı, Kelsea'yi memnun eden bir gelişmeydi bu. "Hayal kuruyordum hanımefendi. Özür dilerim."

"Ne oldu?"

Rahip Tyler'ın çenesi kasıldı, omzunu silkerek "Nasıl sa eninde sonunda öğreneceksiniz majesteleri. Papa tekrar zatürreeye yakalandı, bundan kurtulamayacağını söylüyorlar" dedi.

"Üzgünüm."

"Üzgün değilsiniz majesteleri. Keşke böyle demeseydiniz."

Kelsea sertçe rahibe baktı, köşede oturan Pen de aynı şekilde ona baktı. Kelsea rahibe sitem etmeyi düşündü ama onun dürüstlüğünü kıymetli bulmuştu, yapmamaya karar verdi. "Şimdi ne olacak peki?"

"Bütün kardinaller özel bir toplantı için geliyorlar, yeni bir papa seçecekler."

"Adaylar kim?"

Rahip Tyler'ın çenesi yine kasıldı. "Kâğıt üzerinde hanımefendi, birkaç aday var, fakat anlaşma yapıldı. Kardinal Anders'in bir ay içinde yeni papa olacağı söylendi."

Kelsea Kardinal Anders hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece Gürz onun edepsiz bir insan olduğunu düşünüyordu. "Peki, bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"O, işinin ehli bir yönetici hanımefendi. Belki tam anlamıyla bir dindar değil ama."

Rahip Tyler doğruldu ve ağzını kapadı, bu, onun çok fazla konuştuktan sonra verdiği olağan tepkiydi. Kelsea kalemini mürekkebe batırdı ve kaldığı yerden işine devam etmeye hazırlandı.

"Dikkatli olun hanımefendi."

"Ne?"

"Biliyorum... Onlara söylemedim... Siz majestelerinin herhangi bir dine ait olmadığını. Kardinal Anders... Sizin adınıza korkuyorum majesteleri. Hepimiz adına korkuyorum."

Kelsea geri çekildi, rahibin sessiz sakın bir adamken böyle patlamasına şaşırmişti. "Size ne yaptı?"

"Bana değil majesteleri." Kelsea büyük bir dikkatle rahibe

bakıyordu. “Fakat kardinalin korkunç şeyler yapabilme kapasitesi olduğunu biliyorum. İnanıyorum ki...”

Gürz ve Wellmer kütüphaneye girince Rahip Tyler sustu. Kelsea, saatini kontrol edip Gürz’e sinirli bir bakış attı; Arliss’le buluşmadan önce rahiple en az yirmi dakikası daha vardı.

“Hanımefendi, görmeniz gereken bir şey var.”

“Şimdi mi?”

“Evet hanımefendi. Dışarıda, balkonda.”

Kelsea iç çekti, gerçek bir pişmanlıkla rahibe baktı. Ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu, fakat dinlemeye değer görünüyordu. “Zamanımız sona erdi Rahip Tyler. Arvath’a dönüşte iyi yolculuklar. Umarım Papa en kısa zamanda sağlığına kavuşur.”

“Teşekkürler majesteleri.” Rahip Tyler, ciltli kopya kitabını katladı, gözleri Gürz’ün üzerindeydi. Rahip Tyler hâlâ endişeli görünüyordu, öyle ki Kelsea eğilip ona yaklaştı ve “Korkmayın Rahip Tyler; kimseyi küçümsemiyorum, özellikle de sizin kardinalinizi” diye fısıldadı.

Rahip Tyler başıyla Kelsea’yi selamladı, beyazlamış suratı hâlâ sıkıntılıydı. Arvath’ta birkaç ajanı bulunan Gürz’e göre Papa, ona istediği bilgileri vermeyen Rahip Tyler’dan hoşlanmıyordu. Kelsea, Arvath’ta işlerin Rahip Tyler için ne derece kötüye gittiğini merak etmişti, fakat henüz bunu sorabilecek kadar samimi değillerdi.

Rahip gittiğinde, Gürz ve Wellmer Kelsea’yi koridordan balkonun olduğu odaya yönlendirdiler. Habercisi Jordan koridorun sonundaki odalardan birinden uyuklu halde çıktı. “Beni mi çağırdınız, efendim?”

Gürz parmağını kıvrarak ona işaret verdi ve Jordan onları bir yandan kafasının arkasını kaşıyarak odaya kadar takip etti. Gürz şimdi balkon kapısında iki muhafız bekletiyordu. Bugün onlar Coryn ve Dyer’dı, her ikisi de Kelsea odaya girince eğilip onu selamladılar.

“Buraya hanımefendi.” Gürz kapıları açtı, soğuk güneş ışığı içeri girdi. Kış henüz bitmiş, ilkbahar gelmeye başlamıştı, ama gökyüzü sanki yaz gibiydi, bütün ufuk boyunca masmaviydi. Kelsea güneş ışığına doğru adım atıp keyifle ürperdi; Kraliçe Dairesi’nin karanlığından sonra tenindeki sıcaklık inanılmaz bir histi. Gürz onu eliyle ön tarafa doğru çağırdı ve korkuluğun üzerinden gösterdi. “Şuraya, aşağıya.”

Kelsea kenardan aşağı bakınca bu yaptığına anında pişman oldu; yükseklik baş döndürücüydü. Keep’in en tepesine çok yakın bir yerde duruyor olmalıydılar, ama aşağıya bakmak istemediği gibi, yukarıya da bakmak istemediğini fark etti.

Aşağıda Keep Otlığı uzanıyordu, insan kaynıyordu, kule- nin hendeğinden tepenin zirvesine kadar tüm alanı kaplayan bir kalabalık vardı; üç yüz metre boyunca uzanan, nefes alan ve mırıldanan insan topluluğu. Kelsea sevkıyatın olduğu günü hatırladı, bir ay ve bir ömür öncesiydi, fakat bugün sıra yoktu, kafes de yoktu. Ne var ki bir süre sonra, kalabalığın içinden fırlamış garip, ağaca benzeyen bir şekil dikkatini çekti. “Gözlerim seçmiyor. Nedir o?”

“O hanımefendi, mızrağın tepesinde bir kafa” diye yanıtladı Wellmer.

“Kimin kafası?”

“Dayınızın hanımefendi. Emin olmak için gidip baktım. Mızrakta ‘Tear Kraliçesi için bir hediye, Fetch’ten selamlar’ yazan bir not asılı.”

Sunulan şeyin dehşet veren gerçekliğine rağmen Kelsea gülümsedi. Gürz’e baktı ve dudaklarının kıvrıldığını gördü, o da gülüyordu ve birdenbire anladı. Kitaplarla birlikte kütüphanede geçirdiği o gün gibiydi bu da. Gürz bu anı Kelsea’ye bir hediye olarak ayarlamıştı, ama bunu itiraf edemiyordu, bütün hayatını kaplayan kuşku örtüsünü üzerinden atamadığı gibi. Bu, yapabileceğinin en iyisiydi. Barty’ye sarıldığı gibi ona sarılabilmeyi istedi, fakat onun bunu istemeyeceğini

biliyordu. Onun yerine üşüyormuş gibi kollarını kendine doladı, ama göz ucuyla Gürz'ü izlemeye devam etti.

Onu böyle yapan nedir? Ona ne oldu?

Wellmer devam etti. "Mızrak çok derine gömülü, o yüzden kalabalık kürekleri olmadan oraya ulaşamaz. Kafa, kusursuz bir durumda hanımefendi; birisi onu mumyalamış, bu yüzden çürümeden durabilmiş."

"Hoş bir otlak süsü" dedi Gürz.

Kelsea tekrar aşağı baktı, şimdi Fetch'in orada olduğundan emindi. Hediyeği kendi getirmiş, bu geniş boşlukta bir yere saklanmıştı. Onu görebilmeyi, ona pazarlıklarının tahmin edebileceğinden daha iyi bir meyve verdiğini söylemeyi umuyordu. "Bütün bu insanlar ne istiyor?"

"Sizi hanımefendi" dedi Gürz ona. "Anneniz hiç dışarı çıkıp şehirde dolaşmaya cüret edememişti; bu balkonu sadece halka hitap etmek için kullanırdı. Topluluk dün, sizin Keep'e döndüğünüzü öğrendikten sonra toplanmaya başladı. Kapıdaki adamım çoğunun geceyi burada geçirdiğini söyledi."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bir şeyler bulun hanımefendi. Gideceklerini hiç sanmıyorum."

Kelsea tekrar aşağı baktı. İnsanlar orayı mesken tutmuş görünüyorlardı; çeşitli renklerdeki çadırları görebiliyor, pişirilen etin kokusunu alabiliyordu. Söyledikleri şarkının sesi aşağıdan yukarıya kadar geliyordu. Çok fazla insan vardı.

"Bir şeyler söyle Jordan. Onlara burada olduğunu söyleyelim."

Jordan boğazını temizledi, daha çok yaşlı bir insandan beklenecek şekilde balgam çıkardı.

"Affedersiniz hanımefendi" dedi utanarak.

"Üşütmüş."

Derin bir nefes alarak korkuluğa dayanıp "Tearling Kraliçesi!" diye bağırdı.

Bütün otlak yukarı baktı, öyle güçlü bir uğultu kopardılar ki Kelsea durduğu yerin sallandığını hissetti. Aşağıya, bir suretler denizine bakıyordu şimdi, hepsi yukarı dönmüş, ona bakıyordu. İki elini de balkona koyarak en uca kadar öyle eğildi ki Pen düşmesin diye elbisesinden tuttu. Kelsea sessizlik istercesine ellerini kaldırdı, sesin kesilmesini bekledi. Keep Otlakı'ndaki o gün sanki başka bir yaşamdandı, şimdiyse, sonrasında da olacağı gibi, kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti.

“Ben, Kelsea Raleigh, Elyssa Raleigh'nin kızı!”

Kalabalık sessizce bekliyordu.

“Aynı zamanda Bartholemew ve Carlin Glynn'in evlatlığıyım.”

Aşağıdan şiddetli bir uğultu yükseldi. Kelsea gözlerini kapayınca olabilecek en iyi halleriyle Barty ile Carlin'i gördü, kır evinin mutfağında ayaktaydılar, Barty elinde bahçe malzemelerini tutuyordu, Carlin'in elinde de bir kitap vardı. Kelsea öldüklerini, içinin derinliklerinde bir yerde, zaten biliyordu. Haftalardır kafasında Carlin'in veya Barty'nin sesini duymamıştı. Yavaş yavaş sönmüşler, başka bir sesle yer değiştirmişlerdi, işler çok kötü gidince, ne yapacağını bilemeyince konuşan o zalim, kararlı sesle.

Benim kendi sesim, diye fark etti Kelsea şaşkınlıkla. Ne Carlin'in ne de Barty'nin sesi bu, benim sesim.

“Beni evlat edinen ebeveynlerim beni bugünlere getirdiler ve benim hizmetimde hayatlarını feda ettiler!” diye bağırdı kısık bir sesle. “Bu nedenle ismimi değiştirdim! Bugünden itibaren ben Kelsea Raleigh Glynn'im! Tahtım Glynn olacak, çocuklarım Glynn olacak ve ben de Raleigh Kraliçesi değil, Glynn Kraliçesi olacağım!”

Bu sefer, uğultu hemen arkasından geliyor gibiydi, korkuluğu tırmanıyor ve arkasındaki kapı çerçevesini tıngırdatıyordu. Kelsea'nin söyleyecek başka bir sözü yoktu, sadece

onlara el sallayabilirdi, ama böylesi de pek iyi görünüyordu. Uzun süre daha sanki bütün istedikleri onu görmek ve onun orada olduğunu bilmekmiş gibi, eğlenmeye devam ettiler.

Yalnız değilim, diye fark etti Kelsea, gözleri yaşla dolmuştu. *Sonunda Barty haklı çıkmıştı.*

Yüzündeki yaşları sildi ve Gürz'e, "Çok kolay memnun oluyorlar" diye fısıldadı.

"Hayır hanımefendi, öyle değiller."

Kalabalık şimdi yine aynı şarkıyı söylemeye başlamıştı, ama o yükseklikten Kelsea sözlerin hepsini anlayamıyor, sadece adının geçtiğini duyuyordu. Bütün ülkeye şöyle bir baktı, gerçekten de nefes kesen bir görüntüydü. Ufuk çizgisi, manzarayı Almont Ovası boyunca ikiye bölüyordu, ama Kelsea hâlâ Tearling'in bütünüyle önünde uzandığını düşündü. Zayıf görüşüne rağmen, alanın her bir karesini seçebiliyordu; her detayı, kuzeyde Fairwitch'i ve doğuda Mort sınırını, Hall ve taburunun istilaya hazırlandığı Sınır Tepeleri'nin kayalık uçurumlarını bile görebiliyordu, yamaçlarda savunma duvarları inşa ediyorlardı. Gözlerini kırpınca daha önce gördüğü gibi Mortmesne'i gördü, yollarla bölünmüş ormanlık alanlar. Yollar, yanlarında vagonlar ve kuşatma kuleleri, güneş ışığında parlayan bombardıman silahlarıyla birlikte uzun, siyah şeritler halinde duran askerlerle doluydu, hepsi zalimce Tearling'in önünde toplanıyordu.

Kelsea'nin görüşü buğulanmıştı, artık Mortmesne'e bile daha fazla bakamıyordu. Daha uzağı görebiliyordu, dağları ve sınırları, Yeni Dünya haritalarının hiçbirinde bulunmayan denizleri, bir şehrin tozlara dağılmış silüetini. Coğrafya değişmişti ve ortalık karışmıştı. Kelsea bir an için endişeyle baktı, o kadar kısa süre geçmişti ki, anlayıp gidişlerine yas tutacak zamanı bile olmamıştı. Her şeyi görebiliyordu, geçmiş ve geleceği, görüşü zamanın ve mekânın iç içe geçtiği bir düzlemde gidip geliyordu.

Sonra hepsi ansızın gittiler. Kelsea tekrar gözlerini kırptı, gözleri yaşla dolmuştu ve sadece kendi krallığını gördü; önünde uzanan tarlalar gökyüzünü karşılamak üzere yok oluyordu. Kalbi sızladı, hatırlayamadığı bir rüyadan uyandığında hissettiğiyle aynı, kaybetmenin verdiği belirsiz bir histi bu. O Kelsea Glynn'di, ormanda büyümüş bir kız, tarih çalışmayı ve romanlar okumayı seven biri. Ama aynı zamanda başka bir şeydi de, Kelsea'den daha fazlasıydı. O yüzden orada tepeden ülkesini izleyerek, ufuktaki tehlikeyi görüp gerilerek, bir süre daha bekledi.

Benim sorumluluğum, diye düşündü. Artık bu fikir onu korkutmuyor, sadece inanılmaz bir şükran duygusu yaratıyordu.

Benim krallığım.

Teşekkür

İlk ve en büyük teşekkürüm Dorian Karchmar'a: Sadece süper bir ajan değil, bir arkadaş ve bu kitabın yayına hazırlanmasında inanılmaz emek harcamış yetenekli bir editör. Aynı zamanda Cathryn Summerhayes, Simone Blaser, Laura Bonner, Ashley Fox, Michelle Feehan ve William Morris; Endeavor'daki diğer inanılmaz yardımsever insanlara da teşekkürler. Hepiniz harikaydınız.

Maya Ziv, Jonathan Burnham ve Harper'daki herkes, ilk kitabını yazan bir yazara karşı böylesine inandığınız için sizlere de teşekkür ederim. "Peksimet" bu süre boyunca kitaba yol gösteren olduğu için özellikle Maya'ya teşekkür ediyor. Aynı şekilde, TransWorld Yayınevi'ne ve özellikle Simon Taylor'a teşekkürler; eğer öğle yemeğinde kitaplar hakkında konuşabileceğim daha iyi bir adam varsa da, ben kendisiyle henüz tanışmadım.

Babacığım ve Deb, hayatımın beni bu noktaya getiren uzun ve dolambaçlı gidişatında, beni hep desteklediğiniz ve bana karşı anlayışlı olduğunuz için size teşekkür ederim. Bana sürekli sevginin dünyayı alabildiğine hareket ettirdiğini hatırlatan Christian ve Katie'ye kocaman teşekkürler.

Beni çılgınca kontrol altında tutan, örgü bağımlılığımıza alışıp bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatan Shane Bradshaw'a teşekkürler ve sevgiler.

Eminim ki çoğu yazar akıl hocası olmaksızın iyi işler ortaya koyabilir, ama ben onlardan biri değilim. Eğitmenlerin hepsine, ama özellikle Edward Carey, Chris Offutt ve Iowa Yazarlık Okulu'nda yeteneklerini paylaşıan diğer herke-se, aynı zamanda Swarthmore Koleji'nin benzersiz profesö-rü Betsy Bolton'a teşekkürler. Ayrıca dünyanın en harika ta-rih hocası Jonas Honick'e de teşekkürler; sosyal adaletle ilgi-li duygularım (ya da Kelsea'nin duyguları) siz olmasaydınız kim bilir nasıl olurdu.

En önemlisi en sona kaldı. Teşekkürler, sevgili okurlar. Umarım güzel vakit geçirmişsinizdir.

Ya halkı kazanırsın ya da tahtı kaybedersin!

Sürgünde büyüyen Prenses Kelsea Raleigh Glynn, on dokuzuncu yaş gününden sonra vârisi olduğu tahta geçmek için doğduğu kaleye doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Okumaya ve bilgiye tutkun Kelsea, tecrübesizdir, ama savunmasız değildir. Boynunda sihirli güçleri olan Tearling safiri vardır. Yanında da bir grup cesur muhafız...

Kelsea, hiç tanımadığı bir halkın ve yoksulluğun pençesinde kıvranan bir krallığın başına geçecektir. İlk yapması gereken muhafızlarının sadakatini kazanmak, ikincisi ise halkın güvenini sağlamaktır. Bunun için tehlikeli bir yola başvurur: Komşu Mortmesne ile yapılan anlaşmayı bozar. Ve bu durum, Mortmesne'in zalim hükümdarı Kızıl Kraliçe'nin intikam duygularını açığa çıkarır.

Kelsea'yi şimdi kendini keşfedeceği ve zorlu sınavlardan geçerek efsaneye dönüşeceği bir yolculuk bekliyor.
Tabii hayatta kalabilirse...

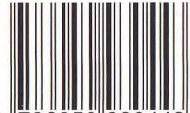
**Erika Johansen, San Francisco'da doğdu. Swarthmore Koleji'ne gitti.
Iowa Yazarlık Okulu'ndan mezun oldu. Avukatlık mesleğini
seçtiyse de yazmayı hiçbir zaman bırakmadı.
Tearling Kraliçesi yazarın ilk romanı.**

Çeviren: Melike Sıla Arlı

DK
DOĞAN
KİTAP

ISBN 978-605-09-3044-3

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 29